

C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a
valečně\Baldwin_Bill-Navigator_5-Obranci.PDB

PDB Name: Baldwin_Bill-Navigator_5-Obranc
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.9.2006
Modification Date: 3.9.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

BILL BALDWIN

OBRÁNCI

Kapitola první

Zpátky na Gimmas

ASHF234812-19ESKUP 198BA 113/52011
[PŘÍSNĚ TAJNÉ]

PERSONÁLNÍ BOJOVÉ PŘIDĚLENÍ
IMPERIÁLNÍ FLOTILA OSOBNÍ OPIS

OD:
PERSONÁLNÍ ODDĚLENÍ FLOTILY;
ADMIRALITA, AVALON

PRO:
W.A.BRIM, KAPITÁN, I.F.
AVALON
<0893BVC-12-K2134MV/573250>
VĚC: SLUŽEBNÍ UMÍSTĚNÍ

(1) NA ZÁKLADĚ USNESENÍ Z 205/52010 JSTE TÍMTO ODVELEN ZE SLUŽBY V IMPERIÁLNÍM
DOBROVOLNICKÉM SBORU
(2) NEJVHODNĚJŠÍM SPOJEM SE PŘESUŇTE NA ZÁKLADNU FLOTILY GIMMAS HAEFDON. HLASTE NÁSTUP
DO SLUŽBY VELITELE SEKTORU KONTRADMIRÁLOVI BOSPORU GALLSWORTHYMU, VELITELI SKUPINY 11
CENTRÁLNÍHO KOMPLEXU.
(3) OBŘAD PŘEDÁNÍ CÍSAŘSKÉHO VYZNAMENÁNÍ ODLOŽEN. CÍSAŘSKÝ ŘÁD BUDE ODESLÁN ZA
ADRESÁTEM TAJNOU ZÁSILKOU NA ZÁKLADNU GIMMAS.
(4) ZAŠLETE DOKLADY K PROPLACENÍ CESTOVNÍCH VÝDAJŮ PŘÍMO ADMIRALITĚ - VYŘIZUJE K.L.
BARNETT, KORV. KAP. I. E@PERS.ODD. FLOTILY, ADMIRALITA, AVALON

V ZASTOUPENÍ CÍSAŘE
TANDOR K. KNORR, KAPITÁN, I.F.

[KONEC PŘÍSNĚ TAJNÉ ZPRÁVY]
ASHF234812-19E

"Posádka připravit k přistání! Všichni členové posádky na svá místa k přistání! Zajistěte hyperprostorové přístroje..."
Zmrzlý, oblaky zahalený Haefdon, třetí planeta umírající hvězdy Gimmasu, naplnil příďové hyperobrazovky malého
imperiálního torpédoborce Jacquese Schneidera, když - po osmi dnech letu z Avalonu - odpojil od řízení mezihvězdný
pohon a duněl na přistávací vektor pouze na gravitačních generátorech. Kapitán Imperiální flotily Wilf Brim se na
přečpaném letovém můstku naklonil ve svém křesle mezi dvěma navigátory dopředu a naslouchal dupání těžkých bot,
tlumenému bouchám vzduchotěsných přepážek a bezpečnostních poklopů, když námořníci běželi splnit úkoly a
zaujmout svá místa - tento všeobecný zmatek a ruch vždy předcházel přistání lodi. Pro navigátora v aktivní službě
nebylo nikdy jednoduché, aby letěl jako cestující, ale přinejmenším nemusel zírat do trupové přepážky, když se loď

prodírala hustými oblaky - něco takového by prostě nesnesl.

Paluba se lehce zachvěla, když podsaditý Zinu Corbeil v levém navigátorském křesle přidal energii pohonným jednotkám, aby připravil loď na rozbourané atmosférické víry, které byly nedílnou součástí imperiální základny na planetě. Brim se usmál. Korvetní kapitán Corbeil se vyjadřoval s rhodoriánským přízvukem tak hutným, že by se dal stáčet do láhvi. Tento muž by podle své hodnosti mohl velet i něčemu většímu a mocnějšímu než obyčejnému torpédoborci. Ale drastická omezení stavů v minulosti přinesla to, že několika lodím, které zůstaly v činné službě, často veleli starší důstojníci. Udržování nepřítele v patřičných mezích, než bude přestavěna (a znovu posádkami obsazena) strašlivě vypleněná flotila, byl pouze jeden z mnoha problémů, jimž muselo čelit Galaktické Impérium císaře Onrada V po nedávném vyhlášení války. A ne všechny tyto problémy přicházely ze strany věčného nepřítele, Ligy temných hvězd.

"Věž Gimmas devatenáct, Imperiální V981 nalétá nad dva čtyři a míří na přistání," hlásila Sada Takanadová dozorcí sektoru devatenáct. Byla drobounká a jasně mladší než Corbeil - působila spíše dojmem, že právě vyšla z Akademie navigátorů - i když byla pravděpodobně věkem blíže Brimovým sedmačtyřiceti letům než mladým kadetům.

"Imperiální V981," odpověděla vzdálená věž, "dozor sektoru devatenáct rozumí. Pokračujte v sestupu a udržujte jedna nula nula. Výškoměr devět dva devět pět."

Brim rozhovoru naslouchal s nelíčeným zájmem. Přistání na Gimmas Haefdonu bylo i pro tak zkušené vesmírné námořníky, jakým Corbeil bezesporu byl, obtížné pokaždé. Zdejší bouře nutily navigátory věnovat pozornost i naprosto základním věcem - jako například tomu, aby se snažili udržet na kursu. Kdykoli to podmínky dovolily, snažili se řídicí provozu navádět loď co nejdříve na přistání, obzvláště ty s lehčí tonáží. A provoz zde byl v těchto dnech stále ještě mírný, neboť k reaktivování flotily došlo teprve nedávno. Rozhodně to nebyl ten bláznivec, jaký si Brim pamatoval z minulé války - skoro nedokázal uvěřit tomu, že se to všechno stalo teprve před jedenácti lety. Při té vzpomínce potřásl smutně hlavou - co by dnes Admirálita dala za ten proud lodí!

"Imperiální V981: doporučujeme směr dva pět nula dva pět směrem k příletové radiále Modrá -10 nula jedna nula."

Corbeil se opřel do řízení, "Imperiální V981 ve směru dva pět nula," potvrdil. O několik vteřin později plameny v kýlové brázdě uhasly a malá loď se zachvěla, když do jejího trojzubcového trupu narazila první z mnoha proslulých turbulencí atmosféry Gimmasu. Brzy už prolétali cáry rozšlehaných mraků. Museli ještě protřhnout čtyři vrstvy špinavě šedivých, větrem rozeštvaných oblaků, než se vnořili do temného přišefí, které zahalovalo celou planetu. Loď zmizela v pevném mraku a Corbeil s Takanadovou zahájili poslední kontrolní litanii před přistáním.

"Výstražný panel?"

"Zkontrolován."

"Výškoměry?"

"Prověřeny."

"Přistávací světla..."

"Imperiální V981: kontrola spojení," ozval se z dálky hlas řídicího střediska.

"Spojení hlasité a jasné," odpověděla ihned Takanadová, "- a přistávací světla jsou zapnuta." Corbeil nyní soustředil většinu lodních systémů na svém řídicím panelu. Jacques Schneider sebou házel jako list v mlýnském náhonu a do předových hyperobrazovek narážel obrovskou rychlostí déšť a ledové kroupy; vnější vrstvy krystalů byly stále ještě po vstupu do atmosféry rozžhavené a veškerá voda se okamžitě měnila v páru.

Brim zesílil přívod energie do svého křesla a utáhl si bezpečnostní pásy. Podobná přistání prováděl už přinejmenším tisíckrát.

"Zahaj přistávací kontrolu, Sado."

"Posilovače zdvihu na deseti stupních..."

"Deset stupňů souhlasí."

"Panel autopilota..."

"Imperiální V981," přerušilo je znovu řídicí středisko, "omezte rychlost na jedna osm nula a sestupte na hladinu pěti set iralů."

"Imperiální V981 - rychlost jedna osm nula a sestup na pět set. Zinu, jak vypadá ten panel autopilota?"

"Ověřen."

Litanie pokračovala, dokud malý Jacques Schneider těsně nad hladinou dvou tisíc iralů nevyrazil z mraků do silného vichru a sněhové vánice - starý dobrý Gimmas se nehodlal nechat zahanbit, pokud šlo o nevládné počasí. V temně šedivém šeru odpoledne pod kýlem lodí viděl Brim, jak se na úzké hráze kotvišť, osvětlené Karlssonovými lampami, řítí temné vlny s ledovou tříští. Skoro na okraji zorného prostoru viděl dlouhý nákladní vlak, který z kolejnic vykřesával deště jisker, když se - jak se zdálo - plazil po ocelových klenbách mostů. Relativita. Brim věděl, že jede rychlostí nejméně pět set c'lenytů v metacyklu.

"Imperiální V981: jste šest c'lenytů od značky," hlásila Věž. "Otočte doleva na kurs devět sedm jedna a napojte se na lokalizační paprsek v sedmnácti stech. Povolena dráha přiblížení na přístrojích na jedna sedm vlevo,"

"Imperiální V981 potvrzuje přijetí," odpověděl Corbeil. "Děkujeme..."

Přímo před přídi se z šerých mlh vynořila pevnina. Na několika místech probleskovaly paprsky majáků a slabé denní světlo se odráželo v bludišti kanálů. Sněhovými závěsemi pokrytou zemi zdobily obrovské reaktorové věže se stříbřitými kupolemi. Brim potřásl hlavou. Připadalo mu, jako by se znovu vrátila doba před jedenácti lety. Ještě před necelým rokem vypadal rozlehlý sektorový přístav naprosto opuštěně, pokrytý ledem a zbavený života. Nyní, když nalétali na přistání, jim v ústrety poblikávaly tisíce Karlssonových lamp z uliček mezi nespočtem budov a podivně tvarovaných staveb, které byly ještě nedávno pohřbeny pod závěsemi sněhu.

"Řídicí věž sektoru jedna devět Imperiální V981: povoleno přistání na tři sedm vlevo; vítr jedna devět nula v padesáti,

poryvy až na jedna jedna dva."

"V981 rozumí."

Když Corbeil naposledy upravil kurs, prorazilo si cestu mlhou přímo k nim jediné rubínové světlo - přistávací vektor. O chvíli později se k nim pod kýlem připojil i trojúhelníkový stín lodi a Jacques Schneider se řítí těsně nad vrcholky vysokých vln. Brim, veden dlouhými léty instinktů, se okamžitě poté, co vyrovnali výšku, podíval ven pravoboční hyperobrazovkou a kontroloval přistání, jako by u řízení seděl sám. Když loď mírně nadzvedla příď, zvuk generátorů se na okamžik změnil, a pak už po obou stranách trupu vyrazily vysoko k nebi sloupky ledové tříště, když Corbeil postavil torpédoborec na 'gravitační podvozek', propadlinu ve tvaru trupu, kterou kosmické lodě vytlačovaly do hladiny proudem energie z generátorů. Na přístrojovém panelu se rozsvítila čtyři oranžová světla, když kapitán přepnul generátory do reversního režimu a proud volných gravitonů zvedl před příďí k nebi jako oponu oblaka tříště, dokud se loď nezastavila přesně podle předpisů dvacet pět irálů nad hladinou, kde s mírným pohupováním kopírovala pohyb vln.

"Posádka připravit k přistávacímu manévru. Posádka připravit k přistávacímu manévru," zaznělo z lodního rozhlasu po celé lodi. "Nástup na místa po družstvech. Připravte kotevní a odrazníkové paprsky..."

"Krásné přistání, fregatní kapitáne," řekl Brim. A neřikal to jen ze zdvořilosti. Corbeil provedl všechny manévry tak, že působily jednoduše - což koneckonců bylo důkazem toho, jak dobrý navigátor to ve skutečnosti je. Ale na Gimmas Haefdonu nebylo nic jednoduchého a už vůbec nic zadarmo. Brim to sám věděl. Před dlouhými roky byla tato obrovská, zmrzlá základna jeho domovským přístavem.

Corbeil se k němu otočil a usmál se. "Díky, kapitáne Brime," odpověděl. "Před několika lety jsem sledoval, jak řídíte jednu z těch malých ostrých lodí během závodů o Mitchellovu cenu - takže vaše slova беру jako velkou poctu." Brim přikývl a cítil, jak se červená. "Nikdy jsem ale s těmi čluny nemusel přistávat na Gimmasu," řekl a sledoval, jak Corbeil provedl torpédoborec kolem bóje, která se zmítala ve vlnách. Příď lodi zamířila ke dvojici věky zčernalých monolitů, které označovaly vstup do přístavu sektoru sedmáct. Právě díky strašlivému počasí se tato planeta stala tak dokonalou základnou Flotily. Nikdo kromě hvězdných námořníků sem nechtěl jít.

Propletli se bludištěm širokých kanálů, lemovaných kamennými zdmi, za nimiž se nacházely gravitační bazény - na mnoha z nich kotvily obří nákladní lodi z celého Impéria - a sněhovou vánicí zamířili k lesu vysokých jeřábů loděnic a vstříc rozlehlé budově ze starodávných, věkem zčernalých cihel, v níž Brim poznal dokončovací dok: zde byly nedávno dokončené vesmírné lodě vybavovány ke službě ve Flotile. Bylo jasné, že tato část přístavu znovu ožije a zapojí se do stavby nových válečných lodí. Podél stěn kanálů se na molech rojily tahače a dopravníky všech tvarů a velikostí. Za ostrou zatáčkou před jednou rampou ke gravitačnímu bazénu, která se zvedala z vody, blikaly naváděcí majáky. Za oponou sněhu Brim viděl na okraji starého kamenného vlnolamu dvě postavy, které si rukama chránily uši proti řevu přistávající lodě. Ten vyšší byl bez nejmenších pochyb sodeskayský Medvěd: hlavu mu chránila nezaměnitelná pokrývka, v jeho vlasti zvaná papacha (byl to vysoký vlněný klobouk, který tvarem připomínal dlouhý válec), na nohou měl vysoké boty z černé kůže tak měkké, že se u kotníků skládala do varhánků, a tělo mu halil dlouhý, kaštanově hnědý plášť sodeskayské flotily, střížený stejně jako jeho imperiální protějšek. Druhá postava, oblečená v temně modrém zimním plášti imperiální Flotily, měla do čela naražený štítek důstojnické čepice a manžety rukávů jí obkružovaly zlaté hodnostní pruhy. Oba mu zamávali, zatímco Corbeil zapojil gravitační brzdy a stočil příď lodi k zářícímu Bectonovu potrubí, které vedlo podél zakřivené rampy ke gravitačnímu bazénu.

Po obsidiánově černém trupu už pobíhaly skupiny dokařů v těžkých magnetických botách a s neobratně působícími protiradiačními rukavicemi na ruku a otevíraly poklopy, aby aktivovaly kotevní systémy. Generátory na okamžik zavyly, když se hmota lodi usazovala na gravitačním podvozku, a o okamžik později už loď bezpečně spočívala nad bazénem. Pod kýlem naplňovala obrovskou, kamennými deskami vyloženou prostorou uklidňující žlutá záře šesti repulsních generátorů ve tvaru cívek. Corbeil na okamžik přepnul pohon do reversního režimu, zatímco kotevní paprsky vyšlehly k optickým úvazníkům ve stěnách bazénu, zablikaly a zazářily, když se Jacques Schneider zhoupl v ukotvení. Pak se podíval na Takanadovou, která se usmála a souhlasně přikývla, zatímco se do úchyť po straně trupu za hlavním průlezem zaklesl počasím ošlehaný nástupní můstek a se zasyčením spojil loď s bazénem.

"Posádka připravit k přechodu na místní gravitaci," zaznělo lodí a Takanadová přepнула šest světél na předovém panelu z červené na oranžovou. "Posádka připravit k přechodu na místní gravitaci."

Brim se zapřel v křesle a sledoval, jak Takanadová zvedá ruku a každého světla se dotýká a mění jeho záři z oranžové na zelenou. Na okamžik mu žaludek sevřela vlna nevolnosti a v hrdle ucítil pálení žluči. Bez ohledu na to, kolik let ve vesmíru strávil, si nikdy nedokázal zvyknout na Přechod - přestože mu působil jen krátkou nevolnost. Když pocit přešel, ironicky potřásl hlavou. Spousta lidí s tímhle neměla nikdy nejmenší problémy...

"Odpojit generátory," rozkázal Corbeil vousatému strojnímu důstojníkovi, jehož tvář se objevila na kulovité obrazovce.

"Rozumím, kapitáne."

V tomtéž okamžiku hukot generátorů ustal a poprvé po sedmi dnech, kdy Brim na palubu torpédoborce vstoupil, se lodí rozhostilo ticho.

Přistáli.

Brim odlétal z Avalonu v takovém spěchu, že, když sestupoval po nástupním můstku a cestou se proplétal mezi

přistavními dělníky, kteří proudili dovnitř lodi i ven, neměl ani příliš mnoho zavazadel. Přitáhl si límec pláště Flotily újeji ke krku a přidal výkon vytápění proti závanům mrazu, které sem pronikaly zvenčí. Když vstoupil do sněhové vánice, vystoupily kupředu dvě postavy, které viděl stát na vlnolarnu. Poznal je skoro okamžitě. "Doktore Borodove!" zvolal a okamžitě zasalutoval. Sodeskayský důstojník mu vojenský pozdrav oplatil, ale okamžitě poté si ho přitiskl na hrud' v nezaměnitelném medvědíh objeti.

"Wilfuško!" odpověděl Medvěd. "Připadá mi, jako by od našeho posledního setkání uplynuly celé roky."

Velkovévoda (doktor) Anastas Alexej Borodov byl vlastníkem rozsáhlých baronských statků v hlubokých lesích nedaleko Svatého Gromkova na Sodeskayi, 'Matce planet' S.S.S.R., a Brim ho pokládal za jednoho ze svých nejbližších přátel. Byl to také jeden z největších žijících odborníků na otázky Pohonu v celém známém vesmíru. Oba límce kaštanově hnědého pláště byly ozdobeny černou kůží sodeskayských techniků a na nich spočívaly tři zlaté hvězdy, příslušící hodnosti generálplukovníka. Šednoucí srst kolem čenichu byla za jeho mladých let zbarvena dohněda, ale nyní byla protkána stříbrem. Léta ho mírně nahrbila, takže byl nyní jen o něco vyšší než Brim (který měřil poctivých šest iralů), ale v bystrých očích mu za skly starosvětských brýlí s kostěnými obroučkami blýskal mladistvý humor a nesmírná inteligence. Dlouhé kotlety kolem uší mu dodávaly neuvěřitelně studovaný výraz, i přes dlouhý, vlhký čenich, který většině lidí připadal komický - přinejmenším do chvíle, než narazili na rozzuřeného Medvěda. Byli to jediná teplokrevní tvorové v celé galaxii, kteří se dokázali radovat z děsivého podnebí na Gimmasu. Ve skutečnosti byla většina planet jejich Svazu spojených sodeskayských republik ještě chladnější.

Brim se s úsměvem vynořil z Medvědova objeti, ale okamžitě se ocitl tváří v tvář dalšímu starému příteli a učiteli, který byl nyní oblečen v uniformě kontradmirála a na rukávu pláště Flotily měl vyšit jeden široký a jeden úzký zlatý proužek. Bosphorus Gallsworthy - nikdo jiný ve Vesmíru se nemohl pyšnit podobnou kombinací temné pleti, úzkých, suchých rtů, dolíčků ve tvářích a očí, které by dokázaly provrtat plátovou obšívku lodi. I když ho Brim dávno předčil v dokonale zvládnutém umění v řidicím křesle lodi, stále ještě pokládal Gallsworthyho za jednoho z nejlepších navigátorů všech dob. Tento úžasný Atalanťan vstoupil do služeb říše jako pěší voják; bojoval v první válce Impéria s Ligou na Illepilagu v sektoru 947, byl zraněn během bitvy o Emmos. Posléze se postaral o zmizení svých lékařských záznamů, přestoupil k Flotile a stal se navigátorem, který měl v dokladech uvedeno dvacet potvrzených sestřelů nepřátelských lodí. "Hmm," zabručel nyní, když oplatil Brimovi pozdrav. "Připadá mi, jako bych s Alexem kdysi sloužil na jedné lodi s někým, kdo vypadal přesně jako vy, kapitáne."

Všichni tři hvězdní námořníci se kdysi setkali na L.I.F. Truculent, starém torpédoborci třídy T, na jehož palubu přišel Brim hned po absolvování Akademie navigátorů. "To je zvláštní, admirále," odpověděl Brim a srahl čelo v předstíraném zamyšlení. "Myslím, že jsem o někom podobném také slyšel. A pokud si vzpomínám, byl to pořádný rebelant."

Gallsworthy se zasmál. "To je pravda, to tedy byl!"

"Tak to jsem nejspíš nemohl být já," pokračoval Brim a zvrátil oči k nebi. "Já nedělám problémy nikdy."

"To rád slyším," řekl Gallsworthy. "Ale když na to vzpomínám, byl ten mladík o dvacet let mladší než vy."

"Přesně řečeno devatenáct, admirále," uchechl se Brim. "Ale kdo by to počítal?"

"Takže jsme se zase sešli v další zatracené válce," poznamenal Borodov. "S tím rozdílem, že téhle už se říká Druhá velká válka a my poskytli těm ligerským mizerům deset let oddechu."

Brim přikývl. "A připadá mi, že jich využili do posledního dne, doktore."

"Slyšeli jsme," přikývl Gallsworthy. "A ty samozřejmě budeš první, kdo vyzkouší jejich válečné umění, Wilfe. Já už se s Alexejem nemohu dočkat, až nám budeš vyprávět o tom, co jsi zažil jako žoldnér na Fluvanně."

Brima zaštípal ve tváři poryv sněhu a on se usmál. "I já jsem samozřejmě zvědav na podrobnosti ohledně toho úkolu, který jste mi připravili, admirále," řekl. "Nemluvě o vlastnostech své nové lodi, generále."

"Aha!" zvolal Borodov ke Gallsworthymu a v širokém úsměvu se mu zableskly tesáky, vykládané drahokamy. "Pokud už nejsi rebelant, přinejmenším jsi neztratil nic ze své zvědavosti." Zableskl brýlemi a kývl ke kluzáku, natřeném modří Flotily, který se vznášel nedaleko na parkovišti pro cestující. "Pojď, Wilfe Ansoreviči," řekl. "Nejdřív tě odvezeme do ubikací pro hostující důstojníky, aby ses mohl občerstvit. Později tě pak s Bosporem nad sklenkou dobrého logishského meemu v důstojnickém baru seznámím se spoustou nových skutečností - o většině z nich bys určitě ani nechtěl slyšet."

"Brzy budeme potřebovat všechny tyhle 'skutečnosti', ke kterým se dokážeme dostat," odpověděl Brim a vykročil ke kluzáku. "Protože podle toho, co jsem prozatím viděl z ligerů a celé Druhé velké války, jsou daleko tvrdší a lépe vybavení než kdy dřív..."

Období, o němž se Brim a jeho současníci zmiňovali jako o Druhé velké válce, prozatím existovalo pouze jako jméno. Ve skutečnosti nešlo o nic víc než logické pokračování rozsáhlého konfliktu, který byl dočasně přerušen před jedenácti lety, v roce 52000, abdikací císaře Nergola Triannika. Liga tehdy nabídla Garackou dohodu a současně příměří do doby, než bude Dohoda schválena a uvedena v život.

Krátce po těchto třech důležitých událostech bylo Impérium rozděleno na dva nepřátelské tábory válkou znavených mírotvorců a stejně válkou znavených bojovníků. Většina mírotvorců se velice rychle spojila v politicky velmi mocném Sdružení pro intragalaktickou reformu (SIGR). Bojovníci - kteří se sdružovali v několika vojenských a veteránských organizacích - se nicméně ještě stále museli soustředit na důležité úkoly, zahrnující opravu zničených obranných systémů Impéria. Proto také ztratili přímý politický vliv na všech úrovních a dohoda Ligy, kterou mezitím podepsal císař Nergol Triannic, byla následně po ostrých debatách protlačena hlavou SIGRu Puvisem Amherstem na jednání v

Imperiálním parlamentu. Byla formálně schválena (bývalým) císařem Greyffinem IV. dva dny před avalonským svátkem Nového roku 52001.

Za hlasitých protestů a demisí důstojníků Admirality bylo zahájeno snižování stavů Imperiální flotily (s následným uzavíráním základen) hned zkraje roku 52001 přesně podle tvrdých podmínek nové dohody. Obě kdysi znepřátelené strany si zvolily své dozorce, kteří měli dohlížet na odzbrojovací proces. Po dvou postupných zmenšeních v letech 50002 a 50003 se nezaměstnaní veteráni shromáždili k proslulému 'pochodu na Avalon'. Většina se v klidu rozešla poté, co parlament vetoval finanční příspěvky, navržené císařem Greyffinem IV.; nicméně další, daleko neústupnější veteráni museli být rozehnáni zvláštními jednotkami Imperiální námořní pěchoty s odznaky SIGRu na rukávech uniform a pod velením SIGRu oddaných důstojníků.

Další omezování stavů a síly Flotily v roce 52004 dovršilo podmínky odzbrojení ze strany Impéria, jejichž důsledkem byla nejslabší Flotila v dějinách říše. O půl galaxie dál v Tarrotu Puvis Amherst osobně potvrdil stejné omezení ze strany Ligy, ale skupiny námořníků, které zůstávaly loajální přísaze věrnosti Flotile, věděly, že prohlášení Ligy nejsou ničím než lží. Naneštěstí zalila Impérium vlna pacifismu, kterou - přesto (nebo právě proto) že byla založená na čistých pocitech a nebyla nijak manipulovaná - nebylo možno politicky napadnout. A tak se impérium potácelo na pokraji bezmoci, zatímco Liga stavěla novou a daleko silnější flotilu válečných lodí.

V roce 52005 byla dokončena tři roky trvající práce námořní mezigalaktické reparační komise, která ve své zprávě vyčíslila válečné finanční závazky Ligy na sto třicet dvě miliardy kreditů, splatné během následujících deseti standardních let. Zoguard Grobemiann, ministr zahraničních věcí Ligy, přislíbil, že kancléřství 'vezme tuto sumu do úvahy', ale nic dalšího už se nestalo.

V roce 52006 byl Konrad Igno, antiligerský prezident Bety Jago, zavražděn neznámou osobou během tradičních pololetních slavností tohoto dominia. Ligerská ministryně pro veřejnou koordinaci Hanna Notromová popřela, že by o přípravě tohoto činu měla jakékoli vědomosti a zanedlouho poté dokonce Nejvyšší rada Ligy uvedla v život zákony, zakazující úkladnou vraždu, aby jednou provždy dala najevo mírumilovné úmysly.

Zkraje roku 52007 vydal Nergol Triannic (toho času ve vyhnanství) svou zčásti biografickou knihu Ughast Niefft, v níž formálně shrnul skutečné cíle Ligy. Zhruba v půli avalonského léta přívrženci Ligy anektovali všechny planety hvězdného systému Gammil'lt na žádost otevřeně proligerského kancléře I.B.Groenlje. Koncem roku stoupenci SIGRu v Imperiálním parlamentu prosadili návrh zákona Cavar-Wilvo, který měl ještě více přiškrtnout proud financí, určených ke stavbě válečných lodí Flotily.

Brzy po začátku standardního roku 52008 se Nergol Triannic vrátil triumfálně ze svého vyhnanství do Tarrotu a převzal otěže ligerské vlády v černé uniformě Dozorců, Garackou dohodou postavených mimo zákon. O necelý měsíc později byl Conrad Zorn, význačný mezi galaktický cestovatel a průmyslník, nalezen mrtev poté, co obvinil Ligu z tajného rozšiřování její Flotily dálného vesmíru. Zhruba v půli roku popřel Nergol Triannic platnost veškerých reparačních požadavků ze strany Impéria a znovu zavedl povinnou vojenskou službu pro všechny občany Ligy. Koncem ligerské Slavnosti vítězství (druhého nonadu 52008 podle imperiálního standardního datování) vstoupily a obsadily jednotky Dozorců planetární systém Torondu, dosadily na trůn přívržence Ligy Rogana LaKarna a prohlásily 'věčnou' politickou jednotu Ligy a Torondu.

V půli roku 52009 Zoguard Grobermann a Hanna Notromová společně ohlásili na základě všeobecného referenda včlenění planetárního systému Zathian do Ligy. Brzy poté vyslal Nergol Triannic ostré varování království Fluvanna na podkladě údajného útisku občanů Ligy, kteří přebývali na jeho planetách.

V roce 52010, poté co SIGR zhatil všechny pokusy o obranu království Fluvanna (takřka jediného dodavatele krystalů Pohonu pro celou Imperiální flotilu), utvořil císař Greyffin IV. Imperiální dobrovolnický sbor (IDS) z prvních jedenácti vyrobených křižníků třídy Starfury a 'pronajal' na rok fluvannské vládě nejen lodě, ale i jejich posádky. Krátce poté ligerské síly napadly Betu Jago a zahájily okupaci; protesty z celé galaxie přitom naprosto nebraly na vědomí. O dva měsíce později vyhlásil Triannic na smyšlený popud válku i Fluvanně, čímž vykřesal jiskru, která nakonec zažehne oheň celogalaktické války.

Až do roku 52011 dokázali příslušníci SIGRu v Imperiálním parlamentu bránit schválení dohody o vzájemné pomoci mezi Impériem a Fluvannou. S odstoupením Greyffina IV. se nicméně císařem stal Onrad V. a vyhlásil válku Lize právě ve chvíli, kdy lodě IDS zničily obrovskou vesmírnou pevnost u Zonga'aru a tím odložily nástup Triannikových expedičních sil nejméně o celý standardní rok. Během měsíce rozpustil nový císař Impéria IDS a rozkázal válkou zoceleným posádkám, aby se vrátily do řad Flotily, kde budou rozmístěny na palubách lodí, které už se začaly připravovat na nevyhnutelnou bitvu o Avalon. Wilf Brim - velitel proslulého zonga'arského útoku - stál v čele tohoto historického stěhování.

Po překrásně dlouhé chvíli, kterou Brim strávil sprchováním a holením v prostoru, kde se mohl dokonce pohodlně otočit, si oblékl jedinou čistou uniformu, kterou s sebou měl, a zamířil do haly. Tu a tam v místnosti s nízkým stropem odpočívaly smíšené skupinky důstojníků z každého představitelného kouta galaxie, někteří pospávali v ošoupaných křeslech a jiní zuby svírali troubele dýmek, naplněných vonným kořením, zatímco si pročetli zprávy na kulovitých monitorech. Stejně jako v ostatních ubikacích pro hostující důstojníky (kteří se neměli na základně čím zabývat), jimiž Brim za své vojenské kariéry prošel, byly toto dva jediné možné způsoby, jak uniknout všudypřítomné nudě v prostorách, vymalovaných dvěma tóny nezábavné zeleně. On si ale našel jiný...

"Bar je odsud kousek po cestě, kapitáne," řekl mu poddůstojník u pultu obsluhy předvídavě. "Mám vám zavolat kluzák?"

"Díky, námořníku," odpověděl Brim, "ale po týdnu na palubě torpédoborce..."

"Rozumím, pane," řekl muž s úsměvem. "Radši byste se prošel. Ten pocit znám. Půjдете zhruba půl c'lenytu doleva a máte ho na pravoboku. Nemůžete ho minout."

Brim přikývl a vykročil ke dveřím. Pokud člověka nelákal sníh - přesně řečeno spousta sněhu - nenabízel Gimmas Haefdon nic než spoustu práce a pití. Bary pro všechny hodnosti byly velké a vždy přeplněné.

Vítr už venku ztratil trochu ze své síly a nekonečný proud sněhu mírně zpomalil. Oplatil pozdrav poddůstojníkovi, který řídil jeden ze všudypřítomných odhazovacích strojů - malý pluh zacínal a odejel před ním k rohu parkoviště - a pak vykročil po temné ulici a podrážky bot mu křupaly na čerstvém prašanu. Když šel zdušeným tichem, už nejméně pomiliontů si uvědomil, že na Gimmas Haefdonu neexistují žádné vůně. Všechny zamrzly už před celými staletími.

Ulice se před ním za oponou sněhu ztrácela v dálce podél dlouhé řady Karlssonových lamp, rozestavených s vojenskou pravidelností na středovém ostrůvku. Někde v dálce slyšel vytí startujících velkých gravitačních generátorů. Po obou stranách ulice se tyčila starobylá, stinná skladiště, jedno rozlehlejší než druhé, potměšilé vzpomínky na bývalou imperiální moc. Tu a tam byla nicméně v některých oknech vidět světla. Síla staré imperiální flotily Onrada V byla opět na vzestupu - po více než deseti letech úmyslného zanedbávání, které způsobili vnitřní zrádci, Sdružení pro intragalaktickou reformu.

Nízko nad přístavem proburácela kosmická loď, která podle zvuku generátorů odstartovala do hlubokého vesmíru. Už se ztratila ve vířících oblacích Gimmasu. Brim se tiše zasmál, když si připomněl první dny své kariéry, kdy přišel na tuto základnu jako nezkušený podporučík, čerstvý absolvent Akademie navigátorů na Arielu, kde panovalo mírné letní podnebí. I když nebral v úvahu strašné počasí na Carescii, své rodné planetě v jednom z nejbídnějších sektorů Impéria, po čtyřech standardních letech na prosluněném Arielu nebyl vůbec připraven na přechod do děsivého klimatu Gimmasu. Přesto si nakonec zvykl na tuto obrovskou základnu myslet jako na svůj domov. Rozhodně nepokládal za nějaký domov Carescii, ačkoli se tam narodil. A kromě toho tu tenkrát také byla Margot...

Melancholicky si povzdychl, když v myšlenkách překlenul těch skoro sedmáct let k noci, kdy se setkal s Její Jasností, princeznou království Effer'wyck a sestřenicí Onrada, současného vládce Impéria. Stalo se to během běžného večírku v důstojnické jídelně na palubě malé L.I.F. Truculent. Přišla tam jako obyčejný poručík - a jak se rychle přesvědčil, i tuto hodnost si odpracovala sama a nezískala ji díky svému původu. A i kdyby tato vysoká, překrásně stavěná žena nebyla tou nejkrásnější, s jakou se kdy setkal, stále by ho dokázala přitahovat jiným, základním a vnitřním způsobem. I po všech těch letech si dokázal před očima vybavit její podobu, jak vypadala toho večera: rafinovaně rozcuchané zlaté kadeře a měkké, výmluvné modré oči, v nichž zářila svěží inteligence. Pokožka skoro až bolestně světlá, jen vysoko na lících zbarvená mírně dorůžova. A když se usmála, nakřčila zároveň obočí tak krásně, jak si ani nedokázal představit. Vlhké rty, dlouhé, překrásně tvarované nohy, drobná ňadra a... Kousl se do rtu.

Stali se milenci dlouho poté, co se do sebe zamilovali. Ona byla princezna z Effer'wycku, jednoho z nejvýznamnějších království Impéria - a on neurozený muž z toho nejchudšího sektoru, jaký si kdo dokázal v životě představit. Na nějakou dobu zoufalá absurdita galaktické války smazala tu šílenou propast, která mezi nimi ležela. Ale realita se mezi ně vložila velice brzy, když přinutila Brimovu princeznu k vynucenému politickému sňatku s Roganem LaKarnem, baronem Torondu - toto spojení mělo upevnit jednotu mezi jeho obrovskou říší a Impériem.

Oba vesmírem rozdělení milenci pak pokračovali ve vztahu, jak se jen dalo, a snažili se udržet při životě svou lásku, naplněnou nekonečnými chvílemi čekání a touhy a prokládanou jen zřídka okamžiky vášně. Někakou dobu to fungovalo - dokonce i po náhražkovém míru, kdy se všechno vrátilo zpět k „normálnímu“ předpisům ohledně tříd a postavení. Ale nakonec vzdálenost, dítě a Margotina sílící závislost na smrtícím návykovém ligerském časovém koření nahlodalo jejich vztah natolik, až z něj zbyla jen touha, pohrbená hluboko v Brimově duši. Kdysi jen stěží dokázal snášet bolest, kterou tato touha přinášela. Nyní... nyní už ani nevěděl, jestli Margot ještě žije.

Kolem produněl konvoj obrovských nákladních vozů, na jejichž plošinách se pod pleskajícími plachtami skrývaly stroje; pod širokými výstupy gravitačních generátorů se sníh rozstříkával na všechny strany. Rychle ujíždějící kolona za okamžik zmizela, polkla ji noc a sníh a zdálo se, jako by nikdy neexistovala. Nezůstaly ani stopy ve sněhu, podle nichž by bylo možné říct, že tu někdy byla.

Odfíkl si. Ty nákladní vozy byly úplně stejné jako Margot a já, pomyslel si, zatímco si otíral sníh z obličeje. Jako bychom se nikdy nepotkali. Ani císařova oběť jejich lásky nebyla k ničemu, protože navzdory manželství, které spojovalo LaKarna se samotnou královskou rodinou, ten parádívý hlupák nakonec uzavřel spojenectví s Ligou temných hvězd a odvedl Margot na nepřátelskou stranu - tak to alespoň občas připadalo těm, kteří měli čas si podobných věcí všimnout. Před necelým měsícem riskovala vlastní život, aby ho zachránila - a pak zmizela v mezihvězdném prostoru po výbuchu obrovské vesmírné pevnosti.

Zatnul zuby a snažil se tuto věc vyhnat z myšlenek. Ačkoli si přál pravý opak, nemohl pro Margot

Effer'wyckovou-LaKarnovou udělat naprosto nic, a navíc musel myslet na spoustu dalších věcí, mezi něž patřilo i jeho nové umístění...

"Járku! Brime! Jen Medvědi se na Gimmasu prochází, když mohou jet!"

Ten hlas přivedl jeho myšlenky zpět k současnosti. Vedle něho se pohupoval u obrubníku velitelský vůz s otevřenými dvířky. Uvnitř viděl ve slabém světle přístrojové desky dlouhý, úzký nos, jehož špičku skoro úplně skrýval vpravdě bohatýrský knír. Nad ním vyhlížely usazené oči z vyhublé tváře Marka Valeriana, projektanta L.I.F. Starfury. Tato loď dala jméno celé třídě lehkých křižníků, která provedla doslova revoluci ve vesmírných bojích. Podle Brimova úsudku byl tento muž tím nejlepším projektantem lodí současnosti. "Medvědi a Carescianié, Marku," odpověděl s potěšeným úsměvem. "My jsme všichni tak trochu zbednění."

"Na to se napiju," přikývl Valerian nevzrušeně. "Každý, kdo létá s těmi závodními čluny, které jsem navrhl, musí být alespoň trochu zbedněný."

Brim se usmál, zatímco jeho vzpomínky znovu přeskočily bariéru dlouhých let. Nejspíš nebyl jen trochu zabeđený, když se rozhodl létat s Valerianovými závodními čluny. Všechno mu to připadalo strašně dávno, ale celá věc začala teprve před několika lety - pokud si vzpomínal přesně, tak v roce 52005 - kdy sodeskayský fyzik U. V. Popov uvedl na svět teorii, která se týkala odrážecího hyperrychlostního pohonu. Popovovy hypotézy, založené na obskurní Zvláštní teorii čísla šest zesnulého Sheldona Travise, naznačily budoucí směr vývoje nové generace vesmírných lodí. Za obvyklých okolností by praktickému uplatnění tak revolučního pohonu předcházela celá léta pokusů. Místo toho popohnala vývoj na sodeskayské straně vidina jedinečného vítězství a mezigalaktické slávy v každoročním závodě o Mitchellův pohár, takže prototyp mohli závodníci na straně Impéria používat už během tří let, a nakonec imperiální navigátoři - mezi nimiž byl i Brim - dokázali získat pohár navždy. Liga temných hvězd, jejich největší soupeř, pokračoval ve vývoji pohonu daleko tradičnější a konvenčnější cestou. Tento zdánlivě tajemný technologický pokrok ve spojení s fantastickým úsilím projekční kanceláře Marka Valeriana přivedl v Sherringtonových závodech na svět první loď třídy Starfury a ta před několika standardními lety dosáhla historických výsledků.

A i přes legendární pověst třídy Starfury nebylo ve Valerianově návrhu nic záhadného. Šlo pouze o přímou kombinaci veškerých technických vědomostí dané doby do jediného stroje - včetně vynikajícího pohonu Krasni-Pejč, který ve spojení s ladným trupem shrnoval všechny zkušenosti s rychlostním létáním, nashromážděné během závodů o Mitchellův pohár. V případě třídy Starfury s odrážecím pohonem přišlo všechno v naprosto správnou chvíli - což se v případě lodního a pohonného konstruktérství nestává příliš často...

"Zabeđený nezabeđený, stejně tě svezu k baru," pokračoval Valerian a vytrhl tak Brima ze zamyšlení. "Vypadá to jako soucit?"

Brim povolil; takže se ani dnes večer pořádně neprotáhne. "Dohodnuto," řekl a posadil se do tepla na sedadlo spolujezdce. "A když už mluvíme o zabeđených lidech, jaké lodě tě přivádějí na Gimmas tentokrát?" zeptal se.

"Obzvlášť když je doma na Lysu v Sherringtonových závodech zrovna léto."

"Třída Starfury," řekl Valerian, když se dal kluzák do pohybu. "Alespoň zatím."

Brim se na něho podíval a zamračil se. "Ale Starfury jsi přece vynalezl teprve před pár lety," řekl. "Nic nového?"

"Ale to víš, na Lysu jsme si pohrávali s několika nápady," poznamenal Valerian. "Ale já neřikal Starfury, řekl jsem třída Starfury." Mrkl na něho, když vklouzli na kruhový objezd, lemovaný zkroucenými kmeny stromů, mrtvými už po celá staletí. "Nové lodě třídy, příteli," dodal. "Jako například útočná loď Starfury 1C."

"Útočné lodi? Marku, třída Starfury jsou přece lehké křižníky, žádné útočné lodě krátkého dosahu."

"Jedna C jsou útočné lodě, Brime, věř mi," zasmál se Valerian. "Se starou třídou mají společné pouze to, že jsou vyrobeny z kovu. Jediné navigační křeslo. Žádné zásoby pro křižování dalekého dosahu. Každý krychlový iral jsem zaplnil zesilovači pro nové destruktory."

"Takže i nové destruktory?"

"Na to můžeš vsadit poslední kredit - ráže 425."

"Čtyři sta kolik?" zeptal se Brim a vystoupil do sněhu. "Myslel jsem, že největší, které se vyrábí, jsou čtyři sta šestky."

"Už dávno ne," odpověděl Valerian. "A výzbroj modelu 1C se skládá ze čtrnácti čtyři sta pětadvacítek v sedmi věžích. Rychlopalné, jak jinak; technologii jsme koupili od Theoboldovy mezihvězdné na Lixoru."

Brim podržel svému příteli dveře baru a do chladného vzduchu se zevnitř vyřinuly známé, hřejivé vůně. Stovky různých druhů jemně kořeněných cigaret, hogge'poa, meem, parfěmy a samotný život. "Velcí neutrálové," zasmál se při zmínce o Theoboldově mezihvězdné. "Ti lixorští zmetci vyrábějí a prodávají víc zbraní než všichni ostatní v galaxii dohromady. Jsou tak mírumilovní, až je mi z toho zle."

"No jistě, máš pravdu," připustil Valerian, "ale přinejmenším toho sami moc nenastřílejí."

"Tuhle práci nechávají na svých zákaznících," řekl Brim a podal pláště Flotily usměvavé poddůstojnici. "Jako třeba na zatracených Ligerech."

"A teď i na nás," připomněl mu Valerian. "Pokud jsem slyšel správně, bude se ti to zboží zamlouvat."

"Pokud bude ničit ligerské lodě, tak se do něho klidně zamiluju," řekl Brim zamračeně. "Ti zmetci, se kterými jsme se rvali u Fluvanny, nám rozhodně nic zadarmo nedali." Starobylým klenutým průchodem už viděl, jak na ně z příšeří mává Borodov s Gallsworthym a vykročil do místnosti.

"Destruktory ale nebudou jediná věc, která se ti bude na 1C líbit," ujistil ho Valerian.

"Nějak o tom nedokážu pochybovat," prohodil Brim přes rameno. "To bych zrovna mohl začít pochybovat o starém dobrém logishském meemu. Děkuji, doktore," řekl, když mu starý Medvěd podal pohár. "Vynikající, vynikající!" zvolal, když se podíval na rubínovou tekutinu proti záři dokonalé napodobeniny krbu - dřevo mělo na Gimmasu cenu vyšší než zlato.

"A chutná stejně dobře, jak vypadá," podotkl Valerian, když upil ze sklenice, kterou mu nalil Gallsworthy. "Znovu to dokazuje, že pohonné systémy nejsou jedinou oblastí, kterou Medvědi dokonale ovládli!"

"Je dobře být uznáván za skutečně důležité věci," usmál se Borodov. "Žádný pohonný systém se ovšem nemůže srovnávat s vynikajícím ročníkem logishského meemu."

"A když už mluvíme o důležitých věcech..." přerušil ho Gallsworthy.

"To už chcete začít mluvit o práci?" zeptal se Valerian a zablesklo mu v očích.

"O válce," upřesnil Gallsworthy.

"Válka je moje práce," poznamenal Brim ponuře a dolil si pohár z karafy, kterou právě postavil na stůl poddůstojník. Po šesti standardních dnech, které strávil v hyperrychlosti na palubě malého torpédoborce, na něho začínala doléhat únava.

"Je to právě práce ve válce, o které si musíme promluvit, Brime," řekl Gallsworthy a zvažněl. "Všichni čtyři."

"Tímto oficiálně zahajuji naše sezení," prohlásil Borodov a pozvedl číši. "Na Jeho Veličenstvo, Onrada Pátého,"

pronesl přípitek.

"Na Onrada Pátého," opakovali ostatní. "Ať dlouho trvá jeho vláda!"

"Takže, Brime," začal Gallsworthy, "my tři jsme se s tebou dnes večer setkali proto, abychom ti pomohli začít na novém místě. Co bys chtěl slyšet nejdřív?"

Brim se opřel a zamyslel. Meem ho hrál v žaludku a byl unavený. Pokud by si opravdu mohl vybrat, nejraději by si teď nechal vysvětlit, jak se dostane zpátky na ubikaci, a alespoň pár hodin se prospal. "Nu," usmál se, "Mark už mi cestou vyprávěl něco o lodi třídy Starfury typ 1C. Takže předpokládám, že jednu dostanu do ruky."

"V tom máš naprostou pravdu," odpověděl Gallsworthy s úsměvem. "Ale čeká tě daleko více než jen létání."

"Toho jsem se bál," řekl Brim nevesele. "Ta věc s velením sektoru..."

"Přesně tak," zasmál se Gallsworthy. "Ta věc s velením sektoru. Mám ti o tom povyprávět hned?"

"Mám snad na vybranou?" zeptal se Brim.

"Rozhodně," odpověděl Gallsworthy. "Také si můžeme povídat o tvém novém umístění na místě velitele sektoru. Tak co si vybereš?"

Brim si odevzdaně povzddechl. "Tak dobře, co kdybyste mne seznámil s mou novou prací, admirále?" řekl.

"Aha! Moudrá volba, Wilfe Ansoreviči," poznamenal Borodov.

"Ty sis vždycky uměl vybrat tu správnou možnost," poznamenal Valerian s předstíranou vážností.

"Nebude to zase tak špatné, jak by se ti mohlo zdát, Brime," sliboval Gallsworthy. "Budeš mít spoustu času na to, aby ses posadil k řízení lodi, věř mi. Jenže kromě toho budeš mít ještě spoustu dalších povinností, které budou stejně důležité jako zvládnutí řízení. A nebudeš dělat nic, co by sis už nevyzkoušel, když jsi zajišťoval základnu IDS ve Varnholmu pro našeho společného přítele Baxtera Calhouna. Většinou prostě budeš dohlížet na to, aby byla udělána požadovaná práce, a budeš chránit své lidi před potížemi. Na Fluvanně ti to přece šlo moc pěkně, co?"

Brim pokrčil rameny. "IDS byla dost zvláštní parta, admirále," řekl. "Všichni jsme byli veteráni se spoustou zkušeností. Myslím, že na Varnholmu by dokázal zařídit základnu každý - obzvlášť kdyby měl k ruce šéfa Barbousse."

"Šéfa dostaneš k ruce okamžitě, jakmile se nám ho sem podaří dopravit," prohlásil Gallsworthy. "Císař ohledně toho vydal jasné rozkazy."

"A to stačí k tomu, aby se člověk stal velitelem sektoru?" zeptal se Brim a podezíravě naklonil hlavu na stranu. "Popis práce je tu úplně stejný jako na Fluvanně?"

"Několik rozdílů by se našlo," připustil Gallsworthy. "Tentokrát budeš například vykonávat tyto velitelské úkoly oficiálně."

"A....?"

"Nu, nebudeš začínat se zkušenými posádkami, jako tomu bylo na Fluvanně. Tentokrát budeš muset vystavět svou organizaci na zelené louce od samotných kořenů a postarat se o výcvik. Dáme ti ty nejlepší lidi, jaké dokážeme sehnat, ale kromě osobního nadání a schopností se o žádném z nich nebude dát prohlásit, že je připraven k boji. K tomu je budeš muset zocelit sám."

"A dál?" řekl Brim a zašklebil se. Přesně něco takového čekal.

"A dál," pokračoval Gallsworthy, "tu nebude Baxter Calhoun, aby vzal na svá ramena veškerou odpovědnost poté, co ty vybuduješ základnu. Je to permanentní úkol - natolik permanentní jako cokoli jiného ve Flotile, přirozeně."

Brim přikývl, zatímco mu Borodov doléval meem v poháru. "Kde?" zeptal se. "Tady?"

"Na Avalonu."

"Na Avalonu?" zvolal Brim s úlevou. "Myslíš ten Avalon..."

"Hlavní planetu Impéria, tenhle Avalon myslím," zasmál se Gallsworthy, "- nebo alespoň její oběžnou dráhu. Tohle je přece jasně řečeno, ne?"

"Naprostě přesně, admirále," souhlasil Brim.

"Něco takového bych si také zvolil raději než tuhle zmrzlou díru - a ještě bych pořádně promíchal hlasovací lístky," podotkl Valerian.

Brim se usmál. "Třicátá obranná perut', admirále?"

Gallsworthy přikývl. "Třicátá perut' to byla během poslední války," řekl. "Byla deaktivována hned po podepsání Garacké dohody. Dnes má dvě eskadry: 32 a 610. Dvaatřicetku už jsem shromáždil na jednom ze satelitních přístavů pod velením fregatního kapitána Karen Rumseyové. Setkali jste se v Atalantě během operace s Bezplatnou mezihvězdnou."

"Karen Rumseyová," přikývl Brim. "Jasně. Už si vzpomínám. Pokud mi paměť slouží, byla to slušná navigátorka."

"A je to slušná úřednice," dodal Gallsworthy. "Naneštěstí nemá na to, aby velela sektoru od navigačních přístrojů."

Příliš se spoléhá na létání ve formaci - to je jedna z těch pitomostí, které prosadili sígři v dobách, kdy je ještě spousta lidí byla ochotná poslouchat. Formace nad funkčnost - vypadá to sice dobře, ale války to nevyhrává." Pokrčil rameny.

"To už je teď ale tvůj problém. Má pod svým velením dvacet křižníků třídy Defiant: čtyři letky po čtyřech a jednu navíc jako rezervu. Budete spolu muset nějakou dobu komunikovat jen pomocí KA'PPA spojení, protože budeš mít plné ruce práce s budováním šest set desítky."

"A kdo mi v tom bude pomáhat?" zeptal se Brim. "Pokud jste na to místo nikoho nenašli, tak bych měl jedno doporučení."

"Co takhle Toby Moulding?" zeptal se Gallsworthy s úsměvem.

Brim se zasmál. "Nu, vzhledem k tomu, že právě on bylo to mé doporučení," řekl, "tak jsem pro všemi deseti."

"Ještě nějakou dobu budeš mít plné ruce práce s uzavíráním záležitostí kolem IDS," řekl Gallsworthy. "Ale hned, jakmile ho Calhoun uvolní, si ho vezmeme sem." Zasmál se. "Musel jsem využít všechny páky, abych tak narychlo vytrhl Calhounovi ze spárů alespoň tebe."

"Páky?" zeptal se Brim.

"Měl jsem u něho pár dluhů," vysvětloval Gallsworthy. "Většinou z doby, kdy jsem mu pomáhal dávat dohromady IDS."

"Myslím, že ti pár věcí dlužím i já sám," poznamenal Brim.

"Však svoje dluhy splatíš," řekl Gallsworthy. "O většinu se postaráš tím, že sám a bez pomoci vydupeš ze země šestistou desátou eskadru."

"Budeme létat na typu 1C?" zeptal se Brim.

"Budete jich mít patnáct," ujistil ho Gallsworthy. "Tři letky po čtyřech strojích. Tak vám zbudou dvě lodě jako rezerva." Brim se zamračil. "Pokud umím počítat, admirále," podotkl, "tak mi pořád jedna loď do počtu schází."

"Umíš počítat dobře," přikývl Gallsworthy s prohnáním úsměvem. "Ale myslím, že o té třetí, rezervní lodi' by ti měl něco říct tady bratr Valerian."

"P7350," řekl projektant. "Útočné lodě nemají jména. Je to první Starfury 1C, která opustila výrobní haly - a my si na ní chceme ověřit výrobní postupy. A je přímo tady, ani ne c'lenyt daleko v dokončovací doku. Přepřavila ji sem základní posádka techniků ze závodů. Vyladují ji už skoro týden. Půjdeme se na ni podívat zítra ráno."

"P7350 je také tvoje, Wilfe," řekl Gallsworthy. "Za tuto loď a její posádku budeš osobně odpovědný, zatímco budeš dávat dohromady novou eskadru, takže se ti tady na Gimmasu nebude stýskat po levém navigačním křesle. Nicméně až se dostaneš k Avalonu, bude se od tebe očekávat, že s sebou vezmeš všechny bojeschopné lodě, které najdeš."

Brim se zasmál. "To zní příjemně," řekl britec. "Já se začnu nudit hodně rychle..."

"Tak toho bych se na tvém místě příliš neobával, Wilfe Ansoreviči," poznamenal Borodov, "přinejmenším pokud mohu soudit podle zpráv našeho přítele Nikolaje Januarjeviče."

"Co Nik hlásil?" zeptal se Brim.

"Předstíraná válka' bude trvat pouze tak dlouho, dokud Triannic znovu nenabude sil do stavu, v jakém byla jeho vojska předtím, než jsi zničil vesmírnou pevnost u Zonga'aru. Pak - uť!"

"Nepotřebuji Nika Ursise a Sodeskayské zpravodajské služby k tomu, aby mi bylo jasné, že si tady přítel Wilf u Avalonu nehty nudou kousat nebude," podotkl Valerian. "Sígři se tě chystají pěkně očernit za to, že jsi u Zonga'aru zničil jednu z imperiálních bitevních lodí."

"Mark má pravdu, Brime," řekl Gallsworthy zamračeně. "Vzhledem k tomu, že jsi zničil L.I.F. Queen Elidean s plnou posádkou na palubě, panuje podezřelé ticho. I když byla ta posádka složená ze samých sígrovských zrádců."

Brim se zašklebil. "Oni na to sígři hned tak nezapomenou," řekl, "i když se ohledně těch imperiálních lodí, které jsme zničili u Zonga'aru, může sotva cítit někdo hůř než já. Ale..."

"Ale," přerušil ho Gallsworthy, "v té době jsi nebyl příslušníkem Imperiální flotily. Je to tak?"

"Je to tak, admirále," ujistil ho Brim. "V té době jsem pracoval jako žoldnér ve Fluvannské flotile."

"A všichni ti podělaní sígři na palubě Queen Elidean se ti snažili zabránit v útoku na pevnost Ligy temných hvězd," dodal Valerian.

"Takže Queen musela jít. Je to tak, Wilfe Ansoreviči?" zeptal se Borodov.

"Ano, když se to vezme takhle jednoduše, tak to tak bylo, doktore Borodove," odpověděl Brim. "Ale stejně to bylo strašné." Potřásl hlavou. "Stará Queen Elidean... Všechny ty roky to byla ta největší, nejrychlejší a nejkrásnější loď v celém vesmíru. Když jsem byl malý kluk, byla pro mě ona celou Flotilou." Zatnul zuby a zahleděl se do svého poháru, jako by ho rubínová tekutina mohla uchránit před vzpomínkami. I měsíc poté, co vydal rozkaz ke zničení nádherné bitevní lodě, se tím trápil. A jeho trýzeň neměla nic společného s posádkou zrádců, kteří na ní zahynuli. Když znovu zvedl oči, všichni tři jeho přátelé se na něho stále ještě dívali.

"Říká se, že s tou bitvou měla něco společného Margot Effer'wycková, Wilfe Ansoreviči," podotkl Borodov.

"Je to pravda, doktore," odpověděl Brim. "I když to zní šíleně, byla na palubě pevnosti během celého našeho útoku."

Když jsme prolomili dveře, za nimiž byla uvězněna - se souhlasem toho zmetka jejího manžela - uprchla do jedné z vysílacích místností pevnosti a zahájila vysílání. Na můstku Starfury ji nejspíš viděli na mém monitoru všichni. Nadia Tissaurová, která sloužila na Starfury jako první důstojnice, se jí dívala přímo do očí, když nám radila, kam nasměrovat torpéda."

"Chceš mi říct, že vám Margot řekla, kam zasáhnout pevnost?" zeptal se Valerian.

"Nikdo jiný," potvrdil Brim.

"Ale... jestli se dá věřit fámám, tak o necelý měsíc dříve tě v Magoru měla nalákat stejná Margot Effer'wycková do pasti Ligerů..."

"Takhle to spoustě lidí mohlo připadat."

"A tak nějak pochybují o tom, že se na to díváš stejně jako oni, Wilfe," poznamenal Gallsworthy.

Brim stísněně pokrčil rameny. Meem a vyčerpání už si pomalu začínaly vybírat svou daň. "Nejspíš už nezáleží na tom, co si kdo myslí," odpověděl zamračeně. "Nejspíš to nepřežila, když ta pevnost vybuchla." Potřásl hlavou. "Výbuch dost zle pocíchal naši Starfury - a to už jsme byli pěkně daleko, když nás zasáhla energetická vlna. Tak blízko, jak byla ona... No, pokud ji neuchránil před nejhorším ten asteroidový pás, tak z ní zbyl vesmírný prach."

"Možná k ní ale byla štěstěna daleko milosrdnější," nadhodil Borodov.

"Vy jste něco slyšel?" zeptal se Brim a navzdory únavě cítil, jak jím projelo oživení.

Starší Medvěd pokýval hlavou. "Když se ke mně donesla poprvé zpráva ohledně princezny," řekl, "postaral jsem se o to, aby na velitelství sodeskayských vojenských rozvědek pronikly jisté dotazy." Usmál se. "Nepopírám, že být velkovévodou má někdy své výhody."

"A zjistil jste...?" pobídl ho Brim, který už byl nyní naprosto bdělý.

"Zprvu skoro nic, příteli," odpověděl Borodov. "Teprve minulý týden jsem dostal zprávu, která by mohla znamenat, že přežila."

"Co jste slyšel?"

"Minulý týden, Wilfuško, se ve vzdálené části galaxie objevily řeči o nějaké zlatovlasé 'princezně', která cestovala po nějaké staré obchodní trase jen několik standardních týdnů po tvém útoku na pevnost." Povzdechl si. "Sice to není moc silné vodítko, ale stačí, aby udrželo plamen naděje, že? Obzvlášť když s sebou podle některých zpráv měla dítě."

"Cokoli je lepší než jistota, že je mrtvá," řekl Brim naléhavě. "Alespoň zůstává možnost."

"Možnost," řekl Borodov a ponořil se do vzpomínek. "Je to zvláštní," poznamenal po chvíli, "ale pamatuji se na ten večer, kdy jste se vy dva poprvé potkali, jako by to bylo včera. Byl jsem v důstojnické jídelně starého Truculentu společně s Nikolajem Januarjevičem." Potřásl smutně hlavou. "Nikdy by mne nenapadlo, že by Vesmír mohl připustit, aby někdo tak krásný trpěl takovými těžkostmi..."

"Díky," řekl Brim a dolil si pohár. Margot Effer'wycková zmizela z jeho života a on to tak musí nechat, jinak by strávil zbytek svých dní touhou po vzpomínkách. Cítil skoro tělesnou bolest, když se na ni přinutil zapomenout. "A jak si vede poslední dobou Nik?" zeptal se.

"To víš, že se na tebe vyptával," řekl starý Medvěd s úsměvem. "Podle toho, co mi psal, si svou práci ve výzkumu zpravodajských služeb docela užívá."

"Nik? Ve výzkumu zpravodajských služeb?"

"Ale jistě," odpověděl Borodov s pozvednutým obočím. "Přece víš, jak miluje teoretickou práci."

"Nač se teď zaměřil?" zeptal se Brim. "Já se nikdy raději nesnažil o to, co v téhle oblasti dělá, zajímat."

Borodov se zamračil. "Je to zvláštní," řekl, "ale sám to vlastně přesně nevím. Ale sám si určitě pamatuješ na jeho úvahy o zaměřovacích systémech, řízených na dálku. Když mne posledně navštívil na mém sídle u Gromkova, mluvil hodně zešířena o systémech, založených na COMMu a KA'PPA paprscích, které dokáží s přesností na iral zaměřit dva nebo více paprsků na obrovskou vzdálenost. Nejspíš bude pracovat na něčem takovém. Ale kdo ví?" Zasmál se. "Jak mi sám říkal: 'Pokud chceš něco udržet v tajnosti před nepřítelem, nehovoř o tom mezi přáteli.' A tak jsme raději mluvili o jiných věcech..."

Pak se hovor uvolnil, když se čtyři přátelé oddali vzácným okamžikům míru a klidu a chopili se příležitosti zavzpomínat na staré časy a místa. Liga temných hvězd císaře Nergola Triannika byla zuřivým, nemilosrdným nepřítelem. Brzy se pustí na pochod civilizovanými částmi galaxie. Pak nebude čas na nic jiného než na boj. Dnes jim ještě Vesmír dovolil trochu odpočinku. Jen trochu...

Brima probudilo neodbytné vyzvánění komunikačního přístroje na nočním stolku. Na včerejší večer se pamatoval jen matně - jistě věděl jen to, že si pořídil doslova monstrózní kocovinu. Stiskl spínač na malém přístroji a zaslechl hlas Marka Valeriana.

"Pojďme se podívat na tu loď, Wilfe," navrhoval projektant.

"Marku," zasténal Brim na vypnutou obrazovku, "vždyť ještě ani není ráno." Malým okénkem místnosti nepronikalo žádné světlo.

"Jak to můžeš vědět, když jsi na Gimmasu?" zasmál se Valerian.

"Jak jsi dokázal, že nemáš kocovinu?" postěžoval si Brim.

"Ale já ji měl," ujistil ho Valerian. "Jenže ona na tom studeném vzduchu moc dlouho nevydržela."

Brim se navzdory rozespalosti musel zasmát. "Tomu věřím," řekl. "Tak dobře. Za pár cyklů dorazím dolů. Jsi už v hale?"

"Ještě ne," odpověděl Valerian. "Zatím jsem ještě pořád u svých ubikací. Ale než se stačíš skutálet ze schodů, budu u tebe."

O necelý metacyklus později se oba s rachotem řítili sněhovou vánicí v malém štábním kluzáku, který musel být vyřazen ze služby někdy časně během poslední války. Topení nefungovalo a z pyrošálku cvcesse', který svíral Brim v rukavicích, stoupaly husté kotouče páry. Valerian upíjel ze svého šálku, zatímco druhou rukou řídil. Kdykoli Brim musel jet s projektantem, byl to pro něho vzrušující zážitek - skoro stejně vzrušující jako vzdušný boj. Vždy vystupoval z dvířek kluzáku s napěněným adrenalinem a znovu dokázal plnými doušky vychutnávat krásu klidného života.

"Takže jste s tou 1C přiletěli z Bromwiche teprve minulý týden?" zeptal se Brim.

"Ten 'minulý týden' sedí, Wilfe," řekl Valerian a v závratné rychlosti řízl zatáčku kolem rohu budovy - a těsně minul velice pevně vyhlížející podstavec jedné z Karlssonových lamp, "ale ne ze závodů v Bromwichi. Postavili ji hluboko v asteroidových důlních komplexech Carescree. V jedné z těch stínových továren, které starý císař Greyffin IV. potají před několika lety začal financovat."

"Továrny na Carescree?" zeptal se užasle Brim. "Tam se přece nic nevyrábí - možná chudoba a zbytečně moc dětí, pokud vím. A já bych to měl vědět nejlíp. Je to přece můj sektor Impéria. Alespoň byl, než jsem se odtamtud díky Vesmíru dostal."

"No jistě," řekl Valerian. "Málem bych zapomněl. Ty jsi přece Carescree, i když tak už dávno nemluvíš." Zamračil se.

"V každém případě měl Greyffin s tím místem velké plány, protože tam tajně založil několik komplexů ke stavbě válečných lodí." Pustil volant a začal drhnout námrazu z čelního skla právě v okamžiku, kdy projížděli kolem rezavějících, sněhem zasypaných trosek havarované lodě - jedné ze stovek, které pokrývaly povrch země kolem obrovských stavebních doků na Gimmasu. Trosky lodí - imperiálních i ligerských - tu zbyly po mnoha neúspěšných pokusech Ligy vyřadit základnu z provozu.

Brim upil z pyrošálku a horká, sladká tekutina mu spálila jazyk a patro. "Carescree," řekl a zahleděl se ve vzpomínkách do dob, které mu připadaly staletí vzdálené, kdy prožíval v chudém sektoru své mládí - než byla jeho rodina zabita během jednoho z bleskových útoků Ligy, jež se staly předznamenáním minulé velké války. Doly na asteroidech byly

tenkrát jediným carescrianským průmyslem. Brim se naučil létat s kosmickými loděmi díky tomu, že uměl řídit proslule nebezpečné carescrianské rudné nakladače - staré vojenské čluny s obřími komorami pohonu a velkými gravitačními generátory. Ty létaly od dolů do hutí oceláren, neustále obklopených dusivými oblaky kouře, který znečišťoval přirozenou krásu skoro všech (takzvaných) obyvatelných planet Carescrie. Byl jedním z mála štěstlivců, kteří odsud dokázali uniknout - jen díky tomu, že byl od narození obdařen skvělým zrakem a reflexy divokých koček... Ale skutečně odsud dokázal uniknout? Pokud by měl soudit podle toho, co říkali ostatní, tak rozhodně ne. Vždy slyšel: „Ty jsi Carescrian," nikoli "tys byl Carescrian." Po letech, kdy se snažil odříznout od čehokoli, co Carescrii jen zdálky připomínalo, se nedokázal odpoutat od svého chudobného mládí.

"Nějak jsi zmlkl, Wilfe," poznamenal Valerian, když sjel z hlavní ulice, přejel pěticí zářících, trubkovitých kolejí nákladní dopravy a branou proklouzl na parkoviště vedle obrovského dokončovacího doku - nejspíš to byl týž, který Brim zahlédl z Jacquese Schneidera při přistání. Nezměrnou cihlovou stavbu obklopovaly ze tří stran řady vysokých řvoucích generátorů a nízkých věží, které poblikávaly střídavě tmavomodře a oranžovočerveně. Nad hlavami se jim klenuly trubky, ovinuté silnými kabely, které spojovaly desítky poblikávajících koulí na střeše stavby.

Brim se usmál. "Vzpomínky," vysvětloval. "Některé jdou až na kost."

Valerian přikývl. "Myslím, že to chápu," řekl. "Před pár lety jsem na Carescrii byl..."

"Musel bys tam žít, Marku," zamumlal Brim a pomilontě se zamyslel nad tím, proč vlastně tolik miluje Impérium, které stovky let dokázalo přihlížet zákonnému, ale nemilosrdnému ničení jeho rodného systému.

Valerian se na chvíli odmlčel, a když zastavil poblíž dveří pod malým baldachýnem, řekl: "Niméně i tak jsem rád, že se mohu spolehnout na tvé slovo..."

Uvnitř byla obrovitá budova rozdělena na čtyři rozlehlé prostory, z nichž každá mohla pojmut tři lodě velikosti křižníku. Dvě z těchto prostor byly studené a prázdné - jako tomu bylo od chvíle, kdy byla velká základna uzavřena sígry v prvních letech 'míru' po tragické Garacké dohodě. Rezavějící drezíny stály na zašlých kolejích pod starobylými sloupovými jeřáby, které dokázaly z usazení zvednout celé pohonné krystaly. Brim s Valerianem projeli těmito halami na malém, rozvrzaném vozíku, jehož zvuky se odrážely prázdným prostorem jako zvuky nějakého hmyzu v savnie'erských katakombách. Ale dávno předtím, než projeli širokými dveřmi do třetí místnosti, slyšeli ruch a hluk, který se odehrával na druhé straně. Záře stovek Karlssonových lamp skoro až bolela v očích, když se vynořili z mrtvolného šera do hlučného prostředí dokončovacího doku.

Nad dvěma řvoucími gravitačními bazény se tu vznášely nezaměnitelné lodě třídy Starfury ze Sherringtonových závodů, připojené k řadám monitorovacích přístrojů tisíci spojovacími zářícími kabely. Křižníky, překrásné lodě s pláští z obsidiánového kovu, byly navrženy s neobyčejně čistými vnějšími tvary, aby dokázaly hladce manévrovat v atmosféře ve vysokých rychlostech. Byly v nejlepší Valerianově tradici třítrupé: hlavní trup, doplněný po stranách 'pontony', umístěnými mírně pod středovou linií. V každém tomto pontonu se nacházely tři gravitační generátory Admirality A876; byly spojeny s hlavním trupem 'kalhotovitými' strukturami, charakteristickými pro závodní čluny, vyráběné dříve Sherringtonovými mezihvězdními závody. Svažitý, nízko posazený můstek/hlavní nástavba se zvedal od ostře zúžené přídě a kromě věží, v nichž se nacházely hlavní palebné baterie, byl jediným prvkem, který narušoval plynou linii trupu. Věže byly také hlavním viditelným rozdílem mezi typy jedna a jedna C, protože druhý model měl na vrcholku hlavního trupu umístěnou zdvojenou baterii místo jednoduché. A samozřejmě! - nové dvojice rychlopalných destruktorů příkrých věží byly mírně silnější. Musely, pokud měly být smrtící zbraně účinně chlazeny. A... ano, předové hyperobrazovky spadaly v ještě ostřejším úhlu než dříve. To by mělo vyřešit problémy s přehříváním během manévru v atmosféře za vysokých rychlostí. A u Voota, ta loď byla delší! Musela být. U třídy Starfury 1 se poklop komory pohonu nacházel přímo ve středu mezi jednotlivými vzpěrami spojovací konstrukce. Tady byl skoro až u jedné z nich. A co ještě...? Vokouzlení si vzpomněl na Valeriana až v okamžiku, kdy zaslechl jeho smích.

"Pokud tomu rozumím správně, tak se ti líbí," řekl projektant a lehce šfouchl Carescriana do žeber loktem.

"S tím můžeš počítat, příteli," řekl Brim, který se jen pomalu vynořoval ze zasnění. "Ty jsi měl vždycky ruku na pěkné loď."

"Pokud dobře vypadají..." nadhodil Valerian a zvedl ruku dlaní dopředu jako v oblíbené dětské hře.

"Tak taky dobře lítají," dokončil Brim projektantskou průpovídku a plácl si. Bylo to oblíbené prastaré rčení všech projektantů - ale navzdory věku platilo takřka vždy. A lodě ze Sherringtonových závodů je naplňovaly dokonale. Od startu k přistání poskytovaly čisté, ničím nerušené potěšení z letu a jejich tvary je ve spojení se silnými motory řadily mezi nejrychlejší lodě známého vesmíru. A nyní byly tyto překrásné lodě stavěny přinejmenším zčásti v docích na Carescrii.

Na palubu vešli otevřeným průlezem v trupu a Brim se s Valerianem za zády prošel po lodi, a zatímco uhýbali dělníkům a technikům, snažil se vstřebat všechny změny, které objevil uvnitř. Síla typu 1C byla na rozdíl od typu původního určena ke střelbě, manévrování a rychlosti - přesně v tomto pořadí. S plným využitím veškerých letových vlastností. Pryč byly pohodlné důstojnické jídelny i jídelny pro mužstvo, odpočinkové prostory a zbytek prostor, nezbytných pro dlouhé křižování vesmírem. Jako jediné zůstaly v původním stavu snad pouze pohonné jednotky. I primární plazmové generátory byly zvětšeny použitím jednotek Krasni-Pejč 2450, dovezených přímo z výrobních laboratoří na Sodeskayi. Díky nim mohly být lépe pancéřovány komory pohonu - snad jediná slabá místa, která ovšem nabývala na významu v celém průběhu tažení na Fluvanně, kde se křižníky třídy Starfury postavily smrtícím novým Gorn- Hoffům 262. Pozdě odpoledne znovu vystoupili do rušné haly. "Tak dobře, Wilfe," snažil se Valerian překřičet hluk generátorů bazénů, "co si o ní myslíš?"

Brim se potěšeně usmál. "Nu," připustil, "rozhodně musím uznat, že to je útočná loď. Neviděl jsem na palubě ani tolik volného místa, aby se na ně dal položit pytlík se svačinou. Kolik že bude stav posádky? Takhle, když tam není víc než deset bojových stanovišť - nu, vsadil bych se, že základní stav bude snížený oproti základnímu typu zhruba na polovinu."

"Docela blízko, Wilfe," přiznal Valerian. "Srazili jsme to na jediného navigátora, osm dalších důstojníků a jednatřicet řadových členů posádky. Žádné podpůrné skupiny - s výjimkou záchranných týmů."

"Nejspíš není špatný nápad se jich zbavovat," souhlasil Brim. Starfury během roku na Fluvanně utrpěla vážná poškození, a jednou dokonce byla sestřelena zásahem do komory pohonu - což byla událost, která Brima přivedla ke zplonění prvního dítěte.

O tomhle se dozvěděl teprve minulý týden a ještě pořád se ze své nové role nedokázal vzpamatovat. Obzvlášť proto, že Raddisma z Magoru, matka zatím ještě nenarozené dcery, byla také favoritkou Jeho Veličenstva Mustafy Eyrena, naboba a absolutního vládce válkou sužované Fluvanny.

Pokrčil rameny. Později... s tímto se vyrovná poté, co dokáže zvládnout jiné důležité věci ve svém životě - jako například vybudování nové eskadry obranné flotily. Matka dítěti mohla poskytnout domov, což on by rozhodně nedokázal. Jeho domovem byla Flotila.

"U Vootova vousu, Wilfe, nějak tě to sebralo," řekl se zvědavým úsměvem Valerian. "Sice jsem slyšel, že Starfury musela během jedné bitev s Ligery nouzově přistát, ale neměl jsem tušení, že to na tebe tak zapůsobilo. To je mi líto. Opravdu."

Brim se sardonicky zasmál. "Marku," řekl a položil projektantovi ruku na rameno, "kromě toho, že při tom zahynulo několik skvělých imperiálů - a vyděsilo mě to k smrti - nebylo nouzové přistání Starfury zase tak strašlivé. Už dřív mě několikrát sestřelili. Jde spíš o to, co se stalo později..." Odmlčel se a zasmál. "Jestli si to někdy přeberu sám, dozvíš se to mezi prvními."

"To mi připadá jako dobrá dohoda," řekl Valerian, ale ještě se chvilku zmateně mračil. Pak pokrčil rameny a podíval se na starodávné cyklovky, které měl připevněné na řetízku. "Nejspíš bychom si měli pospíšet na schůzku s admirálem Callsworthym a doktorem Borodovem. Budou na nás čekat v důstojnické jídelně. Oba už se nemohou dočkat, až jim řekneš, co si myslíš o nové Starfury 1C."

Nasedli znovu na vozík a rozjeli se k parkovišti. Brim se zasmál a řekl: "Řeknu všem, že je stejně krásná jako všechny před ní, Marku," slíbil.

"Jistě, jistě, já vím," řekl projektant. "A to jsi v ní ještě neletěl."

Carescrian zvedl obočí. "Tak něco takového by se mi docela líbilo," řekl.

"Co takhle zítra ráno?"

Brim se podíval do kapesního záznamníku, který našel připravený ve své dočasné pracovně velitele eskadry. "Klidně," řekl, když se na malém monitoru objevil složitý vzorec barev, které pulsovaly ve složitém rytmu a odstínech. "Hned poté, co si odbydu nejméně čtyři metacykly schůzek se štábem prozatímních zástupců, které mi přidělili." Potřásl hlavou. "Raději bychom se měli domluvit na zítřejší odpoledne, Marku. Pozdní odpoledne."

Valerian přikývl. "Zavolej mi, jakmile budeš mít přesnější plán. Posádka od Sherringtonů mi slíbila, že většinu kabelů od lodi odstraní někdy ráno."

"Domluveno," řekl Brim, nasadil si vyhřívané rukavice a následoval projektanta rezavě studenou tmou ke kluzáku. Zatímco Valerian nahazoval generátor malého vozidla, v duchu si povzdechl. Velitel perutě, to mu ještě scházelo. Pěkně nafouknutý titul. Příští krok nahoru bude bezpochyby provázet povýšení na komodora nebo možná dokonce na kontradmirála. Přesto v hloubi duše uvažoval o tom, jestli se toto nové místo hodí pro nekompromisního navigátora, jako byl on sám. Pak pokrčil rameny. S podstatnou pomocí svého příkazníka - a důvěrného přítele - vrchního nadpraporčíka první třídy Utrilla Barbousse přežil podobné umístění už dřív, když musel budovat na zelené louce velitelství IDS během nepřítomnosti Baxtera Calhouna - a tenkrát mu také nikdo jiný nepomohl. Tentokrát, když se měli o podrobnosti postarat lidé, kteří k tomu byli skutečně určeni, možná stráví více času ve vesmíru. Ale možná také ne...

Jak se ostatně dalo čekat, musel nejdříve přiletět dychtivě očekávaný šéf Barbousse, než se Brim konečně zbavil okovů administrativy. Ale když se konečně usadil v řídicí kajutě na můstku nové Starfury 1C, ukázalo se, že zážitek z letu za to čekání stál. Od okamžiku, kdy vyroloval nad bouřlivý oceán Gimmasu a připravil se ke startu, až do chvíle, kdy zastavil znovu loď nad gravitačním bazénem, potvrdila P7350 všechny Valerianovy sliby - a dokázala ještě víc. S novými generátory bylo zrychlení naprosto úžasné a nadměrná rychlost jen velice mírně omezila manévrovatelnost. V nadsvětelných rychlostech se vlastnosti lodi v ničem nelišily od původního typu Starfury, kterou řídil v Imperiálním dobrovolnickém sboru.

Během následujících tří standardních měsíců se jeho velení pravidelně rozšiřovalo, když začaly přilétat nové a nové lodě a z celého Impéria se slétali příslušníci posádek, aby se účastnili přípravných prací a výcviku. Liga temných hvězd se překvapivě vzpamatovávala z důsledků bitvy u Zonga'aru déle, než se původně předpokládalo, a stále si ještě lízala rány, zatímco se chystala k dalšímu brutálnímu tažení na civilizované světy. A tak se Wilf Brim společně s dalšími veliteli Imperiální flotily chopil Vesmírem nabízené příležitosti a horečně se snažil ukovat z posádek jednotlivý stroj, který snese drtivý útok obnovené války v okamžiku, až přijde.

Během této doby se sígři z celého Impéria snažili prosazovat mír s Ligou za každých podmínek, provolávali svá chytře vymyšlená prázdná hesla a proklínali naprosto otevřeně císaře Onrada V., za to, že válku vyprovokoval v první řadě on.

Ale přes všechnu zuřivost a hluk, který tropili, už sígři dávno ztratili přinejmenším část podpory, které se kdysi těšili. Během několika měsíců, které uplynuly od Onradova vyhlášení války z důvodu útoku Ligy na Fluvannu, nabývaly na síle demonstrace loajalistů a na těch se postupem času scházelo čím dál více věrných císařských poddaných. Občas byli lojalisté proti sígrům dokonce v přesile.

I přesto však protesty ze strany SIGRu ztěžovaly vytvoření účinného a fungujícího obranného systému, i když se oddaní Imperiálové snažili do roztrhání těla a pracovali celé dny, aby dali dohromady i ty skrovné prostředky, které měli k ruce. Obranné organizace nicméně jako zázrakem fungovaly - zprvu neurovnaně, ale s každým dalším dnem nabývala jejich součinnost a schopnosti na síle. Naneštěstí už příliš času nezbývalo.

Kapitola druhá

A znovu sígři

Od Brimova přiletu na Gimmas uběhly tři měsíce a několik dní, když Liga zahájila svůj dlouho hrozící útok na Impérium a ukončila tak období „předstírané války“, které nastalo po její loňské porážce u Zonga'aru. V drtivém náporu, který se táhl přes pět set světelných let, zahájilo masivní ofenzívu více než 1 880 lodí, 570 000 Dozorců v černých uniformách a dvě tisícovky pozemních vozidel. Imperiální vlády na Lamintiru, Korbu a Gannatu padly během dvou dní, neboť jejich planetární struktury byly zevnitř tak nahlodány snahou sígrů, že se dokázaly bránit jen symbolicky. Okřídlený národ z malého odvážného A'zurnu kapituloval až po krvavé bitvě - a divokém námořním boji, během něhož tři odvážné a'zurnianské torpédoborce skoro zničily bitevní loď Ligy, než byly smeteny zbývajícími destruktory obrovské lodi. S neuvěřitelnou rychlostí si Triannikovy zdánlivě neporazitelné flotily a pozemní jednotky podmaňovaly a porážely vše, co se jim postavilo, až se zanedlouho zastavily před rozlehlou soustavou hvězd a obydlených planet, která byla po celém vesmíru známa jako Effer'wyck - hrdé a mocné království s deset tisíc standardních let trvajícími dějinami. Jakmile si tuto soustavu podmaní, bude armádu Ligy dělit pouze 'Wyckeova prázdnota', úzký pás, obkružující původní zákrut galaxie, od velké trojhvězdy zvané Triáda Asterious. Ta byla v celé galaxii známa jako 'Větší Avalon' a s pěti obyvatelnými planetami, z nichž právě Avalon tvořil hlavní centrum Galaktického impéria císaře Onrada V., tvořila hlavní cíl, který si chtěli Ligeři podmanit.

O měsíc dříve navzdory hlučným protestům sígrů vyrazily přes Prázdnotu vyztužit obranu Effer'wycku silné jednotky Imperiálních expedičních sil pod velením generálmajora (ctihodného) Gastudgona Z'Hagbuta. Ale v době, kdy se tato vojska budou moci zapojit do pozemních operací, už bude mít mloch Ligy příliš velkou hybnou sílu - stejně jako obrovské zásoby materiálu.

Na samotném Gimmasu si Brim právě pročítal poslední hlášení - ani z jednoho se nedozvěděl nic povzbudivého - když vrchní nadpraporčík první třídy Utrillo Barbousse prostrčil svou holou hlavu dveřmi dočasné pracovny, kde si Brim založil velitelství třicáté peruti. "Přišel jeden váš starý přítel, kapitáne," řekl obrovitý poddůstojník se zářivým úsměvem.

Brim zamračeně vzhledl. Neměl snad Barbousse právě dohlížet na správné provedení opravy gravitačního bazénu? Proč sem hosta uvádí právě on...? Vždy přikázal svým podřízeným, aby „zvláštní“ přátele pouštěli do Brimovy pracovny bez ohlášení. "Tak ho pošlete dovnitř, šéfe," odpověděl Brim opatrně.

V následujícím okamžiku do místnosti vplul dlouhý, úzký nos, který následovaly modré oči s pobaveným výrazem a veselým, bezstarostným úsměvem, který doslova křičel cosi o starém, dobře uloženém bohatství. Z osob, které Brim znal, takhle vypadala jen jediná...

"Toby Moulding!" zvolal a vyskočil z křesla. "U velkého Vesmíru, úplně jsem zapomněl na to, že máš dneska přiletět z Fluvanny!" Obešel stůl a po krátkém zaslutování sevřel svému příteli ruku.

Fregatní kapitán Imperiální flotily Tobiaš Moulding byl vysoký, štíhlý a zhruba stejně starý jako Brim. Měl na sobě uniformu Imperiální flotily, čistou a bez nejmenší poskvrnky, jako by ji právě před metacyklem koupil v jednom z avalonských vyhlášených obchodů na Crispinově třídě. Stejně jako Brim, i on měl červenomodrý odznak Imperiálního vysokorychlostního závodního týmu a v současné době mu patřil galaktický rychlostní rekord v hodnotě 111,97M světelné rychlosti. Tento rekord ustavil v tom závodním člunu M-6 Beta, který navrhl Valerian a v němž Brim získal o dva roky dříve proslulý Mitchellův pohár. "Jáčku, kapitáne," protáhl Moulding, "když už chceš, aby tě tví staří přátelé tahali z bryndy, tak by ses taky mohl usadit na nějaké teplejší planetě, co ty na to?"

Brim se usmál. "Za tuhle mrazírnu nesmíš vinit mě, Toby. Já jsem sem přišel jen kvůli rozkazům."

"To znělo skoro jako ligerská výmluva," uchechtl se Moulding, "ale mně to stačí - stejně jako mi stačí ty, starý příteli. Co jsi odletěl, stýskalo se mi po tobě - když už pro nic jiného, tak proto, že jsem se nemusel skoro čtyři měsíce rvát o vlastní život."

Brim se usadil v jednom z prosezených křesel před stolem a pokynul Mouldingovi, aby zaujal místo proti němu. "Tak tohle určitě dokážeme napravit velice rychle," řekl.

"O tom nepochybují ani v nejmenším," usmál se Moulding. "Od chvíle, co jsme se prvně potkali, se mi zdá, že mi chce pořád někdo přistříhnout křídla."

"A jako velitel šestisté desáté eskadry si toho užiješ vrchovatě," přikývl Brim.

"Proč mě to nepřekvapuje?" mávl Moulding s úsměvem rukou. "Kam to bude?"

"Na Avalon."

"No tohle," rozzářil se Moulding. "To je docela krok nahoru. Z planety, kde sotva přišli na to, jak se startuje s kosmickou lodí, přímo do středu galaktické civilizace."

"Řekl bych spíš ,přímo do středu velkého terče'," zasmál se Brim. "Podle mě se všichni v nejbližším okolí Avalonu můžou velice brzy těšit na pozornost všech vojáků Ligy."

"Tak téhle pozornosti už jsme si užili dost na Fluvanně," poznamenal střízlivě Moulding. "Doufejme, že se od té doby zase moc nezlepšili, jinak bychom celou trachtaci nemuseli přežít."

Brim přikývl. "Nepopírám, že mě to napadlo taky..."

"Koneckonců, nikdo nežije věčně," řekl Moulding a na tváři se mu objevil úsměv.

"S tím si nejspíš nebudeme muset dělat starosti," ujistil ho zachmuřeně Brim. "Už jsme ztratili Karen Rumseyovou - tvůj protějšek; na satelitním přístavu 30 velela dvaatřicáté eskadře. Dozvěděl jsem se o tom teprve dnes ráno; setkali jsme se spolu jen několikrát. Zatímco já se staral o vytvoření šestisté desáté, docela dobře zvládala tu svou."

"Znal jsem ji ze školy," řekl Moulding. "Opravdová odbornice na létání ve formaci. Jak se to stalo?"

"Přpravovala nějaké effer'wycké hlavouny zpátky na hlavní planetu," vysvětloval Brim, "a ti ligerští parchanti ji dostali na zemi při prvním útoku na Luculent."

"Hmm," poznamenal Moulding. "Nu, pokud se to tam příliš nezměnilo od doby, kdy jsem tam byl posledně, tak chuděra alespoň uměla s úsměvem na tváři."

Brim přikývl. Luculent, hlavní planeta Effer'wycku, proslul nejen svou překrásnou, honosnou architekturou, ale hlavně zpustlým způsobem života. "Vsadím se, že dnes je tam daleko větší klid než kdysi," řekl.

"To nikdy nevíš," odpověděl Moulding. "Lidi tam právě teď určitě chtějí spoustu věcí pustit z hlavy."

"Asi ano," souhlasil Brim. Celá jeho rodina byla vyhlazena při jednom z bleskových úderů lodí Ligy, ale vzpomínal si na to, jak mu jeho malá sestřička umírala v náručí, jako by se to stalo před pěti cykly. "V tom jim přeju hodně štěstí..." Pak pokrčil rameny. "Ale dost," řekl pak a přinutil se uvolnit. "Už tak z Effer'wycku přichází dost špatných zpráv na to, abychom se zabývali minulostí - a vsadím se, že bys rád slyšel něco o svém novém místě."

Moulding se zasmál. "Nu," řekl, opřel se v křesle a přehodil si jednu nohu přes druhou, "už vím, že je nebezpečné. Jinak bych do toho ani nešel. Ale řekni mi ještě pár věcí. Takže mám být velitel eskadry, ano? Řekl bych, že se to může vyvinout docela zajímavě. Odkud budu brát posádky?"

"Tak tohle je nejspíš největší problém, který musíme denně řešit," řekl Brim. "Ti zatracení sígři měli dalekověšší úspěch, než se nám kdy snilo. Za posledních deset let vyhnali z Flotily tolik dobrých lidí, že vycvičených posádek je skoro stejně málo jako lodí. Získáváme lidi, kde se dá."

"Hmmm," řekl Moulding a poškrábal se na bradě. "Tak nějak jsem se bál, že to bude vypadat zrovna takhle."

"Už máme spoustu lidí tady a další jsou na cestě," řekl Brim. "Našli jsme překvapivě hodně docela schopných - včetně navigátorů. A individuálně je každý z nich pro své místo dobře kvalifikovaný. U Vesmíru, pozorně jsem si pročetl jejich záznamy, a s některými jsem dokonce každý den šel nahoru. Ale nikdo nemůže doufat, že se mu podaří překovat skupiny osamělých odborníků do skutečných posádek, a ty posádky pak změnit v bojové eskadry během několika krátkých týdnů. Přinejmenším já jsem alespoň nezjistil, jak na to."

"Boj," řekl Moulding.

"Boj?"

"Ten nejlepší instruktor v celém vesmíru - i když je trochu popudlivý a netrpělivý."

Brim se smutným úsměvem přikývl. "Takže si to řekněme na rovinu," řekl Moulding. "Jediné, co musím udělat, je proměnit tenhle smíšený houf nezávislých vesmírných virtuózů v kompaktní posádky - dobré natolik, aby se mohly postavit zkušeným, dokonale organizovaným, skvěle vycvičeným a vybaveným nepřítelům, kteří jsou proslulí ocelovou morálkou a naprosto žádným soucitem nebo smyslem pro čestné jednání. Je to tak?"

"Ne," opravil ho Brim a podíval se Mouldingovi přímo do očí. "Postavit se jim nestačí. Oni to musí těm zmetkům napráskat. A tím nemyslím létáním ve formacích."

"Ani jsem nemyslel, že by tě něco podobného napadlo," přikývl Moulding s úsměvem. "Předpokládám, že chceš, abych se hned pustil do práce."

"Ve skutečnosti ne," odpověděl Brim. "Hned ne."

"Ano?" zeptal se Moulding a zvedl obočí.

"Včera," řekl Brim. "A ve skutečnosti minulý měsíc by to bylo ještě lepší."

"V tom případě," uchechtl se Moulding, "bych si měl vyhnout rukávy."

"Běž se ubytovat, příteli," řekl Brim a znovu přešel ke svému stolu. "Za tři metacykly se potkáme v sektoru bazénů číslo dvanáct a já tě seznámím s ostatními."

"Budu tam a vezmu si s sebou stroj na zastavení času," řekl Moulding cestou ke dveřím.

"Raději aby sis vzal hned dva," prohodil Brim přes rameno. "Ligeři nebudou čekat věčně..."

Následujícího večera Brim po celém dni nesmyslného papírování vyčerpaně zapadl do důstojnického baru tak pozdě, že už i Borodov před celým metacyklem odešel. Nicméně tu bylo díky zvýšenému provozu na základně stále ještě plno a všude posedávali hosté, kteří pouze prolétávali z jednoho konce galaxie na druhý. Obrovský Gimmas Haefdon se každým dalším metacyklem probouzel víc a více k životu bez ohledu na to, jak pomalé jeho ožívání připadalo podobným netrpělivým lidem, jako byl například Brim. Ten právě seděl na stoličce u nálevního pultu mezi obrovským sodeskayským poručíkem pohonu a zasmušilým a'zurnianským uprchlíkem, upíjel meem a litoval sebe i ztracený čas, když mu náhle oči zezadu zakryl pár teplých dlaní, z nichž cítil povědomý parfém.

"Uhodni, kdo jsem, nebo platíš meem ty," vyzval ho výhružně tlumený - bezpochyby ženský - hlas.

"Hmm," zabručel Brim tiše, "tak schválně. Nergol Triannic?"

"Špatné pohlaví."

"Jo, hned mě to napadlo. Co takhle... Zorfreida, královna Halaci?"

"U Vesmíru, kapitáne, ta už je přece pěkných pár set let mrtvá."

"Aha," uchechtl se Brim. "Stejně byla docela nudná. A třeba... císařovna-matka Honorotha?"

"No, ta přinejmenším žije - ale zkus někoho o pár set milstonů lehčího."

"Hmmm. O několik milstonů lehčího..." A najednou si vzpomněl, vlastně si vzpomněl jeho nos. Ten parfém! Jak na něho mohl zapomenout po těch stovkách recepcí v hlavním městě Fluvanny?

"Kdybych za sebe hmátl," zeptal se s úsměvem, "dotkl bych se něčeho, co znám?"

Žena za jeho zády se zasmála. "Naneštěstí ne, můj ex-veliteli. Ale to můžeme kdykoli napravit."

"Nadia Tissaurová!" zvolal Brim, sáhl za sebe a rukama objal štíhlý pas.

"Zatraceně," zabručel veselý hlas v předstíraném hněvu, zatímco ruce, které zakrývaly Brimovy oči, sklouzly níž a objaly ho. "Takže ten meem budu platit já." V téže chvíli se Brimovy líce dotkly měkké, vlhké rty a s ženským ohromeným zabručením se znovu odtáhly. "U Voota, veliteli, pamatuješ si ještě vůbec, kdy ses holil?"

"Dnes brzy ráno," odpověděl Brim a sklouzl ze stoličky do objetí, které bylo jako vždy spíše smyslné než přátelské.

"Ale byl to dlouhý den."

"Na palubě Starfury ses takhle nikdy nezanedbával," odfrkla si Tissaurová a dovolila mu, aby jí pomohl usednout na stoličku, z níž právě slezl.

"Také jsem na Starfury nemusel tak tvrdě pracovat," ohradil se Brim. "A kromě toho se rozhodně nezanedbávám!"

"Když to říkáš, veliteli," řekla a v očích jí zablesklo pobavení. Fregatní kapitán Nadia Tissaurová byla drobná, už začínala mírně šedivět, ačkoli jí bylo teprve čtyřicet, a s kulatou tváří, velkýma očima, malým nosem a plnými, smyslnými rty připomínala spíš veselého šotka než důstojnici Flotily. Měla pevnou postavu s velkýma rukama a nohama a nápadně bujným poprsím, které jí vždy zaručovalo pozornost, ačkoli bylo většinou skryto pod pláštěm Flotily. Ve funkci Brimovy první důstojnice na palubě L.I.F. Starfury během fluvannského tažení prokázala, že je nanejvýš schopnou navigátorkou, která navíc dokáže provádět myriády dalších úkolů s trpělivostí a nadšením svěřence. Byla také upřímná a nanejvýš smyslná. Mezi oběma důstojníky vzniklo silné pouto a chvílemi se museli z celé vůle snažit, aby udrželi svůj vztah na 'bezpečné' profesionální bázi. "Předpokládám, že si se mnou dáš kapku meenu," řekla a pokynula číšníkovi.

"Možná se tady budeme muset trochu tísnit, Jedničko," oslovil ji Brim tradiční přezdívkou, která se ve Flotile používala pro prvního důstojníka, "ale s tebou rád zkusím všechno alespoň jednou."

"Dobré zprávy, ex-veliteli," řekla a jakoby náhodou se mu oťřela řadry o ruku, kterou měl položenou na pultu. "V předpisech není ani slovo ohledně trochy zábavy mezi dvěma přáteli, kteří spolu neslouží na jedné lodi. Číšníku! Tady velitel si nechá dolít a já si dám totéž co on."

Brimovi se v bedrech rozhostil rozhodně zajímavý pocit. Uběhla už spousta času od chvíle, kdy... "Tissaurová," řekl s úsměvem, "ty na mě máš strašně špatný vliv."

"Jen dopij svůj pohár, Wilfe," řekla s uličnickým úsměvem. "Za dva metacykly už se budu muset zase dát na cestu. Až tě konečně dokážu zatáhnout do postele, chci si tě užít rozhodně podstatně déle."

"Zatraceně," zamumlal Brim. "Jako vždycky na špatném místě ve špatnou chvíli."

"Dřív nebo později to klapne," prohodila Tissaurová přes rameno, zatímco platila číšníkovi. Pak se otočila a pozvedla svůj pohár meenu. "Na budoucí večer neředěné chlípnosti."

"Na budoucí večer," odpověděl Brim a přitukl si. "Ale co vlastně zrovna teď dělá Nadia Tissaurová? Když jsem o ní slyšel posledně, velela Starfury. Nevěděl jsem, že ten starý kýbl šroubů dorazil na základnu."

"To proto, že nedorazil," odpověděla Tissaurová. "Někdo se rozhodl, že tak proslulý prototyp by se měl uklidit někam do muzea, než ho někdo rozstřílí k nepoznání. Koneckonců jsme tu starou holku loni několikrát pěkně odřeli."

"Kdyby jen odřeli," souhlasil Brim. "A tak jsem ji odvezla na tu odlehlou základnu v pětatřicátém sektoru a teď létám s L.I.F. Nord. Slyšel jsi o ní?"

Brim zvedl překvapeně oboří. "U Vesmíru," zvolal, "Nord je přece ohýbač, ne?"

"Ohýbač nejnovějšího typu," řekla Tissaurová a zahleděla se na své dokonale upravené nehty. "A nevěřil bys, kde už jsem s ním všude byla."

"Nejspíš bych k něčemu takovému ani neměl pověření," zasmál se Brim. Ohýbače, zdokonalené během poslední války, byly zvláštní malé lodě, které dokázaly 'ohnout' prakticky celé světelné spektrum (kromě 'těžkých' paprsků N), takže se staly doslova neviditelnými.

"Pravda," přikývla Tissaurová. "Ale jedno z těch míst, o kterých ti řeknu - a ať se jdou zatracené předpisy vycpat - je A'zurn. Byla jsem tam s Nordem, když jejich vláda padla, a dokázala jsem sem dopravit spoustu a'zurnských státních úředníků. Včetně jednoho tvého přítele. On je ve skutečnosti tím druhým důvodem, proč jsem si tě během svého mezipřistání našla."

"Druhý důvod?" zeptal se Brim.

"Ale samozřejmě," zasmála se Tissaurová. "Ten první byl ujistit se, že budeš mít někdy v budoucnu zájem o trochu erotické zábavy."

Brim se uchechtl. "Kdybych teď couvl ze své stoličky," zažertoval, "dostala bys na svůj důvod docela pádnou a jasnou odpověď."

"To je škoda, že musím odletět tak brzy, kapitáne. Ale jednoho dne..." Usmála se a upila meemu z poháru. "Ale dnes večer pro tebe mám samé důležité zprávy - jako například tu ohledně nového velitele, kterého potřebuješ pro třicátou druhou eskadru."

Brim se zamračil. "Jak ses o tomhle mohla dozvědět, zatraceně?" zeptal se. "Já to zjistil teprve včera."

"Ale, to víš, mám své metody," řekla Tissaurová uličnický, "a kromě toho mám i toho velitele, kterého potřebuješ."

"Pro dvaatřicetku?"

"Přiletěl se mnou dnes v mém ohýbači," přikývla Tissaurová.

"Ale vždyť na to místo přece ještě ani nikoho neurčili," protestoval Brim.

"To je na tom právě to nejlepší," usmála se Tissaurová. "Ani nebudou muset."

"Tak okamžik," řekl Brim. "Jak jsi sem mohla přivést toho velitele? Neříkala jsi právě sama, že jsi byla na bojové misi?"

"To je pravda," ujistila ho Tissaurová. "Na A'zurnu."

"Tak jak jsi mohla u Vootova vousu..."

"A neříká ti třeba něco jméno Aram z Nahshonu, Wilfe Brime?" přerušila ho Tissaurová. "To je právě ten tvůj starý přítel, kterého jsem sem dopravila."

Brim měl pocit, že se mu obočí zabořilo hluboko do vlasů. "Aram z Nahshonu?" opakoval po ní užasle. "Slyšel jsem, že ho zabili, když velel torpédoborcům, které málem dostaly tu ligerskou bitevní loď u Magalla'any."

"Je tady - v nemocničním sektoru," řekla. "Sebrala jsem jeho záchranný člun cestou zpátky. Měla jsem kliku. Není na tom zrovna nejlíp, ale je plný ohně jako vždycky - a počítám, že je připravený na místo velitele eskadry útočných lodí. I kdyby k tomu nebyl jako zrozený, tak si představ, jak to zlepší po válce vztahy s A'zurnem."

"U Vesmíru," souhlasil Brim. "Máš pravdu v obou bodech. Ale on přece není Imperiál. Jak bych ho mohl na to místo přijmout?"

"Ty bys nemohl. Trochu jsem o tom cestou sem uvažovala," poznamenala Tissaurová s úsměvem. "Ale tvůj starý přítel a učitel Baxter Calhoun, ten by to dokázat mohl. Všichni přece víme, že si viceadmirálové můžou dovolit skoro všechno - obzvlášť když se zodpovídají přímo Admiraltě."

"Radio..." řekl Brim nadšeně, "už jsem ti někdy říkal, jak jsi skvělá..."

"Několikrát, můj milý ex-veliteli. Ale pár lichotek snesu vždycky."

"Jsi skvělá!"

Tissaurová zamrkala. "Já vím," řekla a na tváři se jí objevil polichocený úsměv. "To jsi mi nemusel ani říkat."

Brim obrátil oči v sloup. "Rozmyslel jsem si to," zabručel.

"Vsad' se, že až se spolu dostaneme do postele, dokážu tě znovu přesvědčit o opaku," řekla Tissaurová pobaveně.

"Hlavně nezapomeň odletět s tou svou lodí," zasmál se Brim. "Ale příště tě vezmu za slovo."

"Už jsem ti to slíbila, veliteli," odpověděla s vážným úsměvem. "Můžeš s tím počítat."

"Budu," řekl Brim a náhle si uvědomil, jak se jejich vztah změnil v samotných základech.

"Wilfe Brime," řekla a podívala se mu přímo do očí, "jsi ze všech ten nejlepší fregatní kapitán, pod kterým jsem kdy sloužila - ale jsem opravdu ráda, že už spolu nemusíme pracovat na jedné lodi. Už jsme spolu profesionálně ve styku příliš dlouho." Pak se podívala na své cyklovky a dopila pohár. "Mám nejvyšší čas," dodala.

Brim jí jemně stiskl ruku. "Ať hvězdy osvětlují tvé cesty," řekl starobylý pozdrav, jaký si vyměňovali hvězdní námořníci.

"I tvé, hvězdný poutníku," odpověděla. Pak mu stiskla ruku, sklouzla ze stoličky a zmizela v davu.

Když odešla, Brim s překvapením zjistil, jak je náhle v místnosti hlučno. Když se nad tím zamyslel, měl vlastně s Tissaurovou spoustu věcí společných. Také se nikdy nezmiňovala o domovu - ale na druhou stranu mu ani nikdy nepřípadala osamělá...

Za jitra - nebo spíše v šeru, které se zde na Gimmas Haefdonu pokládalo za ,ráno' - Brim vyslal KA'PPA hlášení na Admiraltu a pak se vydal zuřící sněhovou bouří do rozlehlého nemocničního komplexu, který sloužil devatenáctému sektoru. Části obrovské vstupní galerie byly stále ještě renovovány po letech nečinnosti a několik tmavých chodeb vedlo do zatím ještě nepoužívaných částí nemocnice, ale rozlehlá místnost byla zaplněna evakuovanými uprchlíky a zraněnými Imperiály z Effer'wycku. Tyto skupiny sloužily jako naléhavá připomínka toho, kolik důležitých spojenců Impéria už padlo - a jak málo času zbývá do chvíle, kdy Liga zahájí svou další ofenzivu - pravděpodobně na samotný Avalon.

Před jednou z hlavních chodeb postával malý hlouček okřídlených civilistů a jeho členové mezi sebou tiše hovořili. Muži stejně jako ženy vypadali jako štíhlí, obvykle vysocí humanoidé se širokými hrudníky, ale odlišovali se velkými složenými křídly - které ve skutečnosti představovaly druhé, vysoce specializované paže - ty se tyčily vysoko nahoru v obloucích a dlouhé letky spadaly v alabastrových kaskádách skoro až na podlahu. Křídla vyrůstala z chmýřím porostlých svalových výrůstků zhruba uprostřed mezi rameny. Tyto svalové výrůstky se objevovaly v průběhu dospívání a pokrývaly složité pletenec nervového systému, který umožňoval složité pohyby per a svalů za letu. Když se Brim rozhlédl po obrovské hale, zjistil, že dva uštvání úředníci u stolu administrativy už mají plné ruce práce se žádostmi přinejmenším dvaceti techniků v bílých pláštích, takže vykročil přímo ke skupině A'zurnianů. V gestu míru a úcty zvedl ruce k hrudi dlaněmi napřed a vysoukal ze sebe neuměle jeden z mála a'zurnianských pozdravů, které ovládal. "O' collo sol amni. Mluví někdo z vás avalonsky?"

"Já, kapitáne Brime," odpověděl šedovlasý A'zurnian - bylo jasné, že je to vůdce celé skupiny. Široké čelo a velký, hákovitý nos mu propůjčovaly poněkud krutý a nelitostný vzhled, ale v zelených očích se odrážela jemná moudrost, která charakterizovala všechny A'zurniany, ať už žili kdekoli. I přesto že byl mírně shrbený věkem, byl přinejmenším o iral vyšší než Brim. "Čím vám mohu posloužit?" zeptal se bez jediného stopy přízvuku.

"Vy znáte mé jméno, pane?" zeptal se překvapeně Brim.

Stařec se jemně špičkou prstu dotkl zelené a žluté stužky, kterou měl Brim připnutou na uniformě mezi dalšími

vyznamenáními. "Za celou dobu našich dlouhých dějin," řekl uctivě, "získal tuto stužku jediný neokřídlený. Vaše jméno je mezi A'zurniany proslulé."

Brim cítil, jak mu rudnou tváře. Už uběhlo více než patnáct standardních let od chvíle, kdy se - tenkrát ještě jako obyčejný podporučík - vydal s malou skupinou Imperiálů na nebezpečnou výpravu proti Ligerům, kteří tenkrát ten malý svět okupovali. Za své hrdinství byl tehdejší korunním princem - a nyní králem - Leopoldem XVIII vyznamenán Řádem bezmračného letu. "Je mi opravdu ctí, že si mne pamatujete, ehm..." odmlčel se.

"Doma jsem byl znám jako Knorr Starší," odpověděl A'zurnian. "Sloužil jsem Leopoldovu otci mnoho let jako velvyslanec na Avalonu."

"Pak jsem vyznamenán dvojnásobně, Vaše Excellence," řekl Brim.

"Stejně jako já, kapitáne," odpověděl skromně Knorr. "Jak vám tedy mohu pomoci?"

Brim se usmál. Ten stařec byl skutečný A'zurnian. "Přistáli jste včera v noci na palubě ohýbače Nord, že?" zeptal se.

"Přesně tak, kapitáne," přikývl Knorr. "My všichni."

"Hledám Arama z Nahshonu, který sem byl dopraven s vámi," řekl Brim. "Můžete mi prosím říct, kam ho dopravili?"

"Právě jsem se od lůžka fregatního kapitána Nahshona vrátil," řekl Knorr a ukázal přes halu k jedné z osvětlených chodeb. "Je to pokoj B-131. Skoro až na konci po pravé straně. Jeho lůžko je hned u dveří. Pokud si vzpomínám, tak jste se znal s Aramem někdy v době, kdy závodil, že?"

"Daleko dříve, jednou jsme spolu sloužili na stejné lodi," odpověděl Brim. "Ale všichni víme o hrdinství, které projevil během bojů o vaši vlast. Nějakou dobu jsem se bál, že ani nepřežil. Jak to s ním vypadá?"

Stařec potřásl hlavou. "Jen mládí a štěstěna mu tentokrát zachránily ta jeho lehkomyšlná pera," usmál se. "Ale kromě bolestivých spálenin a odřenin se zdá, že bude potřebovat pouze dostatek jídla a tekutin k tomu, aby se znovu vrátil k plnému zdraví."

"Díky Vesmíru," oddechl si Brim upřímně. Aram byl vždy jedním z jeho nejlepších přátel.

"Určitě vás rád uvidí, kapitáne," řekl Knorr, který se už očividně nemohl dočkat, až se bude moci věnovat svým soukmenovcům.

Brim si na znamení díky přitiskl dlaň k čelu a vykročil halou. Propletl se skupinou imperiálních vojáků, kteří sem právě byli dopraveni. Zamračil se. Podle neustávajícího proudu raněných bylo jasné, že obrana Efer'wycku příliš dlouho nevydržela. Příště přijde řada na Avalon.

Kromě temných kruhů pod očima a několika oblastí ožehklých per na pravém křídle se Aram z Nahahonu jen velice málo změnil od okanzíku, kdy spolu s Brimem soutěžil o Mitchellův pohár. "Wilfe!" zvolal a navzdory svému očividnému nepohodlí se snažil vstát. "Myslel jsem, že jsi pořád ještě na Fluvanně," dodal a řízně zasalutoval. "Vypadáš skvěle!" Brim mu oplatil pozdrav a chvilku užasle hleděl na mladého A'zurniana, který se svým malým torpédoborcem klidně zaútočil na bitevní loď Ligy, málem se mu ji podařilo zničit a dva týdny pak přežíval ve svém záchranném člunu, v němž nebylo více zásob než na deset standardních dní. "Arame," řekl a podal svému příteli ruku, "ty ale vypadáš příšerně. Jak dokážeš přes všechnu Vootovu snahu všechny tyhle věci přežít?"

A'zurnian se na okamžik s předstíranou vážností zamyslel. "To ta moje záludnost," odpověděl pak a v očích se mu zablesklo. "Já prostě Ligery nenávidím tolik, že nemůžu zemřít dřív, než jich s sebou pěkných pár vezmu."

Brim zavrtěl hlavou. "Tak už se posad', než spadneš, zatraceně," uchechtl se. "Jak se cítíš?"

"Zhruba jako poloviční, Wilfe," přiznal A'zurnian a posadil se na lůžko. "Nejen že mám pradědečka všech bolestí hlavy, ale nemohu létat, dokud mi nevyroste celá spousta nových per." Zavrtěl hlavou. "Ta věc, kterou do mne nalévají, by sice měla bolest hlavy do zítřka vyřešit nadobro, ale pera rostou pomalu a ty sám víš, jak nenávidím chození."

"Tak o tomhle jsem už, myslím, něco zaslechl," řekl Brim s úsměvem a stiskl spínač lokátoru, který nosil na hrudi pod uniformou. Dva staří přátelé se brzy zabrali do vzpomínek jako všichni námořníci po celé galaxii a právě dokončili vášnivou diskusi stran předností křižníků třídy Defiant, když do místnosti vešel Barbousse s kufíkem a velkou červenou složkou. Obě tyto věci podal Brimovi.

"Fregatní kapitán Aram!" řekl obrovitý poddůstojník se širokým úsměvem. "Opravdu rád vás zase vidím naživu, pane." Brim otevřel obálku a přečetl její obsah, zatímco mladý A'zurnian opět namáhavě vstal a stiskl ruku Barbousseovi.

"Také tě rád vidím, šéfe," řekl a mrkl. "Tak nějak to dokazuje, že jsem ještě pořád naživu."

Barbousse se zasmál. "Vy A'zurniané jste pěkně tuhá cháska, když odpustíte, že to říkám tak neomaleně, pane. Vsadil bych se, že vás to ožehnuté křídlo pěkně bolí."

"Nějakou dobu kvůli němu nebudu moci létat," řekl Aram a smutně se zahleděl na své rameno.

"To není tak docela nutné," přerušil ho Brim. "Šéf mi přinesl zprávu od našeho společného přítele Baxtera Calhouna, podle které můžeš strávit na palubě válečné lodi tolik času, kolik jen budeš chtít - pokud to tedy chtít budeš, samozřejmě."

Aram se zamračil a podíval na něho. "Na palubě válečné lodi?" zeptal se nevěřičně.

"Přesně tak," odpověděl Brim a podal mu list plastiku. "Přečti si to sám."

Aram se začel do textu a zvedl obočí v nelíbeném překvapení. "Tohle tě opravňuje k..." řekl, ale hlas se mu náhle vytratil, jako by sám nevěřil tomu, co čte.

"K tomu, abych tě hned teď přijal do důstojnického sboru Imperiální flotily v hodnosti fregatního kapitána," dokončil za něho Brim. "A abych tě postavil do čela dvaatřicáté eskadry. Ta smlouva je na dobu určitou. Až vyhraje válku, můžeš ve Flotile buď zůstat, nebo se vrátit domů."

"Pracovat pro tebe?" zeptal se Aram.

"Nu," pokrčil rameny Brim, "sám přece víš, že všechno má nějakou tu stinnou stránku. Ale nejsem ani zpola tak strašlivý, jak říkáš tady šéf."

"Jestli k tomu můžu něco říct, tak bude mít kapitán nejspíš pravdu," pokrčil Barbousse rameny v předstíraném odevzdání.

Aram obrátil oči v sloup a s bolestivým výrazem ve tváři se znovu posadil na pelest lůžka. "Šéfe, nic nemusíš předstírat - já přece moc dobře vím, jak nerad pro kapitána pracuješ." Uchechl se a pak se vážně znovu otočil k Brimovi. "A jak se podle tebe budou cítit Imperiálové, když jim bude dávat rozkazy cizinec?"

"Pokud vím, tak tobě dávám rozkazy já," opáčil Brim. "A nevšiml jsem si, že by mi ze zad rostla křídla."

Aram se usmál a zavrtěl hlavou. "Ty přece víš, co tím myslím."

"Vím," přikývl Brim. "A opravdu jsem o tom hodně přemýšlel, co jsem se dozvěděl, že jsi dorazil na základnu. A nemůžu ti slíbit, že nenastanou žádné problémy. Lidi jsou koneckonců jen lidi - bez ohledu na to, z jaké rasy zrovna pocházejí. Každý má nějaké ty předsudky. Ale překonávání těchto věcí - na tom je přece založena celá galaktická civilizace, ne?"

Aram přikývl, i když se nepřestával mračit.

"Nemusíš se rozmyšlet hned," řekl Brim. "Nech si to chvíli projít hlavou. Já budu tady na základně celou -"

"To není třeba," přerušil ho Aram a podíval se mu přímo do očí. "Totiž, chci říct, že tu práci беру! Jen se snažím vymyslet něco historického, co bych řekl ve chvíli, až to přijmu."

"Co takhle třeba: 'Jdu do toho?'"

"Jdu do toho, veliteli..."

"Šéfe, přinesl jsi s sebou Přisazní skříňku?"

"Ano, kapitáne," řekl Barbousse a vytáhl přenosný přístroj. "Fregatní kapitáne Arame z Nahshonu," řekl úředním tónem, když zapnul malou snímací obrazovku a položil skříňku vedle Arama na pelest. "Položte sem pravou ruku a opakujte po mně..."

Následujícího jitra, po dlouhé noční instruktáži, se Aram z Nahshonu - fregatní kapitán Imperiální flotily - vydal na cestu k Avalonu do satelitního přístavu 30, aby převzal velení třicáté druhé eskadry. Když Brim zaslechl, jak se ranní poštovní loď prořítla nízkou nad základnou, usmál se. Je to skoro zázrak, napadlo ho, jak rychle dokáže nadšení a nová práce zahojit bolesti a zranění těžké války. A kromě toho, byl přece jen Aram A'urnian a ti oplývali zdánlivě nevyčerpatelnými zdroji identity, jež je posilovaly. Doufáme, že to bude stačit, pomyslel si.

Zatímco Brim s Mouldingem připravovali šestistou desátou eskadru k přesunu do nového domova na satelitním přístavu 30, byly koncem standardního měsíce pentadu Imperiální expediční síly pod velením generálmajora (ctihodného) Gastudgona Z'Hagbuta a zbytky armády Effer'wycku přinuceny k ústupu z torbeanských světů zhruba uprostřed galaxie. S nadějí, že se jim podaří spojit s dalšími jednotkami Effer'wycku, se rozmístily na planetách kolem Aunkayru, hvězdy páté třídy na okraji 'Wyckeovy prázdnoty, jen sto šedesát světelných let od Asteriouse. Jen o několik dní později ale čerstvé armády Ligy vyhladily většinu šesté flotily Effer'wycku a Hegbut bleskově uznal, že je jeho pozice neudržitelná. Generálovi rozhodně neubralo na cti, že okamžitě vyslal KA'PPA zprávu s voláním o pomoc - a tím způsobil věc, která hraničila se zázrakem.

Oslabená Admiralita rozhodně nemohla dát dohromady dostatek příslušných transportních lodí dostatečně rychle, než se spěchající Ligeri vrhnou na svou bezmocnou kořist. Admirálové tedy vyslali všeobecnou žádost o pomoc všem v dané oblasti, kdo vlastnili jakoukoli kosmickou loď. A soukromí obyvatelé Impéria zareagovali s rychlostí, která oslabené Impérium zachránila před jistou zkázou.

Nákladní čluny, mezihvězdné dopravní lodě, vesmírné jachty, hypermotorové čluny, pašeráci, vesmírná průzkumná plavidla, rudné nakladače, dokonce i majáková loď, která byla zrovna na půli cesty do doků k opravě, cokoli se dokázalo dostat do hyperprostoru - včetně Flotily, samozřejmě - se přepravilo v sevřeném tvaru přes 'Wyckeovu prázdnotu k Aunkayru. A tam se neurovnané eskadry lodí pod dohledem Admirality pustily do toho, čemu se mělo později říkat 'aunkayský zázrak'.

Každého jitra bylo obklíčení zbývajících spojeneckých jednotek těsnější a jezera, která sloužila jako startovní plochy byla každým metacyklem přečpanější, přestože se k nebi zvedala jedna loď za druhou, naplněna vojáky a jejich nezbytným vybavením. "Pozemní jednotky byly vyhládlé, žíznivé a polomrtvé únavou," řekl později jeden z dobrovolných zachránců, který se akce účastnil s malým záchranným člunem. "Spousta jich měla dokonce roztrhané skafandry. Ale byli ukáznění. Já byl na ty chudáky pyšný!" Navzdory horečnaté snaze každé lodě, kterou mohla Admiralita na tuto operaci vyčlenit, byli takřka z každého směru pod ligerskou palbou. Dobrovolníci ve stovkách soukromých, malých plavidel nakonec zachránili dvě stě dvacet pět tisíc imperiálních vojáků a sto třináct tisíc obránců z Effer'wycku a dopravili je na Avalon. Operace samotná skončila v prvních metacyklech druhého hexadu 52012. V místní tmě sebral generál Hagbut svých několik osobních věcí a v malém člunu ještě naposledy oblétl shromaždiště v doprovodu staršího důstojníka Flotily, kapitána W.G. Landlorda. Když s uspokojením zjistili - jak stálo v oficiálním komuniké, "že v okolí vzletových ploch není jediný živý imperiální voják," odletěli sami k Avalonu na palubě torpédoborce. Operace ještě pokračovala odletem vojáků Effer'wycku a Admiralita oznámila její celkové ukončení koncem čtvrtého hexadu.

Brim s Mouldingem a šestistou desátou dorazili k satelitnímu přístavu 30 těsně po poledni pátého, zatímco se poslední

opozdilci stále ještě pomalu blížili od Aunkayru. Obvykle přeplněná obloha nad Avalonem byla nyní přečpaná k prasknutí a od chvíle, kdy přešly na podsvětelnou rychlost, dostávaly rychlé útočné lodě třídy Starfury jeden vektor za druhým, aby unikly srážkám s pomalejší dopravou. Mlžným oparem, který se vznášel těsně nad obzorem, už prosvítala hladina jezera Mersin, když se Brim spojil s dozorcem provozu a vpadl přímo doprostřed neuvěřitelného zmatku.

"Imperiální P7350 satelitnímu přístavu 30," ohlásil se. "Vedu šestnáct křižníků třídy Starfury podél vaší vnější značky."

"Defiant N956," řekl dozorce někomu jinému, "udržujte pozici na vektoru dva čtyři vlevo. Očekáváme přednostní přistání."

"Defiant N956 rozumí: dva čtyři vlevo..."

Brim pokrčil rameny a zůstal na kursu. Možná jeho hlášení neslyšeli. Nicméně měl za zády šestnáct křižníků s posádkami, které měly s pohybem v takto přeplněném prostoru jen velice zběžné zkušenosti - na úhybné manévry jim už tak zbývá málo místa. Otevřel ústa, aby opakoval svůj původní požadavek...

"AkroKahn 725 připraven k přistání," přerušil ho na téže frekvenci hluboký sodeskayský hlas.

"Rozumím, AkroKahn 725," potvrdil dozorce provozu a zdálo se, že si Brimovy eskadry ani nevšiml. "Přesuňte se na vektor dva čtyři vlevo a zůstaňte připraveni."

"Dva čtyři vlevo a zůstat připraven. AkroKahn 725 rozumí," potvrdil Sodeskayan.

Brim se rozhlédl po přístrojové desce. "Sandersi," zeptal se přes rameno, "funguje vůbec ta vysílačka?"

"U mě je to naprosto v pořádku, veliteli," odpověděl spojovací důstojník.

Se zapraštěním statiky se ozval na frekvenci věže ještě další hlas. "Uhm, už jsme zpátky na frekvenci. Přeskočilo nám to. Omlouvám se."

"5006: jste v kontaktu?" zeptal se dozorce provozu podrážděně.

"Ano, a nechtěli jsme měnit frekvenci. Jsme teď na..." Brim se zamračil a zabočil ostře doprava, aby se vylinul otlučenému mezihvězdnému nákladnímu člunu, který se mu náhle vpotácel do dráhy. Stará loď byla zcela jasně mimo kurs; pravděpodobně byla vybavena příliš starým navigačním zařízením, nebo - a to daleko spíš - utrpěla její elektronika poškození při ostřelování ligerskými válečnými loděmi. Před sebou už v dálce viděl proti černí oblohy dálkové majáky satelitního přístavu 30. Čas rychle ubíhal. Vyvolal si na jednu z obrazovek příletové rozložení k satelitu a sám si vybral příletový vektor, který ležel přinejmenším zhruba ve směru jeho kursu. "Imperiální P7350," ohlásil řidičimu středisku, jako by mu už byl vektor přidělen, "vedu šestnáct křižníků třídy Starfury po vektoru dva čtyři vlevo. Rozumíte?" zeptal se a v hlase mu bylo jasně slyšet, že nepřipouští zamítavou odpověď.

To konečně přilákalo dozorcovu pozornost. "Ehm... děkuji," řekl překvapeně. "Imperiální P7350 a šestnáct křižníků třídy Starfury: povolen příletový vektor dva čtyři vlevo."

Brim potřásl hlavou; obrovský satelit mu nyní rostl před očima každou vteřinou. Brzy si s tímhle dozorcem od srdce k srdci promluví. Přidal velkým gravitačním generátorům energii a sklopil loď k poslední zatačce. "Imperiální P7350 rozumí: příletový vektor dva čtyři vlevo," potvrdil a předal zprávu čtyřem letkám za svou zádi.

Satelitní přístav 30 byl postaven na stacionární oběžné dráze zhruba sto padesát c'lenytů nad povrchem Avalonu a měl tvar zploštělé rukavice, nějaké tři čtvrtiny c'lenytu v průměru. Kolem jejího středu se klenula průhledná kotvicí trubice, natlakovaná na standardní atmosféru na povrchu Avalonu. Složitá anténová pole na obou 'pólech' obrovské stanice zajišťovala jasné spojení s celým zbytkem galaxie. Rovnoměrně bylo podél obvodu kruhové trubice rozmístěno čtyřicet pět portálů, každý vybavený optickým kotevním systémem a zatahovacím spojovacím můstkem. Až zakotví, budou Brimovy útočné lodě vyčnívat přiděmi z dvaatřiceti těchto portálů a několik zbývajících budou zabírat kurýrní raketoplány a přechodně zakotvené lodě. Jak vnitřní část satelitu, tak zakotvené lodě byly napojeny na gravitační generátory, které vytvářely umělou tíži, zaměřenou přímo dolů, k centru planety.

Díky skvělému kotvicímu systému dokázal Brim celou eskadru zavést k portálům během necelé půlky metacyklu.

Nicméně s hranou kotviště, která neměla na šířku ani devadesát iralů, ani nechtěl myslet na to, jaké obtíže by provázely vyvažování křižníků běžné velikosti - nebo Starfury s vystřelovacími kotevnými paprsky... Naneštěstí neměl na tyto myšlenky příliš mnoho času a nemohl ani pořádně dohlédnout na zakotvení všech lodí. Jen několik cyklů po příletu už seděl s Mouldingem v malém rychlém raketoplánu, který řídil sám Aram z Nahshonu. Barbousse měl sotva čas na to, aby jim zabalil rezervní uniformy.

"Admirál Calhoun říkal, že mu nezáleží na tom, jak budete po té záchranné akci vypadat, kapitáne," vysvětloval A'zurnian. "Prohlásil, že se máte dostavit k instruktaži - a pokud vás tam neuvidí, půjde po krku mně."

"Každý zatracený přítel by raději nasadil vlastní krk," zabručel Moulding v předstíraném hněvu. "Šest dní v té zatracené vaně, ve které by člověk se zdravým rozumem nestrávil víc než den. Tenhle Mark Valerian musí být zakuklený Liger - a beztak to u nich dotáhl až na Dozorce. Od Gimmasu jsem se ani pořádně neumyl, ani neoholil."

Brim se navzdory vlastnímu nepohodlí zasmál. "Vůbec ho neposlouchej, Arame," řekl. "Přítel Moulding v skrytu duše nenávidí chození na instruktaže, nic víc."

Aram se usmál přes rameno ze svého místa u kormidla malé lodi. "Myslím, že chápu, co tím Toby myslí," přikývl.

"Třeba ty Defianty, které používáme, očesali takovým způsobem, že by je člověk málem ani nepoznal - a já se v nich cítím nepohodlně, sotva v nějakém vytáhnu paty ze základny na půl dne."

"Jestli dokáže někdo soudit rozdíl, tak jsi to právě ty," řekl Brim a vzpomněl si na dobu, kdy létal s Aramem na první L.I.F. Defiant, lodi typu 1A, která dala jméno celé třídě. To bylo dávno, na jaře roku 51998. Už mu to připadalo jako skoro dvě stě let. "Jak se ovládají?" zeptal se.

"No, když už se na to ptáš, tak docela dobře," odpověděl se souhlasným přikývnutím A'zurnian. "Sice nejsou ani zdaleka tak rychlé jako ty vaše Starfury, ale dokážou se otočit na pětikreditu a mají zrychlení lepší než cokoli, s čím dokázala Liga kdy přijít. Navíc," dodal významně, "máme na Ligery připraveno dvakrát tolik Defiantů než Starfury..."

Takové napůl žertovné vychloubání vyvolalo na Brimově tváři úsměv, naplněný jak hrdostí, tak úlevou. Byl v něm

totiž obsažen přesně ten druh pozitivního náhledu na život, který mívají lidé bez větších problémů se svěřenou prací. Takže teď by si už konečně mohl začít dělat starosti jen s válkou...

Když raketoplán zakroužil nad hlavním městem, všiml si Brim, že každý gravitační bazén v okolí jezera Mersin je obsazen lodí ze záchranné flotily a další plavidla se vznášejí nad samotným jezerem. Moulding celou situaci docela přiléhavě shrnul, když poznamenal: "No, myslím, že bych dnes dokázal přejít jezero z jedné strany na druhou a nesmočil bych nohu. Stačilo by přecházet z jedné paluby na druhou..."

Aram posadil malou loď na vektor, který zůstával otevřen jen díky tvrdé práci kordonu policejních členů, a pak rychle přešel k molu, kde jim byl uvolněn přístup na gravitační bazén, který ještě před několika okamžiky zabíral zchátralý průmyslový nákladní člun. Patrně pomáhal přepravovat uprchlíky z větší lodě, umístěné na orbitu, která byla příliš stará na to, aby jí bylo uděleno povolení k přistání na povrchu planety. Když neobratný člun vyrazil nad jezero, potřásl Brim hlavou. Není divu, že se téhle operaci říká 'zázrak'.

Cestou ke štábnímu kluzáku, který je měl přepravit do budovy Admirality, trojice procházela mezi dlouhými řadami unavených a otrhaných vojáků, kteří diktovali svá jména úředníkům s logickými zápisníky v rukou, ukládali energetické obušky a další zbraně, které dokázali zachránit, na hromady a nastupovali do vznášejících se autobusů. Poblíž skupiny dobrovolníků třídily a rozdávaly oděvy, neboť mnozí z evakuovaných dorazili na Avalon zahalení jen do přikrývek, přehozených přes roztrhané skafandry. Ještě dlouho si pak Brim vzpomínal na vysokou, plavovlasou ženu, která kráčela k jednomu z autobusů v škaradě popálené spodní části skafandru a pánském formálním saku, které jen stěží skrývalo krásná ňadra. Přes očividnou únavu dokázala kráčet vzpřímeně, s hlavou hrdě napřimenou a nepopsatelným duchem, který charakterizoval imperiální vojska, ať už se octla kdekoli a v jakémkoli stavu.

Nicméně patrně nejúžasnější stránka celé operace - přinejmenším pro Brima - spočívala v tom, že přesně totéž se dělo ve stovkách podobných kosmických přístavišť, rozmístěných na pěti planetách Triády. Většina vojáků přišla o výstroj, tanky, obléhací destruktory a podobně. Ale výstroj mohla být nahrazena rychle ve srovnání s tím, jak dlouho trval výcvik a získání zkušeností v přímém boji s nepřítelem. Tito otrhaní profesionálové stáli tváří v tvář v boji Ligerům - a přežili. Nyní musí naučit nové příslušníky Imperiální armády, jak něčeho podobného docílit. A s trochu pomoci štěstí odcestují nové armády s novou výstrojí právě z těchto přístavů, a tentokrát se vrátí vítězně. Pokud, připomněl si Brim, dokáže Flotila udržet Ligery do chvíle, než budou nové imperiální bojové sbory připraveny k boji. Jinak se stane dnešní příliv uprchlíků jen zkouškou k tomu, co má přijít. Na okamžik se ve svém plášti zachvěl. Nebylo střední cesty - a všichni to věděli.

Brim poprvé okusil novou průbojnost sigrů ve chvíli, kdy řidič Admirality s jejich kluzákem následoval autobus s uprchlíky přední branou základny. Přinejmenším pět stovek dobře oblečených a očividně skvěle živých mužů a žen všech věkových vrstev řvalo urážky, házelo odpadky a mávalo transparenty na kordony policistů v plných bojových skafandrech. Většina jich nesla animované plakáty s heslem SIGRu: 'Rozjímáme o galaktickém míru'. Jedna obtloustlá žena s kulatou tváří a znečištěnou pletí právě tím svým tloukla po hlavě strážníka, zatímco ústy, zkřivenými nenávistí, ječela nesrozumitelné mírové slogany.

"No, ani bych neřekl, že tahle ženská do toho rozjímání dává duši," poznamenal Moulding, zatímco řidič předjel pomalejší autobus a kluzák se rozjel po bulváru, znečištěném odpadky.

V totéž okamžik okénko u Brima s tupým plesknutím zasáhlo něco měkkého a začalo to pomalu stékat po průzračném krystalu. Letící hmota ho překvapila tak, že sebou trhl a v následujícím okamžiku zahanbeně potřásl hlavou. "Pěkně ošklivá podívaná," řekl chabě Aramovi. "Ale musíš si pamatovat, že je to jen obzvlášť hlučná menšina."

"Já je ale chápu," odpověděl A'zurnian. "Mají strach. Je to vidět v jejich tvářích. Mají v myslích tak hluboko zakořeněno, že cokoli je lepší než válka, že se jsou ochotni dohodnout s takovými netvory, jako jsou Ligeři, a to podle jejich podmínek. I my jsme měli doma své sigry - a ti si vedli zatraceně dobře, než nám Liga ukázala svou verzi 'míru'. Jakmile začaly útoky, otočili okamžitě naši sigry na pětikreditu, ale už bylo příliš pozdě na napravování škod, které udělali v armádě." Potřásl hlavou. "A - přinejmenším v těch několika dnech, kdy jsem to mohl sledovat - patřila většina těchhle mizerů mezi první, které Ligeři popravili."

Brim přikývl a sklopil oči k podlaze kluzáku. "To dává smysl," řekl. "Ligeři si ostatní podmaňují tím, že získávají nadvládu - a to úplnou. Viděl jsi, co udělali tvým krajanům v poslední válce. Uřezávali jim křídla, aby je měli pod kontrolou."

"Ano," souhlasil Aram bezvýrazně. "Pořád ještě jsem se z toho tak docela nevzpamatoval. Ti parchanti to nedělali kvůli tomu, že by měli nějakou velkou radost z toho, když mohou jiným působit bolest - i když mezi nimi určitě byli i takoví. Lidé, kteří nemohou létat, se prostě ovládají lépe než ti, kterým ještě křídla zůstala."

Když zvedl Brim oči, už projeli branou základny a ujížděli rychle po široké silnici, která se vinula po břehu jezera Mersin. V dále na jednom konci jezera se proti obzoru tyčila změt' věží a kupolí - město Avalon. Po pravé straně obklopovaly ostrovní Velký imperiální terminál stovky lodí různých velikostí a tvarů a oparem se nad hladinou blyštěly galaxie kotvících paprsků, když lodě přejížděly a zastavovaly u doků a mol. Za několik cyklů se silnice napojila na

Verekerův bulvár s jeho proslulou alejí stromů kilgal a doprava začala houstnout. Trojice jela mlčky a všichni byli pohlceni myšlenkami a válkou. Brim se opřel a sledoval, jak projíždějí kolem parků, jiskřících fontán a rokokových fasád, jako by smrtící válka, která se na ně valila, vůbec neexistovala. Před třemi lety viděl škody, které napáchaly ligerské útoky na překrásné Atalantě. Tato válka bezpochyby změnila tvář hlavního města Impéria, navzdory horečné snaze se škodám vyhnout. Ale dnes stále se ještě oběma směry řítila jedna velvyslanecká limuzína za druhou. Mnozí z těchto lidí, napadlo Brima, brzy Impérium opustí, když jejich vládcové přeběhnou do nepřátelského tábora a bývalí spojenci zmizí v šeru války.

Projeli kolem Desterrova Monumentu, kolem něhož se stále tísnilo turistů, prosvíštěli nad Velkým achtitským kanálem, pod lesklým rubínovým obloukem řízli zatačku těsně před velký vůz, který zpomaloval provoz, a za chvíli vyrazili do divokého proudu vozidel, která kolovala na Locornském náměstí v děsivém tempu kolem vysoké sochy admirála Gondora Bemuse. S divokými poskoky a stejně divokým sešlapáváním gravitačních brzd se řidič prořítel kruhovým objezdem a zastavil až za ním, přímo před dlouhým mramorovým schodištěm, které vedlo k budově, známé v okruhu milionů světelných let jako „Admiralita“.

"Jak by se ti líbilo řídit útočnou loď, příteli?" zeptal se Moulding řidiče žertem, když vystoupil na dláždění chodníku.

"Takováhle navigace vyžaduje určitě sílu ducha - alespoň jak to vidím já."

Řidič se zazubil. "Díky, pane," odpověděl, "ale ti z nás, kteří dokážou přežít Locorno, jsou zapotřebí právě tady. Bez nás by se nedostal jediný vesmírný navigátor k Admiralitě živý."

"Tak to je zase pravda," uchechtl se Moulding a ohlédl se přes rameno na hlučný proud dopravy, který obkružoval velké náměstí. "To já se raději postavím kdykoli Ligerům."

Brim s ním musel z celého srdce souhlasit, když vykročil po dlouhém schodišti mezi celými eskadrami poletujících drobných černoetek. Schodiště neslo stopy celých pěti set let boje mezi Admiralitou a ptáky - který prvně jmenovaný prohrával na celé čáře. "Ty už teď musíš být se strážnými jedna ruka," řekl Aramovi, když došli na vrchol schodiště a zamířili k širokému vchodu do budovy.

"Sleduj," prohlásil A'zurnian a jistým krokem se vydal k ozdobnému vchodu. Když byl čtyři kroky před hlavními dveřmi, dva ze čtyř strážných sebou švihli do bezchybného pozoru, zatímco další dva trhnutím otevřeli obě křídla vchodu. Aram jim oplatil pozdrav a ani na okamžik nezpomalil, když procházel dovnitř. Moulding s Brimem ho těsně následovali. Něco takového dokázali pouze námořníci, kteří měli s příchodem do budovy Admirality jisté zkušenosti a dokázali načasovat tempo chůze - nově přichozí se obvykle zastavovali. "Jako doma na dvorku," usmál se Aram přes rameno.

Brim mrkl na Mouldinga. "Tolik k získávání místních návyků," řekl.

"A ty ses snad bál?" zeptal se Moulding.

"Já? Kdeže," odpověděl Brim s úsměvem. Ale v duchu se bál. I když měl Mouldinga opravdu rád, jeho přítel s modrou krví byl příliš bohatý a odloučený od reality imperiálního společenského protokolu na to, aby poznal diskriminaci chudoby. Ale za dlouhá léta, která Brim ve Flotile strávil, si na ni také přivykl a skoro ji nevnímal. Na začátku byl ale jen nadaným navigátorem z Caresrie, toho nejzapadlejšího a nejzaostalejšího sektoru Impéria, který proslul jediné svou chudobou a asteroidovými doly. Velice dobře na vlastní kůži poznal, jaké to je, když se člověk dívá zvenčí na kruhy, které ve skutečnosti o třídní rovnosti jen mluvily. A velice rád viděl, jak se Aram dokáže povznést nad tato omezení, jako by nikdy neexistovala. V duchu poslal polibek Nadii Tissaurové, která od začátku projevovala důvěru v tohoto mladého A'zurniana.

Na instruktáž dorazili pozdě, a jakmile prošli sítnicovým testem a kontrolou otisků prstů, po špičkách se odkradli do křesel v zadní řadě malé posluchárny. "U Vesmíru," zasténal tiše Brim ještě dřív, než řečníka vůbec zahlédl. Rezavý hlas toho muže mu už vyvolal husí kůži na šíji a přinesl s sebou spoustu vzpomínek. Generál (ctihodný) Gastudgon Z'Hagbut, Xce, N.B.E., Q.O.C., se změnil jen málo od chvíle, kdy se s ním před šestnácti lety Brim setkal poprvé během bojové operace A'zurnu, v jejímž důsledku ztratila Liga vládu nad tímto malým planetárním systémem. Hagbut bude také vždy Brimovi připomínat Margot Effer'wyckovou díky nádhernému večeru, během něhož dokázala tohoto nafoukaného muže přivést do rozpaků, které hraničily až s mdlobami. Jako by se to stalo včera, viděl Brim v duchu, jak překrásná princezna, oblečená v kratičké sukni a hluboce vystřižené modré uniformě ornwaldských prostitutek, tančí s Hagbutem na tančném parketu okázalé avalonské restaurace Zlatý kohoutek.

"Co se stalo?" zašeptal Moulding z vedlejšího křesla. "Nějak jsi zrudl."

Brim jen stěží dokázal ovládnout vlnu smíchu, která se mu tlačila hrdlem, a jen zavrtěl hlavou a zamumlal: "To nic, Toby, to je v pořádku - jen jsem si na něco vzpomněl."

Hagbut během své kariéry nadělal spoustu vojenských chyb - většinou díky tomu, že nedokázal vyslechnout dobře míněné rady. Nicméně se i přesto nafoukaný generál často ukázal v dobrém světle, když bylo třeba bojovat s Ligery. Byl to malý, napjatý supervlastenec neurčitěho věku s neustále zrudlou tváří, a i když mluvil tak, jako by nechtěl ukazovat zuby, dokázal velice často (vlastně skoro pořád) mluvit velkými písmeny. Jako vždy na sobě měl dokonale stříženou uniformu, i když byla mírně pokrčená a nenechávala nikoho na pochybách, že se od přiletu na Avalon prakticky nezastavil.

"Právě se nacházíme uprostřed CHYBY skoro stejně VÁŽNÉ, jako je PORÁŽKA, kterou jsme právě utrpěli z rukou Ligerů," řekl tím nejnabubřejším způsobem, jak dokázal dát dohromady. "Jsem naprosto ZNECHUCEN tím, když vidím na Avalonu, stejně jako kdekoli jinde, imperiální vojáky s nášivkami na rukávu, na nichž stojí napsáno „Aunkayr“." Zhluboka se nadechl a zrudl ještě víc.

Brim okamžitě zapomněl na své pobavení a zaposlouchal se do Hagbutových hněvivých slov.

"Ti lidé si MYSLÍ, že jsou HRDINOVÉ!" burácel generál. "A civilní obyvatelé si to myslí také. Ale VŠICHNI se MÝLÍ. Nedokážou pochopit to, že Impérium utrpělo na Aunkayru TĚŽKOU PORÁŽKU a že v přímém ohrožení je nyní našich pět nejvnitřnějších planet - stejně jako celý zbytek Impéria, pokud se nám nepodaří ubránit Triádu." Udeřil pěstí do řečnického pultu. "Mimo tyto zdi nevidím žádné stopy naléhavosti - snad kromě hlasů SIGRu - jen úlevu." Zamračil se a přešel pohledem celou posluchárnu. "Samozřejmě pokládám Aunkayr za obrovské vysvobození," pokračoval. "V tomto smyslu cítím jistou úlevu i já, samozřejmě. Stejně jako ostatní se rozhodně netoužím dostat do ligerského zajateckého tábora - ani nechci zemřít, což by bylo možná lepší než ta první možnost. Ale zatímco nejširší veřejnost cítí jedině úlevu, nikdo jako by si neuvědomoval skutečný stav věci, jak jsem jej viděl já během toho NANEJVÝŠ NEOHRABANÉHO ústupu po planetách Effer'wycku. A oč tedy jde? Dnes si musíme přiznat nepříjemnou, tvrdou pravdu, že se nepředstavitelně může stát skutečností. Ti Dozorci, kteří si proráželi cestu Lamintirem, Korbu, Gannatem a A'zurnem - a kteří se právě snaží dorazit Effer'wyck - se mohou příště vylodit právě tady, přímo na NAŠICH nejvnitřnějších PLANETÁCH...!"

Později, po dlouhém, vášnivém projevu, narazil Brim se svými společníky na generála ve velké hale Admirality. Carescriana nijak nepřekvapilo, že po něm Hagbut přešel očima naprosto nevšímavě a vůbec ho nepoznal, ačkoli to byl právě on, kdo byl během osvobození A'zurnu z větší části odpovědný za záchranu jeho vojenské pověsti.

"Ale setkal ses s ním přece, ne?" zeptal se ho Moulding, když generál se svým hejnem štábních důstojníků odpěchal pryč. "Chci říct, že všichni přece víme, jak jsi mu zachránil před pár lety během a'zurnského tažení kůži."

Aram si odfrkl. "Kapitán Brim nedostal nejvyšší vyznamenání mé země omylem," řekl tiše. "Takový Hagbut za svou námahu obdržel jen a'zurnskou medaili, která se uděluje všem 'vnějším' jednotlivcům, kteří přispějí k blahu mého domova."

Brim cítil, jak se červená. "Ani bych nečekal, že si mě bude pamatovat - teď musí beztak myslet na spoustu věcí."

"Možná," řekl Moulding, ale netvářil se přitom příliš přesvědčeně. Hagbut nebyl v imperiálních vojenských kruzích příliš oblíbený. Náhle se vysoký aristokrat podíval přes Brimovo rameno a trhl sebou. "Neohlížej se," řekl znechuceně, "ale říká se sem někdo, kdo si tě nejspíš pamatuje velice dobře - a za ním se sem ženou média." "Cože?" zeptal se Brim, ale než mohl Moulding odpovědět, cítil, jak mu na rameno dopadla velice nepřátelská ruka. Otočil se a připravil k obraně, ale zjistil, že stojí tváří v tvář Puvisi Amherstovi - v civilním obleku - a skupině takzvaných 'progresivních' novinářů a zpravodajů s holokamerami na ramenou.

"Nuže, Brime," řekl šéf SIGRu a pánovitě vystrčil bradu. "Myslel jsem si, že tě tu potkám. Válka lidí tvého druhu přitahuje, že?"

"Asi ano," odpověděl vyrovnaně Brim a pozorně se zahleděl na Amherstův proužkovaný kabát, temně šedý obchodnický oblek a drahé boty. "A zdá se, že ses konečně zbláznil úplně, když tady pobíháš v civilních hadrech."

"Tohle nejsou žádné 'hadry', Brime," odfrkl si Amherst povýšeně. "Pro případ, že bys o tom snad nevěděl, jsem před nedávnem vystoupil z řad Flotily, abych protestoval proti té strašlivé válce, do níž nás ty a tobě podobní hodláte zatáhnout." S bolestným výrazem ve tváři se ohlédl do holokamer. "Viděli jste důsledky svého marného boje proti moci Ligy?" zeptal se řečnický. "Kolik nevinných vojáků ještě musí trpět a umírat, než dáte vy, bezohlední surovci, míru takovou šanci, jakou si zaslouží?"

Brim se usmál, nevšímal si novinářů a podíval se Amherstovi přímo do očí. "Až uvidím někde sebemenší záchrnu míru, můžeš počítat s tím, že mu šanci dám." Pak se zamračil. "Ale co jsi to říkal o tom vystupování z řad Flotily - ty jsi opravdu něco tak rozhodného udělal?"

"To jsem tedy udělal," řekl Amherst a opřel se rukama v bok v něčem, co pokládal za hrdinský postoj. "Někdo musí udělat něco s těmi stovkami miliard, které Onrad V nyní, když se stal císařem, vynakládá na zbraně a lidskou sílu. Rozhazuje je plnými hrstmi a naprosto zbytečně, to říkám já. Když jsem byl ve Flotile, nemohl jsem na toho strašlivého muže vyvíjet žádný vliv, ani jako vůdce SIGRu. Ale rozhodně na to mohu dohlédnout ze svého postavení ve vládě a dokážu se postarat o to, aby byly tyto potoky peněz zastaveny. To by mělo vás, uctívače války, zastavit. A pak využiji tyto fondy k tomu, abych s jejich pomocí dosáhl míru s Ligou."

"Ty že máš postavení ve vládě?" zeptal se Brim užasle.

"Jen tak neurozený člověk jako jsi ty, o tomhle neví," odpověděl Amherst jedovatě. "Podle rodného práva jsem také hrabě Amherst," odfrkl si. "Tento titul jsem obdržel po smrti mého milovaného otce."

"Chápu," řekl Brim - no jistě, Imperiální sněmovna lordů, pozůstatek z bývalých vlád, který svou užitečnost přežil už před nějakými tisíci lety. "A teď chceš zahájit kampaň proti válečným výdajům?" zeptal se. "Právě uprostřed války?" Amherst přimhouřil oči. "My ale nejsme uprostřed války, Brime," poznamenal, jako by huboval malé dítě. "Stojíme pouze na jejím pokraji. Ještě stále je čas zastavit hrůzy, které hodláš se svou bandou hrdlořezů rozpoutat. A jedním ze způsobů, jak toho docílit, je zastavit přívod zdrojů do vašich prokletých válečných strojů."

"Tak v tomhle směru už jsi ledacos dokázal," poznamenal Brim zamračeně. "Tví sígři málem zastavili obrannou výrobu už před lety. V této válce budeme bojovat znevýhodnění hned od začátku."

"A já za to děkuji každý den Vesmíru," prohlásil Amherst pevně a pečlivě nastavil profil holokamerám. "Kdyby si lidé jako vy prosazovali svou, neměli bychom nejmenší šanci na uzavření míru s císařem Triannikem a jeho Ligou."

Brim potřásl hlavou. "Puvisi," řekl naléhavě, "pokud bychom se s tím hochštaplerem nevypořádali teď, museli bychom s ním něco udělat později - a to by mohl být daleko silnější."

"Na rozdíl od vás vojáků já pracuji pouze s vidinou míru," prohlásil Amherst a zazářil, jako by se mu povedlo dosáhnout něčeho velice důležitého.

"A právě v tom se strašlivě mýlíš," opravil ho Brim, "a co je horší, ty si to uvědomuješ. Já také pracuji s vidinou míru - a možná ještě víc než ty."

Amherst otevřel ústa, aby protestoval, ale Brim ho s pohrdavým pohledem přerušil. "I v tom nejlepším světle, Amherste," řekl, "je tvůj pacifismus jen skleníkovou slabostí. A ty to víš. Je to pohodlné a zatuchlé přání, kde všichni předpokládají, že ochranné zdi zůstanou stát. Ale tyto ochranné zdi udržují netknuté právě vojáci - a dělají to nádavkem k dalším důležitým pracem, které nikdo nechce vykonávat. Po celou dobu dějin jsme my, vojáci - ať už jsme se plazili v bahně, jezdili v tancích nebo létali na palubách válečných lodí - ochraňovali zbytek lidstva před důsledky tvého potřeštěného kázání. Když vítězí tyranové, jako je Nergol Triannic a jeho přísluhovači, jsou pacifisté jako ty první, kdo kráčí do vyhlazovacích táborů. A nesnaž se mi namluvit, že jsi o něčem takovém v životě neslyšel. Já sám jsem tě dlouhá léta varoval."

Zamračil se na svého bývalého spolubojovníka, který nyní s ustrašeným výrazem ve tváři ustoupil. "Víš, kolik mírových demonstrací se konalo během posledních měsíců na Tarrottu?" zeptal se. "Vůbec žádná. Přesně tolik. Nergol Triannic jakýmkoli debatám o míru předchází. V Lize platí pouze jeho právo a pravda. Bez ohledu na to, co by si snad chtěli myslet obyvatelé jeho měst a planet, jsme to my, kdo je jeho rozhodnutím vinen. Jenže podle daleko objektivnějších měřítek civilizace máme právě my pravdu, Puvisi Amherste - navzdory těm nepoctivým lžím, které vy, zbabělci ze SIGRu, vykřikujete na svých nechutných demonstracích. Jen si nic nenalhávej," řekl a ukázal prstem přímo na vůdce SIGRu, "skuteční uctivači války jsou Ligeři. To oni odmítli každou mírovou nabídku, kterou jsme jim nabídli od falešné Garacké dohody. Skutečná odpovědnost za tuto válku neleží na ramenou vojáků z Avalonu, ale na samotném Nergolu Triannikovi - a pomýlených zrádcích v Impériu, kteří ho podporují."

Brim se na okamžik odmlčel a náhle si uvědomil, co se právě stalo. Veškeré objektivy holokamer byly namířeny přímo na něho. Zbytečně se nechal unést. Tohle nebyl můstek válečné lodě, kde se mohl bít s těmi nejlepšími z tábora nepřátel. Byl nyní přímo uprostřed teritoria SIGRu - v zrádné aréně pozornosti médií.

Pak se podíval Amherstovi do očí a spatřil v nich... strach.

Samozřejmě. Projednou měl on jednu velkou výhodu - lidé po celém Impériu viděli, co se děje. Pravda vycházela najevo. Otočil se se srdcem v hrdle ke svému nepříteli. "Okamžik, kdy se rozhodovalo o směru, kterým se bude muset Impérium vydat, už dávno minul," řekl, "protože volba mezi bojem a mírem byla učiněna za nás na Tarrottu, nikoli na Avalonu. Nyní je nejvyšší čas, aby se všichni - včetně tebe, hrabě Amherste - schovali za záda lidí, kteří mají boj ve válce v popisu práce."

Zhluboka se nadechl a vzpomněl si na moudrého kněze gradgroat-norchelitského řádu, který pracoval na Atalantě v misii na Jalovcově ulici a kdysi dávno ho seznámil s modlitbou, která byla jeho bratřím obzvlášť drahá. Významně se zahleděl do holokamer a promluvil se všim odhodláním, kterého byl schopen. "Nejsem příliš zbožný," řekl. "Ani si nejsem jist, jestli chápu něco hlubšího než duchovní pouta, kterými jsem svázán s Impériem. Ale kdysi dávno jsem se od moudrého muže, který žije na druhé straně galaxie, naučil několik slov. Během let, které od našeho setkání uplynuly, mi sloužila dobře, a nabízím je i tobě, Puvisi Amherste, jako útěchu a posílení do kampaně, kterou hodláš zahájit pro naší konečnou porážku."

Sklonil hlavu. "Ó, Vesmíre," řekl tichým, jasným hlasem a jeho slova se odrážela v prázdném prostoru haly, "jenž se táhneš nekonečně, modlíme se k tobě, aby tvůj všemocný duch posílil a chránil vojáky tohoto Impéria. Stůj při nich ve dni bitvy... obdař je odvahou a věrností a pomoz jim k tomu, aby mohli své vlasti sloužit bez úhony..."

Když skončil, byly holokamery upřeny pouze na něho.

A Puvis Amherst dávno utekl.

Kapitola třetí

Poslední pohled na Effer'wyck

Nakonec to dopadlo tak, že se Brim toho večera na satelitní přístav 30 už nevrátil. Krátce po instruktaži byl se svými dvěma společníky „pozván“ na večírek v důstojnické jídelně imperiálního bitevního křižníku Benwell. A bylo naprosto jasné, že jakékoli odmítnutí se nepřijímá - i když se dva z důstojníků právě vrátili z druhého konce galaxie a byli oblečeni příhodněji pro velitelský můstek lodi než pro večer příjemného uvolnění mezi spolubojovníky. Obzvlášť Brima se to dotklo; těšil se, že se ještě toho dne pustí rychle do práce na svém novém místě. Ale jako vždy byly v proměnlivé aréně politiky na Avalonu společenské povinnosti pokládány za stejně důležité jako práce. Liga tomu brzy udělá přítrž, zabručel si v duchu. Nicméně než přijde drtivý útok, zůstávaly avalonské večery vyhrazeny večírkům a politickému naparování...

Pokud si Brim vzpomínal dobře, byl Benwell postaven před nějakými dvaceti lety. Kdysi tuto loď postavili jako náhradu za Nimue, velký bitevní křižník, s nímž Impérium v boji proti těžké ligerské přesile ztratilo na bitevním poli poblíž Zarnathoru také admirála Merlina Emryse. Když kluzák zastavil před vstupním můstkem obrovité lodi, vzpomněl si, jakou lásku a úctu za svého mládí cítil k Emrysovi a třem bitevním křižníkům té doby: Nimue, Iaith Galad a Oddeonu. Před válkou se admirál se svou majestátní eskadrou objevoval ve všech přístavech galaxie a ukazoval tak moc Impéria císaře Greyffina IV. Ztráta admirála i jeho vlajkové lodi byla tenkrát strašlivá a truchlili po něm všichni v galaxii. Emrys se později zázračně znovu objevil po šesti letech, které strávil po ztroskotání na primitivní planetě a (tentokrát tajně) ovlivnil výsledek vítězné bitvy na Atalantě; tyto dvě věci stačily k tomu, aby se z něho stala legenda.

"U Vesmíru," zašeptal Moulding, když vystoupil na chodník a uctivě si změřil obrovitý trup bitevního křižníku. "I kdybych tu starou holku viděl každý den, vždycky by mě překvapilo, jak velká ve skutečnosti je."

"A krásná," přikývl Brim. Po celé tisícírolové délce lodi nezářilo jediné světlo; navíc byl systém kotevních paprsků odstíněn proti veškerému místnímu záření. Ale i když byla loď zatemněná, proti hvězdnatému nebi středu galaxie byla

jasně vidět její proslulá silueta. Kdysi si obrovské křižníky třídy Nimue vysloužily pověst nejkrásnějších válečných lodí své doby a žádná se jim nedokázala vyrovnat v plavnosti tvarů. Benwell nebyl výjimkou. Od přídě k zádi byl štíhlý, nízce stavěný trup narušen v plynulosti pouze třemi věžemi rychlopalných destruktůrů, které doslova splývaly s jemným obloukem paluby. Svažující se nástavbu korunoval široký můstek a propůjčoval velké lodi hrozivý vzhled, který jen přirozeně zdůrazňoval její smrtící účel. A i když v srdcích starých námořníků tato loď nikdy nedokázala nahradit starou dobrou Nimue, byla díky mnoha zásahům do původního návrhu snad ještě krásnější než její předchůdkyně.

Brim se svými dvěma společníky přešel k rozlehlému gravitačnímu bazénu, nad nímž se bitevní křižník vznášel, a řev nejméně padesáti těžkých repulzních generátorů naplnil noční vzduch a znemožnil další hovor až do chvíle, kdy se všichni prokázali doklady velké - a navýsost důkladné - skupině bezpečnostní jednotky a vykročili po širokém můstku, který vedl přímo do velké středové haly lodi. "U Vootova vousu," poznamenal Aram zamračeně, "skoro bych si začal myslet, že sem pozvali samotného císaře."

Moulding se zasmál. "Benwell je zatraceně důležitá loď a její kapitán, admirál Dugan, má v Admiraltě velký vliv. Skoro by mě ani nepřekvapilo, kdyby dnes večer Onrada pozvali."

"A mě by ani za mák nepřekvapilo, kdyby se objevil," dodal napůl vážně Brim. Onrad se v dobách, kdy byl ještě korunním princem, nevyhýbal dobrému večírku častěji než kdokoli jiný.

Když se Brim se svými společníky zastavil na prahu důstojnické jídelny Benwellu, byla už zábava v plném proudu a místnost vřela halasným veselím. Vzduch ve velkém prostoru, obloženém tmavým dřevem a osvětleným jen postranními lampami, se skoro dal krájet, jak byl prosycený parfémy, kořenitou vůní cigaret, meemu a kouřem ze sodeskayských zempských dýmek. Stačil jediný rychlý pohled na shromážděné důstojníky a Brim v duchu vyslal díky k šéfovi Barbousseovi za to, že mu přibalil rezervní uniformu. Ani rok strávený na relativně primitivní Fluvanně nijak nezbrzdil poddůstojníkovy schopnosti vykonávat zázraky, ani samozřejmost, s jakou dokázal takoveto příležitosti předpovědět dávno předtím, než se o nich dozvěděli obyčejní smrtelníci.

Brim odevzdal svůj plášť poddůstojníkovi v bílých přehlídkových rukavičkách a začal si klestit cestu davem k baru. Samotný vzduch se chvěl rušným hovorem, melodickým cinkáním sklenic z jemného skla a tichou, příjemnou hudbou, která se linula z nástrojů strunného kvinteta. A ať už vybíral meem pro dnešní večírek kdokoli, odvedl skvělou práci. Byl elegantně logishský, dokonale starý a tak jemný, až se na patě svíral - dokonale je přesvědčil o kvalitách sklepů admirála Dugana, stejně jako o kvalitách jeho účtu. Pokud to měla být předzvěst budoucích chuťových zážitků, pak byl Dugan skutečně buď nesmírně bohatý, nebo očekával nesmírně důležité hosty, nebo (což bylo nejpravděpodobnější) obojí dohromady. Brim si právě přitukl s Aramem a Mouldingem, aby si připili na A'zurn, když se jeho oči setkaly s pohledem povědomých jemných a bystrých očí z druhé strany místnosti. Tyto oči byly zasazené do tváře ve tvaru srdce se smyslnými rty, širokým čelem a výrazným nosem, kterou rámovaly dlouhé černé vlasy, spadající rovně na ramena. Eva Cartierová! Nyní, když ji poznal, se na něho usmála a on jí úsměv potěšeně oplatil. Před necelým rokem mu její nečekaný přilet - dostavila se se třemi rychlými a silnými útočnými loděmi - doslova zachránil holý život a loď po bitvě u Zonga'aru. A navíc stejně jako on pocházela z Carescrie. K Brimovu neličenému úžasu byla na své rodiště hrdá a šla až tak daleko, že se nijak nesnažila zbavit toho strašlivého carescrianského přízvuku a způsobu řeči, který se on tak úspěšně a pracně snažil vymazat po celou dobu, kterou strávil na Akademii navigátoru.

"Povídám, Wilfe," ozval se Moulding, "nějak ses nám zamyslel."

Brim zamrkal, pozvedl znovu sklenici a přikývl. "Je mi líto, přátelé," řekl a kývl hlavou ke Cartierové, která se také očividně musela vytrhnout ze zamyšlení a znovu se vrátila k hovoru, který vedla před chvílí. "Doufám, že mě omluvíte...?"

"To je přece fregatní kapitán Eva Cartierová, ne?" poznamenal jakoby nic Moulding.

"Buď je to Eva, nebo někdo, kdo jako by jí z oka vypadl," prohodil přes rameno Brim a začal si klestit cestu davem důstojníků.

Moulding s úsměvem znovu pozvedl sklenici. Brim ještě zaslechl, jak jeho přítel říká: "Na Carescriany..." Pak už se pohroužil do hlučného moře tváří a vydal se na druhou stranu důstojnické jídelny.

Cartierová byla jedna z těch výjimečných žen, jejichž krása je tak naprosto přirozená, že Brimovi připadala naprosto neuchopitelná. Pokaždé, když ji viděl, si užíval nevýslovného potěšení z objevování nových, dosud neznámých stránek. Ani dnešní večer nebyl výjimkou. Byla to žena v nejlepších letech s malými nadry a sukni uniformy měla stříženou tak, aby co nejlépe odhalovala její dlouhé, krásné tvarované nohy. Pokud šlo o Brima, bylo přízvisko „fantastická“ plně na místě. Přesně tak vypadala prvního dne, kdy ji spatřil na Calhounově vesmírné jachtě Patriot. V tomto okamžiku se právě bavila s vysokým kapitánem se širokými rameny, jehož býčí šíje a skryté svaly by podle Brima dokázaly rozproudit hormony i v mrtvole. A strojený způsob, jakým ignoroval Brimovu přítomnost, dával Carescrianovi jasně najevo, že sem buď s Cartierovou už přišel, nebo že si ji vybral pro dnešní večer jako osobní kořist. Nicméně povzbudivé pohledy, které po něm vrhala, byly dobrým znamením, že stejné pocity nesdílí. "Evo," řekl, když si k ní prorazil cestu posledním kruhem námořníků. "Rád tě zase vidím."

"Já taky, Wilfe Brime," odpověděla a podívala se mu zpřímá do očí, "moc ráda se s tebou zase setkávám. Ani sem nevěděla, že ses tady na Avalonu."

"Taky jsem nebyl," vysvětloval Brim, "až do dnešního dopoledne, kdy jsem se sem přihnal z Gimmasu."

"Jo, nejspíš sem někde slyšela, že sem má šest jedna nulka namířeno," řekla a plaše sklopila oči k podlaze. Pak si náhle uvědomila přítomnost muže, s nímž předtím hovořila. "Ah, ehm... jo. Kapitáne Brime," zakoktala, "ráda bych ti

představila kapitána, ehm...?"

"Cavindish," prohlásil muž s dokonale vyváženým znuděným tónem. "Kingsly Cavindish, první důstojník na bitevním křižníku Jeho Veličenstva L.I.F. Benwell. Nějak jsem přeslechl, jak se jmenuje vaše loď, Brime."

Carescrian se nedbale usmál a podíval se na muže, jehož tažení právě přerušil. "Rád vás poznávám, Cavindishi," řekl a podal mu ruku, "a já se o jménu své lodi nezmiňoval - ona totiž žádné nemá."

"Škoda," poznamenal muž pohrdavě, když pánovitě potřásl Brimovi rukou, "ale na druhou stranu - kdybychom dávali jména i těm nejmenším, patrně by nám za chvíli došla, že ano?"

"Tak to mě nikdy nenapadlo," odpověděl Brim a v duchu musel bojovat s náhlým popudem mírně poopravit tvar Cavindishova nosu. Raději se otočil ke Cartierovové. "Jak se vede Baxteru Calhounovi?" zeptal se.

Usmála se. "Guvern... ehm, admirál Calhoun se zrovna rozkukává na svém novém místě na velitelství vobraný. Vobčas ho vidám."

"A co ty, Evo?" zeptal se a snažil se nevěnovat pozornost zlostnému zachmuření, které se pomalu usazovalo v Cavindishových hezkých rysech. "Slyšel jsem, že máš namířeno do šest jedna sedmičky?"

"To je fakt," řekla s malým hrdým ruměncem. "Už mi dokonce dali mou vlastní Starfury. Jedna céčka sme začali dostávat tak před dvěma tejdnamy." "A Patriot?" zeptal se.

"Ten sem dala Admirality," odpověděla a pokrčila rameny. "Je to stará dobrá vana - voni už ji řák použijou." "Jistě, dobře," přerušil je Cavindish s velice nelibozvučným odkašláním. Brim usoudil, že muž má jen nepatrný zájem o kariéru Evy Cartierové nebo o lodi, jimž velí. "Pozval jsem tady fregatního kapitána na prohlídku lodi. Jsem si jist, že nás omluvíte, Brime."

Brim se mírně uklonil. "Samozřejmě, Cavindishi," řekl s úsměvem. Bylo to dokonalé. Pokud sem opravdu přišli spolu, pak právě dostali příležitost se ho na tento večer zbavit. Na druhou stranu, pokud byla Cartierová pouhým cílem přelétavých večerních hrátek, pak se bude moci v případě, že bude chtít, vrátit - nebo také ne. Otočil se a stiskl její dlaň ve své, "Evo," řekl, "budu se těšit, až se zase brzy setkáme."

"Já se budu těšit na to samý, Wilfe," odpověděla se záhadným úsměvem, "brzy."

Během následujícího metacyklu Brim postupně zjišťoval, kolik lidí v důstojnické jídelně Benwellu vlastně zná. Během dvaceti let, které strávil službou v hyperprostoru, se seznamoval se spoustou lidí ze všech koutů galaxie. Dokonce se tu potkal s několika svými spolužáky, kteří vyšli z Akademie ve stejném roce jako on - a se smutkem zjistil, jak se od těch dob věci změnilly. V těch dobách na něho jako na Carescriana hleděli s naprostým přezíráním a nechutí. Bylo zvláštní, jak tyto názory dokázaly změnit kapitánské výložky na jeho uniformě!

Ukázalo se, že se i Moulding s Aramem dokonale dokázali zapojit do zábavy - obzvláště ten druhý. Mladý rudovlasý A'zurnian to s něžnějším pohlavím rozhodně uměl, obzvláště s mnoha A'zurnskými dámami z velvyslanectví. Brim děkoval Vesmíru za to, že Aramova družnost zabírá i na rozmazlené navigátory dvaatřicáté eskadry. Díky ní to bylo všechno jednodušší.

Právě si vzal od stěvarda další sklenici skvělého logishského meemu, když se v místnosti náhle rozhostilo ticho, jako by někdo otočil vypínačem. Zamračil se a otočil právě včas, aby mohl sledovat, jak do jídelny vstoupil samotný admirál Dugan, následován statnou postavou muže, jehož podobizna nyní visela v každé jídelně každé imperiální lodi: Onrad V., Velký galaktický císař, kníže hvězdokupy Reggio a Zákonný ochránce nebes.

Onrad na sobě měl uniformu viceadmirála (tuto hodnost si zasloužil dokonalým velením šestnácté bojové skupině během atalantské operace) a byl jen o něco vyšší než Brim, ačkoli vážil podstatně více. Byl to muž, který si svou očividnou urozenost dokázal užívat. Měl tmavohnědé kučeravé vlasy, krátkou bradku a dokonale zastřižený knír. A i přes celou místnost na něm člověka okamžitě zaujaly jeho oči. Když pozdravil skupinu vysokých důstojníků, která ho okamžitě obklopila, díval se na ně s upřímnou a nepředstíranou poctivostí. Ne s tím druhem falešné morálky, která se snaží potěšit všechny a všude. Onradovo chování jen slibovalo, že se bude pro své Impérium snažit činit ta nejlepší rozhodnutí - a pokud mu v tom chcete pomoci, bude jen rád.

"Tak se zdá, že jsem měl pravdu," usmál se Moulding, který se posadil u nálevního pultu k Brimovi. "Není divu, že nás na spojovacím můstku tak dlouho kontrolovali."

Brim přikývl a upil meem. Tento neohlášený příchod byl naprosto v Onradově stylu - nebo přinejmenším ve stylu toho Onrada, kterého během těch dlouhých let poznal. Mladý císař byl pragmatický stejně jako lidský a dnešní večírek chápal jako příležitost pobýt s lidmi, kteří budou zanedlouho chránit nebe nad jeho vlastní hlavou, a navíc si nechtěl nechat ujít příležitost k rozptýlení. Byl to aktivní člověk, jemuž musela občas připadat práce vladaře nudná.

Brim nečekal, že by se vůbec mohl probít přes řady vysokých důstojníků k císaři alespoň na deset iralů, takže byl nanejvýš překvapen, když mu na rameno dopadla pevná ruka...

"Už je to zatraceně dlouho, co jsme se viděli naposledy, Brime," prohodil Onrad a podal Carescrianovi ruku. "Vsadím se, že sis myslel, že jsem na tebe úplně zapomněl."

Brim se usmál a potřásl císaři rukou. "Vaše Veličenstvo," řekl, "myslel jsem, že jste teď daleko zaměstnanější než kdysi. A... ehm, nejspíš bych vám měl poblahopřát." Onrad se tiše zasmál, "Blahopřání si laskavě nech pro mého otce," zažertoval. "Z té abdikace má užitek jen on."

"Jsem rád, že tuhle válku nemusím vést," řekl Brim. "Tak to aby ses do toho raději pustil," usmál se Onrad. "A zapoj do toho i lidi, kteří pro tebe pracují - až k tomu nejnižšímu civilnímu dodavateli. Protože čím výše jsem se kdy ocitl, tím méně jsem toho viděl. A na téhle úrovni už mne obklopuje jediné politika a jen chvílemi zahlédnu něco z toho, co se opravdu děje."

"V tom případě udělám, co je v mých silách, Vaše Veličenstvo," zažertoval Brim.

Onrad mu položil ruku na rameno. "Já to vím, Brime," řekl. "Nikdy ani na okamžik nezapomínej na to, že to vím. Ty nejsi žádné skřípající kolečko, takže nebudu často dělat povyk kolem toho, co dokážeš - jako například když jsi dokázal ty zatracené Ligery přesvědčit, aby odložili začátek války skoro o půl roku. Za to jsi koneckonců dostal druhou Imperiální kometu, i když nám bude chvíli trvat, než budeme mít dost času na to, abychom zařídili patřičnou oslavu a veřejné předání vyznamenání."

Brim zavrtěl hlavou. "Vyznamenání mi život nijak neulehčují," řekl. "Vy si rozhodně musíte uvědomovat, o kolik lépe na tom jsem ve srovnání s devětadevadesáti procenty všech Carescrianů, kteří se kdy narodili."

"Díky vyznamenáním se člověk jednodušeji povyšuje, Brime," poznamenal Onrad, sáhl do kapsy kalhot a vytáhl malý kožený váček. "Právě proto jsem ti přinesl tohle." Podal váček Brimovi a z náprsní kapsy uniformy vytáhl silnou šerpu. "Budeš to muset nosit bez obřadu, než nám ten zatracený Nergol Triannic poskytne dost času k tomu, abychom připravili pořádnou oslavu."

Brim otevřel váček a vytřepal si jeho obsah na dlaň. Byla to stříbrná a modře zbarvená osmicípá hvězda, která měla uprostřed vyryto jediné slovo: UDATNOST,

"Tak," řekl Onrad, který mezitím rozvinul šerpu a nyní ji podal Brimovi. "Hned si to nasad' - už jsi to měl nosit pěkně dávno. O udělení téhle zatracené věci jsem rozhodl okamžitě, když jsem nastoupil na trůn. Bylo to mé první vladařské rozhodnutí."

Brim připnul zlaté vyznamenání do úchyty, který byl našitý na jedné straně šerpy. "Onrad V, Velký galaktický císař, kníže hvězdokupy Reggio a Zákonný ochránce nebes," četl nahlas. "Uvědomujete si doufám, jak jsem na to hrdý, Vaše Veličenstvo," řekl a přetáhl si šerpu přes levý nárameník slavnostní uniformy, kde už měl podobnou šerpu s vyznamenáním, které mu udělil bývalý císař.

"Nu," řekl Onrad, "přiznávám, že jsem na to sám hrdý. Moc často jeden člověk dvě tyhle věci nedostává. Mám dobrý pocit z toho, že to potkalo zrovna tebe."

"Děkuji, Vaše Veličenstvo," řekl Brim a cítil, jak mu rudnou tváře. "Budu dělat, co bude v mých silách, abych si tu poctu zasloužil."

Onrad se tiše zasmál. "Něco takového jsem mohl čekat," řekl a na okamžik položil Carescrianovi ruku na rameno.

"Kdokoli jiný by si vykloubil paži, jen aby se mohl poplácat po zádech, jaký je pašák."

"Zítřka tu paži budu potřebovat k řízení lodi," usmál se Brim. "Jinak... jinak bych si ji nejspíš vykloubil také."

"To si nech až na chvíli, kdy vyhrájeme tuhle zatracitou válku," zasmál se tiše Onrad. "A tehdy, u Vesmíru, vyhlásím státní svátek na počest Wilfa Brima."

"V tom případě si změním jméno, Vaše Veličenstvo," předstíral zděšení Brim.

"Však já si tě najdu, Carescriane," opáčil Onrad. "Je ti samozřejmě jasné, že si neplatím tajnou policii jen tak pro nic za nic." Pak se na okamžik zamračil. "Wilfe," pokračoval tiše, "pamatuješ si ten večer, kdy ti otec udělil první Rád imperiální komety?"

Brim přikývl. "Samozřejmě, Veličenstvo," řekl s úsměvem. "Na tu noc nezapomenu, dokud budu živ."

"Jak se zdá, otec na ni také nedokáže zapomenout," řekl Onrad. "Hned dalšího dne jsme o tom večeru hovořili. Chtěl tenkrát něco udělat pro Carescrii; a mám pocit, že ti slíbil, že se tam pokusí zlepšit životní podmínky."

"Ano," přikývl Brim a na okamžik zavřel oči, když se ve vzpomínkách vrátil k oné noci, kdy byl uprostřed války vyznamenán na Avalonu samotným císařem.

"Možná to víš, ale možná ne, příteli," řekl Onrad a podíval se Brimovi zpřímá do očí, "ale ty nové carescrianské továrny, v nichž se kompletují Starfury 1C a další válečné lodě, jsou prvním přímým důsledkem toho večera."

Brim nenacházel slov, a tak jen užasle pokýval hlavou.

"Jen mě napadlo, že bys to možná rád věděl," dodal Onrad tiše a znovu položil Brimovi ruku na rameno. "Pokračuj v dobré práci. Dokud nevyhrájeme tuhle válku, moc času na oslavy mít nebudeme."

Brim přikývl a snažil se vzpamatovat z císařových slov. "Dokud nevyhrájeme válku, Veličenstvo," řekl.

"A mezitím," pokračoval Onrad, "měj uši a oči otevřené. Jakmile se tady začnou rojit ti zatracení ligerští změtci, budeš přímo uprostřed dění. Až budu potřebovat vědět, co se děje na velitelství obrany, budu chtít vidět věci tvýma očima."

"Udělám, co bude v mých silách, Veličenstvo," slíbil Brim.

"Dobrá." Onrad se otočil k odchodu, ale ještě se na okamžik zastavil. "A Brime," zamračil se přes rameno.

"Ano, Vaše Veličenstvo?" zeptal se Carescrian.

"Nezaplétej se se svým přítelem Barboussem do žádných problémů, buď tak laskav. Rozuměno?"

"Opravdu netuším, o čem mluvíte, Vaše Veličenstvo," usmál se Brim.

Onrad se zazubil. "V tom případě," řekl, "už mohu začít plánovat oslavy vítězství."

Eva Cartierová už se toho večera nevrátila; Brim nebyl jejím zmizením nijak obzvlášť udiven, ale překvapilo ho, když ho bodlo lehké zklamání. Na carescrianské krásce bylo něco zvláštního, i když nedokázal přesně říct, co to vlastně je. A nešlo jen o to, že by se s ní chtěl vyspat - ačkoli by proti tomu samozřejmě nic neměl. Eva Cartierová byla neuvěřitelně přitažlivá žena v mnoha různých směrech. A jedním z nich byla i láska k domovu, který tak rád opustil.

Nakonec odešel i Onrad. Brzy poté si Brim s Mouldingem přivolali štábní kluzák, rozloučili se a vykoučili k velké

středové hale. Arama nechali ve společnosti překrásné a'zurnské okřídlené ženy, která na večírek přišla z velvyslanectví. Ti dva byli tak hluboce zabráněni do hovoru, že si mladý velitel eskadry ani nevšiml Brimova nového vyznamenání a Carescrian se trochu styděl, když je musel vyrušit a říct jim, že odchází.

"Řekl bych, že ho nějakou chvíli neuvídíme," poznamenal Moulding, když krácel s Brimem po spojovacím můstku. Brim se usmál. "Aram se nemusí nahoru vracet dřív než na zítřejší ranní kontrolu," řekl, "brzy, samozřejmě. Když stihne první raketoplán, který nahoru poletí, budou mít oba dost času na to, aby si spolu pěkně užili. Ale byl bych raději, kdyby dorazil včas - jinak budou pára lítat po celém satelitu. A to myslím vážně."

"Tvrď slova, příteli," podotkl Moulding se zvednutým obočím.

"Taky nás čeká pěkně tvrdá válka, pokud to vidím správně," odpověděl Brim zamyšleně. "Nepracujeme s jednotkou ostřílených Imperiálů, jako tomu bylo na Fluvanně. Ta skupina, kterou jsme sem přivedli z Gimmasu, je jen o něco víc než banda nadaných amatérů."

"Ale je to přinejmenším odhodlaná banda," řekl Moulding, jako by se bránil.

"Ale jistě, odhodlání jim nechybí," souhlasil Brim. "Vesmír ví, jak odhodlaní jsou. Ale pokud na ně - já, ty a Aram - nebudeme pořádně tláčit od samého začátku, dokud jim přímo na čelo nemíří nejlepší střelci Ligy, tak pro ně bude daleko tvrdší, až začnou přicházet opravdové výstřely. U Vesmíru, Toby, vzpomeň si jen, jak bylo pro nás těžké, když jsme poprvé narazili na Ligery - a to jsme se celý předchozí měsíc rvali s Torond'any."

"Já si to pamatuju," přikývl zamyšleně Moulding. "Pamatuju si to až moc dobře. Je mi samozřejmě jasné, že posádky našich lodí netvoří veteráni, jako tomu bylo na Fluvanně." Smutně se pousmál. "Nechtěl jsem se o tom zmiňovat sám, Wilfe," povzdychl si, "protože s tím nedokážeš nadělat nic víc než já, jen ty chudáky hnát do práce ještě tvrději. A to už dělám sám." Na okamžik sklopil oči k dláždění chodníku.

Když došli ke štábnímu kluzáku, Brim přikývl. "Já vím, že to děláš," řekl. "A tím zároveň ženeš dopředu sebe."

Nepotřebuju lékaře k tomu, abych jasně viděl, jak tě to vyčerpává."

"Mluv sám za sebe, Wilfe," poznamenal Moulding s unaveným přikývnutím. "Ty oči nemáš podlité krví jen z toho, jak se válíš na kavalci." Nevesele se zasmál. "Jestli se tady zdržíme až do konce téhle velké rvačky, tak bych řekl, že všechna tahle námaha - vedoucího i vedených - nepříjde nadarmo. Obzvlášť jestli vyhrájeme."

"Až vyhrájeme," opravil ho Brim. "Ti navigátoři na tvých lodích jsou opravdu dobří. Ti to zvládnou na jedničku. Já to vím."

"Tak dobře, až vyhrájeme," zasmál se Moulding a šťouchl Carescriana do žeber. "Na chvíli jsem zapomněl, že mluvím s Wilfem Brimem."

Brim se usmál a oplatil příteli šťouchanec. "Jen nepolevuj v práci, Toby," dodal. "Nesmíš jim dát jedinou chvíli na přemýšlení o tom, co by se mohlo stát. Čím víc cviku budou mít, tím lépe si povedou, až je předhodíme opravdovým Ligerům."

"Budou připraveni," slíbil mu Moulding. Brim přikývl a usmál se. Ale v duchu si tím nebyl vůbec jist. Jedinou skutečnou zkouškou válečnickovy připravenosti byl skutečný boj, a toho si žádný z nováčků zatím neužil - zatím.

Brim se poprvé sám zapojil do boje třetího dne poté, co dorazil na Avalon. Vyvedl Starfury R6595 na osamělou misi, aby pomohl vyladit jeden ze směrových pátracích a lokačních systémů (SPALS), který byl zkraje toho roku nastaven na orbitě ve výšce pěti set c'lenytů. Přísně utajené satelity - které netvořilo nic než čtyři těžce pancéřované řídicí místnosti ve středu obrovského anténního systému - měly využívat komunikačních vln KA'PPA zařízení k zaměřování válečných lodí na vzdálenost stovek světelných let, kde byly vlnové délky omezené rychlostí světla naprosto nepraktické.

Podle rozkazů měl vyrazit z oběžné dráhy kolem Avalonu na kurs 145:19, čímž se s lodí dostane na galaktické koordináty HK planety Ellivuaeb v systému Effer'wycku. Tam sníží rychlost na podsvětelnou, změní kurs a vydá se ke hvězdnému systému Thias-Remo. Během letu bude neustále KA'PPou vysílat své souřadnice vzhledem k asteroidovým pásům, které bude cestou míjet. Pak se vrátí domů. Napsané to vypadalo jako opravdu jednoduchý úkol, který se dá zvládnout mezi snídaní a obědem, aniž by se člověk zpotil - pokud budou mít štěstí. V cílové oblasti se nicméně doslova rojily okupační základny Ligy a ve skutečnosti jim jedinou šanci ke splnění mise bez větších problémů skýtala pouze co nejvyšší rychlost a obratnost, díky níž zmenší možnost vypátrání ze strany ligerských hlídek, které tu byly v jasné přesile.

Starfury R6595 odlétala ze satelitního přístavu 30 v době, kdy bylo ještě hlavní město ponořeno do tmy a krátce poté přešla do nadsvětelné rychlosti. Brim se podíval za záď a pozoroval, jak se tlumená záře z výpustí pohonu táhne jemně doprava, když nastavil kurs na Effer'wyck a přepnul řízení lodí na autopilota. V předových hyperobrazovkách se táhla 'Wyckeova prázdnota směrem k okraji systému Effer'wyck a po obrazovce panelu řídicího pultu neustále proudila data. Ve směru jejich letu se nenacházel jediný proud zbloudilé gravitace a Starfury klidně a rychle proplouvala majestátní prázdnotou mezihvězdného prostoru. Byl to krásný let, pokud mohl Brim soudit...

Stovky světelných let urazili velice rychle. Ellivuaeb už se v hyperobrazovkách zvětšil na obrovskou kouli, když náhle zazvonila Brimova KA'PPA obrazovka a vyplnily ji starodávné symboly, přenesené systémem: "R6595 OD KGL-32. POKRAČUJTE PODSVĚTELNOU RYCHLOSTÍ K ORBITĚ, PROSÍM."

Brim přikývl, zpomalil a zakroužil, zatímco si řídicí středisko SPALSu kalibrovalo přístroje. Řízení Starfury bylo velice pohodlné a brzy se začal nudit, když opakovaně obléтал na stejném kursu planetu. To ale za chvíli skončilo, protože KA'PPA znovu zacinkala a na obrazovce se objevila nová zpráva: "R6595 OD KGL-32. OKAMŽITĚ SDELETE SVOU STŘEDNÍ VZDÁLENOST OD ELLIVUAEBU."

Brim se zamračil a kývl navigačnímu důstojníkovi. Něco se děje; rozhodně ještě nenastal čas k předpisovým hlášením. "Pošli to," řekl.

Uběhlo jen několik dalších cyklů, než KA'PPA znovu zazvonila. "R6595 OD KGL-32, OKAMŽITĚ ZMĚŇTE KURS NA 090:15."

Brim se okamžitě probral ze zamyšlení. Pokud SPALS skutečně fungoval, pak se někde v okolí pohybovala podezřelá loď, těsně za účinnou hranicí pátracích indikátorů R6595. Možná si ho operátoři chtějí identifikovat na obrazovkách. Ostře strhl řízení a vklouzl na nový kurs. Pak se rozhlédl kolem a několikrát otočil loď z jedné strany na druhou, aby prozkoumal všechna slepá místa. Všude kolem se zdálo být prázdno. Letěl podsvětelnou rychlostí, takže za sebou ani on, ani žádný potenciální útočník nenechává proud gravitonů.

"R6595, POZOR NA ŽLUTOZELENÉM APEXU," oznámila KA'PPA. "SLEDUJE VÁS DALŠÍ LOĎ."

Brim se okamžitě otočil a zahleděl tím směrem. Zahlédl malou, zářící tečku, která se pohybovala na druhé straně pásu asteroidů. Byla příliš daleko, než aby ji mohl identifikovat, ale pokud to byla loď Ligy, rozhodně z ní nehodlal spouštět zrak. Stočil se do původního kursu, aby vylákal druhého navigátora z úkrytu pásu asteroidů, vyhlásil bojový poplach a nechal uvést do provozu destruktorové baterie lodí.

Během tří cyklů se tečka změnila v předmět ve tvaru V: byla to nejspíš jedna z útočných lodí Ligy, Gorn-Hoff typu 262E. Liger provedl několik rychlých obrátů a připravil se k útoku; s nejvyšší pravděpodobností počítal s tím, že ho Brim zatím ještě neodhalil.

Během několika okamžiků se Starfury připravila k boji. Brim se ocitl v akci vůbec poprvé od chvíle, kdy vedl letku svých lodí k útoku na Zonga'ar - a něco v jeho duši válečníka už postrádalo ten nával adrenalinu, který bitvě vždy předcházela. Napřimil se v sedadle a poslouchal, jak malý můstek ožívá tlumenými hlasy a zvukem spěšných kroků. Přidal do generátorů další gravitaci a zvýšil výkon krystalů na 115 procent. Tak dobře, Liger, pomyslel si s úsměvem, ukaž, co v tobě je.

"Už se na nás řítí," ozvalo se ze zadní části můstku varování.

Brim se podíval, jak Liger dokončil mírný oblouk, s jehož pomocí se hodlal dostat těsně za záď R6595. Byl už nedaleko a spoléhal se na to, že temnota skryje jeho pohyb; navíc zpomalil, aby dosáhl co nejlepšího zásahu první salvou.

"Držte si klobouky," zvolal Brim a přesunul ovladače předního tahu až na doraz, takže Starfury vyrazila v ostré zatáčke přímo od planety. Nyní viděl Ligeru přímo a mohl lépe manévrovat.

Nepřátelské dělostřelce to překvapilo a vypálili naslepo, ale už bylo pozdě a silné zášlehy energie destruktorů zazářily daleko za záď jejich kořisti.

Brim vyrovnal hladinu a pokračoval v zatáčke. Gorn-Hoff se snažil otočit za nim, ale letěl příliš pomalu na to, aby mu směrovací motory dodaly dostatečnou energii, takže se stočil do výkrutu, aby se vymanil z gravitační pasti planety. Dokonalý projekt Marka Valeriana opět slavil úspěch - přinejmenším prozatím - a Brim na okamžik zahlédl na bleděmodrém břichu ligerské lodi označení, bíle lemovanou karmínovou dýku.

Gorn-Hoff vyrazil z výkrutu skoro okamžitě, ale to už byl Brim v postavení - a Liger to věděl, protože začal velkou, těžkou loď divoce otáčet kolem vlastní osy, aby ztížil Brimovým dělostřelcům zaměřování. Nicméně svým manévrováním nic nezískal. Alford u střeleckého pultu vypálil první salvu na necelých patnáct set iralů a naplnil vesmír oslepujícím zmatkem děsivých výbuchů.

I přesto, že byl znevýhodněn, řídil nepřátelský navigátor svou 262 povědomým způsobem - Brim napadlo, jestli se už někde nesetkali, možná na Fluvanně. Liger otáčel loď a neustále se snažil zaujmout co nejostřejší úhel proti Starfury a bezpochyby věděl, že útočná loď Impéria manévruje a zrychluje lépe, takže Brim usoudil, že se co nejdříve vrhne do střemhlavého letu. A nemýlil se!

Okamžitě otočil Starfury na záda a následoval nepřítele. Alford využil okamžiku, kdy se Gorn-Hoff pohyboval po přímé trajektorii, a znovu zahájil palbu. Řítili se k Ellivuebu plnou rychlostí. Sotva se Brim přiblížil k Ligerovi skoro na dosah, nemusel už Alford příliš upravovat nastavení destruktorů, ale imperiálové si museli pospíšet. Liger před nimi prchal sice pomalu, ale lákal je dolů k povrchu planety, kde už čekaly silné pozemní zbraňové systémy.

Při následující Alfordově salvě se na Ligerově pravém boku poblíž zadního cípu objevily tři záblesky. Imperiální střelec vypálil znovu, a tentokrát zasáhl první ranou palubu s gravitačními generátory a pak se propracovával směrem k můstku. Na zlomek vteřiny se zdálo, jako by loď ve svém střemhlavém letu zaváhala.

Náhle od lodi odlétl kryt pohonné jednotky a rychle jej následovala masa surové energie ze spalinových výdechů. Pak zazářila poblíž zadní hrany lodi silná exploze a s proudem energie, která vytékala z rozstřílených komor pohonu, se začal mísit pruh černého kouře.

A to byl konec. Na břiše Gorn-Hoffu zazářil jazyk radiačního požáru a pláty trupu se začaly tavit. Prodlužovaly se, zachycovaly se za zadní hranu lodi a v ostrých kusech se odtrhávaly do proudu trosek.

V tom okamžiku už obě lodě letěly nad potměšlou stranou planety. S Gorn-Hoffem byl nicméně konec. Brim se od něj odpoutal, stoupal ve spirále a sledoval poraženého nepřítele. Ten už byl nyní viditelný jako sotva zřetelný obrys, který se řítí bezmocně k zemi a v pravidelných intervalech se otřásal. Výbuch. Černý dým. Bílý dým. Výbuch. Černý dým. Bílý dým. Brzy už se z lodi stala jen koule plamenů radiačních požárů, která se řítí k povrchu planety jako meteor, až nakonec vybuchla v dešti hořících trosek a uhasla, když narazila do země.

V proudu trosek se neobjevily žádné záchranné čluny; nějakých šedesát Ligerů si dnes vykouřilo své poslední časové koření.

KA'PPA zazvonila. "R6595 OD KGL-32. PROSÍME O DLOUHÝ ODPOČET. DOSTALI JSTE TOHO LIGERA?"

Brim odpověděl okamžitě. "KGL-32 OD R6595, PODLE INSTRUKCÍ ZAHAJUJEME ODPOČET. O LIGERA JE POSTARÁNO. JEDNA... DVA... TŘI... ČTYŘI..."

O chvíli později jim řídící důstojník SPALSu povolil návrat na základnu. Všem bylo jasné, že daná oblast bude v

nejbližší budoucnosti pro příslušníky Imperiální flotily velice neobyvatelná.
Brim z celého srdce souhlasil; byl nejvyšší čas zamířit domů. Okamžitě nastavil kurs zpět k Avalonu.

Několik dalších dní bylo významných jak pro Brima osobně, tak i pro Impérium jako celek. Nergol Triannic, císař Ligy, přesunul své velitelství z hlavní planety Tarrotu do malého městečka Pechte na Nemelu, zemědělské planetě effer'wyckého systému. Tento skutek měl na imperiální Admiralitu mrazivý dopad, neboť - tak jasně jako dosud žádná věc, kterou Ligeři udělali - dával najevo, že Liga pokládá planety Effer'wycku za dobyté.

I kdyby byl tento přesun naplánován jen kvůli vzbuzení žádaného efektu - a byli mnozí, kteří si mysleli, že to Triannik provedl právě proto - nemohl rozhodně přijít v horší chvíli pro vládu Effer'wycku. Od samotného začátku útoku obyvatelé Effer'wycku volali o pomoc po celém Impériu, a ta se nakonec chystala, i po porážce a zázraku u Aunkayru. Jejich prosby nacházely slyšení i u císaře Onrada, který měl s provincií jak politické, tak osobní styky. Velkobaron Reynard, titulami vůdce království, byl Onradovým druhým bratrancem druhého stupně a oba byli už od dětství dobrými přáteli.

Nyní ale Baxter Calhoun začal spřádat ohledně Effer'wycku jiné plány - a to velice vážné. Jedna věc byla přispěchat na pomoc přátelskému sousedovi, který se brání proti nepřítelům, ale když se zdálo, že dotyčný soused brzy ztratí veškeré jednotky, které dostane, šlo už o něco jiného. Obzvlášť v případě, že tyto jednotky budou zapotřebí ve chvíli, až stejný nepřítel zaútočí na Avalon! Brim byl přítomen na poradě, kdy Calhoun vstal a vyděsil shromážděné velitele letek prohlášením, že: "Dyby nepřítel podniknul zrovna neska v poledne rozsáhlý útok z vesmíru, nepočítám, že bysme si udrželi nadvládu nad okolním prostorem dýl než dva dny. A to je fakt."

Nakonec Onrad Calhouna požádal, aby na pomoc slábnoucím jednotkám na tažení k Effer'wycku vyčlenil další čtyři eskadry Defiantů, a carescianský admirál se podvolil. Později nicméně Calhoun obezřetně doplnil rozkaz k vyplutí podmínkou, aby posádky a lodě operovaly ze základen na jedné z pěti planet Triády.

Impérium čekalo dál. Informace velitelů sodeskayských výzvědných služeb naznačovaly, že nejvyšší velení Ligy vážně uvažuje o invazi na Avalon těsně před koncem tohoto standardního roku. Po řadě nedávných vítězství nutila oportunistického Triannika k obezřetnosti jen strašlivá porážka, kterou jeho flotila utrpěla u Zonga'aru. To, a navíc ještě skutečnost, že generálové Ligy postupovali tak rychle, že neměli čas se zastavit a plánovat další kroky. Navíc doufal, že SIGR, jehož aktivity v skrytu dlouhé roky podporoval, dokáže morálku a připravenost Impéria nahlodat tak, že kapituluje dřív, než bude muset on jedinkrát vypálit z destruktoru. A tak válka pokračovala, ale omezovala se pouze na malé království Effer'wyck. Zbytek civilizace sledoval a čekal, co se bude dít dál.

Dva dny po Brimově příletu do satelitního přístavu 30 byl tento zbytek civilizace odměněn - tentokrát skutkem zbabělosti a zrádnosti tak strašným, že děsil i ty nejotřeslivější. Přesně ve 4:76 noční hlídky standardního imperiálního času velkobaron Rogan LaKarn vyhlásil válku Effer'wycku a snažil se využít výhody z neodvratného vítězství, jehož brzy dosáhnou jeho spojenci z Ligy. Pro Brima nespočívala ta nejodpornější stránka LaKarnova činu v neuvěřitelné zbabělosti, ale spíše ve vnitřním cynismu vzhledem k torondské velkobaronce Margot, která byla také rodem „princeznou království Effer'wyck". A i když se tato záhadná šlechtice vytratila z veřejnosti poté, co Brim zničil ligerskou pevnost u Zonga'aru, byla to přece jen LaKarnova manželka - pokud tedy ještě stále žila...

Poté se situace na Effer'wycku ještě více zamotala. Brzy po vyhlášení války ze strany Toronu vyslechl generál Hagbut Onradovy pokyny a vylodil se s imperiálními vojáky z první proteanské divize na effer'wycké planetě Breyst zhruba ve stejné době, kdy byly jednotky jednapadesáté divize evakuovány z planet, obíhajících obrovskou binární hvězdu Havre. O den dříve se daly na ústup další jednotky jednapadesáté divize na opuštěnou planetu Valery, když byly odříznuty od hlavního voje effer'wycké divize postupujícími Ligery. Ti také volali po evakuaci. Časně následujícího večera obdržel Brim přísně tajnou zprávu z Admirality:

TNR3346-1-A16E SKUP 445Y 216/52012
[PŘÍSNĚ TAJNÉ-IMPERIÁLNÍ PALÁC]
ROZKAZ K VÝPADU

OD:
VRCHNÍ OPERAČNÍ VELENÍ FLOTILY
ADMIRALITA, AVALON

PRO:
W.A.BRIM, KAPITÁN, I.F., SATELITNÍ PŘÍSTAV 30
<QWE7EF475512-FK90-CJ13245JGFA-LJG>
VĚC: PŘEPRAVNÍ ROZKAZ

ZÍTRA ZA JITŘNÍ: 2:31 DOPRAVÍTE CÍSAŘE ONRADA V. A DVA DALŠÍ CIVILISTY NA PŘÍSNĚ TAJNÉ MÍSTO. J. VELIČENSTVO VÁM OSOBNĚ PŘEDÁ DANÉ KOORDINÁTY. LOĎ BUDE PLNĚ VYZBROJENA. NÁVRAT DLE PŘÁNÍ J. VELIČENSTVA.

POZN.: TENTO VÝPAD POVEDETE BEZ OCHRANNÉ ESKORTY.

ZA CÍSAŘE

A.T. ZAPT, GENERÁLMAJOR, I.F.

[KONEC PŘÍSNĚ TAJNÉ ZPRÁVY IMPERIÁLNÍHO PALÁCE]

TNR 3346-1-A16E SKUP 445Y 216/52012

O několik metacyklů později - po celonočním zuřivém uklízení, leštění a drhnutí - byla P7350 a její zaslouženě unavená posádka připravena tak, jak si jen Brim mohl přát. Právě se převlékl do čisté uniformy, když císař se svými společníky dorazil bez fanfár na palubě malého, anonymního raketoplánu Flotily. Brim se s nimi setkal u naložovacího průlezu a ještě zhluboka oddechoval po běhu kolem poloviny obvodu velkého umělého satelitu.

"Dobré jitro, Brime," řekl Onrad s úsměvem. "Je mi moc líto, že vás musíme burcovat tak časně, ale v cíli naší cesty jsem si domluvil spoustu schůzek a chtěl bych celou záležitost vyřídit během jediného dne."

Brim se v duchu zasmál. "Ale vy jste nás přece nevyburcoval, Vaše Veličenstvo," řekl s úsměvem. "Jsem připraven odstartovat, kdykoli se vám zachce."

"Tak nějak jsem o tom ani v nejmenším nepochyboval," poznamenal Onrad a potutelně na něho mrkl. "Mimochodem, určitě zjistíš, že ses s mými spolucetujícími setkal už dříve."

Byla to pravda. Brim toho prvního poznal okamžitě. "Lorde Jaiswale," řekl a pomohl malému muži projít úzkým průlezem dovnitř.

"Zdravím vás, Brime," řekl Jaiswal hlubokým hlasem a s úsměvem se napřímil. "Takže se setkáváme znovu poprvé od Ditjasburské konference, že ano?" Podsaditý, svalnatý úředník na sobě měl bílý saténový oblek, šedý plášť a černý sametový klobouk, který jako by se už dávno stal neodmyslitelnou součástí jeho osobnosti. Pod krempou klobouku se nacházelo široké, zamračené čelo, ostrý nos se špičatým knírem a chladné oči profesionálního zabijáka. Jaiswal se stal díky mnoha svým aktivitám - a některé z nich byly dokonce legální - bohatým mužem, byl skoro až posedle vlastenecký a mnoho sígrů ho pokládalo za svého úhlavního nepřítele na Avalonu. Společně s Brimovým carescrianským přítelem a učitelem Baxterem Calhounem osobně finančně zaštilil stavbu první Starfury, K5054, a během následujících let prokázal nevidané nadání - možná by byl lepší výraz genialitu - při řízení produkce loděnic. Krátce poté, co ho jmenoval lordem Jaiswalem, ho Onrad dosadil do čela ministerstva lodní produkce a pomenší Jaiswal se okamžitě pustil do nových úkolů stylem, jako by na jeho snaze záležel osud celého Impéria - což byla ovšem svým způsobem pravda...

Třetí cestující, který se vynořil z raketoplánu, byl obrovitý Sodeskayan.

"Niku?" zeptal se Brim a přimhouřil překvapeně oči.

"Wilfuško!" zvolal Medvěd, objal Brima a zvedl ho ze země.

"Niku Ursisi," zakoktal Brim. "Co tady u samotného jména Vootova děláš ty?"

"Jak by mohli vyhrát po Zonga'aru válku bez nás?" kývl s předstíranou vážností Ursis bradou k císaři a Jaiswalovi. Byl nejméně o čtvrtinu vyšší než Brim a celé jeho tělo pokrýval rudohnědý kožich, z něhož na hlavě vyhlížely dvě bystré oči a dlouhý čenich, zakončený velkými, vlhkými nozdrami. Stejně jako jeho kolega Borodov měl tesáky po stranách ozdobeny elegantně vsazenými drahokamy. A stejně jako Borodov vypadal fantasticky s papachou na hlavě, v měkkých kožených botách a kaštanově hnědém plášti Sodeskayské flotily. Ursis byl v mírových dobách vysoce ceněn jako teoretický fyzik a inženýr pohonu a pracoval jako děkan na proslulé Ditjasburské univerzitě na Zhiv'otu, planetě S.S.S.R. Nicméně byl i válečníkem, jakému nebylo rovno, a stejně jako mnoho z jeho sodeskayských současníků měl i on sklony k tomu, co se prostě a ohleduplně nazývalo 'lov'.

"Brime," usmál se Onrad, "máš víc přátel a známostí než Horgroath měsíců. Zatraceně, ať už jdeš, kam chceš, tak se všude se všemi znáš."

"Toho už jsem si všiml, Vaše Veličenstvo," zasmál se Brim. "Nejspíš už stárnu - přece jen člověk potřebuje spoustu času, aby se seznámil s tolika lidmi."

Onrad se na Brima dlouze a s předstíranou vážností podíval. "To jsem opravdu rád, že jsi to své stárnutí nedal najevo Ligerům, které jsi tuhle potkal." Zasmál se a pak se podíval na své cyklovky. "Raději bychom se měli vypravit na cestu," poznamenal. "Čeká nás spousta důležitých schůzek a máme jen pár metacyklů na to, abychom se dostavili na místo jejich konání."

"Mimochodem, Vaše Veličenstvo," řekl Brim tiše, "vrchní řídící důstojník ještě pořád neví, kde se ty schůzky budou konat."

"Aha." Onrad našpulil rty. "To je v pořádku, Brime," řekl. "Jakmile odstartujeme, nasadíte kurs na Gimmas. Já mu skutečné koordináty dám, jakmile se dostaneme do volného prostoru."

Brim se na okamžik odmlčel, ale pak jen v duchu pokrčil rameny. Koneckonců to byla Onradova cesta. A ve skutečnosti to byla i jeho loď - pokud šlo o Flotilu, tak ta až do posledního šroubku a podložky patřila císaři. Včetně - alespoň pro tuto cestu - souřadnic cíle. "Tudy, Vaše Veličenstvo," řekl konečně a vykročil chodbou.

Po chvíli chůze - a poté co minuli mnoho užaslých tváří - dorazili ke vstupnímu průlezu P7350 a nalodili se středem čestné stráže, kterou Barbousse narychlo povolal do středové haly. Když ale Onrad urazil několik kroků halou, zastavil se, podezíravě se rozhlédl a obezřetně nasál vzduch. "Co to tady zatraceně tak voní?" zeptal se. "Kdybych vás lidi pořádně neznal, skoro bych přísahal, že tady někdo převrhl plnou plechovku leštidla."

Proti Brimovi - a za císařovými zády - se mnoho tváří náhle podivně začervenalo a bylo na první pohled jasné, že příslušníci čestné stráže, kteří se stejně jako zbytek posádky účastnili bleskového úklidu a leštění lodi, má co dělat, aby ovládlo výbuch smíchu - obzvlášť Barbousse, který mužstvo hnal do práce jako otrokář.

"Hmm, ani nevím, Vaše Veličenstvo," odpověděl Brim, který také musel bojovat, aby nevybuchl smíchy. "Snažíme se, ehm, udržovat loď v co nejlepším stavu."

"Tak to rád slyším," řekl Onrad a tvář se mu rozzářila úsměvem. "A at' vás ani na chvíli nenapadne, že to leštění, které jste dělali jen kvůli mně, nedokážu ocenit. Ztraceně dobře ukazuje, jak jste na svou loď pyšní. Ducha, toho to ukazuje. A budete potřebovat celého svého ducha, až se začnete utkávat s Ligery na bojišti. Pravda, Brime? Ursisi?"

"Ano, Vaše Veličenstvo," odpověděl Brim.

"Jako temné ledové jeskyně a vytí větru, jak se říká," souhlasil Ursis.

Onrad obrátil oči v sloup. "Jak se říká," opakoval bezmocně. "Takže, Brime, jak se člověk v téhle spleť plechovce šroubů dostane na můstek?"

"Okamžitě vás tam odvedu, Vaše Veličenstvo," odpověděl Brim. "Šéfe," obrátil se k Barbousovi, "odved' lorda Jaiswala k jeho místu na záložním můstku. Niku, tobě udělali trochu místa v komoře pohonu." Pak pokynul Onradovi a vykročil chodbou k můstku.

P7350 se právě vyšplhala nad letovou úroveň 800, když Onrad poklepal ze svého křesla těsně za navigačním pultem Brimovi na rameno. "Dokážu si představit, že jsi zvědav na to, kam máme vlastně namířeno, že?" zasmál se přidruženě. Brim se otočil, když poslední bóje na orbitu zmizela za zádi. "Ve skutečnosti ani ne, Vaše Veličenstvo," řekl s úsměvem. "To Falco, vrchní řídící, ten je opravdu zvědavý."

"Carescrianský chytrák," předstíral pobouření Onrad a zamračil se, jako by mu Brim zkazil celou radost "Předpokládám, že Valerian nechal řídící pult i na tomhle připsaženém můstku."

"Je nalevo přímo za vaším křeslem, Vaše Veličenstvo," řekl Brim. "Poručík Falco."

"Falco," slyšel za okamžik Onradův hlas, "dali mi s sebou tyhle dva disky - tvrdili, že vy už budete vědět, co si s nimi počít."

"Jistě, Vaše Veličenstvo," odpověděl řídící důstojník. "Já se o ně postarám." O chvíli později se po obrazovce Brimova směrovacího monitoru přelila vlna barevně rozlišených vektorů a všechny ho svým způsobem varovaly, že se nachází mimo kurs. Effer'wyck! zalpal v duchu po dechu. Mělo mu to být jasné. Onrad chce na vlastní oči vidět, jak se tam věci mají, bez ohledu na možná rizika. Takže nyní zapadala do hry i ta přísná zabezpečení. Od místa rozhovorů, které si Onrad naplánoval, budou jednotky Ligy vzdáleny jen několik málo světelných let. Chopil se řízení a pečlivě, ale rychle nastavil nový kurs směrem k Luculentu.

"Je mi ztraceně líto, že jsem vás všechny musel tak dlouho držet v nevědomosti," pokračoval Onrad ze svého místa.

"Ale jen takhle jsem dokázal svůj štáb přesvědčit k tomu, abych se na tuhle cestu mohl vydat. Ti zatracení blázni vidí špeha a vraha za každým rohem."

"Prosím o prominutí, Vaše Veličenstvo," odpověděl Brim, "ale nemyslím, že bych jim to mohl zazlívát. Byla by to pro Ligery skvělá výhra, kdyby vás zajali a pak vás předváděli před kamerami zpravodajství. Taková katastrofa by jim nejspíš vyhrála celou válku."

Onrad si povzdechl. "Já vím, Brime," řekl tiše. "To je jedna z nevýhod, když je člověk císařem. Jedna z těch největších."

Brim dostal povolení k přistání v hlavním městě effer'wyckého Luculentu a příslušný vektor okamžitě, jakmile vyslal první zprávu. Někdo na povrchu bezpochyby věděl, kdo se na palubě Starfury nachází, ale i kdyby tomu tak nebylo, na první pohled bylo jasné, že veškerá doprava - přinejmenším tedy civilní - směrem do a z vesmíru prakticky neexistuje. Usoudil, že každý, kdo odsud měl kam jít (a měl možnost se tam dostat), už se dávno vydal na cestu. Ale i přesto vypadala městská síť silnic charakteristicky přečpaná, když útočná loď zakroužila kolem vzdušné staré Legendární věže, která se tyčila poblíž středu města. Nad touto částí planety dnes odpoledne stály mraky a silně přšelo; vpravo viděl mezi provazy vody velká světla. O něco dál se pod přivaly deště blyštěla obrovská budova Effer'wyckého muzea galaktického umění, která obklopovala obvodovými zdmi areálu malý hustý les. Po levé straně se do výše tyčily věže velkého norchelitského chrámu (jedna z největších a nejkrásnějších ukázek gradgroatské katedrální architektury), která zde stála už více než tisíc let.

Vzpomněl si, jak se úzkými uličkami Luculentu procházel s Margot krátce po první válce - byla tenkrát oblečená jako jedna z mnoha městských prostitutek, aby ošálila tajnou policii svého manžela. Zastavovali se u každé druhé cukrárny a kupovali si lepkavé, máslové listové cukroví, pojídali je na chodníku, až měli olepené tváře a olizovali si prsty jako dvě děti za školou. Pak se spolu uchýlili do jednoho bytu v nejvyšším poschodí vysokého domu, z něhož měli krásný výhled na zdejší proslulé jezero, a milovali se znovu a znovu, až cítili, že už se na nic nezmůžou do nejdelší smrti. Pak šli znovu ven a navštívili další cukrárny.

Nyní panovalo na Luculentu skoro obyčejné odpoledne. Ale když se stočil k poslednímu zákrutu, Brim si všiml, že široké bulváry nejsou jen přečpané, ale že lidmi doslova vřou. Kousl se do rtu. Obyvatelé z města utíkali v naprostém chaosu. Velká metropole chrlila ze svého obvodu skoro politováníhodný proud dopravních prostředků: vedle sebe se hnaly pryč naleštěné, vysokorychlostní kluzáky, prastaré nákladní vozy, pokryté prachem půl století. Mezi nimi se proplétala nákladní vozidla, taxíky, dodávky, a dokonce i těžké stavební vozy. Brima by nijak nepřekvapilo, kdyby mezi tím zmatkem zahlédl dopravní prostředek, opatřený koly. Ve zmatku se pohybovalo cokoli, co se mohlo vydat na cestu a mělo jakýkoli pohonný systém. Na to všechno se nyní nakládaly poklady a majetky lidí, kteří prchali ze svých domovů.

Když zamířil podél rubínového přistávacího vektoru, zatnul zuby soucitem s tímto strašným proudem strojů, který před chvílí viděl - cestovali v něm lidé příliš nevýznamní na to, aby se mohli dostat z planety. Většina z nich se ani nedostane příliš daleko z města. Bez náhradních dílů, mechaniků a zdrojů energie nebyla tato změř' ničím než karavanou smrti. Jak dlouho budou moci obstarožní vozidla pokračovat v cestě, než nakonec selžou? Budou brzdit, zastavovat, opravovat a startovat uprostřed strašlivého zmatku a paniky. A ti, kteří přežijí, neurazí za den více než deset c'lenytů v

bludišti nehybných vraků.

Navigátorské zkušenosti vrátily Brimovy myšlenky zpět k přistávací rutině. A na rozdíl od městských cest, přečpaných uprchlíky, bylo Doeringovo jezero, které se rozkládalo kolem hlavního terminálu, neobvykle prázdné. Vedla z něj totiž cesta pouze do vesmíru a ti, kteří tudy mohli odcestovat, už tak dávno učinili. Ještě nikdy je tak prázdné neviděl. Luculent bylo jedním z největších, nejosmopolitnějších a nejrušnějších měst ve známém vesmíru a v mnohém mohlo konkurovat samotnému Avalonu. Dnes ale kdysi živý vesmírný přístav vypadal, jako by zdejší vláda vyhlásila celonárodní volno. Okázalý starý Dortmundův imperiální terminál vypadal samotný skoro úplně opuštěný, když roloval k jednomu z velkých gravitačních bazénů. Propůjčovalo to všemu v okolí naprosto nepřírozený vzhled. Jakmile byla P7350 ukotvena - a loď obklopili zvláštní strážníci v civilním oděvu - a Ursis, Onrad a Jaiswal odjeli ve velké, anonymní limuzíně. "Prohlédni si město, dokud je čas," poradil císař těsně před odjezdem. "Možná je to naposledy, co se sem na dlouhou dobu dostaneš, a effer'wycká státní policie bude vědět, kde tě hledat, až přijde čas k odletu." Brim se děkovně usmál a beze slov zasalutoval. Ale Onradovy laskavé nabídky nevyužil, a ani nedal vědět ostatním, že tu možnost mají. On stejně jako jeho posádka dostali rozkaz císaře dopravit do místa určení - a v případě nutnosti chránit - ne se rozhlížet po okolí, ačkoli to bylo velice lákavé. Udělal si jedině čas na to, aby si v bezcelním obchodě v budově terminálu koupil proslulé cyklovky místní výroby. Ceny klesly natolik, že si do nich nakonec nechal vyřýt vlastní jméno. Kromě toho se nevzdálil od lodi.

Kapitola čtvrtá

O gravitačních kotvách a identitách

Zhruba v poledne místního času poslal Onrad s Jaiswalem zprávu, že na to, aby na Efer'wycku poznali situaci z první ruky, budou potřebovat skoro celý den. Ursis se nicméně vrátil pozdě odpoledne a okamžitě přišel za Brimem na můstek.

"Niku," přivítal ho Carescrian, když vzhlédl od monitoru, na němž si pročítal běžné denní zprávy. "Proč jsi mi neřekl, že s námi poletíš?"

"Tajná mise," řekl Ursis a odhodil svůj plášť na potměšilý řídicí pult. "Řekl ti Anastas Alexej něco o místě, které jsem přijal u výzvědných služeb?"

"Řekl mi, že jsi je přijal," odpověděl Brim s úsměvem. "Neřekl mi nic o něm."

Medvěd mu úsměv oplatil. "Všechno je na ní tajné," řekl. "Všichni si myslí, že sedím doma v Gromkově."

"To je pěkně mizerné utajení, když o tom nemůžeš říct ani přátelům," postěžoval si s předstíraným uražením Brim.

Medvěd se zasmál. "Dozvěděl jsem se to sám teprve včera v noci, Wilfuško," řekl a obrátil oči v sloup. "Ještě jsem se ani nespojil s vyslanectvím."

"Co tady budeš dělat?" zeptal se Brim.

"Spojovací práci," odpověděl Ursis. "Budu pořád přelétávat odsud domů a zase zpátky, takže se na pár pohárů meemu vždycky najde trocha času, příteli Brime."

"To doufám," řekl Ursis a pak se zamračil. "Jak to tam vypadá?" zeptal se a kývl bradou směrem k vnějšímu průlezu.

Medvěd vážně potřásl hlavou. "Hůř, než jsem si představoval," odpověděl a ztěžka usedl do Onradova křesla.

"Wyckové propadají panice. Naprosté a nezvladatelné panice. Dnes jsem, Wilfe, hovořil s lidmi všech hodností a úrovní, z nichž mnozí žijí na planetách ve frontové linii - ať už je jejich místo kdekoli. Hlavouni z nejvyššího velení se snaží Onrada přesvědčit o tom, že mají situaci pevně v rukou, ale není to pravda. Pevně to v rukou nemá nikdo - leda snad Ligeři. Ti zatracení sígři tak oslabili celou vládu, že vojsko nemá efektivní velení od úrovně praporu výše. Malé armády, malé jednotky - a jejich zlomky - se všechny snaží bojovat se stejným nepřítelem, ale nejsou z nejvyššího velení nijak organizovány." Na okamžik pevně stiskl víčka. "Mluvil jsem tam venku s mnoha odvážnými lidmi, kteří se rvou s Ligeri skoro zuby nehty. Ale osamocení - v malých, nekoordinovaných skupinkách - nemají větší šanci než rampouch v kolapsiové peci."

Brim našpulil rty. "Příště je řada na nás u Avalonu," prohodil jakoby jen pro sebe. "Jen by mě zajímalo, jak si v té peci povedeme my."

"To záleží," řekl Ursis tiše.

Brim vzhlédl a zamračil se. "Na čem, Niku?"

Medvěd se laskavě usmál a položil obě své ochlupené ruce na Brimova ramena. "Na věcech, které už sám znáš, Wilfuško," řekl. "Výcvik, duch, odvaha, odhodlání, vlastenectví, vybavení. Nic nového," Zamračil se a pokrčil rameny.

"Wyckové tohle všechno mají - možná jen toho ducha tu tolik není, ale i toho měli na začátku. Ale bez koordinace se všechny tyto věci samy o sobě tváří v tvář organizovanému nepříteli zlomí. To je ti přece jasné."

Brim přikývl. "Samozřejmě, Niku," řekl. "To je mi jasné."

"Takže, příteli Brime," pokračoval Ursis a znovu se posadil, "až Ligeři nakonec přitáhnou k Avalonu - jako že to udělají - a my budeme mít všechno připraveno: ducha, odvahu, vybavení a tak podobně, bude další budoucnost našeho starého dobrého Impéria záviset na tvém krajanovi Baxteru Calhounovi, jehož Onrad postavil do čela velitelství obrany." Na okamžik se pátravě zahleděl na drápy, které se klenuly z jeho dlouhých, štíhlých prstů, a pak přikývl. "S pomocí SPALSu pravděpodobně dokáže předejít jakémukoli zmatku."

"Asi ano," souhlasil Brim tiše. "Už jsem viděl trochu z toho, co SPALS dokáže."

Ursis se usmál. "Také jsem o tom slyšel. Uf! Vůbec poprvé za... kolik? Pět, šest set standardních let, co se létá do vesmíru, mohou být lodě vypátrány a lokalizovány ještě dříve, než zpomalí pod rychlost světla. Nejnovější antény

SPALSu dokáží 'vidět' přes celou 'Wyckeovu prázdnotu, a ještě kus za ni. Může se z toho stát ta nejdůležitější technologie celé téhle války. Přinejmenším to tak připadá nám, Medvědům. A věř mi, můj olysalý příteli, že věci pozorně sledujeme, protože bez ohledu na to, jak dopadnou boje u Avalonu, je nejbližším Triannikovým cílem Sodeskaya."

"To by dávalo smysl," řekl Brim. "Ale SPALS je dost nová věc. Viděl jsem v provozu jen několik antén."

Ursis se zasmál. "To proto, že se tu nezdržuješ zase tak dlouho, Wilruško. SPALS už má experimentální stadium dávno za sebou. Kolem každé z pěti planet Triády obíhají přinejmenším tři ty neohrabaně působící satelity."

"To jsem nevěděl," připustil Brim. "Ale na druhou stranu jsem se po nich ani nedíval."

Ursis se zasmál. "Ale vsadím se, že sis všiml, o kolik se během posledního měsíce zlepšila přesnost zaměřovačů vektorů, že?"

Brim se zamračil. Když se nad tím zamyslel, bylo všechno opravdu daleko přesnější. "Nejspíš jsem o tom poslední dobou moc neuvažoval," přiznal a kývl bradou směrem k pultu, na jehož obrazovce se tísnila denní hlášení, odhady výkonů lodí, tabulky rozdělení hlídek a žádosti o schválení výdajů, které čekaly jen na jeho podpis. Stísněně se zasmál.

"Tahle moje hodnota vyžaduje, abych trávil víc času vyřizováním zbytečného papírování než zabíjením Ligerů."

Ursis se usmál. "Když má člověk plné ruce práce s tím, aby si udržel hlavu na ramenou - jako například ty - nemá čas na to, aby si všiml dalších věcí," a zvedl obočí a ukazováček. "Což je snad jediné sodeskayské přísloví, které dokáží lidé pochopit."

"Úžasné," řekl Brim s předstíraným údivem. "Příště začnete vy, Medvědi, kouřit v těch svých zempských dýmkách hogge'poa, které bude vonět."

"To sotva," uchechtl se Ursis. "Ne, dokud si budou sodeskayské dámy myslet, že hogge'poa voní svůdně."

"Takže žádná šance, co?"

"Zapomeň na to, příteli Brime. Zapomeň na to..."

Když se Onrad s Jaiswalem konečně vrátili na loď, Brim se ani nemusel ptát, jak jejich rozhovory dopadly. Oba muži přešli rychle od limuzíny, která je přivezla, oplatili pozdravy Barbousseove čestné stráží a vkročili do malé středové haly lodí. "Vypadněme odsud, Brime," řekl Onrad a jeho pevně sevřené rty vypadaly jako jizva. "Já už to jejich poraženectví nedokážu snést ani vteřinu..."

Později, jakmile vyrazili do vesmíru a vydali se na cestu zpět k Avalonu, poklepal Onrad Brimovi na rameno.

"Předpokládám, že ti už Ursis o těch rozhovorech řekl," poznamenal.

Brim přepnul loď na autonavigační zařízení a otočil se. "Řekl, Vaše Veličenstvo," přikývl, "přinejmenších o těch, kterých se sám účastnil."

"Špatné?" zeptal se Onrad.

"Podle něho ano, Vaše Veličenstvo," odpověděl Brim.

"Podle mě také," přikývl Onrad zachmuřeně. "A navíc i podle Jaiswala. Obrana je na Effer'wycku roztrhaná na cáry.

Jistě, nějakou chvíli by ještě bojovat dokázali. Obzvlášť kdybychom jim poslali další posily - což stejně budeme muset udělat, pokud chceme dát po válce znovu Impérium dohromady. Ale ani tak nevydrží déle než pár dní a my se musíme mít každou chvíli na pozoru, aby nás nestáhli ke dnu s sebou. Národy, které jsou poraženy v boji, povstanou znovu," dodal s divokým pohledem, "ale ty, které se poslušně vzdají, s těmi je konec..."

Císařova předpověď se ukázala být velice přesná. Během dvou standardních dní byla hlavní planeta Effer'wycku, Luculent, obsazena vojsky Ligy bez jediného výstřelu a okupanti okamžitě uspořádali nabubřelou přehlídku. Galaktická média byla plná záběrů Triannika a jeho pohůnků, jak krácejí po luculentském Bulváru hrdinů. A nakonec přišla i další rána. Poslední vojáci impéria sotva stačili odcestovat směrem na Avalon, když effer'wycký ministerský předseda Holleran-Millard vyslal KA'PPA přenosem do celého vesmíru z malé planety Darendyl v forbeanské provincii, že: "s krvácejícím srdcem musíme dnes vyzvat všechny národy, aby ustaly v boji..."

O tři kratičky dny později, šestadvacátého (pravě o dvanáctistém padesátém výročí vítězství Impéria v bitvě u Ool'retawu) podepsala loutková vláda Effer'wycku příměří s Ligou a Impérium zahájilo poslední přípravy na invazi, která bude bezpochyby následovat okamžitě po Triannikově nejnovějším vítězství.

V noci, když ligerská vojska stále ještě táhla Luculentem, v médiích Triády vystoupil Onrad a jeho projev se vysílal simultánně na pěti planetách a KA'PPA systémem i k nejzazším hranicím Impéria. Brim jej sledoval s většinou důstojníků, kteří byli mimo službu, ve velké důstojnické jídelně satelitního přístavu 30, do níž byl z jedné poradních místností dopraven obrovský kulovitý monitor.

Média byla během dne plná rozprav vědců a vojáků, kteří rozebírali situaci Effer'wycku ze všech stran, minutu po minutě a ve chvíli, kdy se měl na obrazovce objevit Onrad, byla jídelna přeplněná k prasknutí a podivně ztichlá - což byla obrovská změna proti obvykle bouřlivé atmosféře. Když se uprostřed koule vynořila císařova tvář, zašumělo místností překvapeně šeptání. Brim Onrada ještě nikdy neviděl tak zamračeného a pochyboval, že by se to vůbec kdy někomu podařilo.

Po několika slovech na úvod si statný císař posunul brýle na nose výš a načal téma, které už všichni netrpělivě očekávali. "Bitva o Effer'wyck skončila..." pronesl neobvykle váhavým hlasem, takže to znělo skoro vystrašeně, "Předpokládám, že bitva o Avalon brzy začne." Všichni v důstojnické jídelně nyní poslouchali v naprostém tichu a doslova viseli na každém hláse. "Velice brzy," pokračoval Onrad a zahleděl se na ně z kulovité obrazovky, jako by byl

přítomen přímo v místnosti, "se na nás vrhne nepřítel se vši svou silou a hněvem. Triannic ví, že musí zlomit odpor našich pěti hlavních planet, aby tuto válku vyhrál." Jeho hlas byl nyní pevný a jistý, když se blížil k procitnému závěru proslovu. "Stůjme tedy na svých místech pevně," pokračoval a vzdorovitě vysunul bradu, "a chovejme se tak, aby si o našem starém dobrém Impériu ještě tisíc let všechny živé bytosti v celé galaxii říkaly: toto byla jeho nejslavnější chvíle!"

Možná tři další vteřiny byla místnost ztichlá jako hrob a pak se celá jídelna otřásla ohlušujícím nadšeným řevem a voláním, které trvalo, dokud všem nedošel dech. Brim stál ale stranou, když se všichni vrhli k nálevnímu pultu, zamyšleně sledoval dav a vzpomínal na jiné podobné noci, naplněné nadšeným rykem lidí, kteří také skoro vůbec netušili, co je vlastně čeká, když se řítí do divoké bitevní vřavy. Na okamžik zavřel oči, když mu hlavou prolétly tisíce vzpomínek - každá děsivější a krvavější než předchozí. Strašlivý hluk... oslepující záře... trosky. Strach tak hmatatelný, že člověk mohl natáhnout rozechvělou ruku a dotknout se jej. Jek, který naplňoval přilbu skafandru a jehož se nemohl člověk zbavit. Smrt. Smrt. Samá smrt! Zatnul zuby, počkal, dokud se u baru neuvolnila trocha místa, a pak využil kapitánského privilegia a odnesl si dvě plné lahve logishského meemu do kajuty, kde se zpil do bezvědomí.

Následujícího jitra se Brim (doprovázený silnou kocovinou) na pravidelné týdenní schůzi velitelů eskader od imperiálních štábních plánovačů dozvěděl, že zahájení Triannikovy slibované ofenzívy - které černé odění Dozorci přidělili kódové jméno Operace Lebka - je vzdálena pouze několik týdnů a možná jen dní. Stovky tisíc avalonských civilistů už se zapojily do práce pod velením generála Hagbuta v jednotkách, kterým se eufemisticky říkalo 'Domobrana', a zahájily obranné práce, proti nimž samozřejmě příslušníci SIGRu křiklavě protestovali. Mezi pracujícími a halasnou opozicí často vypukaly rvačky a hádky, které práce jen zpomalovaly a působily všeobecný zmatek. Ale jak poznamenal ve svém dopoledním hlášení generál Drummond, velitel Domácí flotily, zdálo se, že se členská základna SIGRu každým dalším dnem zmenšuje.

Tato jeho poznámka byla patrně jediným pozitivním okamžikem celé povšechně pochmurné schůze, neboť ve vojenských imperiálních kruzích panovalo přesvědčení, že císařovy naděje na to, že odolá drtivé převaze útočníků, nemohou být menší. Dokonce i nezkrotný Hagbut na tajné schůzce později odpoledne přiznal, že jeho špatně vybavená a špatně vycvičená domobrana nedokáže zpomalit Triannikův vítězný pochod na Avalon o více než tři standardní týdny - a to ještě v lepším případě.

Během týdne začala Triáda pociťovat sílu vesmírné paže Kosmických armádních sborů admirála Hotha Orgotha. Brimovi se skoro ulevilo, když začaly rány dopadat, a po celý zbytek standardního čtyřicetidenního měsíce - zatímco Triannic s velkou slávou cestoval po dobytých územích - létal Carescrian na pravidelné hlídky kolem Avalonu se svými dvěma eskadrami.

Začátkem měsíce heptadu se situace, v níž se Impérium nacházelo, ve srovnání s předchozím měsícem přece jen o něco zlepšila. Nicméně k nějakému tomu pokroku došlo a každým dnem měli Ligeři pro úspěšnou invazi čím dál slabší pole. Prvního bylo v provozu šest set sedm imperiálních útočných lodí, což byl proti minulému měsíci nárůst o sto osmdesát devět.

Naneštěstí byli ve své stráží kolem Avalonu takřka osamoceni - bez ohledu na to, kolik Sodeskayanů tu podle odhadů ještě mimo tři a půl tisíce ligerských lodí bylo. Skoro polovina nepřátelské flotily sestávala z Gorn-Hoffů typu 262 a 270 - ten druhý byl větší a o něco méně obratnou verzí dvě stě dvaasedesátky. Tyto útočné lodě měly chránit více než tisíc lodí dalekého dosahu a přibližně tři stovky zachtwagerských útočných člunů ('Zachtwager' byla zkratka pro Zachtwagerheizenforst, slovo, které ve vertuchtu znamenalo přibližně totéž jako 'ostrostřelec'). Podle Ursise si mnozí důležití Ligeři mysleli, že počet útočných člunů je příliš vysoký ve srovnání s počtem útočných lodí (bylo to zhruba v poměru jedna ku jedné), ale Triannic se přes všechny rady soustředil na další výrobu útočných lodí.

Během následujícího týdne se Imperiálům dostalo dalších a podrobnějších informací o nadcházející invazi, když začaly ligerské jednotky nacvičovat vylodění na Memelu, další planete systému Effer'wyck. V téže chvíli zaměřila rozsáhlá flotila admirála Hotha Orgotha své síly na vnitřní přepravu Triády - čímž překvapila imperiální obrannou flotilu, která vzlétala až ke třem stovkám výpadů denně...

Ligeři byli všude! Žluté kýly, výsostné znaky tvořené karmínovými dýkami, a trojúhelníkové lodě se míhaly jako přerostlý hmyz kolem konvoje světelnou rychlostí omezených nákladních lodí a meziplanetárních poštovních lodí. V temnotě vesmíru šlehaly výbuchy energie, jakoby se zde rodily nové hvězdy. Přes černý kosmos se pnuly paprsky destruktorové palby. Brim, který vyvedl na hlídku nově dodanou Starfury D7436, instinktivně zamrkal, když se prosmýkl těsně kolem zasaženého Gorn-Hoffa, který za sebou táhl husté pruhy černého kouře - nemělo cenu plýtvat energií, ten zmetek měl stejně dohráno. Ztěžka polkl, aby se zbavil hořké příchuti v ústech, strhl loď stranou a vyrazil za dalším Ligerem. O chvíli později Gordon, střelecký důstojník, stiskl spouště a celý vesmír jako by vybuchl, když čtrnáct velkých destruktorů s děsivým hlukem vypálilo salvu, otřásl celým trupem a ztlumilo průchodnost hyperobrazovek.

Vedle!

Liger, kterého nečekaný útok podle všeho překvapil, změnil kurs. Moulding, který letěl po Brimově pravoboku, okamžitě vypálil, ale také minul - ale nyní šel přímo na něj další šedivý Gorn-Hoff s rozpálenými střeleckými věžemi. "Pozor, Toby!" varoval ho Brim na krátkovlnné frekvenci navigátorů. "Ostře na pravobok!" Bleskové otočil svou Starfury, ale už bylo pozdě. Gorn-Hoff byl mimo dostřel. Brim cítil, jak se ve skafandru koupe v potu.

Přímo před ním dva Gorn-Hoffy seřizovaly kurs k útoku na starobyrou meziplanetární poštovní loď - byla tak stará, že měla můstek stále ještě ozdoben zlatavými insigniemi cechu. Brim se podíval do zadní obrazovky. Moulding tam stále ještě byl a následoval jeho kurs, jako by obě lodi byly spojeny neviditelným kabelem.

Brim ze zadního prostoru můstku slyšel Gordona, jak vyvolává věžím parametry náměru. Venku se na palubách hlavně destruktorků stáčely těsně vlevo od přídě. D7436 se znovu zachvěla poté, co destruktorkové baterie vypálily salvu. Objevily se tři jasné záblesky, vyšlehl plamen radiačního požáru a do kýlové brázdy jednoho z Ligerů se vyřinul proud černého dýmu.

Těsně poté Brim zahlédl výbuch přesně na místě, kde se právě v tomto okamžiku měla nacházet Mouldingova Starfury. Srdce se mu na okamžik zastavilo úlekem - ale v téže chvíli zaslechl na síti navigátorů Mouldingův vítězný výkřik: "Viděl jsi to, Wilfe? Já toho mizerného zmetka dostal!"

Koutkem oka Brim zahlédl Mouldingovu Starfury, která se držela těsně za dvousetiralovou hranicí od jeho pravobočního pontonu. Taková úleva! Otevřel ústa, aby svému příteli poblahopřál, když náhle... jeho vlastní loď sevřel v pěsti obr. Přes obličejový kryt přilby cítil šíravé horko. Ušní bubínky jako by mu náhle roztrhalo na kusy vysoké vytí vzduchu, unikajícího dírou, která se náhle objevila v příděové hyperobrazovce.

A znovu!

Tento zásah odnesl do vesmíru celou příděovou hyperobrazovku i s rámem a nejbližším okolím v jediném výbuchu bolestivě záře a trosek. Divoce zakličkoval; Liger byl tak blízko, že záblesky jeho obrovských destruktorků byly bez ochrany hyperobrazovek oslepující. Ale to už se polovina palebních věží D7436 otočila a zahájila palbu a Gorn-Hoff byl nucen ustoupit.

V prvních okamžicích po zásahu ztratil Brim veškerý pojem o tom, co se vlastně děje. Přinejmenším deset cyklů naslepo následoval Mouldingovy pokyny, které mu přítel vysílal přes síť navigátorů. Když konečně znovu našel v očích citlivost, byla D7436 v půli cesty zpět na Avalon. Hlava se mu točila a na rtech cítil, jak mu něco teče z nosu. Krev? Měl pocit, že ve sluchátkách slyší, jak mu někdo něco říká - byl to SPALS, nebo Moulding? - ale COMM systémy byly bezpochyby poškozeny a on nedokázal rozeznat jediné slovo. Jako zázrakem po rychlé kontrole funkčnosti lodě zjistil pouze okrajová poškození; větší zkáza se patrně omezila jen na oblast můstku. Brim se i přesto rozhodl raději přistát v nejbližším satelitním přístavišti, než aby se v kritické chvíli vystavil riziku, že se projeví nějaká - zatím nezjištěná - závada. "Nesbitte, přežil jste celou tu událost?" zeptal se.

"Víceméně ano, kapitáne," odpověděl řídící důstojník rozechvěle. "Co navrhuje?"

"Rád bych tuhle vanu zaparkoval na nějakém pevném a přátelském kotvišti," navrhl Brim. "mělo by to být pokud možno co nejdřív a s co nejmenším manévrováním."

"Rozumím, pane," odpověděl Nesbitt, "To mi připadá jako velice dobrý nápad."

O chvíli později se ukazatele na Brimově panelu nastavily na nový kurs. "Takže Ariel?" prohodil Brim.

"Při naší současné poloze, kapitáne," odpověděl Nesbitt, "je satelitní přístav 19 tím nejbližším kotvištěm v takřka přímém kursu."

"Jdeme na to," řekl Brim a přepojil svůj kulovitý monitor na stanoviště systémového důstojníka. "Thompsonsone," rozkázal, "vyčleňte hlídku navíc k ovládání směrovacích motorů. Chci okamžitě vědět, jestli se objeví něco mimo toleranci. Jasně?"

"Uhm... jasně, kapitáne," odpověděl Thompson nervózně.

Brim přikývl a s úsměvem se otočil k řízení. Tolik k nezkušeným posádkám. Ani nechtěl myslet na to, co by se asi stalo, kdyby byli opravdu vážně poškozeni. Pak pokrčil rameny. Na křest ohněm to zase tak špatné nebylo. Jejich zbraně byly - přeneseně řečeno - omyty krví nepřátel a už nikdy nebudou stát Ligerům tváří v tvář poprvé. Možná to je takhle lepší. Možná...

"Posádka připravit k zakotvení v hlubokém vesmíru," ozvalo se z lodního rozhlasu. "Zvláštní zajišťovací jednotky: nástup ke kotevním přístrojům. Posádka připravit k zakotvení v hlubokém vesmíru. Zvláštní zajišťovací jednotky: nástup ke kotevním přístrojům."

Na první pohled vypadal satelitní přístav 19 úplně stejně jako satelitní přístav 30, snad kromě názvu, který byl vyveden starobylymi znaky pod svrchním anténním polem. A planeta Ariel samozřejmě obíhala od středu Triády podstatně dále, než se nacházel Avalon. Nyní bylo po jejím obvodu ukotveno pouze několik lodí, takže bylo jasné, že se ještě všechny lodě nevrátily z výpadů. Brim zahájil přistávací manévry okamžitě poté, co mu řídící důstojník stanice povolil přiblížení.

Potřásl hlavou; pokud tohle nebylo to nejmenší kotviště na celé stanici, rozhodně se o ten titul mohlo ucházet.

Nacházelo se mezi dvěma těžkými křižníky, které byly zhruba třikrát větší než jeho Starfury.

Na okamžik si v duchu vybavil doby, strávené v carescianských rudných dopravnících, kdy všechno záleželo na rychlém vyložení a pokud jste narazili ve spěchu do svého souseda (nebo pokud se vám 'náhodou' podařilo vyřadit jeho dopravník z provozu), byla to prostě nehoda, nic víc. Nevešele se pousmál. Jaká to byla změna proti Flotile! Na Akademii se rychle naučil, že jediná srážka - kdekoli - dokáže zničit kariéru i tomu jinak nejlepšímu navigátorovi. Standardy imperiální Akademie navigátorů připouštěly pouze dokonalost. Nic, naprosto nic ji nemohlo nahradit.

S generátory nastavenými na pomalý pohyb vpřed předjel přímo vedle kotviště. To vypadalo díky dvěma obrovským

křížníkům a jejich vysokým, lomeným můstkům po obou stranách ještě menší, než ve skutečnosti bylo. A při průhledu rozdrčenými hyperobrazovkami by kotevní otvor po jeho pravoboku vypadal skoro hrozivě nebezpečně, kdyby z něj nepoblikávala pozíční světla.

Nastavil pravoboční gravitační generátory na pomalý zpětný chod a mírně zvýšil příliv energie do levobočních pontonů a...

Počkat!

Místo toho, aby se Starfury zastavila a začala se přidí stáčet k pravoboku, sklouzla k pravoboku můstkem a narůstající rychlostí se v ostrém úhlu odtahovala od kotviště! Okamžitě přidal na zpětném chodu pravobočních generátorů, ale nestalo se vůbec nic. Mezitím poškozená Starfury pokračovala v letu po ostré křivce, mířila nyní přímo do středu satelitu a celou dobu nabírala na rychlosti.

Brim instinktivně přepnul na zpětný chod všechny čtyři generátory a zvýšil množství energie, zatímco se mu ve sluchátkách přílby rozdrnčely poplašné signály ze satelitu.

A pořád nic! Snad s tou výjimkou, že už loď putovala po přímé dráze. Mířila nyní rovnou k nejbližšímu křížníku vedle přiděleného kotviště, jako by ho chtěla svou přidí nabodnout v samém středu. Reverzní pohon selhal!

"Připravte se na kolizi v prostoru přidí," zadunělo z lodního rozhlasu. "Připravte se na kolizi v prostoru přidí. Posádka uzavřít vzduchotěsné dveře před přepážkou číslo třicet čtyři. Posádka uzavřít vzduchotěsné dveře před přepážkou číslo třicet čtyři."

Brim zatnul zuby a strhl řízení lodi ostře k pravoboku a nastavil oběma pravobočním generátorům poloviční energii vpřed, zatímco někdo v zadní části můstku začal odříkávat gradgroatské litanie.

Litanie nelitanie, samotné modlitby jim teď nepomohou! "Kolizní poplach na přidí! Kolizní poplach na přidí!"

Brim se v zoufalství doslova postavil na pravoboční gravitační brzdy. A to zabralo! S dunivým hučením, které na můstek dolehlo jako z vedlejšího oddělení, se oba pravoboční gravitační generátory rozeřvaly v plném zpětném chodu a loď se roztočila tak prudce, až se od hlavního trupu málem utrhl pravý ponton a spojovací chodba. Každý šroub a matice v přepážkách zasténaly námahou a Brim na vlastní oči viděl, jak se na můstku doslova a do písmene zhoupla paluba. Úhlopříčně prolétla příďovou hyperobrazovkou kaskáda hvězd a sluchátka Brimovi naplnil zmatený jek a výkřiky paniky, když se znovu rozlétl na kolizním kursu k satelitu.

"Zavřete klapáčky, bando poserů!" zařval Brim vztekle do nesouvislého hluku. Střídavě přidával energii do generátorů a brzdil, opřel se do řízení, strhl loď doprava a přelétl nad svrchním anténním systémem satelitu ve vzdálenosti necelých deseti iralů. Pak se v těsném prostoru opatrně přesunul na vektor, který gravitací přistaviště zbrzdil pohyb lodi a zároveň umožnil lepší manévry. Nakonec obrátil loď na záda, přelétl zpět, znovu vyrovnal orbitální rychlost lodi a satelitu a použitím gravitačních brzd znovu přepnul generátory do zpětného chodu. Teprve ve chvíli, kdy se loď usadila nehybně přímo před příďovým vstupem ke stanici, si uvědomil, jak hrobové ticho na můstku - a ve skutečnosti i na celé lodi - zavládlo.

"To b-bylo h-h-hezké m-manévrování, kapitáne Brime," zakoktal řídící důstojník satelitního přístaviště 19, když se Starfury zastavila těsně před kotvištěm.

"Díky," procedil Brim skrze zatnuté zuby. Byl v ochranném skafandru promočený potem a podrážděný jako zmoklý crascon - jednak tím, že dovolil lodi, aby mu tak vyklouzla z ruky, a také nezkušenou posádkou, která tak otevřeně dávala najevo svůj strach. Zavřel na okamžik oči, aby se ovládl, a pak se spojil s Barbousse v záďovém řídicím středisku palby. "Šéfe, budu okamžitě potřebovat obě gravitační kotvy. Budeš je ovládat ty osobně a mezitím převelíš do záďové kotevní kupole spolehlivého člověka."

"Rozumím, kapitáne," odpověděl Barbousse, jako by šlo o běžnou součást přistávacího manévru. "Budeme dělat atalantské kotvení?"

"Přesně tak, šéfe," potvrdil Brim. "Kotvy vypustit na můj rozkaz." 'Atalantské' kotvení byl starodávný - a obtížný - způsob zajišťování lodě, který byl ale naprosto nezbytný při nedostatku prostoru a ve chvílích, kdy nefungovaly automatické funkce spolehlivě. A tentokrát automatické manévrování nefungovalo vůbec!

Soustředil se. Gravitační kotvy byly ve skutečnosti malé, silné pásové jednotky s optickými oporkami pro optické ukotvení. Jakmile byly jednou aktivovány, bylo jejich jediným úkolem automaticky dosáhnout rovnovážného bodu ve vesmíru tím, že vyvíjely tah v protisměru síle na ně působící. Obě nechá vypustit nad satelit, aby ukotvil příď loď, a záďové kotevní paprsky použije tak, aby vtáhly Starfury zádi napřed přímo do kotviště. Jednodušeji se to řeklo, než udělalo - ale bylo to možné provést.

Rychle v duchu počítal a začal si připravovat potřebné parametry. Příďové kotevní projektory měly maximální dosah nějaké čtyři stovky iralů, takže zvolil jako pracovní vzdálenost tři sta a připustil třetinu pracovní délky jako chybu. Takže... při třisetiralovém maximu mezi kotvou a přidí lodi dlouhé šest set čtyřiasedesát iralů a zádi k satelitu by měl kotvy vypustit před příď na nějakých čtrnáct set iralů. Přimhouřil oči a mírně korigoval kurs na pravobok, ale protože už dávno všechno zkontroloval nejméně dvakrát, musel nyní jen doufat, že to dobře dopadne.

Přibližoval se k satelitní stanici zprava a počkal, dokud se loď nepřesunula zhruba na vzdálenost sto padesáti iralů před kotviště. "Vyhoď pravoboční kotvu, šéfe," rozkázal napjatě. "A nech paprsek mírně napnout, až se budeme vzdalovat." Tak získají mírný tah na paprsku, ale loď se bude moci pohybovat dál.

"Pravoboční gravitační kotva odhozena a paprsek mírně napnut, kapitáne," potvrdil Barbousse.

Brim se okamžitě položil na řízení, zatímco použitím gravitačních brzd a generátorů odtlačil příď lodi od satelitu.

Koutkem oka viděl proud gravitonů, které proudily z gravitační kotvy, zatímco se kotevní paprsek táhl za nimi. Všechno

bylo o tolik jednodušší, když jste mohli předvídat, co se stane!

Zatímco Barbousse uvolňoval paprsek kotvy, pohybovala se loď setrvačností podél původní dráhy letu, a když se zastavila sto padesát iralů za kotvištěm, rozkázal Brim Barbousseovi, aby vyhodil druhou kotvu.

"Odhozena a paprsek mírně napnut, kapitáne!"

Jakoby zárazem se příd' stočila také a Starfury byla nyní v takřka dokonalé pozici pro zacouvání do mezery - pokud budou reverzní obvody pracovat tak, jak mají, samozřejmě. "Ukotvit záďový paprsek a napnout!" rozkázal Brim napjatě. Poddůstojnice v záďové kupoli měla jedinou šanci k vyslání kotevního paprsku do optického úvazníku na stěně satelitu. Pokud mine, záď se začne znovu otáčet a on znovu ztratí kontrolu nad řízením - jenže tentokrát si bude muset dělat ještě navíc starosti se dvěma gravitačními kotvami! Se srdcem v hrdle sledoval v záďové obrazovce, jak k úchylnému mechanismu vyšlehl zelený paprsek, zachytil se, zazářil a... držel! Okamžitě začal vtahovat záď do úzkého prostoru.

"Kontrola pravobocního příd'ového paprsku, šéfe... ted'!" rozkázal.

"Kontrola pravobocního příd'ového... sedí!"

Pak, když se vzdálenost mezi dvěma kotvami vyrovnala: "Kontrola levobočního příd'ového paprsku... ted'!"

"Levoboční sedí, kapitáne."

Měli to! Nebo byli přinejmenším v dokonalé pozici. Nyní šlo jen o to, aby dobře uvolňoval příd'ové paprsky a napínal záďové ukotvení tak, aby loď hladce zacouvala do kotviště. Během půlky metacyklu byla loď bezpečně odstavena, na můstku už se rojily opravárenské týmy a Barbousse vyslal člun, aby dopravil zpátky gravitační kotvy.

A to všechno v jediném dni...

Vyčerpaný a rozbolavělý Wilf Brim unaveně vyklopýtal ze středového průlezu a vůbec poprvé od chvíle, kdy opustil satelitní přístav 30 na Avalonu - po mnoha metacyklech - si sejmul přilbu skafandru. Triáda se zrovna nacházela na odvrácené straně Arielu a průhledný nástupní můstek stanice byl skryt ve stínech, když vykročil k jednomu z hlavních vchodů, které vedly do nitra satelitu. V půli cesty můstkem ho čekala štíhlá, půvabná postava, která měla přes ramena přehozený plášť Flotily.

"Vopravdu pěkný přistání, jen co je prauda, Wilfe Brime," řekla Eva Cartierová mírným hlasem, na který tak rád vzpomínal. "Dobrá práce, mistře." Její slova jako by konejšila vyčerpání, které cítil, a když se na něho s jiskrou v očích podívala, vzala ho jemně za ruku. "No ne, kam to napsat? Tak pěknýho modráka sem si ve skafandru eště neuhnala." Brim si opatrně sáhl na tvář. Byla celá rozbolavělá. "Carescrianskýmu póvlu se nedá svěřit žádnéj pořádněj vehikl," uchechtl se a znovu se vrátil ke způsobu řeči, jehož se s velkými obtížemi zřekl před více než dvaceti lety. Překvapivě mu připadal skoro přirozený "Je nám to jasný voběma, ne?" pokračoval, zatímco se kolem něho dvě desetiletí řítily do zapomnění. "Dycky se na zem dostanem jako pěkný trosky."

Usmála se a stiskla mu ruku. "No ne, teda, pane Brim," řekla tiše. "Asi sem tě špatně vocasnovala. Dycky sem si myslela, že ses jeden z těch nafoukanějch Imperiálů."

"Jo tak proto ses ke mně nevrátila tenkrát při tom večírku na Benwellu, co?" zeptal se Brim uličnický. Byla tak blízko, že zapomínal na všechny své bolesti a rány, které se mu podařilo získat, když sebou házel v záchranných pásech. Její štíhlou postavu ještě zdůrazňovala široká ěadra, zahalená imperiální uniformou, která jí padla jako rukavice - od límce až k podpatkům bot.

I v pološeru viděl, jak se začervenala. "Tak teda todle," řekla s rozpačitým pousmáním, "je vodpověď, kerou bych nejspíš nedokázala vymyslet ani já," řekla. Pustila jeho ruku, když jí podržel dveře průlezu. "Ale jinak ti můžu říct - teda esli máš zájem - že mezi mnou a tím chlapem nejni nic většío."

Vyšli do hlavní chodby stanice, a když se Brim otočil, aby se podíval Cartierové přímo do očí, cítil, jak rudne. "Nic mi do toho není, Evo," řekl, "ale... já... no... jasně že mám zájem."

"Tak ěák sem doufala, že ho budeš mít," řekla a loupla po něm pohledem. "A dyž se to tak vezme, tak hned jak vypadneš z vošetřovny a zkontroluješ svou loď, budu mít čas na večeri."

Brim zpomalil a zamračil se na krásnou Carescrianku, když ucítil hluboko v nitru zvláštní rozechvění. "V tom případě," řekl, "mi ten zatracený Liger, který sestřelil mou Starfury, udělal zatraceně skvělou službu."

"I dyž do toho započítáš toho modráka?" zeptala se Cartierová s úsměvem.

Brim se zašklebil. "No jo, na to bych málem zapomněl. A víš jistě, že chceš, aby nás spolu lidi viděli? Nejspíš ted' musím vypadat jako rváč, a navíc kromě tohotole skafandru nemám co na sebe."

"Už sem viděla ty rvačky, ve kterejch jsi měl hlavní slovo, Wilfe Brime," řekla rozzářeně, "a budu vopravdu hrdá na to, že mě vemeš na večeri. A kromě toho se chce každej podívat na navigátora, kterej umí zavlíct Starfury na kotviště s gravitačníma kotvama."

"Vsadil bych roční žold na to, že bys to dokázala taky," řekl Brim a upřeně se na ni podíval.

"Jasně," zasmála se Cartierová. "Taky mám na rudnejch dopravníkách nalítanej ěákej ten metacykl. To až nejčko cvičí Carescriany vod samýho začátku, víme? My dva sme si to museli zařídit po svým." Pak se usmála a položila mu ruce na ramena, když se zastavili u výtahů. "Tak dělej. Vošetřovna je vo dvě patra vejš - prostě pudeš podle značek. A já ti pošlu něco, co si na sebe hodíš."

"Kde se potkáme?" zeptal se Brim.

"Až budeš hotovej, budu v důstojnický jídelně," odpověděla. "Vobjednám nám stůl s vyhlídkou."

"S vyhlídkou?" podivil se Brim.

"Jasně že jo," řekla Cartierová. "Devatenáctka je vo pár let starší než třicítka." Pak už se otevřely dveře výtahu a ona

kývla k prázdné kabině. "Tak mazej, mistře. Uvidíme se brzo."

Komenskiová, vrchní lékařka stanice, potřebovala k ošetření neuvěřitelně dlouhou dobu, která Carescrianovi připadala jako pět set standardních let, a Brim nakonec skončil s ovázaným čelem a klapkou na oko, která udržovala h-plazmový obklad pevně přitíštěný. "Nejspíš to tam s vámi muselo pěkně házet," řekla lékařka a posunula si na nose brýle. "Od hlavy k patě jste jedna velká modřina."

Brim, nahý jako novorozeně a ze všech ran celý rozbolavělý, jen přikývl. "Přesná diagnóza, doktore," řekl a s bolestivými úšklebky se na vyšetřovacím stole posadil. "Skoro bych řekl, že jsme se tomu zatracenému Ligerovi nějak nelíbili."

"Ale nejspíš ta zranění nebudou smrtelná," poznamenala Komenskiová, "i když s vámi měl určitě jiné úmysly."

Brim sebou bolestivě trhl, když se pokusil pokrčit rameny, a na okamžik ho napadlo, jak to ti lékaři svedou: člověk před nimi dokáže sedět nahý - i když jsou ti lékaři ženy - a rozprávět s nimi, jako by byl úplně oblečený. "Ale podle toho, jak se cítím zrovna teď, toho skoro lituji víc než on."

"Nebo ona," doplnila Komenskiová.

"Pravda," přikývl Brim.

Otočila se, aby si umyla ruce. "Mimochodem," řekla a ukázala na čerstvou uniformu, která visela na věšáku vedle výsadkářské kombinézy, "zatímco jste byl v uzdravovacím přístroji, zaskočil sem nějaký místní příkazník a přinesl tu kombinézu. Ale o chvíli později se tu objevil neuvěřitelně obrovský poddůstojník a nechal tu tu uniformu.

Předpokládám, že to byl jeden z vašich lidí. Říkal, že vždycky má zabalenou jednu z uniforem - čistě pro všechny případy."

Brim se usmál a nevěřícně zavrtěl hlavou. "Barbousse," zamumlal.

"Hodně štěstí," řekla lékařka.

"I vám," odpověděl Brim a navzdory bolestem a modřinám se začal soukat do uniformy. Už uběhlo hodně doby od chvíle, kdy naposledy večerel se skutečně překrásnou ženou - obzvlášť s překrásnou carescrianskou ženou, v jejíž přítomnosti vždy vzpomínal na levandulové mlhy... zelené kopce s mechem porostlými balvany a starými polními cestami, které se záhadně ztrácely v nekonečném chladu a mrholení... na hrdé, ruměné tváře, usměvavé navzdory tvrdé práci. Skoro jako by se to místo nacházelo v jiném vesmíru. Carescria. Přes všechnu svou chudobu a zaostalý život to byl její domov. A jeho také - přes to, jak se na něj snažil ze všech sil zapomenout...

"Nějak jste se nám zatoulal, kapitáne," poznamenala Komenskiová a prolomila sevření Brimova snu.

"Ano," přikývl Brim. "Daleko."

"Doufám, že to bylo příjemné místo," usmála se tázavě.

"Já nevím," řekl Brim a znovu se zamyslel, zatímco si obouval boty. "Nikdy jsem si to nemyslel, ale teď..." Pokrčil rameny a potřásl hlavou. "Sám nevím..."

Důstojnická jídelna satelitního přístavu 19 působila jako vzpomínka na předválečnou minulost Arielu - vypadala spíš jako bohatě vybavená jídelna na palubě Benwellu než jako stroze aseptické vnitřní prostory satelitního přístavu 30. Nízké stropy z nefalšovaných dřevěných trámů, tmavé obložení stěn, vyřezávané dřevěné a kožené stoly, naleštěné dlouhými lety pečlivé péče, to vše propůjčovalo místnosti auru exkluzivních klubů, které si Brim spojoval vždy pouze s bohatými lidmi. Tiší čišníci v dokonale střižených uniformách, jemné vůně dobrých jídel a kořenitých cigaret, nejasný šum uhlazených hovorů a hudební cinkání drahých křišťálových sklenic jeho iluzi jen doplňovalo - a skoro ani nedokázal uvěřit tomu, že jen o několik světelných let dále se odehrává nějaká válka.

Eva Cartierová seděla v potměšlém výklenku u okna zajištěného okenicemi, z něhož byl určitě kdysi krásný výhled na jemnou křivku vzdáleného obzoru Arielu, a vypadala naprosto nádherně. Chvilku jí trvalo, než ho poznala, když vešel, ale jakmile se jejich oči setkaly, usmála se a zamávala na něho. Jako zázrakem opět dokázala proměnit předpisovou uniformu Flotily v tak svůdný oděv, až se mu tajil dech. Takového účinku mohla dosáhnout v běžném konfekčním námořním oblečení jen skutečná žena. "Co to bylo za řečičky, že máš akorát skafandr, nádivo?" zeptala se s překvapeným pousmáním a přičísla si dlouhé, černé vlasy.

"Fakt sem myslel, že to tak je," odpověděl Brim a znovu hladce vklouzl zpět ke carescrianské řeči. "To mi Barbousse nabalil extra mundúr. Nevěděl sem vo tom vůbec nic."

Opřela se v křesle a zkrřížila dlouhé nohy, takže na okamžik v rozparku sukně prosvítlo neuvěřitelně bílé stehno. Pak si uhladila sukni, "A to budeš celou dobu stát, fešáckej kapitáne?" zeptala se.

Brim se usmál, "Už sem myslel, že se neovptáš," opáčil a posadil se vedle ní. "A díky, žes mi pučila tu kombinézu."

"Skafandr by ti úplně stačil - a ani by sis nemusel sundávat helmu," odfrkla si.

"To teda ne, když ty vypadáš takle," řekl. "Jak to vy ženský dokážete, že z těch modrejch hadrů uděláte šatičky pro panenky?"

Zasmála se. "Hele, jak dlouho už si neviděl vopravdovou ženskou, chlape?" zeptala se s předstíranými obavami.

"Ale no tak," zasmál se Brim. "Vohledně těchle věcí tady nebudem víť žádný hovory. Pokud vím, tak sem u tohodle stolu jedinej, kdo má vybavení k posuzování toho, jak ženská vypadá."

"To je fakt - tak teda díky," řekla. Tváře se jí sice mírně zarděly, ale Brimovi bylo jasné, že je zvyklá slyšet komplimenty. Krásná ale byla, v tom nelhal.

"Takže co navrhuješ ohledně logishského meemu?" zeptal se.

"Já fakt nevím, jestli sem ten správný vodborník na doporučení," řekla a skousla si spodní ret. "Na rozdíl od tebe, kapitáne, sem strávila většinu života na bídný Carescii s úplně vobyčejným meemem - a to musela být pořádná sláva, abych si vůbec nějak mohla dovolit." Trochu smutně se usmála. "Svůj první logish sem vyzkoušela teprve před pár rokama."

Brim přikývl. "Jo," přiznal. "Něco podobného jsem já zažíval před nějakými dvaceti lety. A vždycky je to ostuda.

Všichni ostatní dělali ty 'správné věci' celý život od narození - a když jsi nevěděla, co ty 'správné věci' jsou, tak jsi byla za zatraceného pitomce."

"Ale válka je přece daleko horší, nebo ne, Wilfe?" zeptala se najednou.

Brim znovu přikývl. "Svým způsobem," připustil. "Já byl ale první Carescian v Akademii navigátorů - a jestli si myslíš, že mají lidi dneska předsudky, tak jsi tam měla být tenkrát." Na okamžik zavřel oči a vzpomněl si na bezohlednou krutost svých bohatých spolužáků - kteří si často ke jménu připojovali různé tituly - kterou si na něm často vylévali. Jen děsivě stoupající oběti mezi navigátory otevřely dveře Akademie i neurozeným kadetům - za cenu překvapivě krutých reakcí nižší šlechty, která navštěvovala imperiální vojenské školy takřka výlučně více než tisíc posledních standardních let. Potřásl hlavou a vrátil se do přítomnosti. "No, na druhou stranu je dobře, že tam tenkrát nebyla."

"Já vím, že neska je to úplně jiná písnička, Wilfe," řekla. "Tys to za nás tenkrát vyžral."

"Jo, vyžral jsem to, jen co je pravda," souhlasil Brim a pokynul číšníkovi, který okamžitě přispěchal k jejich stolu a uklonil se.

"Kapitáne Brime," řekl, "je mi ctí obsluhovat muže, který pro naše Impérium získal Mitchellův pohár. Čím vám a fregatnímu kapitánovi posloužím?"

Brim se na okamžik zamyslel. "Děkuji, námořníku," řekl nakonec. "A pokud se nemýlím, měli byste mít logishský meem, druh medoc, ročník 51019. Je to pravda?"

Číšník zvedl obočí. "Je to pravda, kapitáne," řekl. "Logish medoc, ročník nula devatenáct. Skvělá volba. Ale jak vůbec víte, že takový máme? Je to docela vzácnost."

"Za to může můj příkazník, Utrillo Barbousse," odpověděl Brim s úsměvem. "Velice dobře ví, jak mi logish medoc chutnal, a zjevně si zkontroloval v zásobovacích listinách stav vašeho vinného skladiště, než jsem sem vyrazil. Tohle jsem totiž našel v kapse uniformy." Ukázal číšníkovi i Cartierové lísteček, na němž stálo:

Logish medoc, 51019 (část bedny)

Logish soma-medoc, 51012 (dvě bedny)

Logish monor-savill, 51017 (jedna bedna)

"Monor-savill nula sedmáct je také vynikající ročník, kapitáne," zamumlal potěšeně číšník.

"Takže začneme lahví medocu," složil opět Brim lístek a schoval jej do kapsy.

"Jistě, pane," řekl číšník s další úklonou a zmizel v šeru.

Cartierová se usmála. "Jestli tomu dobře rozumím, tak ti spousta věcí problémy nedělá," řekla. "Rozhodně ne ve chvíli, kdy de vo logishskej meem."

"Jo," souhlasil s úsměvem Brim. "Pravda, objednávat logishský meem - a pár dalších 'společenských způsobů', jak se tomu říká - jsem se naučil, Evo. Ale nezbavil jsem se toho všeho úplně. Vrací se to - nejčastěji v těch nejzatracenějších místech a chvílích." Pokrčil rameny. "No, tak nebo tak, jako všechno ostatní to záleží hlavně na lidech."

"Jo," zabručela, "na lidech." Na okamžik se na něho zahleděla, jako by mu chtěla dohlédnout až na dno duše. Pak jako by se uvolnila. "Přes tu nóbl fasádu, kterou tady udržují, tu nejsou jídelní lístky, Wilfe Brime."

Brim se zasmál. "Tak to je dobře," řekl. "Protože kdyby byly, opravdu bychom nejspíš byli někde na povrchu v soukromém klubu - a z toho bych se už asi vůbec nevzpamatoval."

"To by byla nejspíš docela škoda," řekla Cartierová, když se ke stolu vrátil číšník s poháry a neuvěřitelně zaprášenou lahví meemu.

"Tak do toho, otevřete to," řekl Brim. "Tady fregatní kapitán Cartierová ho vyzkouší."

"Rozumím, kapitáne," řekl muž a dotkl se úzkého pásku, který obepínal hrdlo lahve. Přeběhlo po něm několik jisker a pak uhasly. "Dobře zapečetěno, kapitáne," poznamenal s pozvednutým obočím číšník. "Mám to zkusit znovu?"

"Samozřejmě," odpověděl Brim, který se očima vpíjel do temně purpurové barvy tekutiny uvnitř.

Číšník opatrně umístil do sežehlé drážky po uhaslém otvírací tenký drát. Ten se o chvíli později rozzářil a hrdlo lahve odpadlo s malým deštěm jisker na táč.

"Říkal jste, že ochutnávat bude dáma, kapitáne?"

Brim přikývl. "Evo?" otočil se ke Cartierové.

"Ale neblázni, Wilfe," protestovala. "Co já vím vo meemu - navíc pravým logishi."

"Vsadím se, že poznáš, jestli ti chutná," odpověděl Brim.

"No to jo," připustila. "Vo tom žádná."

"Jestli ti nebude chutnat, tak objednáme něco jiného," slíbil Brim. "Zkus to."

Cartierová se opatrně napila z malého stříbrného poháru, který zpola naplnil číšník. Pak se jí oči rozšířily. "U nekonečného Vesmíru, Wilfe," řekla, "je to skvělý!"

Brim se usmál. "Stejně jako ty, Evo," řekl a otočil se k číšníkovi. "Takže nalijte oběma, prosím."

"A taky nám přineste nákou večeři, nebo se z toho skácím pod stůl," zasmála se zlehka Cartierová. Pak se opřela, jemně sevřela v prstech stopku svého poháru a pozvedla jej. "Takže na ty, co to vyžrali, Wilfe Brime," řekla tiše. "Byl si to ty a byla sem to já, ale čím víc sme toho snesli my, tím víc dalších z Carescie bude v našich stopách."

"Na ty, kteří to vyžrali," potvrdil Brim a sotva věřil tomu, že na něco takového připíjí - a ještě k tomu střízlivý. "A na ty, kteří do toho půjdou po nás," dodal. Čarodějnice, pomyslel si, když poválel na jazyku první doušek skvělého starého meemu. Eva Cartierová dokázala rozhodně kouzlit jako ta nejlepší z nich...

Po dlouhé uvolněné večeři, jejímž hlavním chodem byla dokonale připravená ryba z jednoho z místních jezer a při níž se bavili o válce, a po dalším medocu vytáhla Cartierová odněkud ze svého pláště pouzdro s cigaretami. "Dáš si se mnou?" zeptala se a naklonila se nad prázdným talířem od zákusku.

"Díky, ale bude mi stačit, když budeš kouřit ty," odpověděl - a myslel to vážně. Vždycky měl rád kořeněnou vůni malých tenkých cigaret, ale příliš si navykl každý den běhat dlouhé trasy, díky čemuž mohl jíst cokoli a kolik se mu zachtělo, aniž by si vypěstoval břicho. A při těchto bězích by mu zanesené plíce vadily.

Zapálila cigaretu prvním potáhnutím, opřela se a hluboce vdechla kouř, dívala se na něho tak upřeně, jako by chtěla začít kreslit jeho portrét. Nakonec se v křesle napřímila a podívala se mu zpřímá do očí. "Wilfe Brim, můj sympatickej krajane," řekla, "kdo u samotného Voota vlastně seš?"

Brim překvapeně naklonil hlavu na stranu a usmál se. "Kdo jsem?" zeptal se.

"Přesně tak," přikývla Cartierová. "Přesně to bych chtěla vědět."

"No... co takhle třeba, Wilf Brim?"

"Ne," zasmála se Cartierová. "Chci vědět, kdo seš, ne co seš. Imperiál? Carescrian? Kapitán nebo navigátor? Přetáhla tě Margot Effer'wycková ke šlechtě? Co jsi zač, Wilfe Brime - a víš to vůbec ty samotnej?"

Brim, který nebyl na podobné otázky vůbec připraven, se opřel v křesle a složil si paže na hrudi, zatímco se snažil v hlavě srovnat otázky, které na něho páčila. "Já - já nevím," zakoktal po chvíli, která mu připadala skoro nekonečná a naplněná zdánlivě nesouvvislými myšlenkami. Nejhorší na tom bylo, že mu ta odpověď sklouzla z jazyka naprosto upřímně a nechtěl jí zamaskovat nechutí odpovídat. Opravdu to nevěděl.

"Hmm," zabručela Cartierová. "Aspoň seš pravdomluvněj, co?"

Brim dokázal jediné přikývnout; její otázky se na něho sesypaly jako pytel cihel. A nedokázal na ně odpovědět prostě proto, že měla pravdu. Neměl nejmenší představu o tom, kdo vlastně je, protože se po všech těch letech dokázal identifikovat jen se sebou samým.

"Tak nějak mě napadlo, že by to tak mohlo bejt, Wilfe Brime," řekla a jemně mu položila ruku na paži. "Nikdo se nedokáže zbavit své minulosti tak dokonale jako ty bez toho, že by s ní zahodil i spoustu dalších věcí. Možná dokonce víc, než by sám chtěl."

Po dlouhé, zamyšlené chvíli ticha Brim vystrčil bojovně bradu. Tyto nečekané otázky ho dráždily - tím více, že na ně neznal odpovědi. "Tak dobře," připustil, "nejspíš jsem se opravdu zbavil spousty vlastních zavazadel. Jenže co je na tom špatného? Co je špatného na tom, že jsem sám sebou? Vždycky jsem byl zatraceně nezávislý, a pokud má jít o mě, tak mi to vyhovuje."

"Wilfe," řekla tiše a zvedla ruku ke rtům. "Nechtěla sem ti nák podsouvat, že na tom bylo - nebo je - něco špatného. Voot ví, že ses o sebe chtěl postarat sám a podařilo se ti to. Akorát sem myslela na to, za koho se ty samotnej pokládáš."

Brim v duchu pokrčil rameny. Přece jenom bylo něco hezkého na tom, když si o člověka dělala starosti tak hezká žena.

"A na co jsi ještě myslela, Evo?" zeptal se a navzdory nervozitě se mu na rtech objevil úsměv. Usoudil, že Cartierová by dokázala vymámit úsměv i na povrchu zmrzlého asteroidu.

Začervenala se. "Ale, na nic důležitýho, Wilfe," odpověděla, ale její oči říkaly něco jiného než rty.

"Nevěřím ti," usmál se Brim. "A to nejsi ani moc dobrá lhářka."

"A víš jistě, že si chceš vopraudu poslechnout, co si myslím, Wilfe?" zeptala se. "Nemuselo by se ti to zamlouvat."

Brim se znovu zamračil a v žaludku ho zašimral podivný pocit. "Řekni mi to," řekl teatrálně, jako by se snažil zmírnit dopad situace, která se mu rychle vymykala z rukou. "Jsem připravený na cokoli."

"Tak dobře, Wilfe Brime," řekla po krátkém zaváhání. "Ale nejspíš budu navěky litovat, že jsem tuhle věc vůbec nakousla."

"Přátelé," řekl vážně Brim, "nikdy nelitují toho, co si mezi sebou říkají - obzvlášť když říkají jeden druhému pravdu."

"No dobře," řekla konečně a zahleděla se na něho, jako by mu viděla až do hloubi duše. "Podle mě seš daleko víc než jenom nezávislej. Seš vosamělej, Wilfe Brime," řekla. "Seš nejspíš ten nejvosamější chlap, na jakýho sem kdy v životě narazila."

"Osamělý?" zeptal se Brim užasle. "Evo. U velkého nekonečného Vesmíru! Jak bych mohl být osamělý? Většinu času mám kolem sebe tolik lidí, že bych si nechal užiznout pravou ruku, abych byl alespoň chvíli sám."

"Wilfe," řekla se smutným pousmáním, "takhle jsem to přeci nemyslela a ty to víš." Ale než mohla pokračovat, objevil se u stolu jejich číšník a uklonil se.

"Mnohokrát se omlouvám za vyrušení," řekl, "ale šéf Barbousse čeká venku před jídelnou s naléhavou zprávou pro kapitána Brima."

Brim, který byl za toto vyrušení svým způsobem osudu vděčný, na chvíli sevřel v dlani ruku Cartierové. "Tak se mi zdá, že v tomhle rozhovoru budeme muset pokračovat někdy jindy, Evo," řekl. "Povinnost volá a tak dále."

Usmála se. "Takle to ta mrcha dělá dycky, Wilfe," odpověděla, "hlavně ve válce."

Pak se ale Brim, navzdory nedávným rozpakům, slyšel říkat: "Musíme spolu zase povečeřet, Evo. Brzy."

"To bych moc ráda, Wilfe," odpověděla, podívala se mu upřeně do očí a přihladila si dlouhé rovné vlasy. "... brzy."

"Takže zatím," řekl a vstal od stolu. Sotva se napřímil, Cartierová se znovu opřela a zkřížila dlouhé nohy.

"Dávej na sebe pozor, Wilfe," řekla.

"Ty taky..." Pak se otočil a vykročil překrásnou starou jídelnou k předpokoji, kde čekal Barbousse s admirálskou depeší v tvrdých deskách pod paží.

"Přísně tajné z Admirality, kapitáne."

Během metacyklu už oba seděli v rychlém poštovním člunu, který měl namířeno na Avalon, a vstříc další z nekonečné řady štábních schůzí. Brim se celou cestu nedokázal přinutit přestat myslet na slova Evy Cartierové. Osamělý? Jak by mohl být uprostřed takového chaosu osamělý? A jak je možné, že mu něco tak bezvýznamného připadá najednou tolik důležité?

Na povrchu se Brim začlenil do skupiny velitelů eskader, kteří seznamovali vysoce postavené štábní důstojníky s 'událostmi na frontě'. V reakci na narůstající požadavky nejvyššího velení na ochranu obchodních lodí Calhoun shromážděné důstojníky varoval, že břímě eskortní služby začne být neúnosné, jakmile Ligeři znásobí útoky na pozemní cíle - nebo na satelitní přístavy samotné.

Schůze skončila, aniž by shromážděný štáb dospěl k nějaké dohodě (s čímž Brim ze srdce nesouhlasil). Ale v průběhu jediného týdne přišla Flotila o patnáct lodí a většinu z jejich posádek, takže se počet obětí vyšplhal k číslu 450.

Nicméně i přesto, že neustávající vesmírná vřava začala unavovat bránící posádky, byl Brim přinejmenším osudu vděčný za to, že nezkušení nováčci poprvé ochutnávají první vlny přímého boje ve chvílích, kdy se Ligeři zaměřují na zničení co největšího počtu nákladních a obchodních lodí a neútočí přímo na vojenské lodě.

V tomtéž týdnu byl na pěti avalonských planetách zaveden přidělový systém meemu. Brima potěšilo, když se dozvěděl, že většina barmanů z tohoto kroku - z této urážky civilizovaného života - obviňuje sigry. Jsou to právě takovéhle malé věci, pomyslel si s neveselým úsměvem, které nakonec rozzuří lidi natolik, že dokáží vyhrát ztracenou válku...

Kapitola pátá

Poslední torpédo

Ráno třetího heptadu vzlétl Brim ve Starfury D1923 ve formaci s Mouldingem a vydal se směrem k obchodní planetě Melii. Měli za úkol - stejně jako třicet dalších útočných lodí Starfury, rozmístěných v oblouku, který se táhl po délce poloviny světelného roku - chránit velký zásobovací konvoj podsvětelných vesmírných lodí, který mířil z Melie na Proteus. Triáda sotva zmizela za planetou, když oba Imperiálové dokončili výkrut, jímž se dostali k jednomu konci určené oblasti. Celá boreální oblast planety byla zatažena těžkými, šedivými oblaky, jimiž místy problikávaly vzteklé blesky. Tisíc irlů nad mraky proletěla v dokonalé formaci čtveřice Defiantů, která mihla z hlídky kolem barevného povrchu planety směrem k satelitnímu přístavu 28, který se nacházel na synchronním orbitu nad odvrácenou polokoulí planety.

Moulding si udržoval polohu na vnějším okraji dvojice a Brim stočil loď k pravoboku a v přílbě skafandru se nevesele pousmál. Strážlivě musel uznat, že je to těžké - zatraceně těžké - snášet, jak ho ve válce s Ligery něco neustále omezuje. Někdy si přál, aby velel obyčejné Starfury s velkou posádkou a mezigalaktickým dosahem. To přece jen byly lodě, s nimiž se dalo postavit nepříteli! Tohle nekonečné obranné poletování v sektoru, kdy měl být k dispozici nějakému vzdálenému technikovi u SPALSu, ho občas rozčilovalo - stejně jako spoustu dalších navigátorů, kteří by nejraději rozeřvali své generátory a vyrazili Ligerům ukázat, co to je pořádná přestřelka.

Potřásl hlavou a zahleděl se do hvězdnaté prázdnoty kolem sebe. Nakonec k tomu dojde, pomyslel si. Nakonec se znovu vrhnou do ofenzivy. A tentokrát nezachrání Tyrana žádná Garacká dohoda, aby mohl začít závody ve zbrojení znovu...

S vypětím vůle se vrátil v mysli zpět do současnosti. Má přece jen spoustu času na plánování budoucnosti, jakmile dopomůže Impériu k vítězství ve válce nad Ligery. Ale prozatím se kolem pořád ještě potulovaly celé flotily těch mizerných zmetků. Cítil jejich blízkost - a jejich plány ohledně poválečného vývoje byly naprosto odlišné od jeho. Úplně...

Zatímco se rozhlížel okolní temnotou malé antény na špičkách pontonů Starfury zachytily přichozí signál z další lodi. Pak zachycená data předaly přibližovacímu varovnému systému APW-11 Starfury a nakonec začalo na Brimově řídicím panelu poblikávat žluté světélko - nejdřív pomalu, ale jak se cízí loď přibližovala, frekvence se zrychlovala. "Máme společnost," řekl klidně do COMM systému krátkého dosahu, díky němuž mohl být v neustálém spojení s Mouldingem, a dokončil obrat.

"Všiml jsem si," odpověděl jeho přítel. "Měli by nám přijít v otočce naproti."

"Počkej chvíli, Toby..." přerušil ho Brim napjatě.

"Myslím, že je vidím." Přímě před nimi byly proti dokonale temnému pozadí vidět dva pásy gravitonových zplodin.

"Oranžovo-žlutá a přecházejí... těsně nad obzorem..."

"Pravda," potvrdil Moulding. "Už ty parchanty vidím taky - člověk by řekl, že si jdou poklábosit nad hrnkem cvcesse'." Brim přimhouřil oči a rozezněl poplašené zvonky, zatímco se jeho loď rozlétla - tichá a neodhalená naprostou temnotou vesmíru. Ale zatímco se trupem rozléhalo bouchání a syčení vzduchotěsných dveří a můstek naplnila zněť vzrušených hlasů, zjistil, že vzrušení, které obvykle cítil před začátkem boje, nějak záhadně chybí. Cítil se unavený; připadalo mu, že už se cítí unavený celé týdny. V duchu pokrčil rameny. Stejně jako miliony Imperiálů před ním mel závazek vůči svému

Impériu - a tento hned tak neskončí. Zhluboka se nadechl a rozhodně přesunul ovladače tahu k sobě a stočil se do směru nad dva Ligery. Po chvilce prudkého stoupání a ostrém zákrutu se ocitl na jejich oranžovo-žluté a rychle se přibližoval.

O několik okamžiků později už byl nad a mírně za dvěma Gorn-Hoffy 262E, v dokonalém postavení k útoku. Nyní nebyl čas na filozofii - nadcházely chvíle reflexů a nacvičených manévřů. Dal rozkaz k odjištění destruktörů a povolil Goremanovi, střeleckému důstojníkovi, aby zahájil palbu na vlastní uvážení.

Nemusel čekat dlouho. Na střední vzdálenost jejich první salva destruktörů zajiskřila po celé délce pravobočního „křídla“ zadního Gorn-Hoffu a vyřadila z provozu dvě věže otočené k zádi. Koutkem oka Brim sledoval, jak překvapený navigátor divoce strhl loď a stočil ji k otevřenému prostoru. Goreman na manévr odpověděl další krátkou salvou.

Tentokrát se za Gorn-Hoffem objevil dlouhý, úzký proud gravitonů, následovaný jiskřivým zášlehem jasného radiačního plamene. Náhle se trojúhelníkově tvarovaná loď stočila kýlem nahoru a v plamenech se řítila k bouřlivým oblakům.

"Sprátelená loď blahopřeje," vyslal suše Moulding. "Tím se dostáváme na průměr jeden Liger za jednu hlídku."

"Díky..." odpověděl Brim. "Jen je škoda, že tvé nadšení nesdílí jeho kamarádíček na purpurově-modré." Druhý Gorn-Hoff po pravoboku mířil z temnoty vesmíru zpět na jejich letovou úroveň. Zatímco přihlíželi, zvedl jej navigátor Ligy do prudkého stoupání a současně jej obrátil na záda, aby se jim dostal do zad.

Brim instinktivně strhl svou Starfury tak, aby mohl nové hrozbě čelit, a celý trup zasténal a zapraskal námahou. Ale překvapený navigátor v Gorn-Hoffu přestřelil a Brim se mu okamžitě pověsil na ocas. O chvíli později vypálil Goreman nesoustředěnou salvu, která zajiskřila těsně za pancéřovaným můstkem Gorn-Hoffu - a znovu zdánlivě bez účinku.

Brim nalétl na další salvu, ale tentokrát ho Liger uvítal děsivou palebnou přehradou ze zadních věží, která zabušila do pancéřování Starfury jako rány obrovským kladivem. Pak Liger stočil loď dopředu a vyrazil střemhlav pryč, směrem k povrchu planety s jasným úmyslem znemožnit střeleckému důstojníkovi na Starfury míření. Carescrian se vydal za ním a stejně jako v dobách, kdy pilotoval rudné dopravníky, nevěnoval nejmenší pozornost nebezpečí. Brzy se plátování Starfury atmosférickým třením rozzářilo třešňově rudou barvou a teplota na můstku začala prudce stoupat. K přežití v těchto teplotách nebyla navržena žádná vesmírná loď; jejich přirozeným živlem byl hluboký mráz vnějšího vesmíru a běžná přistání byla prováděna postupně a pomalu, aby zůstala teplota ve snesitelných tolerancích. Brim zatnul zuby, snížil příliv tepla do svého skafandru a pokračoval ve střemhlavém letu. Tuto štvanicí vyhraje loď s lepšími proudnicovými liniemi - a Brim by vsadil poslední kredit na Starfury. Závodní čluny, které se účastnily Mitchellova poháru a na nichž založil Mark Valerian své návrhy, měly překrásné tvary, díky nimž se dokázaly dostat do a z atmosféry co nejrychleji. V několika následujících chvílích se může spolehnout právě na tento raný návrh.

A právě ve chvíli, kdy tuto myšlenku dokončil, Liger - který nyní jasně zářil - strhl řízení stranou a zamířil k jednomu z těžkých bouřkových mraků. Nepřítel nenepřítel, ten navigátor měl odvalu, to musel Brim uznat. Teplota na jeho můstku musela dosáhnout stupně, kdy se některé kovy začínaly tavit. Uznale zabručel, přikývl a následoval nepřítel v širokém zákrutu do shluku vířících mračen.

O chvíli později - ve výšce jen několika tisíc iralů nad povrchem - musel Brim sevřít řízení oběma rukama co nejpevněji, když sebou loď začala házet v divokých turbulencích, dešti a kroupách, ale držel kurs neúchylně, zatímco ho varovný signál blízkosti cizí lodě vedl přímo za Ligerem. Ani Goreman nemusel Gorn-Hoffa vidět; k přesnému zaměřování mu stačily předové teplotní indikátory. Začal v krátkých zášlezích pálit do temných mračen, které se kolem nich míhaly v cárech, zatímco se Brim řítit oblohou a sledoval Ligeru v tak těsném kursu, jako by nepřátelský navigátor řídil obě lodi. Na okamžik se obě lodi prohnaly čistým úsekem večerní oblohy a Brimův zrak se přizpůsobil právě včas na to, aby viděl, že za sebou Gorn-Hoff táhne proud gravitonů a mění kurs zpět do mraků - jako by spolu bojovali v nějaké primitivní přestřelce mezi starými okřídlenými stroji.

Brim se za ním znovu vrhl do zvířených oblaků a loď sebou divoce trhala, když ji hnál rozbouřenou temnotou. Poblíž pravobočního pontonu práskl blesk. Zaťal zuby a sklonil se nad přístrojovým panelem, aby co nejlépe určil kurs nepřátelského navigátora. O chvíli později znovu zablikala kontrolka přibližovacího poplachu. Goreman reflexivně vypálil naslepo vějířovou salvu do šera - a pak znovu vyrazili do bezmračného prostoru. Gorn-Hoff před nimi za sebou nechával úzký pruh bílého kouře, který se ale okamžitě ztratil, když se Liger pustil do dalšího výkrutu - a ten byl tak ostrý, že si obě lodě vyměnily místa.

Brim měl nyní nebezpečného Gorn-Hoffa za ocasem a s problémy byla nyní řada na něm. Kolem hyperobrazovek prosvíštěly paprsky smrtící energie. Z nezvyklého dunění destruktörů mu zalehlo v uších. A Moulding nebyl nikde v dohledu! Patrně se jim ztratil během letu mraky.

Brim se srdcem v hrdle otevřel na doraz příliv energie do generátorů, zároveň strhl řízení ostře vpravo a přidal obrátky pravobočnímu směrovacímu motoru. D1923 se bleskurychle převalila na záda v zahájení manévru „rozštípnutého S“ - ale místo toho, aby se vrhl do výkrutu, držel Brim obrácenou loď na kursu a střídavě skláněl před dopředu a dozadu a divoceji trhal ze strany na stranu.

Nepřátelský pilot také převrátil svého Gorn-Hoffa na záda - ale v zápalu boje ve skutečnosti manévr dokončil a pokračoval dalším rychlým výkrutem.

O kratičký okamžik později Brim dokončil své rozštípnuté S - jehož průběh byl pečlivě propočítán tak, aby se po dokončení objevil v prostoru vespodu za zádi nepřátelské lodě, kde nadělají jeho destruktory nejvíce škod. Během několika vteřin byla Starfury na svém místě a Goreman zahájil palbu na necelých sto padesát iralů.

Tentokrát se v kýlové brázdě Gorn-Hoffu objevily trosky a úlomky lodě. Liger zpomalil a jeden velký plát se volně pohupoval pod kýlem. Přesto dokázal nepřátelský navigátor udržet loď na obloze...

Veden dlouhými léty praxe se Brim připravil k poslednímu náletu. Gorn-Hoff se stále nejistě potácel, ale každou chvíli měl větší potíže. Slyšel, jak Goreman v zadní části můstku dává rozkazy svým podřízeným...

A pak vztekle zavrtěl hlavou. "To stačilo," zašeptal a bolestně se ušklíbl. "Zastavit palbu!" rozkázal. Ten Gorn-Hoff se už nikam nedostane. Brzy buď přistane, nebo se roztrhne ve vzduchu. Ať tak nebo tak, jeho posádka byla mimo boj. Zamířil k zmrzačené lodi a srovnal s ní rychlost. Překvapilo ho, že vlastně k Ligerům vůbec nic necítí - ani nenávisť, ani soucit. Byl úplně otupělý. Podíval se na nepřátelský můstek a spatřil u řízení jednoho z Triannikových neblaze proslulých Dozorců v černém skafandru. Liger mu z průhledné přilby pohled oplácel a čekal. Vlasý měl tak světle plavé, že vypadaly skoro bílé.

Brim zvedl pěst s palcem namířeným dolů v univerzálním gestu toho, který souboj vyhrál: "Zmiz z mé oblohy." Navigátor Gorn-Hoffu okamžitě pochopil. Na kratičky okamžik zaváhal, přes několik stovek iralů, které lodi dělily, Brimovi zasalutoval a sklopil před lodi k povrchu planety.

S nedbalým ohlédnutím Brim zvedl Starfury do mírného stoupání a vyrazil zpět k určenému strážnímu sektoru. Liger se o sebe musel nyní postarat sám.

Jen o několik vteřin se znovu rozezněly poplašné kolizní zvonky a můstkem otřásla salva z nepřátelských destruktorků. Goreman okamžitě otočil věže k zádi, D1923 se zachvěla a Brim málem ztratil vědomí, jak sebou paluba trhla, když těsný zásah roztrhl stropní hyperobrazovky v ohlušujícím výbuchu a naplnil můstek vírem krystalových střepů. Se srdcem v hrdle stočil instinktivně loď na pravobok a podíval se za sebe. Gorn-Hoff letěl za ním, velký plát trupové obšívky se mu pohupoval pod kýlem a destruktory chrlily smrtící paprsky energie, jako by souboj nikdy neskončil.

Brimovi se zatmělo před očima. "Sejměte toho zmetka!" zavrčel rozkaz a strhl Starfury do výkřutu, jakého nebude nepřítel s poškozenou lodí nikdy schopen. Goreman vypálil salvu a Brim stočil loď na několik set iralů k nepřátelskému Gorn-Hoffu. S mrazivou přesností sklouzl po levoboku, zatímco destruktory Starfury vypálily dlouhou, ohlušující salvu tak blízko k velitelskému můstku, že prostě nebylo možné, aby minuly. Zmrzačená loď se v letu na okamžik zastavila, jako by ji zasáhlo nějaké obří kladivo a od předových hyperobrazovek Brimovy Starfury se odrazil déšť trosek. Náhle Gorn-Hoff sklopil před propadl se do mraků. Brim jej následoval těsně za zádi, vítr ostře řval skrze roztržené stropní hyperobrazovky, když Starfury doprovázela střemhlavý let nepřitele tak těsně, jako by obě lodi byly spojeny lanem. Nebezpečně nízko nad povrchem nepřátelský navigátor strhl svou loď do výkřutu - ale tentokrát byl už Gorn-Hoff tolik poškozený, že nedokázal nabrat výšku. Brim zaťal zuby a s vražedným odhodláním se na něho vrhl. Goreman pálil jednu salvu za druhou, až se přes Ligerova 'křídla' valil jeden radiační plamen za druhým a spaloval červené dýky, namalované na špičkách.

Liger, který za sebou táhl hustý silný proud černého, mastného kouře, se zapotácel ještě jednou, na okamžik se skoro zastavil, pak se roztočil a sklopil na jednu stranu jako padající list. Bylo to neuvěřitelné, ale ještě jednou vyrovnal let a v posledním možném okamžiku se z Gorn-Hoffu vyrojil proud záchranných člunů, než útočná loď otřeseně sklouzla kýlem po skalnatém úbočí, odrazila se a vysokou rychlostí narazila do povrchu planety. Z místa dopadu se okamžitě zvedla koule plamenů a sloup trosek.

Brim nad stoupajícím sloupem dýmu jednou zakroužil, zatímco plameny - a jeho vztek - pomalu uhasínaly. Když zahlédl, jak opodál přistávají záchranné čluny, pomyslel na nepřátelského navigátora: neuvěřitelně odvážný a schopný, ale naprogramovaný na naprosto odlišné morální hodnoty. A on to věděl. Hněvivě potřásl hlavou. Zachoval se jako pořádný hlupák! Po všech těch letech bojů s Ligery si on, Imperiál, dovolil jednat s nimi podle imperiálních zásad spravedlnosti - a nakonec to přežil. Ale bylo to jen tak tak. Stačilo pár dalších vteřin a... Zachvěl se. Už nikdy nesmí ohrozit bezpečí lodi a život posádky tím, že prokáže Ligerovi milost. Takoví lidé o milost ani nestáli - prostě proto, že nevěděli, co ten pojem vlastně znamená.

Po dlouhé chvíli zamyšlení povolal na místo dopadu záchranné a pátrací jednotky - zajatci mohou poskytnout spoustu důležitých informací - vystoupal nad mraky do časného jitřního světla a znovu nastavil kurs do určeného strážního sektoru. Moulding už tam na něho bude čekat a sám už se nemohl dočkat, až nahlásí na konto D1923 potvrzené sestřely dvou Gorn-Hoffů. Stačil mu jediný pohled na obrazovku KA'PPA systému, aby pochopil, že podobné přestřelky se konají podél celé trasy konvoje - a ve skutečnosti i kolem celé Triády. Přesně podle sodeskayských předpovědí se válka opravdu přesouvala přímo do sousedství Avalonu.

V průběhu dalších dvou standardních týdnů Imperiálové bránili svých pět ústředních planet celé dny bez přerušení, zatímco generálové Nergola Triannika nacvičovali s armádou černě oděných Dozorců, pozemních vozidel a obléhacích strojů vylodovací pěchotní operace na okupovaném Effer'wycku. Přesto navzdory všem dohadům a plánům - imperiálním stejně jako Ligerským - stále jen nacvičovali. Slibovaná invaze stále nepřicházela. Navíc zprávy sodeskayských výzvědných služeb citovala prohlášení císaře Ligy, který prohlásil, že se konání celé operace přesouvá na měsíc nonad, nebo bude odloženo na následující pentad, pokud vesmírné útočné síly dokáží dostatečně oslabit obranu avalonských centrálních planet. Pokud dokáží způsobit 'významné škody', invaze začne.

Od Ursise ze Sodeskaye přišly důležité informace: Triannic se dostával do slepé uličky - k vlastnímu nepřehlédnutelnému hněvu. Současná nečinnost obrovských pozemních jednotek neustále vyčerpávala finanční zdroje, které rozhodně nebyly nekonečné. A vůbec poprvé za celou dobu nepřátelství vůči Impériu ztratil jasnou vizi toho, jak svého cíle dosáhnout.

Také bylo nad všechnu pochybnost jasné, že přestává vkládat neomezenou důvěru do osoby admirála Hotha Orgotha, který tvrdil, že odpověď dokáže přinést pouze totální válka ve vesmíru. Tři z jeho nejdůvěryhodnějších poradců mu poslední dobou v tajnosti řekli, že taková ofenzíva může trvat až dva standardní roky. Strategický program prozatím spočíval v pokračování neomezené války proti Avalonu a zároveň v přípravách možných pozemních operací a případně v zahájení samotné invaze v průběhu standardního měsíce nonadu - pokud budou uspokojivé jak podmínky,

tak i stav příprav. Jinak pravděpodobně odloží zahájení invaze až na následující rok.

Pro těžce zkoušené Imperiály to byly dobré zprávy. Přinejmenším se okamžitá hrozba invaze alespoň o něco vzdálila.

Ale ještě dlouho nebudou moci o své milované Triádě prohlásit, že je bezpečná - a všichni to věděli.

Mezitím boj v okolí pěti centrálních planet nabíral každým dnem na prudkosti, až zhruba v polovině měsíce došlo k děsivé sérii útoků, během nichž Ligeři přestali věnovat pozornost civilním imperiálním lodím a soustředili se na zdánlivě namátkové nálety na samotných pět planet - a zároveň se důkladně vyhýbali útoku na samotný Avalon.

Tyto nálety ovšem přišly Ligeri draho, protože útoky na pozemní cíle vyžadovaly lety značně blízko systému imperiálních satelitních přístavů. A během prvního dne, kdy byla uvedena v činnost pozměněná strategie, hlásily lodě Impéria třicet osm potvrzených sestřelů a čtyřicet šest těžce poškozených nepřátel. Za stejnou dobu bylo nicméně zničeno i dvaatřicet imperiálních útočných lodí - současně s vážnou ztrátou dvaceti tří posádek, uvedených na seznamu mrtvých nebo pohřešovaných plus skoro polovina posádky jednoho Defiantu a dvou lodí třídy Starfury. Lodě Brimovy eskadry utrpěly během celodenních bojů také značné ztráty, a když začalo nad Avalonem vycházet druhé jitro, bylo jich v opravě tolik, že nemohl ani vzlétnout.

Sotva podal na velitelství zprávu, že přinejmenším den nedokáže odstartovat, dorazil z Admirality rozkaz, podle něhož se měl co nejdříve dostavit na povrch planety, aby se zúčastnil jednoho ze zasedání Onradovy válečné rady místo Callsworthyho, který odletěl na admirální zasedání na Heliu. Doprovázel ho Aram, jehož Defiant také procházel rozsáhlými opravami.

"Zdá se, že nehodlají poskytnout žádný odpočinek znaveným, kapitáne," poznamenal Barbousse, když všichni tři procházeli průhledným naloďovacím můstkem k raketoplánu.

Brim se zasmál a podíval se průhlednou stěnou na jemnou křivku terminátoru planety, která se rozkládala několik set c'lenytů pod nimi. Vesmírný prostor poblíž ozařovaly záblesky destruktorem palby, které jasně ukazovaly, že nejnovější ligerská ofenzíva pokračuje. "To se nejspíš týká tebe, šéfe, více než nás dvou," řekl a mrkl po straně na Arama. "My alespoň každou chvíli děláme něco jiného - zatímco ty se pořád přehrabuješ hromadami dokladů, žádostí, povolení a dalších papírů."

A'zurnian s narudlými pery přikývl. "To já bych tedy raději stál sám proti celé eskadře Ligerů," řekl s předstíranou vážností.

Barbousse se uchechtl. "Jen si se mnou nedělejte starosti, pánové," řekl. "Na ty opravdu nudné papíry mám pod sebou spoustu obyčejných námořníků. Ale jestli kapitáni dovolí, něco mě teď zrovna napadlo."

"A co to je, šéfe?" zeptal se Brim.

"Nu, pánové," řekl obrovitý poddůstojník, "až konečně tuhle válku vyhrájeme, myslím, že bychom měli jako spravedlivý trest všechny ty nafoukané ligerské oficíry nahnat, aby urovnali, zaknihovali a archivovali všechny ty papíry, které tady musíme vyřizovat a věst, a aby pro to vymysleli nějaký chytrý systém. A neříkejte mi, že je to příliš krutý trest..."

Aram se rozchechtal tak, až mu skoro vypadala péra, a Brim plácl obra po širokých zádech. "Šéfe," řekl, "tohle jim předneseme dnes odpoledne na Admiraliť. Kdo ví - třeba s takovou hrozbou raději stáhnou ocasy a odtáhnou zpátky domů. Já bych to rozhodně udělal."

"A mezitím, kapitáne," řekl Barbousse a znovu se vrátil ke své uvyklé vážnosti, když přicházeli k hlavnímu průlezu raketoplánu, "pro vás mám připravenou spoustu dokladů k podepsání, až se vrátíte." Zasalutoval. "Dávejte si tam dole pozor, pane," dodal. "Kdo ví, co ti sígři vymyslí, když jim teď už voda neteče po proudu."

"Budu na to dávat pozor, šéfe," slíbil mu Brim, oplatil pozdrav a následoval Arama průlezem dovnitř.

Přesně podle Barbousseovy předpovědi se tísnili sígři podél cesty celou dobu, kdy jel s Aramem od jezera Mersin k Admiraliť; dnes protestovali proti pátému úspěšnému úderu útočných eskader na území Effer'wycku, kde si Ligeři nacvičovali vylodovací postupy. Imperiální útočníci poškodili jeden důležitý kabelový most (a vážně zbrzdili invazní manévry shromážděných pozemních vozidel) a zničili na povrchu velké množství útočných lodí.

Na plakátech, které třímali příslušníci SIGRu v rukou, se skvěla ořepaná odsouzení, která činila za současný válečný stav odpovědnou imperiální, agresí, a ti, kteří je nesli, se tvářili stejně sebejistě a přesvědčeně jako jindy. Ale při podrobnějším pohledu Brim zjistil, že jsou jejich řady pozoruhodně řidší než před pouhým měsícem - a protidemonstrace, která se konala poblíž, vypadala jako divoká bouře, která se chystá sympatizantům Ligy vrhnout na hlavy. Bylo jasné, že se situace ve veřejném mínění začínala měnit. Brim mohl jen doufat, že mají stále ještě dostatek času...

V budově Admirality pak oba důstojníci seděli mlčky na zasedání válečné rady, zatímco Hagbut ze široka hovořil v předpovědích invaze. Generál se pak pustil s dalšími vysoce postavenými armádními důstojníky do rozebírání státních záležitostí a Brim se zahleděl na obrovskou situační mapu na stěně nad jejich hlavami, na níž se průběžně zobrazovala hlášení, založená na systému SPALS, která naznačovala, že v systému Effer'wyck vypukly další těžké boje.

Aram zavrtěl unaveně hlavou, když na mapě sledoval, jak k imperiálním lodím míří další a další Ligeři. "Cítím se tak nějak provinile, když tu jen tak vysedávám," zašeptal Brimovi, "zatímco naši lidi tam venku nasazují krky."

Brim přikývl. "Já vím," zašeptal mu. "Já se takhle cítím vždycky, když odlétají naši do boje beze mne. Ale nemůžeme přece bojovat v každé bitvě."

"Jsem tak zatraceně unavený," řekl Aram, "až mi připadá, jako bychom se o to zatraceně snažili."

"Jo," přikývl Brim s úsměvem. "Já vím, jaký je to pocit..."

Když skončilo zasedání válečné rady - během něhož byli Aram s Brimem dotázáni celkem třikrát na názor - setkal se s

oběma v předpokoji generál Harry Drummond, velitel Domáci flotily. "Dobřejtro, pánové," řekl s předstíraným přízvukem, který použil před lety, kdy se s Brimem setkal během příprav na závody o Mitchellův pohár. "Tak co, kapitáne Brime," zeptal se, "už ste se naučil správně vyslovovat mé jméno?"

"Arry', generále," usmál se Brim. "Bylo to dobře?"

"Brime," řekl generál a nadšeně rozpráhl ruce, "ty to ještě někam můžeš dotáhnout."

"Však se také snažím," řekl Brim a potřásl generálovi rukou.

"To je pravda," odpověděl Drummond se širokým úsměvem. "Pokud si dobře pamatuji, tak jsi jeden z nejčilevědomějších lidí, jaké jsem kdy v životě potkal."

Zatímco Brim zasténal, Drummond se otočil k Aramovi. "A vy musíte být nejspíš Aram z Nahshonu," řekl.

Aram se zasmál a potřásl generálovi rukou. "Jednoho dne, generále," řekl pak, "si to svoje zarudlé peří nechám obarvit na modro."

Drummond zvedl obočí. "Tak to pak budete opravdu trčet z davu," poznamenal.

"To je sice možná pravda, generále," odpověděl Aram s úsměvem, "ale alespoň mě nikdo nepozná."

"Dobrá poznámka, mladíku," zachechtal se Drummond. "Na tebe si budu muset dávat pozor." Pak se otočil k Brimovi.

"Wilfe," řekl, "musíme spolu probrat jednu z těch tajdův věcí. Měl bys teď tak metacyklus čas?"

"Samozřejmě, generále," odpověděl Brim. "Arame, počkáš na mě v důstojnické jídelně?"

"Až skončíš, tak se pro mě stav," přikývl A'zurnian. "Generále, opravdu rád jsem vás poznal."

Drummond se na něho podíval a na okamžik se vážně usmál. "To já jsem rád, že jsem tě konečně poznal osobně, Arame. Nevím o mnoha Imperiálech, kteří by se s torpédoborcem obuli do bitevní lodě." Přestože neměl čepici, zasalutoval a pak pokynul Brimovi, aby ho následoval, a vykročil mramorem obloženou chodbou k řadě výtahů, kterou hlídali dva ozbrojení strážníci. Tam vytáhl z kapsy svou osobní identifikační kartu a kývl ke Carescrianovi. "Zařídil jsem kapitánu Brimovi modrou propustku," řekl. "Kód devatenáct, čtyři, padesát sedm A."

"Devatenáct, čtyři, padesát sedm A," opakoval strážný, chvíli se díval na obrazovku malého logického přístroje, odškrtnul si jednu položku, zkontroloval Brimovu identifikační kartu a otevřel výtah.

Brima ani příliš nepřekvapilo, když s nimi kabina začala klesat a po cestě, která mohla překlenout i tisíce iralů, se s nimi jemně zastavila hluboko pod budovou Admirality.

"Propastné rozdily," zažertoval Drummond, když se dveře otevřely a oni se octli tváří v tvář dalším strážným.

Brim znovu zasténal. "To mi připadá jako hluboce zdrženlivé vyjádření, generále," zašeptal, zatímco jim strážníci znovu kontrolovali identifikační karty.

Drummond se zazubil a šťouchl Bruna loktem do žeber. "Dobrych slovních hříček není nikdy dost, co?" zeptal se a vykročil krátkou chodbou k silným kovovým dveřím bez viditelné kliky. "Ale tahle návštěva rozhodně stojí za to."

Dotkl se hologramem na své kartě středu panelu vedle dveří a ty se odsunuly stranou. Uvnitř se nacházel střídmě zařízený pokoj, v němž seděl na židli neozbrojený seržant námořní péchy. "Jak se vede našemu hostu?" zeptal se Drummond.

Seržant se postavil do pozoru. Byl to obrovský muž, skoro stejně velký jako Barbousse, a na první pohled bylo jasné, že se o sebe dokáže postarat - ať už se zbraní, nebo bez ní. "Žije, generále," odpověděl s úsměvem, "což mi rozhodně v jeho ohledu připadá jako přehnaný luxus."

"Naprosto souhlasím," zabručel Drummond. "Ale má svou cenu, takže si ho ještě chvíli necháme. Kromě toho si myslím, že se s ním přinejmenším ze dvou důvodů bude chtít seznámit tady kapitán Brim."

"Ano, pane," řekl seržant. "Já ho probudím." Přešel k dalším dveřím.

Brim se zamračil. "Je to někdo, s kým bych se měl znát, generále?"

Drummond se usmál a zvedl ukazováček. "Schválně, jestli ho poznáš," řekl. "Ve svém hlášení jsi ho popsal docela dobře."

"Ve svém...?"

Než mohl Brim dokončit větu, seržant znovu otevřel vnitřní dveře. "Tak vstávat, von Ostere," řekl. "Máš návštěvu."

O chvíli později se ve dveřích objevil vysoký, plavovlasý muž, oblečený v jasné žluté uniformě. Brim už viděl válečné zajatce dřív - což vysvětlovalo žlutou uniformu. Bylo jasné, že je ten muž zajatý Liger. Ale kde se setkali? Na Fluvanně? V nabobově paláci se předtím, než začaly boje, rozhodně zúčastnil spousty večírků a oslav. Možná se znali z doby, kdy soutěžil o Mitchellův pohár. Rozhodně se s tím Ligerem setkal někdy nedávno... A pak mu to došlo. "Melia!" zvolal a kývl na Ligeru. "Rogvor Melia nagvor gorbost sagar Vorgost!" zeptal se dokonalým vertuchtem.

"Dovinz nagvor Melia" odpověděl vztekle Liger. "A nemusíš mluvit jazykem otců, Imperiále. Dokážu mluvit tou vaší zparchantělou avalonštinou."

"Už jsem úplně zapomněl, že ovládáš jejich jazyk, Wilfe," řekl Drummond. "Kde ses to vlastně vůbec naučil?"

Brim se usmál. "Na Carescrii," odpověděl. "My navigátoři rudných dopravníků jsme jednali s Ligery před válkou skoro pořád. Triannic byl jedním z našich největších odběratelů."

"Většina z nás si to ještě pamatuje," řekl Drummond. "To bylo ovšem poněkud dříve, než vstoupil do Triannikových služeb tady prefekt Dornier," kývl bradou k Ligerovi. "Předpokládám, že jste si už vyjasnili, kde jste se setkali."

"Tvrdí, že ho sestřelili nad Melií devatenáctého," odpověděl Brim. "Já tenkrát dostal dva Gorn-Hoffy a..." Našpulil rty a zahleděl se na Ligeru. "Ten druhý navigátor měl přesně takhle plavé vlasy."

"Přihloupěl Imperiále," vyprskl Dornier pohrdavě. Jestli jsi to byl ty, tak tě málem zabila vlastní zbabělost. Málem jsem tě dostal."

Brim zatal zuby. "Zbabělost?" zeptal se. "Dornere, já ti dal šanci, abys zachránil život sobě a své posádce. A ty ses mě pokusil sestřelit."

"Ale samozřejmě," řekl Liger, jako by mluvil s nějakým obzvlášť zaostalým dítětem. "Vždyť o to přece tam venku jde,

ne? O zabíjení." Zasmál se. "Kdybys měl vůbec nějakou páteř, tak by z tebe mohl být docela dobrý válečník, ehm... ani nevím, jak se jmenuješ."

"Brim," řekl Carescrian.

Nato Liger přimhouřil oči. "Říkal jsi Brim?" zeptal se a ve tváři se mu rozhostil nový výraz.

"Přesně tak, Domere," přikývl Brim.

Liger se na něho chvíli překvapeně díval. "Ten Wilf Brim, z Mitchellova poháru?" zeptal se.

"Závodil jsem," připustil Brim.

"Takže," zvedl Liger obočí, "v tom případě myslím, že budeš znát i mého velitele." Sardonicky se zasmál. "Podle těch oslovských otázek, které mi do omrzení kladli tví imperiální přátelé, už jsem pochopil, že moje posádka toho napovídala až příliš. Proto jistě tady generála Drummonda nijak nepřekvapí, když ti řeknu, že mým velitelem není nikdo jiný než provost Kirsh Valentin. Předpokládám, že se vy dva budete znát. Dost často se o tobě zmiňoval."

"O mně?" zeptal se Brim. "Proč?"

"Je to také hlupák," řekl Dorner s krutým úsměvem. "Pokládá tě jak za nejodvážnějšího, tak i nejnebezpečnějšího Imperiála v celém vesmíru. Ale já poznal na vlastní oči, jaký zbabělec jsi. Nemáš - jak vy říkáte - kuráž k tomu, abys vyhrál válku."

"Měl jsem kuráž k tomu, abych ušetřil tvůj život, Liger."

Dorner se zasmál. "Tak takováhle... kuráž... ti přinese jedině porážku," odfrkl si. Pak se zamračil. "Možná v tobě a provostovi je nějaká podoba," řekl. "On kvůli svým názorům na válku ztratil spoustu úcty, již kdysi požíval. Někteří z nás jsou dokonce přesvědčeni o tom, že si myslí, že jsme do ní vůbec neměli vstupovat."

Tentokrát byla se smíchem řada na Brimovi. "Nedokážu si představit, že by starý Kirsh o válce takhle mluvil," poznamenal. "Pokud jsem kdy poznal prvotřídního válečníka, tak to byl právě on."

"Možná," pokrčil rameny Liger, "ale takhle se to alespoň říká u nás." Zasmál se. "Takže jste si, pánové," řekl, "užili trochu vítězného pocitu a já už vám žádné další informace neposkytnu - pokud do mě nenacpete nějaké drogy."

"Jediná droga, kterou dostaneš, je minimální dávka časového koření, kterou budeš potřebovat k tomu, abys přežil, Liger," procedil Drummond skrze zaťaté zuby. "Nicméně jsi nám poskytl daleko více informací, než si dokážeš představit. Napadlo nás, že tě Brimova přítomnost přiměje k hovoru, a vyšlo to."

"Ale nic nového jste se nedozvěděli," ušklíbl se škodolibě Liger.

"Právě naopak," ujistil ho Drummond s mírným úsměvem. "Ty jsi byl totiž jediný, kdo přežil, von Ostere; zbytek posádky zahynul při dopadu v nefunkčních záchranných člunech." Nato se generál otočil k seržantovi. "Myslím, že je připravený pro tábor, Nelson. Dohlédněte na to, aby se bez dalších průtahů vydal na cestu."

"Já se o to postarám, generále," řekl obr.

Drummond přikývl a odešel s Brimem z místnosti.

Později, když Brim krácel do velké důstojnické jídelny Admirality, aby se sešel s Aramem, narazil na císaře, který proti němu krácel velkou halou a v patách mu běžela malá flotila osobních strážců. "Járku, Brime!" zvolal. "Počkej."

Brim se zastavil, a přestože byl v budově, zasalutoval. "Vaše Veličenstvo," řekl uctivě.

Onrad byl opět oblečen v plné uniformě Flotily. "Pokud jsem to dobře pochopil, tak ti trochu očesali stroj," řekl, se zamračením opětoval Brimův pozdrav a podal mu ruku.

Brim přikývl. "Trošku," řekl a pousmál se, zatímco tiskl císařovi velkou, měkkou ruku.

"Přišel někdo o život?"

"Ne, Vaše Veličenstvo. Měli jsme zatracené štěstí."

"Brime," usmál se Onrad, "ty máš štěstí vždycky, obzvlášť pokud jde o to, jak vyváznout z boje se zdravou kůží."

"Tak v tomhle s vámi musím naprosto souhlasit, Veličenstvo," odpověděl Brim a vzpomněl si, jak často málem přišel o život a právě v posledním okamžiku ho zachránil nějaký sílený vrtoch štěstěny. "Jen kdybych se dokázal nějakému tomu bojování vyhnout..."

Onrad se zasmál. "Až zjistíš, jak se to dělá, tak mě to rozhodně musíš naučit!" řekl. "A mezitím jsem se rozhodl využít trochu tvého štěstí k vlastnímu prospěchu."

"Rád se s vámi o trochu podělím, Vaše Veličenstvo," zasmál se Brim. "Co pro vás mohu udělat?"

Onrad se podíval na své cyklovky. "Situace se má tak," řekl, "že se zhruba za metacyklus mám setkat s jedním ze tvých starých přátel. Je to Oodam Kav Navee Bejaz, velvyslanec Fluvanny. Vypravíme se spolu na prohlídku jednoho z těch nových satelitních systémů SPALS." Zamračil se. "Chudák," zamumlal. "Situace na Fluvanně je teď každým dnem horší a horší. Ligeři chtějí tomu malému království pěkně zatopit a s tím, jak vypadá situace tady na Avalonu, máme sotva dost jednotek na to, abychom chránili ty jejich planety, na nichž se těží krystalová jádra pro výrobu pohonných jednotek. Takže podle toho hlavní planeta vypadá." Potrásl hlavou. "Magor je tudíž nechráněný proti útokům a oni s tím nenadělají vůbec nic - mohou jedině bojovat s tím, co mají, a trpět. Je to mizerná věc."

Brim ztěžka polkl. Takže uprostřed toho nejhoršího byla Raddisma a její nenarozené dítě. A on pro ně nemohl udělat ani to nejmenší. Nemohl se s ní ani spojit a říct jí, že...

"Takže," pokračoval Onrad a vytrhl ho ze zamyšlení, "mě napadlo, že bych ho vzal s sebou na prohlídku systému SPALS a ukázal mu, že máme ještě nějakou kartu v rukávě. Sice nám to nevyhraje válku samo o sobě, ale každá troška se může hodit."

"Rozumím, Vaše Veličenstvo," souhlasil roztržitě Brim. Vůbec si neuvědomoval, že válka v království, vzdáleném přes polovinu galaxie, může nabrat takových obrátek. Protože byla Raddisma ještě stále favoritkou nabobova harému,

udržovali spolu spojení velice kusé a pouze v okamžicích nejvyšší důležitosti.

"A jakmile jsem tě teď zahlédl v hale," pokračoval Onrad, "napadlo mě, že teď, když máš svou Starfury mimo provoz, nemáš stejně co na práci - obzvlášť když se ti šéf Barbousse postará o všechno papírování." Zasmál se. "Kromě toho mám pocit, že jste se s velvyslancem docela spřátelili, takže ho potěšíme oba. Co tomu říkáš, Brime?"

Brim se v duchu uchechtl - kdo by dokázal odmítnout císaře jen proto, že je k smrti unavený? - a vážně se usmál. "Rád bych, Vaše Veličenstvo," řekl, "jen řeknu Aramovi, aby se vrátil beze..."

"Aramovi?" zeptal se Onrad. "Myslíš toho mladého A'zurniana, kterého jsi postavil do čela svých Defiantů?"

"Ano, Vaše Veličenstvo," odpověděl Brim. "Aram z Nahshonu. Jeho loď také včera vyřadili dočasně z provozu."

"No tohle!" vykřikl Onrad. "Je samozřejmě směla, že ho sestřelili, a tak dále, ale tak skvělá příležitost k utužení vztahů mezi našimi dvěma národy se hned tak nenaskytne. Vezmeme ho s sebou také. Nimeová," otočil se ke své půvabné pobočnici, "ať štábní kluzák odveze kapitána Brima a jeho a'zurnského přítele k mému raketoplánu. Brime, setkáme se tam zhruba za dva metacykly." A znovu vyrazil přes halu.

"Rozumím, Vaše Veličenstvo," usmál se Brim k jeho císařským žádům.

"Kam byste chtěl přistavit ten kluzák, kapitáne Brime?" zeptala se Nimeová a otevřela malý logický záznamník. Podle úsměvu, který jí hrál na tváři, bylo Brimovi jasné, že chápe dokonale to, jak se cítí - a mnohem více.

"Co takhle u předního schodiště?"

"Bude tam," řekla. "Přední schodiště v" - podívala se na své cyklovky - "dvě patnáct denní hlídky. Souhlasí? Nechám vám oběma připravit na palubě kluzáku skafandry."

"Díky, Nimeová," řekl Brim nenadšeně a seřídil si čas na svých cyklovkách z Effer'wycku s jejím. "Už se nemůžu dočkat."

Nimeová se zasmála. "Vidím vám na očích, že už se nemůžete dočkat, až se oblečete do skafandru, kapitáne. Jsem přesvědčena, že k něčemu tak dobrodružnému se vám často příležitost nenaskytne."

"Jasně," zasténal Brim a obrátil oči v sloup. "Dělám to vlastně jen pro potěšení, jak se říká." A mrkl na ni.

"Takže ve dvě patnáct denní na předním schodišti," potvrdil a vykročil halou, aby našel Arama. Když poslal zprávu Barbousseovi a postaral se o tisíc podrobností, na které chtěl dohlédnout sám, mu došlo, že ho čeká opravdu dlouhý den.

Oba navigátoři se ve vypůjčených - ačkoli velice elegantních - imperiálních skafandrech nalodili do raketoplánu těsně předtím, než k jeho můstku dorazil Onrad se svým doprovodem. Z okénka prostoru pro cestující sledoval, jak u gravitačního bazénu zastavuje pět velkých limuzín, z jejichž naleštěných boků důležitě povlávaly praporky. O několik cyklů později už velvyslanec Bejaz sklonil hlavu, aby mohl projít nízkým průlezem do kajuty. Držel se zpřímá, tvářil se hrdě a do posledního miliálu výšky byl patriarchální a člověk by si ho mohl lehko splést s nějakou hrdinskou postavou, která ožila na stránkách starých bájí. Na sobě měl oblečenu bílou košili s krajkovou náprsenkou a manžetami, nákladně vyhlížející šedý obchodní oblek a karminový fez, kolem něhož byl ovinut sněhobílý turban. Široká, hustá obočí, žhnoucí hluboko posazené oči a ebenový knír se špičkami vytaženými do jehlově tenkých pramínků, to vše doplňovalo nevidaný zevnějšek této nevidané osobnosti. Kývl k Aramovi, sevřel Brimovi ruku a usmál se. "Ani netušíte, jak rád vás zase vidím, kapitáne," zvolal. "Pouhých několik měsíců uběhlo od chvíle, kdy jsme se naposledy setkali na Gimmas Haefdonu, a jak strašná spousta neblahých věcí se udála." Pak se otočil k A'zurnianovi a přikývl. "A vy musíte být Aram z Nahshonu. Císař mi vyprávěl o vaší chrabrosti."

"Císař přeháněl," odpověděl Aram a jeho peří se zbarvilo daleko temnějším odstínem než jindy.

"To Aram dělá taky," vložil se do hovoru Brim, "jenže na opačnou stranu stupnice."

Bejaz na Arama mrkl. "Jen pokračujte v dobré a záslužné práci, mladíku," řekl. "A vězte, že se o vaši odvaze mluví po celém Impériu s úctou." Mezitím do kajuty vstoupil i Onrad, a zatímco se usazoval na sedadle za oběma navigátory, otočil se Bejaz k Brimovi. "Jako obvykle se císař zmiňoval pochvalně i o vašich činech," poznamenal.

Brim se nevesele usmál. "Všichni jsme v tom až po uši," odpověděl, "a většinou se jen snažíme přežít."

"To mi připadá poněkud povědomé," řekl Bejaz a přešel ke křeslu na druhé straně uličky,

"Jak se mají věci u vás doma, pane velvyslance?" zeptal se Brim a ani na vteřinku se neodvážil otevřeně zeptat na Raddismu a její těhotenství - což muselo být na první pohled zkušenému politikovi, jako byl Bejaz, naprosto jasné.

"Není to dobré," odpověděl Bejaz. "Přál bych si prohlásit opak, ale nemohu. Ti třikrát prokletí Ligeři přilétají nad Magor šestkrát denně a pálí a stílí, jak se jim zachce. Naše kryty jsou zaplněny lidmi, kteří ztratili střechu nad hlavou. A z nějakého nejasného důvodu se jejich přesnost nejméně desetkrát zlepšila, i když nalétávají takřka rychlostí světla. Někdy si myslím, že vynalezli nějaké zaměřovací zařízení."

Brim se kousl do rtu. Nebohá Raddisma... "A jak se vede nabobovi Mustafovi?" zeptal se.

"Je od vás laskavé, že se ptáte, kapitáne," řekl Bejaz. "Prozatím se zdá, že Jeho Veličenstvo stojí tváří v tvář bouři velmi zpřímá." Usmál se. "Představte si, že ten starý zhýralec dokázal počít dítě s Raddismou, svou hlavní manželkou. Pamatujete si ji, že?"

"Ehm, ano," řekl Brim a cítil, jak mu navzdory všem pokusům o ovládnutí hoří tváře. "Doufám, uhm, že se jí také vede, ehm, dobře."

"Pokud já vím, tak ano," odpověděl s úsměvem Bejaz. "Je už skoro velká jako palác, ale přesto je to stále ta nejkrásnější žena, jakou jsem kdy v celé galaxii viděl. Mustafa ji drží během náletů v úkrytu nejhlubšího palácového sklepení. Ten staroch je nanejvýš pyšný na svůj výkon, zdá se." Zasmál se. "Člověk by skoro řekl, že celou tu věc zvládl sám." Brim ztěžka polkl. "A-ano," přikývl a cítil, jak rudne ještě více, "v tomto ohledu mu bylo bezpochyby poněkud

p-pomoženo."

Ještě ani nedomluvil a navigátoři v řídicí kabině rozezněli startovní zvonky a imperiální raketoplán se rychle vydal ke Stanici včasného varování číslo 19, která obíhala na orbitě nějakých tisíc c'lenytů nad Avalonem.

Ve srovnání s obrovskými satelitními přístavy, které dokázaly pojmout celé eskadry lodí včetně jejich posádek, působily stanice systému SPALS jako zrnka vesmírného prachu. Malá stanice se skládala ze čtyř malých koulí spojených průchozími trubicemi do čtyřstěnného tvaru a krčila se pod obrovskou parabolickou anténou, vyrobenou z Queldonovy sítě a provrtanou složitou změť směrových KA'PPA vysílačů, které byly vyrobeny v experimentálních laboratořích Spojeneckého lokačního střediska na vzdálené vědecké planetě Proteu. Brim si systému všiml během několika hlídkových letů kolem planety, ale ještě nikdy se mu nenaskytla příležitost letět tak blízko, aby mohl pozorovat podrobnosti.

Po hladkém zakotvení u jedné z koulí těsně pod velkou parabolickou anténou - Brim usoudil, že Onradovi osobní navigátoři museli být extratřída - vstoupili do komplexu dlouhou průhlednou trubicí, která sloužila jak jako nástupní můstek, tak jako vstupní hala. Po levici jim terminátor rozděloval obrovský disk Protea skoro na přesné poloviny a po pravici jim jasně zářila Triáda. Ve zlatavém svitu si Brim všiml, že každá ze čtyř koulí stanice je opatřena spojovací trubicí, u níž mohou zakotvit dvě malé vesmírné lodě. U ostatních tří byly ukotveny další raketoplány, zatímco o druhé kotviště se u jejich koule dělil raketoplán s malým H RTP (hyperrychlostní torpédový průzkumný) člunem. Čtyři postavy ve skafandrech stály nehybně v pozoru na můstku smrtící malé lodi, kterou ve skutečnosti tvořil jen pohonný krystal, obklopený pěti torpédovými komorami o ráži 533mi; to všechno skrýval jehlovitý trup, do jehož povětšinou průhledné přídě se dokázala natěsnat čtyřčlenná posádka. Nepohyblivé, dopředu zaměřené hlavně rychlopalných destruktoreů ráže 225mi vyčnívaly z krátkých křidélek po stranách přídě a s jejich pomocí malý obrněný člun připomínal hodně zmenšenou útočnou loď. Onrad s Bejazem se na okamžik zastavili, aby posádce přes průhlednou stěnu pozdrav oplátili, a pak Onrad vykročil dovnitř, kde už je čekal vedoucí stanice - krátkozraký hubený muž jménem Ismay, na němž bylo jasně vidět, že jeho domov se nachází v laboratoři - a bez jediné poznámky pustil do čela průvodu Onrada, jako by on byl tím, kdo je po stanici prováděn.

"To je celý Onrad," zašeptal Brim s úsměvem. "Dělá, jako by tady byl nejméně stokrát."

"Císaři přece vždycky vědí, kam mají jít," odpověděl mu šeptem Aram. "Nebo snad ne?"

Brim obrátil oči v sloup. "Navěky budu doufat, že máš pravdu," řekl s předstíranou vážností.

"Nápodobně," zasmál se Aram. A bylo jasné, že to myslí vážně.

Stanice SPALS vypadala zevnitř přečpaná přístroji, na něž tam příliš mnoho místa nezbylo, neboť všechny stěny byly opatřeny pancéřováním silným jako na křižníku. Brim s Aramem vešli do pátrací místnosti jako poslední a ocitli se tam právě včas, aby zaslechli, jak jeden z techniků Onradovi říká, že čtyřicet lodí Ligy právě zpomalilo z hyperrychlosti a přibližuje se z noční strany. Na velké hlavní obrazovce se objevila spleť divokých čar a Brim sledoval postup lodí a představil si, jak v krizových centrech v okolí Triády vyhláší operátoři poplach a volají do boje každou Starfury a Defiant v dosahu. Během několika cyklů se začala na okrajích obrazovky objevovat silná uskupení imperiálních obránců, aby zastavila nalétávající Ligeru. Brim viděl, jak Onrad sleduje zahájení bitvy s napjatým soustředěním. Po několika vteřinách začal potřásat hlavou v zaujatém, procítěném mlčení a oči se mu zaleskly slzami.

"Jste v pořádku, Vaše Veličenstvo?" zeptal se Ismay.

S očividnou námahou císař přikývl. "Ano, Ismayi. Jsem v naprostém pořádku. Jen prosím chvilku nic neříkejte.

Málokdy mě něco v životě tak dojalo." Pak sledoval mlčky situaci, poslouchal šeptané poznámky operátorů, kteří se krčili nad svými monitory. Nakonec, když sledoval nejméně pět cyklů upřeně průběh bitvy, si povzdechl a potřásl hlavou. "Ještě nikdy" zabručel k Ismayovi, "v žádné oblasti lidských válek nevděčilo tolik lidí za tolik pomoci tak malé skupince."

Tato slova nepřestávala Brimovi znít v mysli. Onrad se osobně účastnil bitevní vřavy - viděl, jak jsou jeho dobří přátelé rozdraceni na atomy a umírají s řevem v roztržených skafandrech. A právě z toho důvodu byl jedním z mála císařů v dějinách Impéria, kteří dokázali doslova cítit, co se kolem nich děje. Vnitřně chápal dopad, který jeho prohlášení budou mít. Brim vždy věřil tomu, že z tohoto muže bude skvělý vladař; a právě v takovýchto chvílích rozuměl tomu proč...

O několik okamžiků později využila skupina Zachtwagerů GA 87B všeobecného boje k tomu, aby podnikla útok na samotnou stanici SPALSu a Brim okamžitě pochopil rizika, spjatá se službou na těchto satelitech včasného varování. Obyvatelé stanice museli sledovat, jak se ligerské válečné lodě zaměřují na jejich satelit. A přitom nemohli palbu nijak oplácet!

"U velkého Vesmíru, Onrade," zalpal po dechu Bejaz okouzleně, "to jste mi připravil pěkné představení. Vytáhla proti nám celá zatracená ligerská flotila - snad s výjimkou samotného Hotha Orgotha - a mě by vůbec nepřekvapilo, kdybych ho zaslechl na okruhu COMMu!"

Ale navzdory velvyslancově odvaze - nebo to byla nevědomost? - se začalo v přečpané řídicí místnosti projevoval napětí, když si všichni uvědomovali, že cílem útoku je přímo jejich stanice.

"Myslím, že by bylo nejlepší," varoval je Ismay klidně, "kdyby, si všichni nasadili přilby. Hned!"

Brim, který nebyl v hrozbách vesmírné války žádným nováčkem, si nasadil přilbu jen několik vteřin poté, co muž otevřel ústa, a aktivoval pečeti uzávěru právě ve chvíli, kdy došlo k prvnímu útoku ve formě přímého zásahu do jedné z koulí. Celá konstrukce se divoce zachvěla a skok lokální gravitace všechny srazil na zem. Brim zaťal zuby překvapením. Jak se mohl Ligerům u všech všudy podařit přímý zásah hned první salvou? Sotva stačili zpomalit pod rychlost světla, a přesto bylo jejich zaměřování... prostě skvělé, jiným slovem se to vyjádřit nedalo. O necelou vteřinu později zasáhla

satelit s děsivými otřesy druhá salva destruktörů a všechny obrazovky s jasným zábleskem pohasly. A pokud dokázal Brim sledovat vývoj boje, nevypálili Ligeři více než tucet salv. A zaznamenali dva přímé zásahy! A přitom se pohybovali takovou rychlostí, že jejich zaměřovací systémy neměly něco podobného vůbec dokázat...

Třetí, o něco vzdálenější zásah dozněl se strašlivým praskáním a tříštěním, když byla odtržena od struktury jedna z koulí. Lokální gravitace se na okamžik zhoupla a pak úplně zanikla a ti, kteří byli kolem pátracích zařízení, popadali po místnosti jako hadrové panenky, odráželi se od stěn a zařízení v děsivém tanci nohou, paží a rozbitého nábytku.

Sluchátka Brimovy přilby naplnila znět' vyděšených a bolestných výkřiků. A uprostřed nejhoršího chaosu zasáhla strukturu další salva, která otevřela v pancéřované stěně řídící místnosti velkou trhlinu a vytáhla veškerý vzduch do volného vesmíru s atmosférickou explozí, která odnesla celé pulty - včetně operátorů - do černoty kosmu. Brim sám byl vražen proti zakřivenému povrchu něčeho, co mu připadalo jako strop snímací komory. Císař Onrad vedle něho potířal hlavou a skrze průhlednou přilbu byla jasně vidět temná modřina na čele. V tupé záři poplachových lamp viděl, jak se Aramova křídla zmitají ve vrchní části jeho speciálně konstruovaného skafandru; A'zurnian byl omráčený, ale bezpochyby žil. Ale kde byl...? "Bejazi!" zavolal vysílačkou. "Kde zatraceně jste?"

"Tady," zasípal velvyslanec a jeho hlas zpola přehlušila nějaká žena, která hlučně zvracela do přilby. Když se Brim otočil, zahlédl paži, která mávala zpoza roztříštěných trosek pultu - jen několik irálů od velké trhliny, kterou byl vidět H RTP člun, kotvící na jediném optickém paprsku, který z neznámých důvodů zůstal napojený na zdroj energie. Jeho čtyřčlenná posádka, chráněná pouze skafandry, nedokázala rázové vlny přežít, ale člun samotný vypadal nepoškozeně. Brim se rychle otočil k císaři a všiml si, že tvář za obličejovým krytem je zkřivená a zarudlá vztekem. "Jste v pořádku, Vaše Veličenstvo?" zeptal se rychle.

"Zatraceně, NEJSEM v pořádku, u Voota!" zařval vztekle císař. "Jsem zatraceně rozružený!" Zamračil se na Brima právě v okamžiku, kdy satelit zasáhla další salva, která rozechvěla všechny stěny, ale protože už uvnitř nezbýval žádný vzduch, který by nesl zvuk, proběhlo vše v mrtvolném tichu. "Chci ty zmetky zabít! Vlastníma rukama!"

Navzdory zoufalé situaci se Brim musel usmát. Tohle byl Onrad. V žádném případě nemyslel na únik nebo bezpečí - chtěl se zapojit do boje!

Náhle císař vyhlédl ven a jeho pohled se zastavil na H RTP člunu. Čelo se mu svraštilo zamyšlením. "Brime," nadhodil a kývl bradou k malé lodi. "Předpokládám, že bys to chtěl těm zmetkům napráskat, kdyby tu byla nějaká možnost?"

Satelitem otrásl další zásah. "To se můžete vsadit," zavrčel Brim. "Ale co bychom mohli...?"

Onrad kývl k H RTP člunu. "Co kdybychom jim do těch jejich zatracených zadků vrazili pár torpéd?" zašeptal s úsměvem. "Bylo by to zatraceně lepší než tady sedět se založenýma rukama a dělat Ligerům cvičné cíle. Brime! Myslíš, že ten člun ještě dokáže létat?"

Brim se zamyslel jen na okamžik. "To bychom nejdřív museli zkusit, Vaše Veličenstvo," řekl.

"Už jsi nějaký podobný někdy řídil?" zeptal se Onrad.

"V Sherringtonových továrnách, Vaše Veličenstvo," odpověděl Brim a přikývl. "Mnohokrát."

"U Voota, Brime," zařval Onrad tak zvučně, že utišil veškeré hovory a křik na okruhu vysílaček, "co kdybys na chvíli vypustil všechny ty, Vaše Veličenstva? Jestli ta malá loď poletí, tak budeš velet ty. Je to jasné?"

"Budu se snažit, Vaše... ehm... jasně. Už se na tom pracuje. Arame!" zavolal. "Slyšel jsi to?"

"Ano, kapitáne," odpověděl A'zurnian slabě. "Jsem připraven."

"Dobře," kývl Brim. "Bereš si pravoboční křeslo. Oodame. V jakém stavu jste vy?"

"Vzteklý jako mokrá kočka," zavyl velvyslanec. "Pojďme ty parchanty pozabíjet. Zamlada jsem nebyl zrovna nejhorší torpédista."

"Já si vezmu destruktory," zaburácel Onrad. "Na střílení mě vždycky užilo."

Brim se rozhlédl po zničené řídící místnosti. Tady už nikdo z nich nic nedokáže. A navíc se zdálo, že se Ligeři na okamžik stáhli a útok polevil. "Tak odsud zmizme," zavolal, "než se na nás ti parchanti zase vrhnou." Ve stavu beztlíže se odrazil rukama do volného prostoru a vyrazil k novému východu, který jim poskytli Ligeři.

Zbytek stanice byl v troskách. Jedna z koulí zmizela úplně; jedinými důkazy její předchozí existence byly zkroucené a rozzubené spojovací trubice. Další koule zářila pekelnými plameny radiačního požáru. Obrovský systém antén byl nakloněn na jednu stranu v bizarním úhlu a na první pohled bylo jasné, že Stanice Ventnor nebude moci dlouhou dobu poskytovat varovné signály.

Čtveřice se posouvala podél servisních úchytek naložovací trubice a viděla, že imperiální raketoplán, kterým přiletěli, byl zničen také. H RTP člun přežil jen díky notné dávce štěstí, když ho před výbuchem, který roztřhl pancéřovanou stěnu stanice, uchránila právě naložovací trubice. V poměru k Brimovi se nyní nacházel zádi do vesmíru a vzhůru nohama a byl ukotven na jediném nouzovém optickém paprsku, který se aktivoval ve chvíli, kdy vysadily veškeré zdroje energie na stanici. A i když zášleh energie nepřátelského destrukturu povážlivě roztavil část ochranného krytu přídě, zdálo se, že je malá loď v překvapivě dobrém stavu. Její nešťastná posádka nebyla nicméně nikde v dohledu. Když dorazili na konec trubice, otočil se Brim k Aramovi. "Jak to vidíš?" zeptal se, zatímco vytahoval z pouzdra u opasku nouzové záchranné lano. Aktivoval kotevní konec, počkal, dokud neproběhla úspěšně série testů, a přichytil jej ke straně trubice.

Po dlouhé chvíli mlčení se A'zurnian nevesele zasmál a připojil své lano vedle jeho. "Nu, zrovna v tomto okamžiku mi připadá cokoli lepší než tady dělat cíl bandě zatracených Ligerů."

Brim přikývl a napadlo ho, kolik času jim asi ještě zbývá, než se nepřátelské lodě vrátí dokončit smrtící práci. "Takže se na to podíváme," řekl rozhodně. "Vaše Vel... ehm, Onrade, Oodame, počkejte tady s Aramem a já se mezitím podívám dovnitř. Nemá smysl, abychom se tam vláčeli všichni a zjistili, že se ta loď nedá ani nahodit."

"Dobrá," souhlasil Onrad.

S tím se Brim odrazil od trubice do vesmírné prázdnoty a ke člunu; za okamžik přistál nohama napřed na jednom z

horních torpédometů za otevřeným můstkovým průlezem. Ze svého nového místa měl vesmírnou stanici přímo nad hlavou a jeho tři společníci čekali horizontálně na stěně trubice. To byl přesně ten důvod, proč se místní 'nahoru' vždy odvozovalo od polohy většího vesmírného tělesa. Lidé to prostě dokázali chápat lépe. Přemohl krátký pocit závratí, vrátil se myšlenkami k HRTP člunu a vyrazil po žebříku dolů. Sotva dorazil na třetí příčel, zachytila jeho nohy lokální gravitace malé lodi. Pak už byla spousta věcí jednodušší. Pokynul Aramovi a pokračoval do nitra člunu, zatímco mu ve sluchátkách přílby zaznělo zaječení automatického přibližovacího poplachu.

"Vysokou rychlostí se přibližují neidentifikované lodě; přilet přibližně za čtyři celé pět jedna cyklu," varoval ho hlas. "Vysokou rychlostí se přibližují neidentifikované lodě; přilet přibližně za čtyři celé pět jedna cyklu."

Musí se vydat na cestu rychle!

Na stísněném řídicím můstku Brim okamžitě spustil kontrolu systému: všechno bylo v pořádku, kromě poškození několika kotevních podsystémů, které byly zasaženy rázovou vlnou výbuchů. Vystrčil hlavu z průlezu a pokynul ostatním třem, aby se nalodili. "Ale rychle!" zavolal do vysílačky. "Blíží se nám společnost!"

Než se všichni vtlačili na palubu, přepojil přívod energie k hlavnímu panelu a sledoval, jak řídicí pult ožil křivkami barevných čar. "Vypadá to, že poletí," řekl Aramovi, který dosedl k systémovému pultu za ním.

A'zumian spustil podrobnou kontrolu systému na svém pultu. "Poletí," potvrdil nakonec napjatě, "ale gravitační generátory trochu utrpěly. Dají se ovládat jen těmi nejzákladnějšími řídicími pokyny."

Onrad se ve vysílačce uchechtl. "S tím bych si nedělal starosti," řekl. "Dokud se mě budete držet, jste v bezpečí. Neslyšel jsem o jediném císaři, který by padl v boji. Kromě toho," dodal a povzbudivě na ně mrkl ze své přílby, "jim pěkně zatopím našimi destruktory, které" - na okamžik se odmlčel - "právě dokončily testovací sekvenci."

"Přilet neznámých lodí za jedna celá pět jedna cyklu."

Paluba se jim otřásla pod nohama, když Brim nahodil oba gravitační generátory zároveň - a snažil se nevšímat si hlučných stížností pohonného systému. "Nezní to špatně," poznamenal nakonec. "Oodame, co torpéda?"

"Všech pět odjistěno a bez problémů, Wilfe."

"Přilet neznámých lodí za nula celá pět jedna cyklu."

"Všichni připraveni?" zeptal se Brim naposledy. Sáhł na svém panelu po spínači PŘÍKON ENERGIE a otočil jím k bodu POHON právě v okamžiku, kdy jim přibližovací poplach rozezněl ve sluchátkách přílby ostrý zvuk.

"Leť!" odpověděly mu tři hlasy najednou.

Generátory naskočily okamžitě; Brim vypnul jediný kotevní paprsek, kterým byl člun upoután ke konstrukci, a vyrazil s malým člunem od trubice. Když se trochu vzdálili od stanice, objevily se v trhlíně ve stěně koule postavičky a mávaly jim v univerzálním gestu pro přání dobrého lovu. Pak se stáhly dovnitř pod ochranu rozbitých stěn koule.

Zatímco membrány sluchátek rozeznávalo ostré kvílení poplachu, Brim přesunul ovládání tahu na maximální hodnoty, zvedl příď nahoru a vyrazil od zničené stanice; pak se malá loď zhoupala na nový kurs a zaměřila přímo vstříc nalétávajícím Ligerům. Za okamžik satelit zmizel ve třech jasných záblescích energie, kterou následovaly tři rozmazané obrysy útočných lodí typu Zachtwager. Tři další přímé zásahy z necelých dvanácti výstřelů - a přitom Ligeři prolétli kolem tak rychle, že po zpomalení z hyperrychlosti teoreticky nemohli mít ani vteřinu času k zaměření. Jak tohle u všech všudy dokázali?

Brim otočil HRTP do nového směru a vyrazil za útočníky, jako by ani nebral na vědomí dokonalou ukázkou přesnosti nepřátelské destruktory palby. "Musíme ty zmetky sejmout!" zařval, když mu krev ztuhla touhou po pomstě.

"Oodame, připravte torpédometry jedna a dvě!"

Na hlavním panelu se dvě červená světla změnila v zelená. "Hotovo," hlásil Bejaz.

Brim nastavil nejvyšší možné zrychlení člunu a chtěl na Ligery zaútočit, až budou zatáčet k dalšímu útoku, zkřížit vystřelenými torpédy křivku jejich dráhy, ale Zachtwagery zrychlily po přímé linii do temnoty 'Wyckeovy prázdnoty, otevřely výstupy pohonu a okamžitě přešly do hyperrychlosti. "Zatraceně!" zaklel, ale jeho hlas přehlušil přibližovací poplach, který oznamoval přilet dalších cílů, které se blížily zezadu a bezpochyby mířily k poškozené stanici SPALSU. Otočil malou loď v půlkruhu a srovnal let s předpokládaným kursem Ligerů. "Tak dobře, Oodame," řekl, "letí nám sem dva další zmetci. Vidíte je?"

Velvyslanec neváhal ani okamžik. "Mám je v kursových zaměřovačích," potvrdil. "Právě se mi objevili na obrazovce. A podle rychlosti, jakou letí, právě vystoupili z hyperprostoru. Udržte ten člun chvilku v klidu. Musím ty parchanty pořádně zaměřit..."

Po chvíli, která jim připadala dlouhá jako milion standardních let, ozářil hyperobrazovky jasný záblesk těsně nad Brimovým řídicím pultem. Brzy se objevil druhý. Když se výhled znovu ustálil, viděl Brim, jak se za torpédy která letí do temnoty před nimi, táhnou úzké pásy gravitonů a opět rychle mizí. Až po několika okamžicích do jejich přímého zorného pole vletly zprava dva Zachtwagery, které připomínaly proti hvězdné obloze jen dva jasné body. Nepřátelé letěli naprosto vyrovnaným kursem - jejich navigátoři věděli, že se v oblasti nepohybují žádné imperiální lodě.

Náhle nejbližší Zachtwager vybuchl v oslnivé kouli radiačních plamenů. V téže chvíli druhý navigátor, který s ním letěl ve formaci, strhl svůj stroj ostře na pravobok a v hustém proudu gravitonů otočil loď opačným směrem a zpomalil - a skoro zastavil - velkou loď v letu. Pak se mu opět za zádi rozvinula široká brázda gravitonů a Liger vyrazil v opačném směru, tentokrát šikmo od satelitu.

"Skvělá navigátorina!" zvolal Brim obdivně. "On to vybral!"

"Tak za tím zmetkem!" zavyl vztekle Onrad. "My ty Ligery máme zabíjet, Brime, a ne je obdivovat!"

"Rozumím!" potvrdil Brim a nastavil generátorům plný vojenský tah. Ostře stočil řízení a vydal se za Ligerem přes 'Wyckeovu prázdnotu k Effer'wycku. "Bejazi! Torpédometry tři a čtyři!"

"Připraveny, Wilfe!" řekl Fluvánek napjatě a další dvě kontrolky změnila barvu z červené na zelenou.

Nyní musel letět za ligerskou loď tak rychle, aby mohl Bejaz vypálit torpéda z poněkud tupějšího úhlu. Tyto zbraně

byly proslulé svou nepřesností, a kdyby byly vyslány přímo do proudu gravitonů, nedolétly by daleko. Naštěstí byly lodě GA 87 výkonnostně omezeny v podsvětelných rychlostech ještě více než malý HRTTP člun. Projektanti u Gantheissera tento typ pojmenovali Zachtwager - neboli, ostrostřelec' - a byly to hranaté, neohrabaně působící velké lodě, jejichž hlavní výzbroj tvořily dopředu zaměřené destruktory ráže 483mi a dvojice otočných třicetimiliarových destruktory na zádi. Lodě byly používány většinou při útocích proti pozemním cílům. Jako prototypy se účastnily bojů u Fluvanny během předválečného tažení, které mělo toto malé království zničit, a lodě GA 87 nenacházely v místní flotile příliš těžké protivníky (s výjimkou několika lodí třídy Starfury IDS, které ale neustále procházely těžkými boji). V důsledku toho byla účinnost těchto lodí značně přeceňována a před masovou výrobou bylo provedeno pouze několik nepodstatných změn. I při taženích během prvních fází války si GA 87 dokázaly prostřílet cestu na Korbu, Gannatu a A'zurnu s relativní lehkostí. To jejich pověst vyhnalo do neuvěřitelných výšin, které ovšem neměly nic společného s jejich skutečnými schopnostmi. Ve srovnání se skvělými loděmi třídy Starfury nebo Defiant byly totiž GA 87 neuvěřitelně pomalé a slabě vyzbrojené a nepředstavovaly ani v nejmenším obtížné cíle pro silné útočné lodě, které podléhaly velitelské obrany Imperiální flotily.

Jen několik okamžiků poté, co se Brim se svou nepravděpodobnou posádkou zapojil do stíhání nepřítele, zahájili Ligeři útok zadními 30mi destruktory typu DR81. Onrad je okamžitě zarámoval palbou silného 225mi destrukturu HRTTP člunu. Ale když se hyperobrazovky znovu projasnily, obklopila už ligerskou loď záře Gandomova véefektu a nepřítel se chystal v plné rychlosti k přechodu do hyperprostoru.

"Už je máme," řekl Brim a otevřel výpusti pohonu. V téže okamžiku přepojil hlavní tah na malou jednodurystalovou jednotku pohonu člunu. S hlubokým zahřměním, které rozechvělo každý šroub v malém, silném trupu HRTTP člunu, se krystal probral k životu a hvězdy kolem se začaly rozmazávat a chvět, když se normální fotonové světlo měnilo v žhavé rudé záření přelévajících se mnohobarevných jisker, které se označovalo pojmem Daja-Perafův přesun. Brim odpojí namáhaný gravitační generátor - ten nebude zapotřebí, dokud se nevrátí do podsvětelné rychlosti - a sledoval, jak se obraz hyperobrazovek synchronizuje s pohonem. Pak se obraz znovu projasnil a znovu se objevil nekonečný majestát vesmírného prostoru - a Zachtwager za sebou táhl zelenou kýlovou brázdu, jejíž hyperprostorová rázová vlna zanikala v hmotě a negativním čase, vyplývající z složitých rovnic Travisových zákonů, které vládly letu v nadsvětelných rychlostech. Přesně podle plánu se nyní pohyboval na paralelním kursu s Ligery, odchýleném možná šest čárek k pravoboku.

Ohlédl se na okamžik zpět a zkontroloval vlastní kýlovou brázdu, pak nastavil pohon lodi na maximální hodnotu a přidal další energii do krystalové komory. Brzy začali Ligeři dohánět a GA 87 jim položil do cesty smrtící přehradu energie ze svých zadních destruktorych věží. Na tu Onrad odpověděl výstřely, které navzdory velké vzdálenosti působily nepříteli značné škody.

"Tak co? Na bezmocnou figurku to zase tak špatné nebylo, co?" zazářil Onrad.

"Rozený střelec!" poznamenal Bejaz uctivě. "Ti mizerové jsou od nás pěkně daleko."

"Vidíš, Wilfe?" zažertoval Aram. "Já vždycky říkal, že císaři musí umět alespoň něco." Z Onradova křesla se ozvala bouře předstíraně rozhněvaných reakcí.

"Už nikdy nebudu pochybovat," usmál se Brim nevesele a pak zatnul zuby. Nyní už před nimi začaly probleskovat okrajové hvězdy Efferwycku jako jasné body proti záři galaktického středu. Otočil se ve svém sedadle k Bejazovi.

"Oodame," řekl, "musíme toho Ligeru rychle dorazit a vyrazit zpátky. Už jsme se od Avalonu pěkně vzdálili."

"Je to zatím pořád ještě jen cyklus," ujistil ho velvyslanec.

Brim přikývl a otočil se znovu k řízení. Každá vteřina, kterou tím směrem uletěli, jim mohla přinést celý standardní rok problémů a při rychlosti dosahující hodnoty skoro 26M rychlosti světla pronikali do nepřítelově kontrolovaného prostoru znepokojivě daleko. Pokud mají Ligeři něco, co by se jen vzdáleně podobalo systému SPALS - a byl si jist, že něco podobného mít musí - pak budou během chvilky podél effer'wycké hranice znít poplachu na všech bojových stanovištích.

"Máme je na dostřel..." řekl Bejaz napjatě. "Přímý kurs, prosím..."

Přehající Gantheisser nyní viděli jako tmavou siluetu necelých šest c'lenytů daleko.

"Přímý kurs..."

Brim seděl u řízení tak napjatě, že když velvyslanec vypálil, málem vyskočil z křesla leknutím. Obzvlášť když Bejaz stiskl odpalovací spouště těsně předtím, než zařval: "Pal!"

"Pěkně děkujeme za probuzení, pane velvyslanče," zabručel otřeseně Onrad.

"Jo," dodal Aram. "Takhle vy to děláte u vás doma?"

"Omlouvám se," zašeptal Bejaz rozpačitě. "Ale podívejte, zval a ukázal předovými hyperobrazovkami do dále,

"navzdory všem nedostatům v procedurách jsem zaznamenal další zásah!"

Přehající Gantheisser náhle obklopila jiskřivá záře se žhavě rudým jádrem, která rychle měnila tvar a narůstala, až vytvořila obrovskou ohnivou kouli, zhroutila se do sebe a pohasla do několika zářících úlomků.

A než poslední zbytky ligerské lodi vychladly ve světle hvězd, Brim už otočil člun zpět, a aniž ubral nadsvětelnou rychlost, řítil se volným vesmírem pryč od Effer'wycku.

"Škrtněte si jeden Gantheisser!" volal Onrad šťastně. "No řekněte, pánové, není to mnohem, mnohem zatraceně lepší než sedět a dělat těm parchantům cvičný cíl?"

"To bych řekl!" přidal se Bejaz.

"Brime," rozkázal Onrad. "Až dostaneš tenhle kýbl šroubů zpátky domů na Avalon, užijeme si spoustu toho nejlepšího meemu, jaký v paláci najdu! Ať se propadnu, jestli si téhle války taky pořádně neužiju!"

"Ale zatraceně!" procedil Brim skrze zuby.

"Zatraceně?" zeptal se Onrad. "Proč zatraceně?"

V tom okamžiku se znovu rozezněl přibližovací poplach.

"Proto zatraceně," odpověděl Brim vztekale a ukázal nahoru k zádi, kde se za nimi řítily dva velké Gorn-Hoffy 262E v tak těsné formaci, že se špičky jejich křídel překrývaly. Podle žlutě natřených přídílů nebylo těžké rozpoznat, že jde o zkušené veterány.

"U Vootova červy prolezlého vousu," zabručel Onrad. "To mě mohlo napadnout, že mi budou chtít zkazit i tu zatracenou trochu radosti..."

"Bejazi," houkl Brim a nalehl na řízení lodi. "Připravte poslední torpédo. HNED!"

O chvíli později se na řídicím pultu rozzářilo zeleně poslední světlo. "Takže," zvedl Brim varovně ruku, "tohle torpédo neodpálíme. Místo toho ho hodíme přes palubu."

"Hodíme přes palubu?" zvolal Bejaz. "Odjištěné torpédo?"

"Přesně tak," přikývl Brim; Ligeři je doháněli opravdu rychle, "ale nastavte pojistku na nějakých pět set iralů."

"Vesmírná mina!" zašeptal Fluvánec. "Samozřejmě."

"Jen aby ještě pár vteřin nezahajovali palbu," zabručel Brim s očima přilepenýma na záďové obrazovce. Ligeři musí být přesně tam, kde je potřebuje mít. "Připravit..." řekl. Podle bzučení za záďovou trupovou obšívku poznal, že torpédo je odjištěno. Ligeři už byli skoro těsně za nimi - a bezpochyby se dohadovali, kdo bude mít přednost v palbě. Rozhodl se déle nečekat... "Vypustit!" zařval, posunul ovladače tahu do pole VOJENSKÝ PLUS a strhl malou loď do nejostřejšího výkrtu, který dokáže vybrat, aniž by zlomil trup...

Kapitola šestá

Zloději lodí

Sotva člun vzlétl do výkrtu, vybuchl celý vesmír v oslňujícím infemu energie, když oba Gorn-Hoffy vypálily salvy - naštěstí pro HRTP člun, který už se vyšplhal do poloviny únikového manévru, pozdě. Rázové vlny výbuchů slyšitelně zabrnkaly na malý trup člunu po celé délce jako struny obrovských hudebních nástrojů. Lokální gravitace se zhoupala a každý nepřípevněný předmět v kabině ožil vlastním životem a odrazil se od stěn jako starodávné projektily. V následujícím okamžiku celý jejich vesmír zešlel trhavým výbuchem světla a drobných úlomků, které umlčely jejich nadsvětelný pohon jednou provždy. Pravoboční hyperobrazovka explodovala v dešti ostrých střepů krystalu a Brim se vtěsnil do sedadla, zavřel oči a připravil se na poslední záchvěv bolesti, po němž bude rozmetán na atomy...

Ten ale nepřicházel.

Dýchal ve svém skafandru, jako by právě uběhl tryskem nejméně pět c'lenytů, a rozhlédl se po kabině. Stejně jako jeho společníci se musel i on tvářit nevěřicně a překvapeně.

"U všeho, co je svaté Gradygroatům," zašeptal ostýchavě Onrad. "Myslíte, že jsme mrtví?"

"Ne-ne, Vaše Veličenstvo," zažertoval roztřeseným hlasem Aram. "To bych neřekl. Jinak bysme asi neviděli tohle," a ukázal předovými hyperobrazovkami ven.

"U Vootova mastného dlouhého vousu," zašeptal Oodam užasle, "my jsme ty parchanty dostali." Před nimi pokračovaly oba Gorn-Hoffy v letu pouze díky setrvačnosti a pomalu mizely z dohledu; neovladatelně se točily a házely v bezcílných kruzích. Oba ztratily po jednom křídle, jeden na pravoboku, druhý na levoboku. Vesmírný prostor kolem nich se pomalu plnil záchrannými čluny. "Vy jste poslal to torpédo přímo mezi ně, že?" zeptal se Bejaz.

"Snažil jsem se," odpověděl roztřeseně Brim, který sotva dokázal ovládat hlas.

"U Voota..."

HRTP člun ztrácel každou vteřinou čím dál více na rychlosti a už se blížil konstantě hyperrychlosti, kterou musí překročit veškerá plavidla bez pohonu.

"A co teď?" nadhodil Aram.

"Bál jsem se, že se na to někdo zeptá," zašeptal Brim, "protože rozhodně nemůžeme zůstat tady. Každou chvíli sem přiletí záchranné lodi - a nikdo na jejich palubě nebude mluvit avalonštinou."

"Na tom něco bude," řekl Onrad. "Ale v mém případě o záchranných člunech nesmíme ani uvažovat. Nesmím se nechat zajmout."

Brim přikývl. To bylo jasné. "Dokážeš znovu nahodit pohon?" otočil se k Aramovi.

A'zurnian se sklonil nad systémovým pultem. Ten jako zázrakem stále ještě pracoval. "Pohon je mimo provoz," řekl nakonec. "Krystal samotný se zdá být docela v pořádku, ale nedokážu zajistit přívod energie. Během elektrického pulsu, který nastal po výbuchu torpéda, nejspíš vypadl ovládací systém."

Brim přikývl; toho se také obával. "Co gravitační generátor?" zeptal se. "Ten snad nahodit můžeš, ne?"

"Jo," přikývl Aram po chvíli uvažování. "Ale ten se nejspíš nebude dát moc ovládat."

"Potřebujeme jen tolik řízení, kolik by nás odsud dostalo, zatraceně. S jemným směřováním si můžeme dělat hlavu později."

"Ale jak se dostaneme pod úroveň hyperrychlosti?" zeptal se Aram. "Potřebujeme přece brzdit pohonem."

"Máme záchrannou brzdu," řekl Brim a ukázal na červený spínač pod průhledným plastovým krytem dole na řídicím panelu. "Ten si cestu k pohonu najít dokáže."

"U svatého Voota, na to jsem úplně zapomněl," zavrtěl hlavou Aram. Každá loď, která se dokázala pohybovat prostorem, musela být ze zákona vybavena nouzovým brzdícím systémem. Jinak by zničené lodě mohly putovat dálavami kosmu věčně. Obvykle se v obvodech těchto systémů nacházel dostatek energie k tomu, aby dokázal zastavit

lod' při jakékoli poruše.

"Tak to znáčkni," přikázal Brim. "Ty dva Gorn-Hoffy nejspíš ještě pořád dělají nějakých 30M rychlosti světla. Tím by se od nás měly alespoň kus dostat."

"Všichni připoutáni?" zeptal se Aram a zvedl průhledný kryt z červeného spínače.

"Pásky mám napájeny," řekl Onrad a kývl k ovladači v opěradle svého křesla.

"Já taky," přikývl Brim.

"I já," ozval se Bejaz.

"Wilfe?"

"Jo. Ted'!"

Aram udeřil do červeného spínače a pohon se okamžitě aktivoval - náhlým zpětným rázem roztrásl už tak dost zkoušený trup jako list v bouři. Brima to odhodilo bolestivě proti záchranným pásům, zatímco se znovu daly do pohybu volně položené předměty v celé kabině. Všechny hyperobrazovky, které ještě zůstaly v rámech, nyní vybuchly směrem dopředu a vnější pohled na vesmír jako by znovu zešilel, když lod' v jediném okamžiku prudce zpomalila na podsvětelnou rychlost. Pomalu se duha světél rozplynula v karmínové záři, a pak se z chaosu začaly pomalu vynořovat oranžově lemované obrysy. Jeden po druhém.

"Zvládli jsme to!" vydechl Onrad.

"Už to tak vypadá," přisvědčil Brim napjatě, když se kolem něho ustálily obrysy kabiny. Nakonec se mu navrátilo normální vidění. "Arame," zeptal se, Jak se to má s těmi systémy?"

"Nouzový systém vyprázdněn," odpověděl A'urnian.

"A dál?"

"Gravitační generátor vypadá funkčně, Wilfe. Ale všechno ostatní v téhle vaně vypadá nestabilně. Radši bychom měli někde přistát - a to co nejdřív."

"Ehm... až přistaneme..." nadhodil Onrad.

"Až přistaneme...?" pobídl ho Brim.

"Je to totéž jako s těmi záchrannými čluny," řekl císař tiše. "Nesmím dopustit, abych padl do zajetí. Kdyby se k tomu snad mělo schylovat, jeden z vás mě musí zastřelit. Rozumíte? Všichni máte poboční zbraně."

Brim sebou trhl a pak přikývl. Stejně tak ostatní.

"Přisahejte!" rozkázal jim Onrad. "Přestaňte myslet na mě, zatraceně, myslete na Impérium!"

"Přisahám..." vysoukal ze sebe Brim konečně.

"Já také," šeptl tiše Bejaz.

"Já také," připojil se Aram neochotně.

"Tak se zkusme dostat někam na pevnou zem," řekl Onrad.

Brim si vyvolal na navigační obrazovku holografickou mapu příslušné oblasti. Chopil se ovládání a manipuloval s obrazem tak, aby najel na nejbližší hvězdu systému Effer'wyck a pátral po planetách, na nichž panovaly životní podmínky nakloněné lidem. O chvíli později většina světélek pohasla. Tři nicméně zazářily jasněji. Jedno z nich obíhalo hvězdu přímo na okraji Wyckeovy prázdnoty. Když se jej dotkl logickým ukazovátkem, objevil se po straně její popis.

Effer'wyck:

Hranice, zóna HN31.6 (G.V)

Hvězda FTR8459/33.45499 (typ 1)

Planeta 3: Bra've (místní název)

Obyvatelná, anatomické typy 2, 9, 9A, 13-21, některé až 25 (viz poznámku CH-234)

Oběžná doba: 31 standardních metacyklů Odlehlá centra populace: žádné dominantní Silné zalesnění v mírném klimatickém pásu Dějiny: největší růst během 4800 století, kdy populace vystoupila až na přibližně 645 000 obyvatel. Od té doby dochází ke stahování do měst plus pokles porodnosti. Průmysl: většinou zemědělství. Starobylé ruiny ztracené civilizace

POZN.: Předpokládána předsunutá základna Ligy - 88.4 eskadra ,Angrieff': 44+ lodí třídy GA 87.

"Moc toho tedy na výběr není," zabručel Onrad.

"Je to nejbliž, čímž je výběr vyřešen," prohlásil rozhodně Brim. "Aktivujte chladicí jednotky skafandrů. Bez hyperobrazovek tu bude během průletu atmosférou trochu horko - i bez ohledu na to, jak moc budu šlapat na gravitační brzdy..." S tím stočil řízení a nastavil kurs na malou planetu, kterou její obyvatelé nazývali Bra've.

Už dávno pronikli za hranici, z níž mohli ještě sledovat zakřivení povrchu malé planety v systému Effer'wyck. Obloha byla takřka úplně černá - odstínem připomínala spíš temně modravou purpurovou - ale už k nim nepronikal svět hvězd z vnějšího prostoru. Malá hvězda typu I - která podle oficiálních záznamů Impéria nebyla nikdy pojmenována - už všechny své galaktické sourozence přesvítala. Pod sebou v šeru časného večera viděli lesy, řeky a občas vyčištěné oblasti polí - včetně širokého pásu studené fronty, z níž občas zazářil blesk a která je chvílemi rozhoupávala, když prolétali mezi některými výše položenými bouřkovými mraky.

Brim se dotýkal řízení jen zlehka a pokoušel se co nejméně namáhat gravitační generátor lodi, než vypadne úplně - což se pravděpodobně stane v nejbližší budoucnosti. Podle zvuků, které k němu doléhaly z prostoru za zadní stěnou

kabiny, přišel nejméně jeden, nebo daleko spíše oba, rotor primární pohonné jednotky (která byla během přistávání využívána i k brzdění) o magnetické tlumiče a nyní sebou HRTP člun pokaždé, když změnil sílu tahu, divoce trhal a zmítal. Vnitřek kabiny nyní vypadal, jako by v něm vypukl obzvlášť prudký požár - to vše kvůli horku, způsobenému průletem atmosférou, které Brim naštěstí (i když jen stěží) dokázal udržet v rozmezí parametrů chladicích jednotek imperiálních skafandrů. Prudké plameny, které šlehaly rozbitými rámy hyperobrazovek, stačily k roztavení a zčernání skoro všech předmětů organického původu, "To je mi tedy pěkně zatracený způsob, jak se chovat k císaři, u Voota!" zahromoval během nejhorší vřavy Onrad. Samozřejmě žertoval, ale Brim s ním z celého srdce souhlasil. Byl to pěkně zatracený způsob, jak se chovat ke Carescrianovi.

"Hej, podívejte se tamhle!" houkl náhle Aram a jeho hlas zněl ve sluchátkách chraplavě, protože z konektorů, vystavených povětrnostním podmínkám, shořela většina izolace. "Tamhle dole, zhruba c'lenyt na pravoboku!" Brim na okamžik odpoutal svou pozornost od lodi k majestátnímu kopci, který se zvedal z temnějších barev lesa jako světlejší skvrna zeleně. Na jeho vrcholku se osvětlena šerým soumrakem krčila malá vesnička, obklopená starou kamennou zdí. Dominovala okolní krajině jako nějaké velké hnízdo dravého tanwahra. Když se klouzavým letem snesli níž, zahlédli obrys gardygroatského opatství, které působilo dojmem, že zde bylo postaveno nejméně pět set standardních let před vznikem galaxie. Nějakých deset patnáct c'lenytů za vesnicí se noční nebe zrcadlilo v hladině malého jezera v hustě zalesněném údolí. Brim opatrně sklopil příď člunu, ubral příkon energie generátoru a zhluboka se nadechl. "Pokusím se nás posadit na hladinu toho jezera," řekl a právě v tom okamžiku se znovu ozvalo ostré bušení z oblasti generátoru.

"Tak se mi zdá, že ses k tomu nerozhodl jen ty," poznamenal Aram s napjatým úsměvem.

"Nu, loď se mnou rozhodně souhlasí," připustil Brim.

V tom okamžiku gravitační generátor zařval naposledy, člun se ještě jednou křečovitě zachvěl a pohonná jednotka ztichla.

"Myslím, že teď nám dala najevo, jak moc s námi souhlasí," podotkl Aram do ohlušujícího ticha.

"Fantazie," zabručel Brim. "Prostě zatracená fantazie. Celý můj život v kostce." Zaťal zuby. Bez gravitačního generátoru mohl HRTP člun klouzavým letem překonat větší vzdálenost než hozený kámen, ale zase tak velký rozdíl to nebude. Podle síly setrvačnosti už mohl klidně určit místo jejich dopadu, ale dole byla tma - kromě bělavé záře blesků v mračnecích.

"No to je vynikající!" zabručel Bejaz. "Jen se podívejte k pravoboku. Jestli to není ligerská základna, tak sním tuhle přílbu. Zrovna rozsvěcují světla."

"Nenič si zuby, příteli," řekl Onrad tiše. "Tuhle sázku by nepřijal nikdo. Podél pojižďecích drah jsou zaparkovány Zachtwagery."

Brim si mohl dovolit jen krátký pohled, aby jeho pozorování potvrdil - ale delší dobu by na to ani nepotřeboval. "Takže tím končí nápad se na tuhle planetu nenápadně vkrást," pokrčil rameny. "V okruhu sta c'lenytů museli zaslechnout naše generátory i místní hluší."

"Pokud jim nedokázali vyslat dostatečné varování už ty dva Gorn-Hoffy, které jsme dostali," dodal Aram.

"Přitáhněte si všichni bezpečnostní pásy, jak to půjde nejvíc," varoval je Brim a sám přidal svým záchranným jednotkám tolik, až to zabolelo. "A nastavte skafandry na minimální pohyb," dodal se zachvěvém závisti. On sám se tolik chránit nemohl, protože jeho skafandr musel zůstat pružný - musel loď neustále řídit.

"Rozumím," řekl Onrad klidně.

Ostatní jen zabručeli.

Nyní už zbýval k řízení lodi jen směrovací motor. Brim jej použije při dopadu v poslední, zoufalé snaze změkčit náraz. A pak tu byl samozřejmě samotný les - mířili totiž rychle do rozlehlého háje obrovských stromů. Těsně před dopadem zapnul přistávací světla a zoufale si vybral dva tlusté kmeny dubu podobných stromů, které mu od sebe připadaly vzdáleny o něco více než byl průměr trupu. Pokud dokáže nasměrovat člun mezi ně, silná křídélka s usazením destruktorků se odlomí od obšívky a uberou lodi podstatnou část setrvačnosti dřív, než hlavní trup narazí na něco tvrdšího než křoviska. "Jdeme na to!" varoval ostatní a člun se kýlem poprvé dotkl země.

Pak už se všechno dělo příliš rychle na to, aby zbýval čas pro něco jiného než reflexy. Stromy se kolem nich na pozadí temnějšího soumraku mihly jako rozmazaná hmota, a pak v jediném okamžiku drtivého zvuku a tříštění celý vesmír zešílel, když loď narazila destruktorkovými věžemi do kmenů stromů. Brim došlápl plnou vahou na pravoboční kormidlo a na kratičky zlomek vteřiny se mu zdálo, že zaslechl vytí směrovacího motoru. Člun v oblaku zlomených větví a listů sklouzl stranou; cestou podtínal kmeny stromů, jako by se změnil v nějaký obří lesní žací stroj. V poslední chvíli zahlédl, jak se jim do cesty postavil ten nejsilnější a nejmohutnější kmen, jaký v tomhle lese existoval. Zašátral po ovladači pevnosti skafandru a srazil jej na minimum právě v okamžiku, kdy mu na víčka zavřených očí vyvolal děsivý náraz soukromou galaxií hvězd... kterou následovala konejšivá temnota, která mu zahálila smysly temným šátkem...

Připadalo mu, že k němu Onradův hlas doléhá jakoby z velké dálky... "Myslím, že ten mizera ještě žije..."

"Vaše Veličenstvo...?" zasténal Brim.

"Wilf?"

"Jo."

Carescrian ležel natažený nepohodlně na zádech a sotva dokázal rozeznat tři postavy, které se nad ním ve tmě tyčily. Obličejový kryt přílby měl otevřený a do chřípí mu stoupala silná, skoro až hmatatelná vůně vlhké lesní půdy. V dálce šlehaly z mraků blesky a až po delší odmlce se ozývalo dunění hromu. Jasně, pomyslel si. Ten les... Takže přece jen

nakonec to přistání přežil.

"Je to zatracený zázrak, že jste ještě mezi námi," poznamenal Bejaz. "Musel jste si vyztužit skafandr v posledním možném okamžiku, jinak by vás to rozmačkalo na marmeládu."

"Máš pocit, že sis něco zlomil, Wilfe?" zeptal se Aram.

Brim se několik okamžiků snažil napínat svaly na různých částech těla. Všechny ho bolely, ale... "Myslím, že jsem v pořádku," řekl váhavě.

"Dokážeš vstát?" zeptal se Onrad.

"O to jsem se chtěl pokusit právě teď," řekl Brim a převálil se na břicho. Opatrně stáhl kolena pod trup. Zatím to šlo dobře. Pak se opřel o ruce, vytáhl se do kleku a zkusmo chvilku otáčel hlavou do stran. Zhruba dvacet iralů od něho se opírala temná hromada toho, co zbylo z HRTF člunu, o masivní kmen mohutného stromu.

"Tak co, jak se cítíš?" zeptal se Bejaz.

"Jak někdo kdysi dávno řekl," zažertoval Brim, zatímco opatrně vstával, "malá bolest ještě nikomu neuškodila". Ale já nejspíš budu muset předefinovat termín 'malá'."

"Takže?" zeptal se Onrad, zatímco mezi stromy znovu šlehlo světlo blesku.

Když se ozvalo dunění hromu, měl už za sebou Brim několik pokusných kroků. "Nu, řekl bych skoro, že jsem v pořádku," prohlásil trochu užasle.

"Díky Vootovi za to," zapřisáhl se Onrad. "Musíme odsud zmizet. Za úsvitu se v tomhle lese budou rojit Ligeři."

"Tak dobře," řekl Brim nejistě. "Ale kam?"

"Nu," zabručel Onrad nevesele, "napadlo mě, že bychom se mohli vypravit směrem k té vesnici na kopci, kterou jsme zahlédli ze vzduchu."

"Zhruba ve stejném směru ale leží ta ligerská základna," připomněl mu Aram přes další hrom.

"Já vím," přikývl Onrad. "Ale ty se o tyhle dva naše problémy postaráš za nás, příteli."

"Já?" zeptal se nechápavě Aram a pak zastěnal. "Ale samozřejmě!" zvolal. "Už trávím létáním ve vesmíru tolik času, že skoro zapomínám, že dokážu létat sám."

"Snesou to ta tvoje popálená křídla?" zeptal se Brim.

Aram pokrčil rameny. "Nějak to půjde," řekl a odepnul si část skafandru, která zakrývala křídla. "Cvičím kdykoli se dostanu na pevnou zem a mám kolem dostatek místa." Na okamžik vzhledl k obloze, kterou proťal další blesk, a pak si začal protahovat svaly na křídlech jako atlet, který se chystá k závodu.

"Tím by o to bylo postaráno," přikývl Brim. "Ale co pak, když tu vesnici najdeme?"

"Můžeš hádat stejně dobře jako já," přiznal Onrad. "Ale předpokládám, že kde je vesnice, tam budou také Effer'wyckané. A nedokážu uvěřit tomu, že by nějak milovali Ligery, kteří plní jejich zemi."

"Na tom patrně něco bude," souhlasil zamyšleně Bejaz. "Patrně se tam dovoláme větší pomoci než někde uprostřed lesa."

"Co si o tom myslíš, Arame?" zeptal se Onrad, jehož tvář na okamžik ozářil blesk.

"Já jsem připraven k letu," řekl A'zurnian, zatímco koruny stromů rozšuměl závan silného větru, "pokud do toho jdete i vy."

"Wilfe?"

"Vypadá to dobře," odpověděl Carescrian. "Rozhodně na nic lepšího přijít nedokážu, i když ta bouřka rozhodně míří naším směrem. Dokážeš létat v dešti, Arame?"

"Ještě jsem se nerozpustil," zažertoval A'zurnian.

"Takže domluveno," řekl Onrad. "Jak jsme na tom s výzbrojí? Máme něco kromě vašich pobočních zbraní?"

"Jo," zavtipkoval Aram, "Jak se říká u nás na A'zurnu: 'Získáš víc laskavým slovem a blasterem v ruce než laskavým slovem samotným'."

"Pravda," usmál se Bejaz. "Nu," řekl a ukázal na dlouhou, otlučenou a pomačkanou kovovou krabici, která mu ležela u nohou, "tohle jsem vytáhl z trosek, zatímco jste křísili Wilfa. Stojí na tom, že jsou v tom základní pomůcky pro přežití, ale ať se propadnu, jestli to dokážu otevřít."

"Nejspíš se to zaklínilo," nadhodil Onrad, když se chvilku marně snažil otevřít krabici sám.

"Já se o to postarám," řekl Brim a opatrně vykročil k troskám. O pár vteřin později se vrátil se silnou, zhruba tří iraly dlouhou kovovou tyčí. "Našel jsem si 'carescrianský argument'," uchechtl se temně a zaútočil na skříňku. Po několika vteřinách děsivého skřipání kovu o kov se skříňka otevřela. "Na práci s jemnými nástroji mě vždycky užilo," poznamenal hrdě.

"To tedy vidím," zasmál se Onrad. "Vlastně nevidím."

"Je tu tak trochu tma," souhlasil Bejaz.

"Tak s tím něco uděláme," řekl Brim a naslepo se chvilku prohrabával obsahem skříňky. "Vsadím se, že tohle je..."

"Svítilna!" doplnil potěšeně císař, když vnitřek skříňky prosvítla tupá záře.

"A ohleduplně nastavená na nejnižší intenzitu," řekl Brim obdivně. "Vůbec tady přece nestojíme o nějaké jasné světlo - i když jim ty blesky musí pěkně zmást orbitální světelné senzory." Rychle se probral zbývajícími předměty ve skříňce: týdenní polní dávky (ANATOMICKÉ TYPY 2, 9, 9A, 13-21, NĚKTERÉ AŽ 25), čtyři rychlopalné blasterové obušky BL-58 se šestnácti energetickými zásobníky, krabice se šestatřiceti protonovými granáty, osm rychlostahovacích záplat na skafandry, příruční lékárníčka, čtyři batohy s lezeckými potřebami a náhradní svítilna. "Na základní pomůcky pro přežití to jde," poznamenal s úsměvem a rozdál všem blasterové obušky. Otřel ze svého poslední zbytky konzervačního gelu, zasunul do pažby energetický zásobník a spustil testovací sekvenci. Po chvilce se vedle pojistky rozsvítila měkce žlutá kontrolka PŘIPRAVENO.

"Můj obušek je v pořádku," řekl Onrad.

"Můj také," přikývl Aram.

"Mám nějaký vybitý zásobník," postěžoval si Bejaz a odhodil plochou schránku do trosek člunu.

Brim mu hodil další. Ten fungoval bez problémů.

"Arame," zeptal se Bejaz, "kolik toho s sebou uneseš, když poletíš?"

"Už jsem trochu vyšel ze cviku," přiznal se A'zurnian. "Nejspíš bych s sebou mohl k tomuhle skafandru vzít ještě blaster, ale někdo mi bude muset nést batoh, zatímco budu nahoře."

"Když půjdeš nahoru, tak si s sebou nevezmeš vůbec nic, můj opeřený příteli," řekl Brim. "Ligeři budou používat bezpečnostní senzory, nastavené na kov a syntetické materiály. V takovém lese nebudou rozhodně pátrat po ptácích a tak podobně. Ani po velkých ptácích."

"Na tom něco bude, Wilfe," připustil Aram. "Počítám, že dokud budu ve vzduchu, bude se někdo vláčet se všemi mými věcmi."

"V tom bych neviděl problém," řekl Onrad.

"Tak dobře," prohlásil A'zurnian a vzhlédl k vrcholům stromů. "Když už jsme si tady udělali takovou pěknou paseku, tak vyrazím na první obhlídku okolí rovnou odsud." Když se svlékl ze skafandru, vypadala jeho rudohnědá pera v temnotě skoro černá.

"Nebudeš mít pak nějaké problémy s tím, abys nás zase našel?" zeptal se Brim.

"Taky už jsem o tom přemýšlel," odpověděl Aram. "Nejspíš bude nejlepší, když použijete svítilnu. Ve tmě jsem se vždycky docela dobře dokázal vrátit tam, odkud jsem vzlétl, ale lesy jako je tenhle z výšky pěti set iralů vypadají všechny stejně."

"Ale světlem také ukážeme Ligerům na orbitu, kde jsme," varoval je Bejaz.

"Jsem přesvědčen, že o to se postará bouřka," řekl Brim.

"To je pravda," přikývl Aram. "Kromě toho nerozsvítíte dřív, než mě uslyšíte přímo nad sebou. Budu létat ve čtvercích, dokud neuslyším někoho z vás volat nebo nezahlednu světlo. Co vy na to?"

"Zní to dobře," řekl Onrad. "Ať se na tebe nahoře usmívá štěstěna."

"U Vootova vousu, ať se s tebou klidně vyspí!" zaklel Bejaz,

"To by se mi možná líbilo ještě víc," uchechl se Aram. Pak se opřel svými velkými křídly do vzduchu. O chvíli později se vznesl do svého rodného živlu.

Brimovi přeběhl po zádech mráz, když sledoval, jak se jeho přítel mění v nejasný obrys proti potměšlé obloze, až nakonec zmizel úplně. Tak tohle, pomyslel si s úsměvem, bylo létání!

O necelou čtvrtinu metacyklu později zaslechli od korun stromů zpěv.

"Žil kdysi mladý letec z B'etlo," znělo jim nad hlavami, "který létal rychleji než světlo... Jednoho dne relativně zmizel... a vrátil se o den dřív - a pak začala ta svízel..."

"Hej, Arame" zavolal Brim k temné obloze. "Tady jsme!"

"Kde přesně?" zeptal se na pozadí bouřky hlas. "Tady!"

"Zavolej ještě jednou!" Tentokrát byl Aramův hlas blíž.

"Tady!"

"Jo," řekl Aram. "Blikni jednou - stáhni intenzitu na ŽHNUTÍ. Myslím, že jsem přímo nad vámi."

Brim nastavil intenzitu světla na ŽHNUTÍ a jednou blikl.

"To stačí," odpověděl Aram. "Jdu k vám."

Brim okamžitě viděl, jak jedna část černé oblohy potměšle ještě více a o chvíli později Aram přistál.

"Jak ti to jde?"

"Je to legrace," odpověděl Aram. "Kromě větru - ten sílí čím dál víc, jak se blíží bouřka k nám. Ale budeme muset okamžitě vyrazit. Zahlédl jsem tři pátrací skupiny, které mířily lesem přímo sem. Musí to být námořníci, protože dělají dost hluku, jako dva pluky pozemního vojska." Na okamžik se odmlčel. "Poslyšte," navrhl, "alespoň do svítání si s sebou nahoru vezmu přilbu a zůstanu tam, zatímco vy půjdete. Přilba je moc malá na to, aby spustila nějaký detekční poplach, a my se alespoň můžeme vždycky spojit vysílačkou. Kromě toho vás takhle dokážu najít i bez svítilny a budu vás udržovat v co nejpřímějším směru pochodu."

"Než vyjde slunce, zbývá nám ještě celých deset metacyklů," řekl Brim, když se podíval na své cyklovky. "Dokážeš zůstat nahoře tak dlouho?"

"To záleží na bouři," odpověděl Aram a vzhlédl ke korunám stromů, nad nimiž projel další blesk. "Kdybych se cítil unaveně, tak ti dám vědět. Máte někdo něco proti tomuhle plánu?"

"Myslím, že ne," řekl Brim po chvilce. "Je to nejspíš nejlepší způsob, jak to udělat."

"Tak dobře," přikývl Onrad. "Rozděleme se o zbytek těch věcí a vyrazíme."

Během půlky metacyklu už se dali na cestu: Brim se svými dvěma neokřídlenými společníky kráčeli a klopýtali v řadě lesem a nechali se vést Aramem, který se vznášel a létal nad nimi. Brim, který kráčel jako poslední, se nedokázal ubránit úsměvu. Už jsme v tom zase, pomyslel si. Bylo zábavné, jak rychle se věci ve válce měnily. Neuběhlo zase tolik času od chvíle, kdy se bál, že ho bude práce velitele perutě nudit...

"Tak co, jak to vypadá u tebe nahoře?" spojil se Brim s Aramem vysílačkou, zabudovanou v přilbě. A'zurnian byl ve vzduchu už více než celý metacyklus a podle prudkých závanů větru měla bouře vypuknout každou chvíli.

"Trochu to tady hází," odpověděl Aram, "ale kromě toho to jde jako po másle." Uchechl se. "To vy jste chudáci, když se musíte tahat s mým batohem navíc. Jak si vedete vy?"

"Kdyby to nebyla taková legrace, tak bych nejraději letěl lodí," zažertoval Brim.

"Jo," zasmál se Aram, "Myslím, že chápu, jak to myslíš."

"Kde vlastně zrovna teď jsi?" zeptal se Brim.

"Zhruba dva c'leny od vás - přímo nad ligerskou základnou."

"Děje se tam něco zajímavého?"

Aram se zasmál. "Než začalo pršet, tak to tu vypadalo jako v rozkopnutém mraveništi," řekl. "Teď se to tu přece jen trochu uklidnilo."

"Nejspíš čekají, až se rozední a pak nás vyrazí hledat," nadhodil Brim.

"Taky bych řekl," připustil Aram. "A.... počkej chvilku," řekl náhle. "Tak tohle je ale zajímavé."

"Co?" zeptal se Brim.

"Počkej..." řekl A'zurnian.

O chvilku později se nad lesem rozlehlo směrem od základny dunění poněkud hlubší: nemohlo být pochyb o tom, že na jejich Bectonově potrubí právě přistává vesmírná loď. Ve větvích stromů zašuměly první kapky deště a vzduch vlhce voněl. Uběhlo skoro čtvrt metacyklu, když se Aram ozval znovu.

"Právě přistál jeden z těch malých Gorn-Hoffů 219," hlásil vzrušeně, "Viš, to jsou ty vládní lodě, které přiděluje jejich nejvyšší velení důležitým úředníkům a generálům."

"Jasně," přikývl Brim. "Dvě navigační křesla, zdvojené generátory na pylonech v zadní části trupu a nějakých osm míst pro cestující. Samé měkké polstrování."

"Přesně tak."

"A dál...?"

"Je to nějaká vysoká šarže," odpověděl Aram, zatímco blesk na okamžik ozářil stromy nezvyklým jasem. Déšť nyní dopadal do lesa ve stálém proudu a vítr vyl v korunách. "Ze základny mu vyjela naproti limuzína, představ si. Jakmile ta dva devatenáctka dorolovala, vystoupilo z ní pár černě oděných Dozorců a loď odjela na startovní konec Bectonova potrubí. Teď tam stojí s otevřenými průlezy a posádka se poflakuje kolem."

"Takže?" zeptal se Onrad. "Co tím chceš vlastně říct?"

"Napadlo mě, že by tou dva devatenáctkou byla docela příjemná cesta zpátky na Avalon," řekl Aram. "Vsadil bych se dokonce, že už je připravená k odletu."

"To chceš navrhnout, abychom ji ukradli?" zeptal se Onrad.

"Přesně tak," odpověděl Aram.

"Zatraceně." Onrad se zamyšleně zasmál. "Ligerská vládní loď. Ale že se to mému smyslu pro luxus zamlouvá. A navíc, no řekněte, nenamíchli bychom ty zatracené zmetky?"

"Možná je to past," nadhodil opatrně Bejaz.

"O tom pochybuji," řekl Onrad po chvíli úvah. "Neví ani, jestli jsme vůbec naživu - nemluvě o tom, že jsme tak blízko jejich základně. Arame, kolik cesty nám vlastně zbývá k té lodi?"

"Myslíte tu dva devatenáctku, Vaše Veličenstvo?"

"Ne, mluvím o zatraceném Benwellu" zavrčel Onrad.

"Ehm... omlouvám se," řekl Aram rozpačitě. "Nejste od ní ani půl c'lenytu."

"Dobře," řekl císař. "Brime, myslíš, že bys dokázal ten kýbl šroubů odlepit od země? Víš, že dokážeš číst ve vertuchtu."

"No, myslím, že za pokus by to rozhodně stálo," odpověděl Brim. "Raději bych vložil osud do rukou tomu Gorn-Hoffu než vesnici vystrašených místních obyvatel."

"Jo. Já také," přidal se Bejaz. "Ale je to jen a jen na vás, Vaše Veličenstvo. Vy jste ten, kdo tu bude riskovat nejvíc."

"Navrhuji, abychom do toho šli," odpověděl Onrad bez přemýšlení. "Pokud má být po mém, raději bych strávil dnešní noc na Avalonu."

"Takže příští zastávka Avalon," prohlásil Aram, "otočte se zhruba sto bodů doprava a pokračujte co nejrychleji přímou cestou."

"Rozumím," potvrdil Onrad a vzhledl do opony prudkého deště. Bez dalších slov vykročil promočenými křovisky s Bejazem a Brimem za zády.

Uběhla zhruba polovina metacyklu tvrdého pochodu, když je A'zurnian požádal, aby se na pasece zastavili. "Co se děje?" zeptal se Brim.

"Vracím se pro skafandr a batoh s nějakými granáty," řekl Aram. "To je další součást mého plánu." O chvíli později dorazil nad ně. "Budu potřebovat, abys mi posvítil, jinak k vám netrefím."

"Domluveno," řekl Brim, odsunul obličejový kryt přilby a přimhouřil oči proti dešti, než jednou blikl svítilnou.

Za několik okamžiků už A'zurnian s čvachtavým zvukem přistál na rozmočeném lesním palouku. "K okraji základny vám zbývá ještě zhruba pět set iralů," řekl trochu zadýchaně.

"Už jsi unavený?" zeptal se ho Brim, když mu podával skafandr.

"Ne víc, než kdybych s vámi rychle šel," odpověděl Aram, "proti větru, samozřejmě. Nezapomínej, že u nás doma je to normální způsob pohybu." Nasoukal se do skafandru, jak to šlo v hustém dešti nejrychleji. "Takže," pokračoval pak,

"situace vypadá takhle. Nejdřív je tam síťová bariéra, vysoká zhruba šestnáct iralů, které obklopuje celou základnu. Z H RTP člunu nebyla vidět, ale je tam a na podpůrných sloupech jsou silné reflektory. Předpokládám, že ta bariéra bude pod proudem."

"Dobrý odhad," přerušil ho Bejaz. "Už jsem ty ploty viděl dřív. Zabíjejí na vzdálenost dvou iralů."

"Takže to není žádné překvapení. Hned se k tomu vrátím. Nejdřív vám řeknu, jaký mám plán. Nejdřív se musíte všichni dostat na místo hned za vykáčenou oblastí u plotu - přímo proti té dva devatenáctce, kterou si... uhm, půjčíme. Jasně?"

"Zatím tomu rozumím," přikývl Brim.

"Dobře. Já si vezmu pár těchhle protonových granátů a poletím na opačnou stranu základny, kde stojí spousta montovaných budov a hangárů. Ten hlavoun odjel v limuzíně právě tam. Hádám, že v některých těch montovaných přístřešcích skladují hořlaviny - pár granátů by je mělo docela rychle zapálit."

"To by je mělo na chvíli zaměstnat," řekl Onrad.

"Přesně tak, Vaše Veličenstvo," pokračoval A'zurnian. "Alespoň v to doufám. A díky tomu dostanete vy tři příležitost prorazit v té bariéře otvor svými blastery a dostat se do té dva devatenáctky."

"A postarat se o posádku," řekl Onrad.

"A nastartovat ji," dodal Brim, jemuž bylo jasné, čím práce to bude.

"Zatímco vy se budete starat o tu jednodušší část plánu," zažertoval Aram, "já budu tu a tam rozhazovat granáty, abych Ligery trochu zaměstnal."

"A jakmile budeme my připraveni ke vzletu, ty se vrátíš a všichni čtyři odsud zmizíme. Je to tak?" zeptal se Onrad.

"Tak zní můj plán," řekl Aram a nasadil si znovu přilbu. "Ale budeme sebou všichni muset hodit. Moc dobře se mi v tomhle počasí nelétá a v tom skafandru to bude ještě horší."

"Kolik těch granátů uneseš?" zeptal se Brim a podal mu jeden z předmětů velkých zhruba jako pěst.

Aram si jej několikrát nadhodil v ruce, zatímco dunění hromu prořizlo noc jako destruktorová salva. "Když k tomu přičtu skafandr a batoh, tak nějaký tučet," řekl nakonec. "Ale co - přidej mi ještě jeden navrch pro štěstí."

"Víš to určitě?" zeptal se Onrad. "Už jsi byl nahoře dlouho."

"Třináct," prohlásil Aram pevně.

"Takže třináct," pokrčil Brim rameny a pečlivě granáty zkontroloval, než je uložil do prázdného batohu. Když skončil, podal jej Aramovi, který si jej upevnil na řemen na pravém rukávu skafandru. "Uvidíme se na palubě té dva devatenáctky, příteli," řekl.

Aram sevřel Brimovo rameno. "Hlavně tu ligerskou vanu nahod', Wilfe. Já tam budu - s tím můžeš počítat." Pak jediným máchnutím křídel vzlétl vzhůru. Sotva vylétl na deset iralů, vítr ho skoro strhl stranou.

Zbývající trojice čekala na jeho první zprávu.

"Obráťte se tři čárky na pravobok a okamžitě běžte!" přikázal jim Aram po chvilce hlasem, sevřeným obavami.

"Rozumíme," odpověděl Brim a zaťal zuby. Mladý A'zurnian pomalu mizel z dohledu. Bylo jasné, že Onrad Arama zaslechl také, protože se rozběhl do lesa. Bude to jen tak tak!

Po několika chvílích chůze začala podrostem probleskávat světla. "Zdá se, že jsme tady, Arame," hlásil Brim. "Co vidíš?"

"Jste na místě," potvrdil Aram. Nyní už zněl jeho hlas udýchaně. "Po vnější okružní cestě míří vaším směrem hlídka, ale už se tady nemohu zdržovat. Musím jít rozhodit pár granátů."

"Začni je házet," nařídil mu Onrad. "My se postaráme o ty strážné." Pak se císař otočil ke svým dvěma společníkům.

"Připraveni?" zeptal se, zatímco si od opasku vytahoval blasterový obušek.

"Já jsem připraven," ujistil ho Brim a chopil se vlastní zbraně.

Bejaz jen zabručel. Ten nesl svou zbraň připravenou už nejméně čtvrt posledního metacyklu.

Případalo jim, že pak uběhla skoro celá věčnost, než z odvráceného konce základny zaslechlí tříštivý výbuch. "Jdeme na to!" zaburácel Onrad a prorazil mezi posledními několika stromy jako pozemní tank. Brim s Bejazem ho těsně následovali. Zastavili se před vykáčenou oblastí a Brim vystrčil hlavu z roští.

"Zatraceně," zaklel a stáhl se zpátky. "Všechno zpátky!" zašeptal. "Ta smradlavá hlídka od nás není víc jak pár iralů daleko." Tři šedě oděni Dozorci se právě zastavili a hleděli přes plot na oblak kouře a plamenů, který se zvedal z jednoho z hangárů.

"Co ta dva devatenáctka?" zeptal se Oodam tlumeně.

"Ta je přímo tam, kde Aram říkal, že bude," odpověděl Brim tiše. "Včetně posádky nějakých těch tisíc iralů od plotu.

Ale než si začneme dělat hlavu s něčím jiným, musíme si nejdřív poradit s těmi strážnými." Na okamžik se zamyslel.

"Zkusím to nejdřív sám. Čím méně hluku naděláme, tím líp."

"Jdi na to," zašeptal Onrad.

Brim stáhl pojistku k pažbě blasteru, počkal, dokud mu výbuch dalšího granátu neposkytl krytí, a pak vrazil do vymýceného prostoru. Než se mu mohli překvapení Ligeři postavit, sežehl dva z nich vysokoenergetickým zášlehem, který je doslova přepálil v půli.

Třetí Liger, který byl jasně rychlejší než jeho nešťastní spolubojovníci, se vrhl na zem a zároveň od opasku vytrhl svůj blaster.

Brim také padl k zemi, ale než mohl zamířit svým silným BL-58, Liger znovu vyskočil a odrazil se stranou - přímo do smrtícího pole plotu. S oslepujícím zábleskem a hlasitým, prskavým zasyčením se okamžitě proměnil v oblak mastného kouře a páry; tím připoutal k této straně plotu pozornost dvou navigátorů Gorn-Hoffu 218, kteří stáli před svým strojem

a s očividně narůstajícími obavami pozorovali záhadné výbuchy na základně.

"Musíme prorazit ten zatracený plot. Hned!" zařval Brim, zatímco zhruba uprostřed oblasti, kde stály zaparkovány Zachtwagery, vybuchl třetí granát. S tím začal svým blasterem pálit do síťoviny. Smrtící bariéra chvíli odolávala, ale za chvíli se s oslňujícím zábleskem uvolněné energie roztrhla, půl cyklu z ní pršely jiskry na obě strany kouřící mezery, až nakonec výboje ustaly, sledovány nevěřicným zrakem posádky Gorn-Hoffu. Nyní už vzduch trhal řev sirén a všechna světla na základně svítila.

Když k sobě čtvrtý výbuch na okamžik znovu přilákal pozornost obou nepřátelských navigátorů, Brim se svými dvěma přáteli proběhl tryskem trhlinou v plotě. Oba zmatení Ligeři se znovu ohlédli a vyděsilo je, když zahlédli, jak se na ně lijákem řítí tři postavy v imperiálních skafandrech, ozbrojené velkými blastery. Zoufale hmatli po svých pobočných zbraních a oba se vrhli do úkrytu stroje, ale dávka z Onradova blasteru jednoho z nich srazila k zemi dřív, než stačil uběhnout deset iralů. Druhý se vrhl k zemi a plazil se blátem k průlezu lodi.

Brim tak získal těch několik vteřin, které potřeboval.

Liger se připlížil ke spodnímu průlezu, ale zatímco se za sebou snažil zavřít kruhový poklop, dorazil na místo Brim a zoufale strčil hlavě svého blasteru přes dveřní parapet, z něhož stékala voda. Poklop se s rezavým zaskřipěním zastavil a Brim zaslechl, jak Liger vztekla a ustrašeně vykřikl. Vzhledl deštěm právě včas, aby viděl, jak se ze škvíry vysunula k jeho tváři hlavě silného blasteru Zspandu-50, kterou držel zamračený navigátor s knírem. Skoro hned vzápětí zaslechl silné zapraskání výboje - pak zaznělo tlumené bouchnutí a Zspandu vypadl z poklopu přímo vedle jeho hlavy.

"Toho parchanta jsem sejmul," řekl věčně Oodam, který se vyklonil z průlezu a podal mu ruku, aby mohl vstát. "Ale vsadím se, že tebe pěkně vytočil."

"N-nesmysl," překřikl Brim zadunění hromu. "Hned jak se vrátíme na Avalon, se můžu převléct..."

Další výbuch nezpůsobil granát. Brim právě přebíhal k hlavnímu průlezu lodi a bylo mu jasné, že něco explodovalo přímo uprostřed zaparkovaných Zachtwagerů. K temnému nebi se zvedal sloup ohně, obklopený oblakem narudlého kouře, a všude kolem létaly trosky. Základna se změnila v peklo vyjících sirén, deště, výbuchů, blesku a zmatku. Právě když nastupoval do Gorn-Hoffu, zaslechl pátý granát. Na dvou luxusních křeslech potažených drahocennou ofetí kůží ležel v kaluži krve bezhlavý Liger. Brim polkl žluč, která mu vystoupila hrdlem, přetáhl tělo k dřevěným bednám, nastaveným podél zadní stěny oddělení pro cestující, rozběhl se dopředu na řídicí můstek ligerské lodi a posadil se k navigačnímu pultu.

V záři svítilny vypadal hlavní panel docela normálně. Také samozřejmě ani nic jiného nečekal, protože byl jasně navržen k užívání pětiprstým lidem (na rozdíl od řídicích panelů sodeskayských lodí). Přímě před očima měl záhadně tvarovaný krystal, připojený napravo množstvím barevných drátů k provizorně vyhlížející skřínce. Bylo jasné, že jde o nějaké experimentální zařízení, které nemá nyní cenu zkoumat.

"Hlavní spínač, zatraceně," zamumlal polohlasně. "Kde je?"

Venku se zablesklo a on zahlédl skupinu vojáků, která deštěm běžela k díře, propálené v bariéře. Předpokládal, že poškození síťoviny bude hlášeno bezpečnostní centrále, ale ti zatracení Ligeři ji vyrazili spravit daleko dřív, než čekal! Když se ohlédl, spatřil v zadní části kajuty pro cestující Onrada s Bejazem, kteří stáli u otevřeného hlavního průlezu s připravenými blastery a zbytek granátů ležel pečlivě vyrovnaný v uličce. Tělo mrtvého Ligeru hodili přes palubu. Právě v tom okamžiku vybuchl venku další granát - tentokrát daleko blíže než ty předchozí. Nyní už ztratil pojem o počtu výbuchů, ale počítal s tím, že se A'zurnian musí pomalu pracovat ke dnu batohu.

Sílou vůle se uklidnil a znovu se rozhlédl po řídicím panelu po hlavním spínači. Mezi dvěma pulty zahlédl měřidla teploty generátorů a přímo pod nimi něco, co bylo patrně směrovací zařízení vnějšího pohonného okruhu. Vedle se nacházelo ovládání výpustí gravitonů a páky chladicího mechanismu. Měřidla teploty, směrovací zařízení, chladicí mechanismus. Všechno na jednom místě... Výbuch dalšího granátu následovalo zadunění hromu, které skoro cítil v kostech. A tady bylo řízení podsvětelného zrychlení, dobře. A hned pod ním řízení nadsvětelného zrychlení. Ale kde byl ten zatracený hlavní spínač? Všechno, co na téhle třikrát proklaté lodi zatím našel, mu bude k ničemu, pokud jej nenajde. Když blesk zahlal okolní krajinu takřka denním světlem, nadskočil leknutím.

Počkat! Tady, přímo před nosem, mezi všemi těmi přepínači! Velký červený spínač, označený slovem ZOMORT neboli „startér“. Podrážděně luskl prsty. Ten přece nemohl být v systémové oblasti. Zatracení Ligeři. Udeřil do něj dlaní a každý panel na řídicím můstku se rozzářil. U Vesmíru!

Takže zbývalo jen tu zatracenou mašinu nahodit. Zapátral pohledem na panelech, aby našel regulátor energie; věděl, že tady někde přece musí být... Pak zavrtěl hlavou a vzdal to. Prostě se bude muset spolehnout na to, že je nastavený správně. Znovu se soustředil na oblast panelu, kde byly umístěny přístroje, ovládající loď při podsvětelné rychlosti: jedno po druhém. Na okamžik se zahleděl na zelený posuvný mechanismus se stupnicí, ale netušil, k čemu by mohl být, a rozhodl se, že nejbezpečnější bude, když ho prozatím nechá být.

Naneštěstí situace nebyla zase tak jednoduchá. Věděl, že GA 87 létá při rychlosti nižší světla pomocí rotačních gravitačních generátorů, ale jaký typ to vlastně byl? Ligeři instalovali oba zaměnitelně, ale každý měl odlišnou startovní sekvenci. Rotační generátory typu Z-N vyžadovaly spuštění startovního okruhu několik vteřin před otevřením záklopy energie. Pokud se tak nestalo, plazmové pole bylo přesyceno a celá startovní sekvence musela být opakována - ale teprve až poté, co otáčky znovu klesly na nulu.

Na druhou stranu bylo u rotačních generátorů typu Y-Z nutné spustit startovní okruh a záklopu energie zároveň. A pokud byla záklopka otevřena jen o okamžik dříve - nebo později - než navigátor stiskl spínač START, zkrat ve vedení mohl ve skutečnosti zničit přerušovací mechanismus. Naneštěstí ještě nikdo v celém vesmíru nedokázal vymyslet funkční sdružovač.

Zhluboka se nadechl a bylo mu jasné, že to bude sázka naslepo. Někde na palubě lodi byla sada manuálů, které by se

mu opravdu hodily. Ale stejně je teď neměl čas hledat. Otřel dlaní vlhkost, která srážela na příďové hyperobrazovce, a vyhlédl ven, kde kolem plotu pobíhali strážníci a poblíž stál transportér s velkou cívkou síťoviny a velkými bednami na nářadí. Zatím si nikdo nevšiml těl poblíž průlezu - nebo je nepokládal za natolik důležité, aby kvůli tomu přerušoval práci při opravě plotu.

Pak se Brim ohlédl k zádi na pravoboční rotační generátor, který se nacházel na konci krátkého a silného pylonu. Na jeho proudnicovém krytu se těsně pod přerušovacím zařízením nacházely dvě řady chladicích dveří. Podobné generátory viděl jak u typů Z-N, tak i u Y-Z, ale ten druhý typ vyžadoval větší chlazení, protože spotřebovával energii pro dva systémy zároveň.

"Wilfe!" ozval se mu ve sluchátkách přílby Aramův unavený hlas. "Už mi zbývají poslední dva granáty," zalapal A'zurnian po dechu. "Jak si vedeš s tou lodí?"

"Jsem připraven k zahájení startovací sekvence," odpověděl Brim. "Jsi v pořádku?"

"Teď, když už mám batoh skoro prázdný, se mi letí líp," řekl Aram, "ale připadá mi, jako by ten zatracený skafandr byl z olova a ten vítr mi to taky moc neulehčuje."

"Dokážeš vydržet ještě chvíli?"

"Chvilku ano. Ale pospěš si."

"Tak dobře. Odhoď ty granáty co nejdál od nás a pak udržuj stabilní výšku, než tě zavolám. Pokud se mi ten krám nepodaří nahodit, tak se vydej do vesnice. Nemá smysl, aby nás chytili všichni."

"Rozumím," odpověděl Aram, ale Brim ho sotva slyšel; znovu se věnoval lodi. Nemohl si dovolit ztratit ani cyklus!

Nejdřív nahodil pomocnou pohonnou jednotku a sledoval, jak se začaly kontrolky přístrojů zbarvovat zeleně. Pak přepnul rozdělovač energie a aktivoval sytič energie. Na dvou zelených indikátorech, označených jako VLADAM-A a VLADAM-B poznal, že se mu podařilo nastavit úspěšně plazmu. Přikývl. Takže teď k samotným generátorům.

Venku slyšel křik. Přepnul na „jasný výhled“ a sledoval, jak se hyperobrazovky pročišťují. K díře v plotu běžela další skupina šedě oděných vojáků. Skoro všichni se zvědavě podívali k Gorn-Hoffu 219, ale pokračovali dál.

Brim v duchu poděkoval ligerskému drilu, který nutil lidi bez odporu a zájmu poslouchat rozkazy, a pak přesunul startér k poloze TOVO (pravobok). Na okamžik se ještě jednou rozhlédl po přístrojové desce - nezdálo se, že by něco nebylo v pořádku - aktivoval ovladač tahu a pak stiskl zároveň ZOMORT a ROTH-TA (základní energie). Rotační generátor se okamžitě rozhučel a jeho přerušovač zářivě zablikal. "Jeden... dva... tři..." odpočítával Brim, zatímco se zvuk přerušovače zvyšoval. Při deseti stiskl spínač SPUSTIT - rotační generátor naskočil, na okamžik se rozeřval, ale po vteřině zapraskal a sotva stačil jemně posunout dopředu ovladač tahu, zhasl.

"Zatraceně!" Teď bude muset začít úplně znovu.

"Co se stalo?" zavolal Onrad z oddělení pro cestující, zatímco někde poblíž letiště udeřil blesk, následovaný ohlušujícím hromem.

"Nevím," přiznal Brim vztekle. "Nejspíš jsem přidal málo energie." Dokázal se ovládat jen tak tak; znovu všechno vynuloval, vypnul rozdělovač energie a znovu aktivoval sytič. Indikátory označené VLADAM-A a VLADAM-B znovu zezelenaly a on podruhé aktivoval ovladač tahu.

Po žebrech mu stékal pramínek potu, když přesunul ovladač o trochu dál. Stačilo by totiž jen o miliaral více a znovu by to zpackal. Křik zvenčí zněl čím dál hlasitěji a skupina černě oděných Dozorců se shromažďovala kolem lodi. Dál u správních budov viděl, jak se na cestě zastavil ve sprše vodní tříště kluzák. Pevně stiskl víčka, když si uvědomil, že by musel zastřelit vlastního císaře!

Se srdcem v hrdle stiskl zároveň ZOMORT a ROTH-TA. Rotační generátor se poslušně roztočil a přerušovač zablikal.

"Jedna... dva... tři..." počítal. Při deseti znovu stiskl spínač SPUSTIT. Generátor znovu zařval, skoro okamžitě chytil, ale znovu začal prskat a zhasínat. Bez ohledu na to, jak moc posouval ovladač tahu, se celý trup rozechvěl.

Pak mu to došlo. Ten zelený posuvný mechanismus. Ta stupnice. To byl zatracený regulátor, který potřeboval!

Rozechvělou rukou jej přesunul k polovině stupnice a... zvuk zhasínajícího generátor se prohloubil a skoro okamžitě se ustálil na dunivém hukotu.

"Arame!" zavolal, zatímco nahazoval levoboční generátor.

Žádná odpověď...

"Arame! Slyšíš mě?"

"Jo, Wilfe. Nahodil jsi ji?"

"Právě teď. Dělej, okamžitě sem přilet!"

Brim jeho odpověď nezaslechl, protože právě v tom okamžiku vypuklo v kajutě pro cestující peklo. Podíval se doleva právě ve chvíli, kdy k hlavním průlezům Gorn-Hoffu vykročila vodou, hlubokou po kotníky přinejmenším dvacet Dozorců s pobočními zbraněmi v rukou. Většina okamžitě padla za obětí smrtící přehradné palbě Onrada s Bejazem, kteří hlídali u průlezu. O chvíli později se těch několik, kteří přežili, obrátilo na útěk a přehalo pryč, zatímco řvali na skupinu šedě oděných vojáků, kteří byli na cestě k plotu. A ti byli vyzbrojeni blasterovými obuškami dostatečné síly k tomu, aby poškodily samotnou loď.

Disciplinovaní vojáci se okamžitě chopili zbraní a začali v sevřené řadě postupovat k lodi; vedl je neuvěřitelně zdatný a odvážný poddůstojník - když se na něho Brim podíval, cítil, jak mu tuhne krev v žilách.

"Tak dělej, Arame!" zařval Brim do mikrofону. "Už nám moc času nezbývá!"

Sotva vyslovil poslední hlásku, rozerval se střed útvaru Ligerů děsivá exploze; vojáci, kteří ji přičiněním štěstěny přežili, se naprosto nedisciplinovaně rozprchli na všechny strany.

O pár vteřin později dopadla na zem okřídlená postava a okamžitě skočila průlezem dovnitř. "Jsem tady," zavolal Aram udýchaně. "Tak odsud vypadněme!"

Brim se nohou opřel do ovládání směrovacího motoru, posunul ovladače tahu úplně dopředu a malá loď vyrazila ke

vstupnímu ústí Bectonova potrubí. Onrad zabouchl poklop průlezu a celé okolí jako by ožilo ve sloupech vody a bahna, když na ně Ligeři zahájili palbu ze silnějších destruktů - a v tomtéž okamžiku vjela limuzína Brimovi přímo do cesty. Vyskočili z ní dva důstojníci; nevěnovali nejmenší pozornost bouři a začali pálit ze svých pobočných zbraní na hyperobrazovky řídicí kabiny. Brimovi by sice nevadilo, kdyby přešel je, ale rozhodně nechtěl narazit na něco tak pevného, jako byl jejich kluzák, takže stočil směrovací motor na pravou stranu.

Příliš mnoho!

"Ale ZATRACENĚ!" zařval, když se Gorn-Hoff protočil v širokém kruhu a pak zamířil znovu na limuzínu - tentokrát sebou jeden z důstojníků plácl do bahna velice nedůstojným způsobem. Ten druhý - plavovlasý, s hranatou čelistí a poněkud povědomým způsobem hezký - se ale na okamžik na loď zahleděl, opatrně ustoupil stranou a pak se širokým a pobaveným úsměvem schoval svůj blaster do pouzdra. Nakonec zamával promočenou čepicí a usmíval se, jako by náhle potkal starého známého - což byla ve skutečnosti pravda. Brim poznal jeho v tomtéž okamžiku.

"Kirsh Valentin," zašeptal spíš sám pro sebe než někomu jinému - jeho dávný nepřítel ze dvou válek a mnoha let zrádného takzvaného 'míru'. Ten zatracený Liger nemohl už situaci nijak zachránit - a zdálo se, že se docela dobře baví tím, jak se jeho odvěký rival rve s řízením malé vesmírné lodě!

Brim, skoro oslepený potem, mu chtěl nechtěl úsměv oplatil, zamával mu a lehce ťukl do směrovacího pedálu. Tentokrát se prosmýkl kolem limuzíny jen s hlasitým zaskřípěním, když kryt kýlového chladicího zařízení strhl z podvozku kluzáku většinu prostoru pro cestující.

A pak už náhle dorazili k portálu. Brim opatrně posunul ovladače tahu ještě více dopředu, přepnul na lokální gravitaci a postrčil loď na zářící trubici. "Držte se tam vzadu!" houkl, přišlápl gravitační brzdy a přesunul ovladače tahu až k vrchní hranici.

Řídicí můstek se rozechvěl duněním, do křesla spolunavigátora vklouzl promočený Aram a připoutal se. "Myslíš, že poletíš?" zažertoval, zatímco mu po peři stékala na podlahu voda a slévala se do malých kaluží.

"Tak to zjistíme - právě teď!" odpověděl Brim zamračeně a ohlédl se na Valentina, který se pořád ještě usmíval, a dokonce mu právě zasalutoval. I navzdory promočené uniformě byl Ligerův úsměv nakažlivý. Brim mu jej znovu oplatil - společně se zasalutováním - a vykopl brzdy. Malá loď okamžitě vyrazila přivaly deště a mírně se na Bectonově potrubí zapotácela, když k sobě Brim přitáhl neznámé řízení - příliš brzy! Gorn-Hoff se zvedl pouze na okamžik a pak se znovu usadil na potrubí. "Tak už zatraceně leť!" zařval na loď. "LEŤ!"

Tentokrát se Gorn-Hoff zvedl znovu příliš brzy k pohodlnému startu, ale díky Brimovým vrozeným navigačním schopnostem se už udržel ve vzduchu - i navzdory halasným protestům letových varovných systémů. Skoro v zátylku cítil Valentinův pohrdavý úsměv. O chvíli později se ale loď začala vyrovnávat a rozlétla se naslepo do bouře. Brzy začali zrychlovat k rychlosti světla. "Arame, už jsi přišel na to, jak se ovládá nadsvětelný pohon?" zeptal se.

A'zurnian zaváhal jen na okamžik. "Co je to czambell?" zeptal se.

"Krystal pohonu," přeložil Brim.

"V tom případě jsem na to přišel," řekl potěšeně Aram. Za okamžik už se jim paluba začala zachvívat pod nohama.

"Avalone, vracíme se k tobě!" zajásal udýchaně Aram.

"Jo, Avalone," opakoval Brim. Teď už to přece jen mohla být pravda. Se svým Gorn-Hoffem 219 dokáží předstihnout každý neohrabaný Zachtwager z té základny a s trochou štěstí budou daleko v Prázdnostech dřív, než Ligeři dokáží na pomoc povolát cokoliv rychlejšího. Nicméně daleko více štěstí budou potřebovat k tomu, aby se dokázali dopravit ve zdraví a vcelku takřka do centra Triády v lodí, na jejichž bocích byly vymalovány rudé dýky Ligy. Vyhrnul si manžetu, aby si zaznamenal, jak dlouho poletí, ale... "Zatraceně, jsou pryč," zvolal rozhořčeně a rychle prohmatal všechny kapsy vypůjčeného skafandru.

"Co je pryč?" zeptal se Aram a překvapeně se k němu otočil. "Něco není v pořádku s tou lodí?"

Brim zoufale zavrtěl hlavou. "Ne," zabručel, "s touhle lodí je v pořádku zatím všechno. Jen jsem zjistil, že jsem tam někde ztratil svoje cyklovky, ty, které jsem si koupil v Luculentu těsně předtím, než Effer'wyck hodil ručník do ringu. Zatraceně!"

"Chceš to otočit a vrátit se pro ně?" zažertoval Aram.

"Ne," řekl Brim a bouchl pěsti do opěradla křesla. "Ale jestli je tam někdo najde, tak budou vědět, že jsem tam byl.

Dokonce jsem si na ně nechal vyřýt jméno." Potřásl hlavou. "Mizerný život," ušklíbl se. "Nesnesu pomyšlení na to, že si mých cyklovek bude užívat nějaký zatracený Liger. Tak dobré jsem nikdy neměl."

Aram se zamračil. "No, nejspíš ani nebude moc záležet na tom, že lidi budou vědět, že jsi tam byl zrovna ty."

"Jo," souhlasil Brim a znechuceně znovu potřásl hlavou. "Doufejme, že tam Onrad neztratil svoje..."

Čistě pro jistotu nastavil Brim pro návrat domů nepřímý kurs: byl to starý pašerácký trik, který ho naučil Baxter Calhoun. Ještě než dokázali překročit rychlost světla, zachytili vysílání základny, která povolávala všechny lodě v oblasti k pronásledování ukradeného Gorn-Hoffu. Ale jakmile loď přešla na hyperrychlost, stočil ji do ostré zatáčky - přímo do divokého pásma gravitačních anomálií - a pak se probíjel zuřícími proudy volných gravitonů, souběžně s hranicí effer'wyckého sektoru, proplétal se mezi hraničními hvězdami a jejich satelity celou polovinu metacyklu, než nastavil kurs k domovu. Lest očividně zabrala (stejně jako vždy, kdykoli ji používal Calhoun), protože KA'PPA komunikace byla náhle zahlcena odpověďmi všech volných ligerských lodí v okolí - a všechny mířily plnou rychlostí na pozice podél přímé linie letu od základny k Triádě.

"Ale že se po nás těm zmetkům stýská, co?" poznamenal Aram, když se chvilku díval na statikou vyplněnou KA'PPA obrazovku. "Nikdy jsem si nevšiml, že by kvůli něčemu dělali takový poprask."

"Pravda," přisvědčil Brim. "Skoro to vypadá, jako by zapomněli na všechno ostatní. Jen se podívej na KA'PPA kanál - Vaše Veličenstvo, tohle byste měl vidět - dokonce odvolali pár náletů, které mířily na Avalon!"

Onrad vstoupil na letový můstek. "Kde je na tomhle ligerském voru vlastně KA'PPA?" zeptal se.

"Přímě tady, Vaše Veličenstvo," řekl Brim. "Přímě pod touhle krystalovou věcí."

Císař se zamračil a krystal si pozorně prohlédl. "Já sice žádný navigátor nejsem, ale nikdy jsem nic podobného neviděl. Co by to asi tak mohlo být?"

Brim se zasmál a otočil se v křesle. "Nemám tušení, Vaše Veličenstvo," odpověděl, "a ani já jsem nikdy nic takového neviděl. Vypadá to, jako by to sem přidali provizorně. A v ovládání lodi to nijak nepřekáží, takže..."

Onrad přikývl a obrátil svou pozornost ke KA'PPA obrazovce, po níž se míhaly další zprávy a souřadnice. "U Voota," zaklel, "kvůli jedné malé osobní lodi ale nadělají nějakého povyku. Myslíte, že by snad mohli vědět, že jsem na palubě já?"

Brim pokrčil rameny. "Jak by se to mohli dozvědět?"

"Pokud vůbec někdo na tom satelitu systému SPALS přežil, tak bych nepředpokládal, že by jim to řekl," zavrtěl hlavou Onrad a zamračil se. "Ta věc je natolik tajná, že se k ní nedostane na sto c'lenytů nikdo, kdo není úplně bez poskvrnky." Znovu zavrtěl hlavou. "To musí být nějaká náhoda."

"No to je fantazie," zabručel Brim, zatímco KA'PPA hlášení se žádostmi o pomoc při pátrání nabývala na počtu a naléhavosti. V jedné chvíli se malému Gorn-Hoffu 219 dostalo ostrého napomenutí od kolem prolétajícího Gorn-Hoffu 262 za to, že se nepřipojili k pátrání po weg'wysershmook lodi. Brim se na okamžik zamračil. "Weg'wysershmook?"

Takové slovo ve vertuchtu příliš často neslyšel. Domyslel si ale, že bylo odvozeno z výrazu, který měl něco společného se sklem nebo minerálními krystaly. Na druhou stranu ale většinou pracoval s běžnou a nekomplikovanou formou vertuchtu, žádné složité vědecké nebo technické výrazy neovládal. Nevele se usmál a vyslal KA'PPA systémem odpověď (v bezchybném vertuchtu), že se účastní tajné mise a pokud se bude druhá loď snažit o další komunikaci, posádka se brzy dostane do vážných potíží.

Na tuto zprávu už jim z druhého Gorn-Hoffu ani neodpověděli.

Brimovo pobavení nepřežilo ani čtvrtinu dalšího metacyklu, když se rozeřval přibližovací poplach malé dvě stě devatenáctky a malou loď srazila stranou děsivá exploze, která roztrhla samotnou hmotu vesmíru necelých tisíc iralů na pravoboku. Bylo jasné, že se je někdo snaží zarámovat. Brim se otočil v křesle právě včas, aby zahlédl, jak se mu za zády usazuje čtveřice imperiálních křižníků třídy Starfury - letěly tak bezstarostně rychle, že ho dohnaly dřív, než se dokázal pohnout. Štíhlé, smrtící lodě se v oblasti gravitačních turbulencí sice otáčely trochu tvrději, ale jinak dokázaly předstihnout Gorn-Hoff 219 takřka ve všem - počínaje velikostí a konče rychlostí. Příliš možnosti k úniku neviděl.

"A to mi kdysi připadalo, jaké to jsou hezké lodě," zažertoval Aram zamračeně a otočil se ve svém křesle.

"Jo," přikývl Brim. "Je zvláštní, jak se perspektiva mění, když se díváš na ty destruktory ze špatného konce. Sedni si ke KA'PPA vysílači a zkus je nějak..."

Vesmír se divoce roztočil, když všechny čtyři imperiální lodě zahájily palbu zároveň a soustředěnou palbou na pravobok a levobok před sebou malý Gorn-Hoff hnaly v klikatém koridoru.

Tentokrát zvítězil nad Brimovými reflexy pud sebezáchovy. Zapomněl na všechno, co se kdy dozvěděl o bezpečném manévrování s vesmírnou lodí, vykopl směrovací motor ostře na pravobok, stáhl řídicí páku nejdřív doprava a nahoru a pak jediným plynulým pohybem do strany. Samotného ho překvapila prudkost manévru. Dokonce i hyperobrazovky zčernaly námahou a celá loď zasténala divokým protestem. Ostatní vyděšeně křičeli, zatímco Brim cítil, jak se mu záchranné pásy zařezávají do ramen a pasu a zavrčel bolestí.

Ale ten manévr je zachránil.

Když se obrazovky projasnily, zjistil Brim, že relativně k imperiálním lodím obrátil malou loď na záda; křižníky, které jeho neočekávaný obrat překvapil, prolétly v proudu gravitonů kolem. Znovu čistě instinktivně strhl řízení dolů a do strany, otočil Gorn-Hoff, přidal silnému ligerskému vojenskému tahu a vlétl přímo do proudu gravitonů. Malá loď dokázala i tentokrát zůstat v jednom kuse.

Na chvíli nás to zachránilo, pomyslel si - ale co bude dál? Nebylo se kam skrýt a imperiální křižníky se za okamžik vrátí.

"NESTŘÍLEJTE: JSME IMPERIÁLOVÉ," vyslal Aram na KA'PPA systému.

"Co se to děje?" zeptal se Onrad vyděšeně. "Vždyť to jsou přece naše křižníky."

"Pár věrných poddaných, Vaše Veličenstvo," řekl Brim, když KA'PPA obrazovka zůstala prázdná, "Ti dělají jen svou práci pro milované Impérium."

"Chceš říct, že...?"

Brim zatáhl zuby a snažil se pokud možno udržet malý Gorn-Hoff v přímém kursu - jeho polohovací ukazatele byly už od první salvy destruktorů poněkud zmatené. "Ti parchanti si s námi hrají!" vysvětloval. "Jsme pro ně jen banda Ligerů, která zabloudila."

"Ale musí přece vědět, že nejsme ozbrojení," namítl Oodam pobouřeně.

Brim přelétl pohledem řídicí desku. Zdálo se mu, že je všechno v pořádku a funguje. Teplota krystalové komory normální - nu, přinejmenším ti parchanti nezasáhli nic důležitého. "Ozbrojení, neozbrojení," odpověděl nakonec, "klidně nás rozpráší na atomy, jen aby si mohli přimalovat další malou červenou dýku za levoboční hyperobrazovky."

"U Vesmíru," zašeptal Onrad.

"A už jsou tu zase!" varoval je Aram těsně předtím, než je silný záblesk světla a energie srazil znovu stranou. Brim strhl loď k dohasínajícímu záblesku právě v okamžiku, kdy se druhá exploze objevila na místě, kde ještě před okamžikem byli. "Pěkně mizerná střelba," poznamenal suše. "Nejspíš je to jen pár nováčků."

"NOUZOVÉ VOLÁNÍ! NOUZOVÉ VOLÁNÍ!" vysílal Aram KA'PPA systémem, zatímco Brim divoce manévroval mezi

výbuchy. "WILF BRIM NA PALUBĚ ZAJATÉHO GORN-HOFFU 219 S FLUVANNSKÝM VELVYSLANCEM A ZVLÁŠTNÍM CESTUJÍCÍM ČELÍ ÚTOKU KŘÍŽNÍKŮ TŘÍDY STARFURY. PROSÍME O POMOC. PROSÍME O POMOC."

Náhle palba ustala - ale ne kvůli Aramovu vysílání. Když Brim překvapeně vyhlédl ven, zahlédl, jak z hyperprostoru vyrazila přímo za záděmi imperiálních křižníků dvojice Gorn-Hoffů 262 a první salvou proměnila jeden v kouli radiačních plamenů. Neobjevily se žádné záchranné čluny - nemilosrdní Imperiálové zaplatili za svou nedbalost nejvyšší daň. Posádky zbývajících tří křižníků okamžitě pustily z hlavy snadnou kořist a rozlétly se vstříc Ligerům. Temnotu vesmíru prořaly blesky destruktorové palby.

Brim nepotřeboval další pobídku. Znovu strhl řízení na stranu a vyrazil přes 'Wyckeovu prázdnotu na přímém kursu k Avalonu.

"NOUZOVÉ VOLÁNÍ! NOUZOVÉ VOLÁNÍ!" vysílal znovu Aram KA'PPA systémem. "WILF BRIM NA PALUBĚ ZAJATÉHO GORN-HOFFU 219 S FLUVANNSKÝM VELVYSLANCEM A ZVLÁŠTNÍM CESTUJÍCÍM ČELÍ ÚTOKU KŘÍŽNÍKŮ TŘÍDY STARFURY. PROSÍME O POMOC. PROSÍME O POMOC."

O chvíli později obrazovka KA'PPA systému konečně ožila - ale zpráva, která se na ní objevila, byla ve vertuchtu. "RÁD TI POMOHU, MŮJ STARÝ PROTIVNÍKU," stálo na obrazovce. "UŽ SE NEMOHU DOČKAT, AŽ SE S TEBOU SETKÁM - NEMLUVĚ O TVÉM ‚ZVLÁŠTNÍM CESTUJÍCÍM‘ - NA EFFER'-WYCKU. SAMOZŘEJMĚ PŘESTANEŠ VYSÍLAT KA'PPA SYSTÉMEM." Zpráva byla podepsána stručně: "VALENTIN."

Kapitola sedmá

Eva Cartierová

Brim se zrovna potřeboval dívat ven postranními hyperobrazovkami, když se znovu rozječel přibližovací poplach a na jejich letovou rovinu vystoupala na pravoboku velká loď. Byl to jeden z nových útočných Gorn-Hoffů 270-A - a zdálo se, že každý destruktor min přímo na Carescrianovu hlavu! Proti své vůli se musel usmát. Jak tohle Valentin dokázal, to se snad nikdy nedozví! Ale pokud by o prohnáném Ligerovi nedokázal prohlásit nic jiného, tak byl přinejmenším vynalézavý. Našpulil rty a na okamžik se zamyslel. "Nejspíš bychom se měli znovu pokusit vyslat to volání o pomoc," zavolal na Onrada. "Je to jediná zbraň, kterou máme - a můžete se vsadit, že se ten mizerný Liger nemůže dočkat, až zjistí, kdo je ten ‚zvláštní cestující‘, takže si to zatraceně rozmyslí, než zahájí palbu. Co vy na to, Vaše Veličenstvo?" Císař se nad tím krátce zamyslel a pak se zasmál. "Já proti tomu nic nemám, Brime," přiznal. "Nemám co ztratit. Oodame? Co vy?"

"Proč ne?" zabručel Bejaz.

"Arame?" otočil se Brim ke svému příteli.

"Já do toho jdu také," odpověděl A'zurnian. "Co chceš poslat?"

"Musí to být krátké," zamyslel se Brim. "Třeba něco jako: ‚WILF BRIM A ZVLÁŠTNÍ CESTUJÍCÍ NA PALUBĚ ZAJATÉHO GH 219. ČELÍME ÚTOKU. POMOZTE.‘ Pošli to v jediném záblesku," nařídil, "a pak se všichni chytněte něčeho pevného. A znovu nastavte své skafandry na minimální volnost. Určitě se budou chtít postarat o to, že to byl náš poslední pokus. Rozumíte?"

"Jasně," přikývl Aram a začal zapisovat zprávu k vyslání.

"Slyšeli jste to i vy vzadu?" zeptal se Brim.

"Jo," zabručel Onrad. "Slyšeli. Už se držíme."

"Připraveni? Arame?"

"Hotovo, Wilfe..."

"Vyšli to," řekl Brim a stiskl rty, připraven strhnout řízení, až se ozve první ze série děsivé přehradně palby, která bude bezpochyby po jejich vyslání následovat: budou to všechno těsné zásahy, které budou mít za úkol zničení jejich komunikačních systémů - nebo možná i něčeho jiného. Zhluboka se nadechl, pevně se zapřel v křesle a čekal na nejhorší.

A čekal... a čekal...

"U velkého zatraceného Vesmíru!" zaburácel překvapeně Onrad z prostoru pro cestující. "Jen se na to podívejte!"

Brim opatrně otevřel oči a čekal, že ho každým okamžikem oslní záblesk destruktora. Nic takového se ale nestalo. Vyhlédl opatrně ven předovými hyperobrazovkami a... u Vootova masného, hmyzem prolezlého vousu! V prázdném prostoru před ním nyní letělo pět velkých vesmírných lodí. Čtyři z nich patřily ke třídě Starfury a všech jejich padesát šest silných destruktorů mířilo na Valentina v jeho Gorn-Hoffu.

Naneštěstí zůstávaly Ligerovy zbraně zaměřeny stále přímo na Carescrianovo čelo. Pokud kdy slyšel o mrtvém bodu jednání, tak k němu došlo právě nyní. V naprosté nevěřičnosti vytřeštil oči na obrazovku KA'PPA systému, kde stála další zpráva - tentokrát v avalonštině. "VOTÁZKA PRO WILFA BRIMA: JAKEJ LOGISHSKEJ MEEM CHUTNAL SESTRÍČCE EVĚ, KDYŽ NEDÁVNO VEČEŘELA SE SVÝM RODÁKEM?" Zpráva byla podepsána: "KORV. KAP. I.F. E.CARTIEROVÁ."

"Eva!" zalapal Brim po dechu.

"Cože?"

"Ehm, nic, Vaše Veličenstvo," odpověděl a otočil se v křesle. "Ale zdá se, že pokračujeme ve hře na hřišti Impéria."

"Taky se mi zdá," zašeptal Onrad, když vyhlédl ven pravobočními hyperobrazovkami. Bylo to vůbec poprvé, co viděl Brim císaře vyvedeného z míry.

Když na to ale přišlo, nebyl na tom o nic lépe. Najednou si musel vzpomenout, jaký meem objednával tenkrát večer, když pozval překrásnou Carescrianku na večeři. Zatraceně, kde byl Barbousse, když ho potřeboval nejvíce? Ten by to věděl; byl to právě on, kdo mu zjišťoval, jaké značky mají na palubě. Soma-medoc, ne? Satelitní přístav 19 ho měl ve sklepe dost..., Ale počkat! Také tam byla připsána bedna monor-savillu. Ale k té nakonec nedošlo. Jaká byla ta poslední značka... "Logish medoc padesát jedna nula devatenáct!" zvolal náhle.

Aram překvapeně zvedl obočí. "Prosím?" zeptal se.

"Pusť mě k tomu," odpověděl zamyšleně Brim, natáhl se přes A'zurniana a napsal odpověď na Evinu otázku sám. LOGISH MEDOC 51019' "Pošli to," řekl pak. A znovu čekal.

"VÍTEJ POD MOU OCHRANOU, WILFE BRIME," objevilo se na obrazovce po chvíli. "JAK JSOU NA TOM TVÍ CESTUJÍCÍ?"

Brim se zhluboka nadechl. Tím by jeden problém vyřešili.

V témže okamžiku na řídicí můstek vstoupil Onrad s Bejazem. "Napiš jí, že všichni cestující jsou v pořádku a už se nemohou dočkat, až se dostanou zpátky domů, Arame," rozkázal.

"Rozumím, Vaše Veličenstvo," odpověděl Aram.

O chvíli později se na KA'PPA obrazovce objevila další zpráva - tentokrát ve vertuchtu. "TAKŽE BRIME," zněla, "ZDÁ SE, ŽE BUDU MUSET TVOU SPOLEČNOST NECHAT BÝT, ABYCH SI ZACHRÁNIL ŽIVOT JAKÁ ŠKODA! DOCELA RÁD BYCH SE S TVÝM ZVLÁŠTNÍM CESTUJÍCÍM SETKAL. KDO TO VLASTNĚ JE? NĚJAKÁ DALŠÍ PRINCEZNA?"

Brim se usmál a znovu se naklonil přes Arama. "ODE MĚ SE NEDOZVÍŠ ANI SLOVO, VALENTINE," napsal ve vertuchtu. "NEPRODÁVÁM INFORMACE ZA HUBÍČKU. TO JE ZÁKLAD MÉHO NEBÝVALÉHO ÚSPĚCHU."

"BUDU SE TĚŠIT, AŽ SE NAŠE CESTY ZNOVU SETKAJÍ, IMPERIÁLNÍ CHÁTRO."

"NÁPODOBNĚ JÁ, LIGERSKÝ ŠÁSKU," vyslal Brim a nepřátelská loď zpomalila a pomalu se odtáhla podél pravoboku - všechny destruktory byly nicméně stále namířeny na malý Gorn-Hoff, dokud Valentin nezmizel v dálce.

"MÁM POSLAT NĚKOGO, KDO BY S TÍM ZMETKEM ZATOČIL?" objevilo se na obrazovce KA'PPA systému. Onrad zavrtěl hlavou. "Odpověz jí ,ne', Arame," řekl. "Náš ligerský přítel po nás ani jednou nevypálil - na rozdíl od našich vlastních lodí."

Čtyři lodě třídy Starfury kolem nich okamžitě vytvořily čtvercovou formaci - a během následujícího čtvrt metacyklu se kolem nich semkly tři další letky silných útočných lodí, které tak obklopily malou ligerskou loď takřka neproniknutelnou obrannou hrází.

Brim si zpáteční let na Avalon ve skutečnosti docela užil. Bylo jednodušší řídit neznámou loď, když si nemusel dělat starosti s tím, že se ho budou lidé z obou zneprátených stran snažit rozpráshit na atomy.

Když už planeta Avalon zaplňovala jako velký disk většinu Brimových předních hyperobrazovek, vyslalo silné formaci velitelství obrany stručný rozkaz ke zpomalení z hyperrychlosti, ale prozatím žádné z vesmírných lodí nedalo povolení k zahájení přistávacího manévru. Když o chvíli později hyperobrazovky Gorn-Hoffu 219 přestaly překládat a začaly přijímat normální fotky, spojil se s Brimem samotný generál Harry Drummond na tajné a pouze zvukové frekvenci.

"Brime," zaburácel generál s nepochybným pobavením, "ty jsi ten nejzatracenější machr v celém vesmíru, pokud jde o to, jak se dostat do potíží. Jak tohle všechno vlastně děláš?"

"Ehm..." odkašlal si Brim. "Tentokrát za to tak docela nemohu já sám, generále. To je tou mou společností."

Drummond se zasmál. "U Vesmíru, tak takovouhle omluvu беру! Rozhodně jsi tuto výpravu podnikal s příjemnými cestujícími - i když měli docela často sklony dostávat se do nebezpečí."

"Ano, pane," odpověděl Brim tak nevinným hlasem, na jaký se jen zmohl.

"Nu, můj carescrianský příteli," pokračoval Drummond, "řeknu ti, jak to uděláme. Protože naprosto důvěřuji tvé vrozené dobrotě - což se týká i tvého a'zurnského bratra v nesnázích - rozhodl jsem se, že vás zbavím těch dvou ničivých vlivů, které cestují s vámi. Co ty na to?"

Brim se podíval na Arama a zvrátil oči ke stropním hyperobrazovkám. "Nepřipadá ti to jako skvělý návrh?" zeptal se.

"No prostě k neodolání," odpověděl A'zurnian - s vypnutým mikrofonem.

"Oba si myslíme, že je to skvělá nabídka, generále. A oceňujeme námahu, s jakou na tom pracujete."

"Dobře," řekl Drummond a náhle zvažněl. "Zhruba za pět cyklů zahlédnete na parkovací orbitě L.I.F. Oddeon. Právě ve chvíli, kdy jsme zachytili vaše KA'PPA vysílání, se připravovala k přistání na jezeře Mersin; od toho okamžiku čekala - čistě pro případ, že by ta zpráva byla pravdivá, což se nakonec díky Vesmíru prokázalo. Až všechno to vzrušení trochu poleví, okamžitě se spojíte s Oddeonem nástupní tubicí a předáte své dva pasažéry - a důrazně žádáme, aby na palubu bitevní lodi nastoupili se spuštěnými obličejovými a zatemněnými kryty přileb. Koneckonců ty průlezy nebudou tak docela přiléhat, takže budou muset mít stejně nasazené přilby a utěsněné skafandry."

"To zní jako docela solidní plán, generále," řekl Brim. "Já se postarám o ukotvení, ale možná byste mu tento návrh měl přednést sám."

Drummond se nad tím na okamžik zamyslel. "Dobře," připustil nakonec. "To možná není tak špatný nápad. V jakém stavu se tvůj hlavní pasažér nachází?"

Brim se na okamžik odmlčel. "Zdravý jako závodní zorquin, generále. Ani se nezadýchal."

"Ne, já spíš myslím, jak si ten, ehm, cestující připouští možnost nebezpečí, k němuž mohlo během té takzvané mise dojít? Člověk by čekal, že bude cítit alespoň trochu studu." Na okamžik se zamyslel. "A popravdě řečeno by ses ty sám měl trochu stydět za to, že jsi dostal tak důležitého člověka do takových problémů."

Brim se nehodlal věnovat rozboru generálový druhé poznámky, i když se cítil ohledně celé záležitosti mírně nezodpovědně. Nadechl se a velice pečlivě volil slova. "Myslím, že patrně rychle zjistíte, že pasažér je s výsledky své snahy docela spokojený, generále," řekl soukromě do svého mikrofonu. "V dané chvíli byly navýsost přesvědčivé důvody pro zahájení 'mise' a během následných akcí jsem v jeho chování poznal skutečnou odvahu - ničím neomezenou a nepředstíranou - společně s vůdčím duchem, který jsme všichni očekávali. Při vši úctě, generále, byste patrně měl, ehm, přehodnotit své názory ohledně studu, který by náš pasažér měl cítit."

Ve sluchátkách chvíli zněl jen šum statiky, až po chvíli se Drummond tiše zasmál. "Skvěle řečeno, Brime," poznamenal. "Upřímně si těch slov vážím."

"Děkuji, generále," řekl Brim a potlačil obrovské úlevné oddechnutí. "Mám vám nyní předat k hovoru našeho pasažéra?"

"Budu rád," řekl Drummond, "ale ještě předtím vypněte prosím vysílačku. Nebudeme potřebovat oboustranné spojení."

"Rozumím, pane," řekl Brim s úsměvem, deaktivoval hlavní vysílač lodi a otočil se v křesle. "Generál Drummond na lince, Vaše Veličenstvo," ohlásil. "Ale obávám se, že nemůžeme vysílat vaše odpovědi..."

O necelou polovinu metacyklu později sledoval Brim, jak Onrad s Bejazem procházejí bezpečně průhlednou spojovací trubicí na palubu bitevní lodi a s úlevou si oddechl. Pak mrkl na Arama. "Tak dobře, nahodíme tuhle malou vanu a zamíříme domů."

A'zurnian se usmál. "Zatím si o ni nikdo neřekl, co?"

Brim přikývl. "Nakonec stejně skončí v laboratořích na Proteu, kde ji budou zkoumat do posledního šroubku," řekl.

"Ale budou si ji muset vzít ze satelitního přístavu 30, protože já s ní nikam dál nepoletím."

"Kromě toho má přece jen trochu bizarní výsostné znaky, nepřipadá ti?" zažertoval Aram.

"Jo. Ve skutečnosti..."

"Imperiálnímu Gorn-Hoffu 219-JE od Oddeonu," přerušil ho signalista z bitevní lodi. "Můžete uzavřít průchod a odrazit dle uvážení."

"Děkujeme, Oddeone" odpověděl Brim. Pak se otočil k Aramovi. "Nodzoff znamená 'uzavřeno' a sadzoff se dá přeložit jako 'utěšněno', příteli."

"Už jsem na cestě, Wilfe," řekl A'zurnian a vykročil k zádi do prostoru pro cestující. O chvíli později se vrátil ke svému křeslu. "Průlez je nodzoffován a sadzoffován" hlásil s úsměvem.

Brim přikývl. "Ty ses vždycky učil rychle, Arame," zasmál se. Pak zapnul vysílačku. "Gorn-Hoff 219-JE Oddeonu," řekl a vzhledl k obrovské nástavbě bitevní lodi a děsivě velkým rychlopalným destruktorem ve věžích, které byly větší než celá ligerská loď, "odrážíme." Deaktivoval kotevní paprsky, které je poutaly k obrovskému bitevníku, a pobídl směrovací motor k pravoboku.

"Jsme volní," potvrdil Aram a vyhlédl ven pravoboční hyperobrazovkou.

"Gorn-Hoff 219-JE Oddeonu," vyslal Brim, "Jsme nyní z dosahu vaší spojovací trubice. Ať hvězdy osvětlují vaše cesty," rozloučil se s bitevní lodí prastarým vesmírným pozdravem.

"I vaše, hvězdní poutníci," ozvala se odpověď. Shora jim někdo ze širokého velitelského můstku zamával. Pak se s nezměrným majestátem začala obrovská bitevní loď pohybovat kupředu; nebyl na ní znát nejmenší vliv gravitace Triády. O chvíli později se naklonila směrem k levoboku a znovu zahájila přerušovanou přistávací sekvenci, obklopena doprovodem tří letek lodí třídy Starfury.

Právě když Brim znovu směřoval malý Gorn-Hoff k dalšímu letu, zazněl mu ve sluchátkách přílby hlas Evy Cartierové.

"Imperiální P8350 imperiálnímu Gorn-Hoffu," ohlásila se.

"Imperiální Gorn-Hoff 219-JE slyší," potvrdil Brim.

"Kapitáne Brime," řekla formálně, "můžu předpokládat, že budete pozítří na Avalonu na schůzi velitelů eskader v budově Admirality?"

Brim luskl prsty. Něco v jejím hlase - ve spojení se zmínkou o něčem tak pracovním, jako byla schůze velitelů v Admiralitě - ho vrátilo zpět do reality. "Ehm... ano," odpověděl. "A... možná bychom se po ní mohli sejít?"

"Budu s tím počítat, kapitáne," odpověděla. "Imperiální P8350 končí."

"Imperiální Gorn-Hoff končí," potvrdil Brim. A ani pobavený výraz v Aramově tváři ho nedokázal odradit od šťastného úsměvu, který mu na rtech vyvolala její zpráva.

Během Brimovy krátké nepřítomnosti se válka nezastavila ani na vteřinu. Když se vrátil do zle zřízeného satelitního přístavu 30 (na jehož hlavním plášti se skvělo přinejmenším dvacet modrých tlakových záplat v místech zásahů), Barbousse stoicky ignoroval škody a s pýchou mu oznámil, že velení útoku Domácí flotily provedlo další obzvlášť úspěšný nálet na ligerské jednotky, shromážděné na Effer'wycku. Barbousse vždy dokázal získat ty nejpovzbudivější zprávy v celém vesmíru!

Ale později, když se sešel ve své pracovně s Mouldingem, se také dozvěděl, že ani Ligeři nezaháleli. Během včerejšího dne těžce poškodily velké formace lodí typu Kreissel 111 velké obchodní loděnice a doky na planetě Melii, zatímco další jednotky - složené většinou ze Zachtwagerů - pokračovaly v ostřelování satelitů SPALSu. Stanice u Rontnevu byla tak těžce poškozena, že musela být vyřazena z provozu, což způsobilo vážnou trhlinu v řetězci včasného varování

velitelství obrany. Od dnešního jitra byly základny velitelství obrany vystaveny novým sériím útoků. Satelit Hawkinge na orbitě nad polární oblastí Avalonu byl těžce poškozen během prudkého útoku Trodlerů 215 a Ganthesserů GA 87B, proslulých Zachtwagerů.

Během dopolední chvíle klidu byly na satelitech systému SPALS provedeny opravy, ale zhruba kolem poledního přišla další vlna útoků, které se účastnilo více než čtyřicet útočných lodí, a bylo jasné, že se Ligeři zaměřili na rozvrácení systému obrany. Imperiální eskadry - včetně Brimovy jedenácté skupiny - už byly v plné pohotovosti a dvanáct útočníků sestřelily. Ale přes obrannou oponu se prodralo dost útočníků na to, aby způsobili těžké škody (včetně dvanácti obětí na životech) i samotnému satelitnímu přístavu 30, které viděl Brim při přeletu. A to byli pouze jednou z mnoha stanic velitelství obrany, která při dnešních útocích utrpěla škody. Satelitní přístav 13 (na orbitě kolem Protea) byl poškozen tak těžce, že jeho kotevní systémy dokázaly pojmout pouze dvě eskadry místo obvyklých tří. O necelý metacyklus později zaútočily dvě skupiny GA 87 na satelitní přístav 24 nad Arielem a takřka vyřadily tamější systém SPALSu z provozu. Ale tentokrát, než se mohli útočníci přeskupit k návratu domů, na jednu z ligerských skupin zaútočily Aramovy Defianty a zničily dvanáct z osmadvaceti lodí. Jinde muselo Impérium čelit podobně prudkým útokům Ligy.

"Zní to jako pěkná divočina," poznamenal Brim a zvedl na obranu ruce. Musel vstřebat příliš mnoho informací najednou.

"Přesně tak to taky vypadá," souhlasil s ním Moulding s neveselým úsměvem. "Možná to slovo 'divočina' nevystihuje ani zpoloviny." Potřásl hlavou. "Říká se, že jste si s Aramem pěkně užili vlastní díl, zatímco jste byli na té své záhadné misi, ale tady mezi mládenci na třicítce si začíná tempo pěkně vybírat svou daň..."

Vysvětlil pak Brimovi, že veteráni - tedy ti, kteří přežili přinejmenším měsíc - byli do morku kostí vyčerpaní, a navíc je trýznil pohled na prázdná místa, která se objevovala v jídelně mužstva a poddůstojníků. Z výcvikových základen přicházely nové tváře, několik dní zůstaly zapojeny do válečného stroje a pak zmizely beze stop. A navíc se řeči o vysoké úmrtnosti šířily i mezi lidmi na planetě. Náhradní posádky se hlásily do služby vystrašené k smrti, ale morálka přes to všechno neklesala. "Možná nám ty posádky připadají na první pohled jako banda kojenců," řekl Moulding hrdě, "ale i tak to jsou tvrdé jako trupové pláty, když přijde na obranu starého dobrého Impéria."

"Doufal jsem, že to tak nějak dopadne," řekl Brim tiše. "Jen by mě zajímalo, kde - a jak - Amherst se svou bandou dokázal naverbovat tolik sigrů."

Moulding potřásl hlavou. "Ať se propadnu, jestli to vím," řekl zamyšleně. "Ale dokážu si představit, že spousta těch pitomců, kteří se za ním táhli, teď otáčí na pětikreditu. Zatím jsem ti neřekl všechno o tom, jak se včera vyznamenali Ligeři."

Brim se opřel v křesle. "To ještě nebylo všechno?" zeptal se.

"Kdepak, teď se teprve dostávám k té zajímavější části," ujistil ho Moulding. Pak mu vyprávěl, že právě toho odpoledne eskadry ze satelitního přístavu 30 napadly lodě třetí vlny náletu, které mířily směrem k Prendergastu, velkému obchodnímu přístavu, který ležel zhruba tři sta dvacet c'lenytů jižně od Avalonu. Lodě třídy Starfury a Defiant bojovaly skvěle a nutily útočníky ke střelbě naslepo, aby vůbec dokázali splnit požadavky své mise. "Ale tentokrát," řekl Moulding s odporem, "ti zatracení vrazi zasáhli předměstí samotného Avalonu. Osobně si myslím, že to bylo spíš jen náhoda, ale..." Na okamžik se odmlčel. "Zapiš si za uši to, co ti teď řeknu, Wilfe," pokračoval pak, "ale Ligeři během tohoto útoku naprosto změnili způsob vedení války. Zatím si dávali zatraceně velký pozor, aby nezasáhli samotné hlavní město - nejspíš hlavně proto, abychom jim to náhodou neoplatili u nich. Ale to všechno se teď změní - a pokud ne, tak sním svůj skafandr."

Brim přikývl. Pokud znal Onrada dobře, tak bude mít ligerská chyba okamžitou odezvu. Nicméně to nebude takřka nic proti tomu, jakou zkázu bude císař rozsévat po hlavním městě Ligy, pokud se jednoho dne stane, že iniciativa ve válce přejde na Impérium. "Máš nejspíš pravdu, Toby," řekl. "Ten, kdo o tomhle rozhodl, zpečetil osud Tarrotu." Vstal z křesla a chvilku přecházel po místnosti. I když byl unavený, nedokázal v sobě potlačit jistý záchvěv vzrušení. "Stalo se ještě něco zajímavého v době, kdy jsem tady nebyl?" zeptal se.

"Ale samozřejmě, stará vojna," řekl Moulding. "Ať už jsi dělal cokoli, přišel jsi o spoustu vzrušení."

Brim se zasmál. "Toby, můžeš mi věřit, že mi 'vzrušení' rozhodně nescházelo."

"Jo," přikývl Moulding, "jak tě znám, tak tu poznámku беру zpátky. Naneštěstí myslím, že budeš mít smíšené pocity ohledně toho, jak to včera skončilo."

"Smíšené pocity?" zeptal se Brim a zvedl udiveně obočí.

Moulding přikývl. "Pokud se na věc díváme alespoň trochu podobně," dodal.

"Tak povídej," pobídl ho Brim s náhlou předtuchou.

"No," začal Moulding, "to ligerské ostřelování Avalonu způsobilo docela těžké škody - a ztráty na životech - právě necelý c'lenyt od přednáškového centra, kde se sešlo nějakých pět stovek sigrů. Ti tu svou slezinu pěkně předem tlačili do reklam a inzerátů - myslím, že hlavním tématem bylo něco v tom smyslu: Jak naše zlé Impérium zatáhlo hodně Ligery do války."

Brim se ušklíbl. "Ta zatracená banda zbabělců a zrádců," procedil skrze zaťaté zuby. "Jak vůbec dokázal na takové pitomé plky nalákat pět stovek lidí? Totiž... přece se stačí podívat na tu zatracenou oblohu, aby člověk věděl, jak se situace má!"

Moulding se na Brima podíval se zvláštním úsměvem ve tváři. "Ve skutečnosti, Wilfe," pokračoval, "bylo těch pět stovek lidí málo."

"Pět stovek lidí že bylo málo? O čem to u Vesmíru mluvíš?"

"Ono se totiž přihodilo to," řekl Moulding, "že ta slezina nalákala kromě pěti set sígrovských soukmenovců ještě vztekly dav místních obyvatel - a těch bylo víc než tisíc. Lidí, jejichž domy stály v plamenech právě ve chvíli, kdy sígři

opěvovali lidi, co na ty domy útočili."

"U Vesmíru," zašeptal Brim. "Ti místní obyvatelé se asi trochu vymkli z ruky, co?"

"Tak trochu," přikývl Moulding. "Vrazili do toho centra, prorazili všechny dveře, a než stačila policie nastolit pořádek, utloukli pět sígrů holýma rukama."

"Matko Vootova," zaklel Brim vztekale a znechuceně potřásl hlavou. "Jestli spočíval Triannikův cíl v tom, že zničí Impérium," řekl, "tak tím, že mění jeho obyvatele ve vraždící dav, dosáhl prvního kroku..."

Časně následujícího dne se Brim v přísně tajném zpravodajském věstníku Flotily dočetl, že během včerejška bylo zničeno jednámdesát ligerských lodí. Na druhé straně mělo velitelství obrany k dispozici šest set osmdesát devět služby schopných lodí (ve srovnání s šesti sty jednatřiceti před třemi dny). Jaiswalova práce začínala přinášet ovoce. Negativní celkové ztráty, pomyslel si s úsměvem, navzdory snahám admirála Orgotha o naprosté vyhlazení Imperiální flotily. Na bandu amatérů to zase tak špatné nebylo! Hanna Notromová, ligerská ministryně pro veřejnou koordinaci, bude mít plné ruce práce, aby celou situaci nějak obrátila ve svůj prospěch ve státě ovládaných médiích. Podle Ursisových posledních hlášení údajně horlivá obrana Impéria začala otřásat sebedůvěrou admirála Orgotha. A navíc, pokud byly zprávy sodeskayských výzvědných služeb pravdivé - což byly vždycky - upadlo nyní několik posádek v nemilost pro zahájení palby na samotné město Avalon. Zodpovědní ligerští kapitáni byli vyvelečeni ze svých lodí okamžitě po přistání a hned převezeni do Tarrottu k soudu. Zatímco si oblékal skafandr k ranní hlídce, napadlo ho, jak tohle dokonale podpoří bojového ducha posádek ligerských lodí.

Později téhož dne sledoval Brim s dalšími důstojníky, kteří nebyli ve službě, v důstojnické jídelně satelitního přístavu 30 další ze 'srdečných' projevů císaře Onrada, který vysílaly síť na všech pěti planetách Triády. I když Onrad vždy vypadal působivě, po přísně tajné misi na Effer'wycku jako by mu v žilách kolovalo daleko více vladařské krve. Brim se usmál. Však si to také zasloužil - ačkoli od něho bylo neuvěřitelně hloupé, že se nechal zahrát k tak zoufalému činu. Kromě toho nikdo nikdy nedokázal přednášet projevy procítěněji než nový císař. Nikdo.

"...vděk každé domácnosti v naší Triádě," říkal právě Onrad s ocelovým výrazem v očích, "v celém našem Impériu a ve skutečnosti v celé civilizované galaxii - s výjimkou území, obsazených útočníky, samozřejmě - náleží našim chrabрым imperiálním hvězdným námořníkům, kteří se nezalekli drtivé přesily, neúnavně bojují s neustávajícím proudem nepřátel a čelí děsivé smrti v hlubinách vesmíru a právě nyní svou oddaností a odhodláním mění průběh celé války... Nikdy," pokračoval, "v žádné oblasti lidských válek nevděčilo tak mnoho lidí za tolik pomoci tak malé skupině."

"Jen by mě zajímalo, o kom mluví, když se zmiňuje o těch 'neúnavných' lidech, co?'" zavtipkoval Moulding stranou.

"Nemám tušení," odpověděl Brim a vzpomněl si na císařova procítěná slova těsně před útokem na stanici SPALSu.

"Ale všechny ty řeči o dluzích se nejspíš vztahují na dodavatele meemu do jídelen mužstva a důstojníků. Pokud vím, tak tam máme všichni pěknou sekeru. A někdo to nejspíš každý den hlásí na Admirálitu..."

Ve vesmírném prostoru se začala přestávka v bojích projevovala hned téhož odpoledne, když do okolí Avalonu nedorazila jediná válečná loď Ligy, s výjimkou několika prudkých útoků na vědeckou planetu Proteus. Zcela nepochopitelně se zdálo, že se všechny soustředí na velký výzvědný komplex nedaleko jižního pólu planety. Přinejmenším podle Brima způsobilo přestávku ve válce několik obzvlášť divokých gravitačních bouří, které se prohnaly oblastí, ale útok na výzvědné centrum ho znátl. Podobné komplexy se většinou cílem totálních vyhlazovacích náletů nestávaly...

Nicméně se ještě téhož odpoledne dozvěděl o dalším důvodu nezvyklého klidu, když mu Barbousse osobně přepnul několik vybraných zpráv na obrazovku na letovém můstku Starfury R6595, zatímco napjatě čekali s celou posádkou, kdy se znovu objeví Ligeři. "Hm, napadlo mě, že byste si to měl raději přečíst, kapitáne," řekl obrovitý poddůstojník od zbrojního panelu.

"Díky, šéfe," řekl Brim a zamračeně vzhledl od řízení. Barbousse obvykle neměl příliš mnoho volného času na to, aby se mu osobně staral o výběr zpráv, protože musel bedlivě dohlížet na práci svých podřízených. "Je tam něco důležitého, čemu mám věnovat obzvlášť pozornost?" zeptal se Carescrian.

"Hmm... no, kapitáne," odkašlal si poddůstojník, "nejlepší by bylo, kdybyste začal tím kouskem přísně tajného zpravodajského věstníku, který máte hned nahoře."

Brim se otočil, aby se na Barbousse podíval, ale ten už odcházel z můstku. Carescrian se znovu usadil v křesle a vyvolal si na obrazovku seznam položek. První položkou byla skutečně část přísně tajného věstníku, uložená dnes v poledne. S narůstajícími obavami ji otevřel a skoro zalapal po dechu, když si přečetl nadpis:

FLUVANNA VOBLEŽENÍ

Dnes časně dopoledne zahájila překvapivě Imperiální flotila Torondu (patrně vedená samotným velkovévodou Roganem LaKarnem, ale pod přísným dohledem ligerských vojenských 'poradců'), sloučená s početnými jednotkami Kosmických armádních sborů mohutný útok na vybrané cíle na fluvannských planetách a zahájily blokádu Magoru, hlavního města na planetě Ordu. Podle sodeskayských zdrojů byla většina ligerských jednotek 'zapůjčena' z větších uskupení v okolí Effer'wycku, které byly původně určeny proti Imperiální Triádě, což bude s nejvyšší pravděpodobností znamenat jistou přestávku v útocích na Avalon.

Takřka celá Fluvannská flotila a všechny jednotky Imperiální flotily (posádkou ve Varnholmu v odlehlé oblasti Ordu)

se zapojují...

Brimovi připadalo, jako by mu srdce sevřela ledová ruka. Doslova hmatatelně cítil strach o Raddismu a jejich nenarozenou dceru. A právě v tom okamžiku si uvědomil, že strach nemá jen on sám. Barbousse sám si během jejich pobytu v IDS našel čas na romantickou známost. Tak tohle rozrušilo toho jindy naprosto ocelového námořníka! Naneštěstí se v současné chvíli nedalo vůbec nic dělat. Ve skutečnosti - dokud se nevrátí zpět do satelitního přístavu - nedokáží ani zjistit, jak se situace vyvíjí dál.

O několik metacyklů později, sotva se Brim opět vrátil do své pracovny, okamžitě usedl ke stolu a snažil se spojit se svými přáteli v Admiraltě. Od nich se ke své hrůze dozvěděl, že kvůli současnému ohrožení samotné Triády bylo rozhodnuto o stažení z okolí fluvannské hlavní planety a veškeré jednotky se soustředí k obraně tří planet, které Impériu dodávaly krystaly pohonu: Voso Gannit, Voso Gola a Voso Truvalu. Když si připomněl Onradovy názory, uvědomil si, že za tím bude patrně vysoká politika. Ale jak do toho všeho zapadá fluvannský nabob a jeho dvůr? Budou prostě ponecháni napospas osudu? To jeho kontakty v Admiraltě netušily a dlouhá řada zoufalých pokusů o spojení s Oddělením veřejných informací na Ministerstvu zahraničí žádnou novou informaci nepřinesla. Stejně nikoho neznal v tom semeništi nafoukaných intelektuálů (z nichž ostatně většina patřila k SIGRu). Po formální kontrole strojních oddělení satelitního přístavu 30 (z níž si později nepamatoval vůbec nic), sdělil špatné zprávy Barbousseovi a odebral se na lůžko, kde strávil noc převalováním z jednoho boku na druhý a dlouho nedokázal usnout.

Následující jítro bylo ještě bouřlivější než předchozí a poté, co většina satelitů SPALSu ohlásila ve sledovaných oblastech poblíž Triády jen zřídka pohyb osamělých ligerských lodí, strávil Brim většinu času bezcílným přecházením z jednoho konce místnosti na druhý a snahou o získání čerstvých zpráv z Fluvanny - většinou marně. Dokonce ani Barbousse - který byl obvykle až zvrhle informovaný - nedokázal zjistit nic než fámy.

"Buď je to tajnější, než cokoli jsem kdy viděl," vysvětloval Brimovi, "nebo ti - kapitán odpustí - pitomci z Admirality nevymysleli nic, co by se dalo podniknout." Potrásl hlavou a podíval se Brimovi zpřímá do očí. "Kapitáne," řekl úzkostlivě, "já sám mám na Fluvanně... nu... jistý citový zástoj. Pokud si vzpomenete, tak jsem se... hm... tak nějak spřátelil s jednou fluvannskou dámou. Slečna Tuttiová - však víte, řidička madam Raddismy. Jen jsem chtěl, abyste věděl, pane, že dělám všechno, co je v mých silách, abych získal nějaké zprávy o tom, co se tam děje."

Brim se usmál a položil ruku na paži obrovitého poddůstojníka. "Takže mohu docela jistě vědět, že máte nějaké zprávy o tom, jak se vede dítěti," řekl.

Barbousse zrudl a sklopil oči ke špičkám svých bot. "Matka i dítě si vedou skvěle - alespoň tomu tak bylo koncem minulého týdne," přiznal otevřeně. "Ta věc, kterou udělal LaKarn s Ligery, všechny naprosto zaskočila. Nikdy bych nedovolil, aby se obě dámy dostaly do podobných potíží."

"Díky," řekl Brim vděčně. "Nevím, co bych k tomu mohl dodat."

"Není třeba děkovat, kapitáne," řekl Barbousse. "Během těch let, co jsme spolu, jsme se vždycky starali jeden o druhého. A bylo to dobré uspořádání."

"To nejlepší," řekl Brim - a v tomtéž okamžiku se ve dveřích jeho pracovny objevil jeden ze spojařů přístavu.

"Kapitáne Brime," řekl. "Omlouvám se za vyrušení, pane, ale mám osobně pro vás soukromou přísně tajnou zprávu přímo z Imperiálního paláce."

"Soukromou zprávu?" zeptal se Brim a zvedl překvapeně obočí.

"Ano, pane."

"Budu venku, kdybyste mě potřeboval, kapitáne," řekl Barbousse, předal obálku Brimovi a vystrkal spojaře před sebou ze dveří.

Brim se posadil ke stolu, lehce se dotkl pravým ukazováčkem Imperiální pečeti v rohu obálky. Za několik okamžiků pečeť dokončila ověřování, přidala otisk jeho prstu patřičnému programu a s obláčkem bělavého kouře se vypařila. V obálce se nacházel list světle modrého plastiku, v němž byla zlatě vyražena císařská pečeť.

Imperiální palác
30.oktadu52011

Drahý kapitáne Brime,

je nám potěšením Vás v tomto dopise informovat o Našem rozhodnutí evakuovat fluvannského naboba, Mustafu IX Eyrena, Skvosného a jeho nejvyšší manželku Raddismu na základnu Flotily v Atalantě. Někteří z jejich rádců a služebníků je budou následovat pod ochranu Impéria během nebezpečí invaze, jež hrozí jejich hlavnímu městu. Neboť jste si mezi nimi získal během služby v Našem Imperiálním dobrovolnickém sboru mnoho přátel, pokládáme za vhodné, abyste byl o této záležitosti informován.

Přijměte, kapitáne, ujištění o Našem nejvyšším uznání atd. atd.

Onrad V., viceadmirál I.F.
Velký galaktický císař,
Kníže hvězdokupy Reggio
Zákonný ochránce nebes.

Když si Brim tato slova přečetl, připadal si jako žíznicí muž, který se přes obrovskou poušť doplazil k oáze s pramenem chladivé vody. "Pokládáme za vhodné, abyste byl o této záležitosti informován," opakoval si tiše a pak... "Barbousse!" zavolal. "Jsi tam ještě?"

Barbousse znovu nahlédl dveřmi dovnitř. "Ano, kapitáne," odpověděl s vážným výrazem. "Já... ehm... právě jsem sám dostal zprávu..."

"To počká," řekl Brim a zvedl ruku. "Ale tohle ne! Pojď dál a zavři za sebou dveře."

"Jistě, kapitáne," řekl Barbousse a ve tváři se mu objevil zvědavý výraz. Tiše za sebou zavřel dveře.

"Posaď se," řekl Brim a ukázal na jediné křeslo pro hosty, které stálo před jeho pracovním stolem.

Barbousse si sedl.

"Šéfe," začal Brim, "to, co ti řeknu, zůstane pouze mezi námi dvěma - ale mám dobré zprávy."

"Ano, pane?"

"Slečna Tuttiová a Raddisma jsou v bezpečí. Všechno kolem toho je přísně tajné, takže ti nemohu říct nic víc, ale je to pravda. Jasně?"

Barbousse se usmál a na okamžik se v křesle uvolnil. "Rozumím, pane," řekl a podíval se Brimovi do očí. "A já si budu navždy vážit toho, že jste mi to řekl. Věřte mi."

Brim přikývl. "Díky velkému Vesmíru," zašeptal - spíš jen pro sebe než svému obrovitému příteli. Pak potřásl hlavou a jako by se vzpamatoval ze zasnění. "Omlouvám se, že jsem tě přerušil. Čeho se týká ta tvá zpráva?"

Barbousse mírně zčervenál. "Nu, kapitán jistě promine a tak dále, ehm, ale v té mé stojí víceméně totéž, jenže jsem ji dostal od svého" - našpulil rty a pokrčil rameny - "nu, řekněme zdroje, kapitáne. Ale jen pro případ, že by vás o tom nezpravil váš zdroj, tak madam Raddisma s poddůstojnicí Tuttiovou míří na Atalantu. Císař je tam přepravuje společně s dalšími příslušníky dvora."

Brim cítil, jak rudne. "Díky, šéfe," řekl. "A když už mluvíme o tom, jak si toho vážíš, tak já také..."

"Ale neřeknete o tom nikomu, že ne, kapitáne?" přerušil ho Barbousse. "Tuhle zprávu jsem dostal od svého nejlepšího zdroje,"

"Šéfe," usmál se navzdory rozpakům Brim, "jako bych nic neslyšel."

"Nápodobně, kapitáne," kývl Barbousse. "Vždycky."

Později, když se Brim zamyslel nad tím, proč císař uznal za vhodné říct jemu o svém rozhodnutí evakuovat naboba se dvorem z Magoru, přišel na tisíc možných odpovědí - a na žádnou. Nakonec se s typickým carescianským pragmatismem rozhodl nerozvažovat nad dary, ať už přicházejí v jakékoli formě. Následujícího jitra odletěl na povrch planety, aby se zúčastnil pravidelné schůze velitelů eskader v budově Admirality. Díky zázračnému klidu podél avalonské vesmírné fronty mu skoro připadalo, jako by odlétal na dovolenou.

Ale Brimovu pozornost nedokázala zaujmout žádná z kázání ohledně rozšíření bezpečnostní zóny základen, řízení „personálu“ pomocí výkonnostních tabulek důstojnického sboru s ohledem na příhodnost podmínek (ať už tím bylo míněno cokoli), udržování bezpečnostní ostražitosti a další administrativní záležitosti. Seděl mlčky v zadní části té poradní místnosti nebo oně posluchárny, v nichž se dané přednášky a setkání konaly, ukládal si do aktovky nekonečný proud listin a oběžníků a tvářil se přitom pokud možno zaujatě danými tématy, zatímco přemýšlel o tom, jaké je to mít dceru a jak nejlépe sledovat Evu Cartierovou aniž by si to uvědomila.

Po několika standardních staletích se konečně agenda vyčerpal. Zalhal Mouldingovi a Aramovi, když jim řekl, aby si vyrazili do města sami, protože potřebuje vyřídit ještě pár papírů. Pak se potloukal kolem velké Weathersbyho posluchárny, dokud ven nevyšli skoro všichni důstojníci a nakonec čekal, dokud viceadmirál (ctihodný) Keith Hunt neřekl Evě všechno, co chtěl. Nakonec se vyloudal - a doufal, že nedbale - ze dveří a „čistě náhodou“ na ni narazil v klenuté velké hale Admirality. "Evo!" zvolal v předstíraném překvapení. "Netušil jsem, že tady na tebe dnes narazím." Cartierová se zdrženlivě usmála. "No neříkejte, kapitáne Brime," řekla a uhladila si vlasy. "A kdo by tu za mě tak asi přetrpěl všechny ty kecy?"

"Pokud jde o mě, tak ani nikomu nedoporučuji, aby to prubnul... uhm, zkoušel," odpověděl Brim a tentokrát se rozhodl nevracet ke carescianskému argotu z mládí. "Hlavně teď, když všechny ty schůze skončily."

"Ale že byly dlouhé, co?" poznamenala a nevěnovala pozornost jeho opravě.

"Nejspíš bychom si měli z těch nejdelších a nejnudnějších schůzí odnést něco, co nás povznese na duchu," řekl Brim, "ale já se vždycky tak nudím, že nikdy nepochopím, co by to asi tak mohlo být."

"Vopravdu sem ráda, že všechny takový nejsou," řekla a rozhostila se dlouhá chvíle ticha.

"Já, uhm..." přerušil ji Brim a uhladil si klopý pláště Flotily "Jsem tak nějak doufal, že máš dnes večer volno."

"To je přesně ta věc, kterou sem ti chtěla říct tenkrát, když jsme spolu letěli posledně," odpověděla. "Doufala sem, že si uděláš na dnešek čas."

"Zdá se, že přání se občas někdy plní," usmál se Brim.

Cartierová se zasmála. "Jestli to je tak jednoduchý, tak si přeju, abysme tuhle zatracenou válku rychle vyhráli a nikdo už nikoho nezabíjel, to by se mi teda líbilo."

"Nezní to špatně," přikývl Brim, "ale tohle už si já přeju dávno, takže to asi nefunguje."

"Nejspíš to tak bude," přisvědčila Cartierová a podívala se stranou do velkého nástěnného zrcadla.

"Možná ale dnes večer můžeme válku na chvíli pustit z hlavy," navrhl Brim.

"S tím sem počítala, Wilfe Brime," usmála se.

"Co navrhuješ?" zeptal se.

"Já nevím," pokrčila Cartierová rameny. Pak se zasmála. "Ve srovnání s tebou, slavné kapitáne, sem vobyčejná nevinná vesnická holčička z Carescrie." Pak se začervenala. "No, ve svém věku bych nejspíš neměla moc rozebírat votázky nevinnejch holčiček - ale jinak je to pravda."

Brim se usmál a jemně jí položil ruku na paži. "Nepřipadalo mi nic ,obyčejného' nebo ,nevinného' na tom navigátorovi, který mi přilétl na pomoc ve Starfury," řekl.

"Tobě a tvejm cestujícím," dodala. "Musela to bejt pěkná smečka hlavounů, co?"

Brim cítil, jak rudne.

"Vykašli se na to," řekla a položila svou ruku na jeho. "Teď se nebudu vyptávat. Ale po válce, Wilfe Brime," usmála se, "budu teda určitě chtít vědět, co to bylo zač. Jasný?"

"To beru," uchechtl se Brim.

Na okamžik přimhouřila oči. "Nemůžeš mi aspoň u velkého Voota říct, jak to, že ses tam proháněl v tom zatraceným Gorn-Hoffu 219? Jasně že vím, že se o tobě říká, že ses trochu divnej, ale..."

"No," zamračil se Brim, "věřila bys tomu, že jsem s ním letěl do gradygroatského kláštera, kde ho chtěli posvětit a používat pro rozvoz církevních zpěvníků?"

"Todle mi chceš hodit jako vysvětlení?" zeptala se s předstíraným úžasem ve tváři.

"Je to to nejlepší vysvětlení, jaké ti zrovna teď mohu poskytnout," pokrčil rameny Brim a znovu cítil, jak mu do tváří stoupá krev.

Cartierová mu na okamžik sevřela ruku a pak ho pustila. "Jestli mi chceš navěšet na nos takovýhle bulíky, tak je budu muset vzít," řekla. "Ale počítej s tím, že po válce pěkně kápněš božskou."

Brim rozpřáhl nevinně ruce. "Ale Evo," ohradil se, "Jak bych mohl kápnout božskou, když ti teď říkám pravdu? Jak to myslíš?"

"Jestli ses v životě nenaučil jedinou věc, Wilfe Brime," zasmála se Cartierová, "tak je to lhát s nevinným ksichem. Kromě toho před tebou letí pověst potíživý jako křížník hyperprostorem."

"Co ti na to můžu říct?"

"Hmm. Nejspíš nic. Ale mohl bys mě aspoň zatáhnout někam na dobrou večeři." Na okamžik se odmlčela. "Ne," dodala zamračeně. "Chci jít někam na skvělou večeři - se všema těma serepetičkama, který kolem toho na Avalonu dělaj. A klidně to třeba zatáhnou."

"O účtu se ještě můžeme pobavit," usmál se Brim a pak se zamračil. "Ale znám jedno hezké klidné místo pár ulic za Huntingtonovou branou, kde..." začal, ale Cartierová ho umlčela.

"Já vo tom místě nechci slyšet, Wilfe Brime," řekla. "Já tam chci jít."

"Já také," přikývl Brim a kývl bradou k složitě leptaným krystalovým dveřím Admirality, jimiž dovnitř prosvítalo poslední denní světlo Triády. "Dokonce si můžeme sehnat i vodvoz - ehm, odvoz."

"Dobrá práce, mistře," řekla Cartierová spokojeně a znovu se podívala do velkého zrcadla na chodbě. "Ty se běž postarat vo rezervaci a já se tady mezitím dám trošku do pořádku."

O několik cyklů později už spolu seděli na zadních sedadlech jednoho z vyhlášených čist'ounekých avalonských taxíků, který se divoce proplétal vírem provozu na Locornském náměstí směrem k ulici Gina Tobina, která probíhala mezi dvěma krátkými bloky domů za Huntingtonovou branou. Brim se v duchu usmál, když projeli kolem obvyklé demonstrace sigrů - která byla mnohem menší než obvykle. Zdálo se, že ho čeká slibný večer.

Hostinec U hole a hvězdy by neinformovaný člověk v krátké ulici Gina Tobina nejspíš lehce přehlédl. Nejdříve bylo nutné projít uzoučkým průchodem, dlážděným kočičmi hlavami, který vypadal spíše jako soukromá cesta k domu než jako veřejná komunikace. Ale když člověk kráčet po tomto zvláštním chodníku nějakých sto padesát iralů a zabočil doprava (kolem vznešeného domu z trompianského období, kde se už od chvíle, kdy byl Brim kadetem, nacházel obchod s tabákem a cigaretami), dorazil ke vchodu do budovy, která kdysi patrně sloužila jako stáje, než byla přestavěna na ubikace služebnictva. Před deštivým avalonským podnebím ji chránila elegantní levandulová klenba a na překrásně vyřezávaných dveřích byla vyobrazena bájná zvířata a netvoři, kteří obývali avalonskou literaturu dávno před věkem vesmírných letů. Během období míru to bylo to nejvzácnější, co ti nejšťastnější z turistů mohli z celého Avalonu zahlédnout.

Velké, bohaté zdobené dveře se otevřely přesně v okamžiku, kdy se zastavili pod klenbou a chladné vlhko časného avalonského podzimu vystřídala teplá, kvasnicová vůně. Na malém dvorku před nimi stál vrchní číšník ve vysoké paruce a oděvu, který byl běžně k vidění možná tisíc let v minulosti. Dlouhý, složitě vyšíváný kabátec měl zapnutý pouze do pasu a dlouhé šosy mu spadaly až ke kolenům. Pod ním měl uvázanou kolem límce košile s bohatými volány dlouhou kravatu a rozevřené šosy odhalovaly saténové kalhoty ke kolenům, bělostné hedvábné punčochy a boty s přezkami, dlouhými jazyky a nízkými, červenými podpatky. "Kapitáne Brime, fregatní kapitáne Cartierová," řekl a hluboce se jim uklonil, "je nám skutečně ctí, že vás zde můžeme dnes večer uvítat. Váš stůl už je připraven."

"Můžu se do tebe zavěsit?" zašeptala Cartierová.

Brim cítil, jak rudne. V uniformě se tady cítil podivně nesvůj, stejně jako vždycky. "Bude mi ctí," řekl a náhle si znovu uvědomil, jak neuvěřitelně krásná je ve skutečnosti carescrianská žena, která ho doprovází. Potřásl hlavou.

Carescrianka. Stejně jako on sám..

Hostinec U hole a hvězdy uvnitř naprosto odpovídal své historické pověsti. Brim nikdy nezjistil (a ani po tom nijak nepátral), jestli je vnitřní výzdoba původní nebo jestli jde o dokonalé reprodukce. Interiér vypadal přesně stejně jako onoho večera, kdy ho sem pozvala jeho mladá přítelkyně z Akademie (která s ním ovšem přerušila veškeré styky poté,

co se její rodiče dozvěděli, že Brim pochází z Carescrie). Během následujících let se snažil využít starobylé, velkolepé pohostinnosti tohoto hostince, jak nejčastěji mohl, a počítal s tím, že na Evu Cartierovou zapůsobí zdejší atmosféra a kuchyně stejně dokonale jako na něho před dlouhými léty.

Hlavní jídelnu osvětlovaly pouze svíce v barokních svícnech a lustrech, které poskytovaly přesně tolik světla, kolik bylo zapotřebí - ani příliš málo na to, aby člověk neviděl svou okouzující partnerku, ani příliš mnoho na to, aby člověka vyrušovalo to, co se dělo u sousedních stolů. Rubínově rudé závěsy zakrývaly vysoká, úzká okna, která v řadě zabírala celou jednu stěnu; protější zeď velké místnosti zdobila věkem zašlá zrcadla. A mezi nimi se nacházely nádherně zarámované obrazy, zobrazující prastará plavidla, pohybuující se na hladině dávných moří - ani jeden nebyl holografický, všechny pouze dvojrozměrné. Vysoký strop podíraly elegantně zlacené trámy a na kratších stěnách jídelny visela realistická zobrazení podivných, fantastických okřídlených tvorů, která se ovšem v potměšlém prostoru takřka ztrácela. A atmosféru tvořila nanejvýš příjemná směs vůní: od jemných pachů připravovaného jídla až k cizokrajně jemnému kouři tabákových cigaret a proslulému (nebo lépe řečeno neslavně proslulému) hogge'poa Medvědů.

"To je nádhera, Wilfe," zašeptala Cartierová, když kráčeli za vrchním hlubokým kobercem k příjemně malému stolku, který stál v dostatečné vzdálenosti od pětice hudebníků (oblečených v podobných kabátcích a kalhotách jako vrchní), kteří vyluzovali na své elegantní strunné nástroje nevtravé melodie.

Když se Brim posadil ke stolu, náhle si uvědomil, jak příjemný pocit měl, když se ho Cartierová dotýkala rukou, položenou na jeho paži. Jen několik málo žen, které kdy poznal, ho dokázalo přivést do podobné nálady, kdy se s nimi cítil tak... nu, možná pro to byl nejlepší výraz 'spřízněný'. Ale to asi nebylo to pravé slovo, protože už dávno měl ohledně své carescrianské spolurodačky velice nesesterské představy. Po tradičním avalonském obřadu s odkrýváním ubrousků na stole se jim uklonil staříčský sklep mistr a podal Brimovi obsáhlý meemový lístek.

"Tak tomudle teda říkám seznam nejlepších značek," poznamenala Cartierová tiše.

"Chceš vybírat sama?" zeptal se Brim a nabídl jí přes stůl tlustou knihu, vázanou v kůži.

Cartierová se usmála a zavrtěla rozhodně hlavou. "Já se toho za tu dobu, co mě přeložili na Avalon, vo meemu moc nenaučila. Radši nechám tebe, abys něco vobjednal pro nás voba. Tenkrát na devatenáctce ti to šlo docela dobře." Brim se jí podíval přes okraj knihy do hnědých očí a usmál se. "A co když budu dnes večer objednávat meem se zlým úmyslem?" zeptal se.

Zasmála se. "Nikdy nevíš, Wilfe Brime," řekla, opřela se ve vysoké židli a zkřížila nohy. "Možná mi ty tvoje úmysly nejsou zrovna dvakrát cizí. Však uvidíme, jak se to dneska večer vyvrbí."

A (přinejmenším podle Brimova pohledu na věc) rychle se ukázalo, že je to jeden z nejkrásnějších večerů, na jaké si dokázal vzpomenout. Zdálo se, že spolu sdílejí nekonečné obzory zájmů; vyprávěli si o nich a mezitím upíjeli - a vychutnávali - skvělý starý logishský meem, který Brim vybral po důkladném prostudování seznamu. Ještě se ani nepustili do hlavního chodu a Brimovi připadalo, že setkání s překrásnou Carescriankou bylo jednou z nejšťastnějších událostí v jeho životě. Dokonce si spolu povídali o Margot Effer'wyckové, protože Cartierová byla přirozeně zvědavá na ženu, kvůli které riskovala celou svou posádku, loď a vlastní život, když po ní pátrala po Brimově bitvě u Zonga'aru.

"Vona se tě vopravdu snažila zachránit, co?" zeptala se tiše Cartierová a podívala se Brimovi přímo do očí. "Musela tě strašně milovat, dyž se kvůli tobě takhle vzdala vlastního syna."

Brim se zamračil a chvilku jí pohled oplácel. "Nejspíš se asi sám nedozvím, jestli mě milovala," řekl nakonec. "Kdysi - hodně dávno - jsem věřil tomu, že ano. Ted'... no, ted' už mohu jediné hádat. Podle toho, co jsem slyšel, nenechává časové koření v lidském mozku nic kromě touhy po další dávce. Ale myslím, že stopy po našem vztahu musely nějak přežít." Cítil, jak mu stoupá krev do tváří. "Několikrát jsme se spolu setkali na Fluvanně," řekl, "a ta stará jiskra tam byla - nebo se mi to přinejmenším zdálo, i když popravdě řečeno přece jen něco chybělo."

"Ale nezapletla se právě vona pozděj do... hm... pokusu vo tvý zabití ze zálohy?" zeptala se Cartierová.

"Ano," připustil Brim, "zapletla." Potřásl hlavou. "Alespoň to takhle muselo vypadat. Ale na druhou stranu: proč by se mi pak snažila pomáhat během bitvy u Zonga'aru, zachraňovala mi život a riskovala přitom svůj?"

Cartierová se usmála. "Není na mně, abych na takový votázky vodpovídala," řekla. "Nemám páru vo tom, jak to v hlavě pracuje princeznám."

"Jistě," řekl Brim, který už by nejraději změnil téma hovoru, s úsměvem. "Jak už jsi mi říkala dřív, jsi přece jen obyčejná nevinná vesnická holčička z Carescrie."

"Tu záležitost s 'nevinností' bych nejspíš moc nerozebírala," poznamenala Cartierová, naklonila hlavu k rameni a usmála se. "Holčička v mém věku by asi moc zajímavá vosoba nebyla."

"Byla jsi vdaná?" zeptal se Brim.

"To už je dávno," řekla s nepřítomným pohledem v očích. Pak zamrkala a usmála se na něho s předstíraně zločinným výrazem. "Ale nečekala sem, až se vobjeví zrovna von."

"Evo Cartierová, jsem zděšen," usmál se Brim, když jim sklep mistr nalil do sklenic poslední zbytek z láhve.

"Další láhev, pane?" zeptal se.

Brim se přes stůl podíval na Cartierovou a zvedl tázavě obočí.

Ostýchavě zvedla oči ke stropu a na okamžik se zamyslela. "Ne, Wilfe," řekla nakonec. "Už jsem dneska večer měla dost, díky."

"Nechutnal ti?" zeptal se.

"Ne, kdepak, právě navopak," řekla a zasněně zavřela oči. "Byl vynikající."

"Takže?"

"Pro dnešek mi to stačilo," řekla tiše. "Ale jestli si chceš dát eště, tak se nenech brzdit."

Brim se nad tím zamyslel. Zvolil obzvlášť těžkou, hutnou odrůdu logishského meemu, která se výborně hodila k dušenému masu na ovoci, které si objednali k večeři. Nakonec ale zavrtěl hlavou a poděkoval sklepmistrovi, který se

uklonil a odešel mezi stoly.

"Kdyby ses náhodou rozmyslela..." nadhodil.

"Nemyslím, že bych měla," odpověděla a přičísala si vlasy. "Meem mi sice vopravdu chutnal, ale počítám s tím, že dnešní večer nekončí skvělým jídlem a pitím, pane Wilfe Brime. Většinu posledních dvou tejdnu sem strávila tím, že sem seděla u řízení lodi a snažila se pobít co nejvíc lidí - a párkrát sem to dokonce málem schytala sama. Pravda je taková, že sem stahaná jako kotě, můj hezkej krajane, a nechci, aby nám něco překáželo v tom, na co zrovna teď myslíš."

Brim zvedl obočí. "U Vesmíru, Evo," řekl užasle. "To jsem na tebe zíral opravdu tolik?"

Usmála se. "No, stačilo to k tomu, abych si udělala docela jasnej vobrázek."

"Tak to se strašně omlouvám," řekl Brim - a myslel to vážně.

"Ale no tak, těchhle věcí ti bejt líto nemusí, Wilfe," napomenula ho a položila svou ruku na jeho. "Já mám ráda, dyž na mě chlapi takhle zírají. To má ráda každá ženská - dyž je na to správný místo a chvíle."

"Tak to tedy budu pokračovat," řekl Brim tiše.

"Ukaž, jestli to dokážeš," odpověděla.

Ukázal.

Po lehkém zákusku, sestávajícím z ovoce a sýra, zapálila jednu ze svých cigaret a s napůl přivřenýma očima hluboce vdechla kouř. Pak si poposedla na židli, opřela se a zkřížila znovu nohy tak, že se Brimovi naskytl pohled na dlouhé, mléčně bělostné stehno. "Zatím to teda byl vopravdu prvotřídní večer, Wilfe Brime," řekla a podívala se mu přímo do očí.

"To tedy byl," souhlasil Brim s úsměvem a pak se odmlčel. Nějakou chvíli spolu seděli mlčky. Pomalu mu došel jasný fakt: je jasné, že další krok - ať už měl být jakýkoli - spočívá na něm. "Ehm... kde budeš dneska v noci spát?" zeptal se napjatě.

Usmála se. "Já se zatím nikde neubytovala, Wilfe Brime," odpověděla a očima se vpíjela do jeho tváře. "Kam ses nakvartýroval ty?"

Brim se na židli předklonil. "Zatím ještě nikde," řekl se srdcem v hrdle. "Uhm... chtěla bys, abych nám nějaké místo našel?"

"Wilfe Brime," řekla tiše, zatímco ho dvěma prsty hladila po hřbetě ruky, "tímdle jsi mi chtěl nabídnout, abych se s tebou vyspala?"

Zazubil se. "No, tak nějak jsem doufal, že nezůstane jenom u toho spaní, Evo," řekl tiše.

Usmála se, naklonila se k němu přes stůl a vzala ho za ruku. "Wilfe, tys mě v duchu svlíkal celý den, co?"

"Jo," přiznal Brim. "Nejspíš to tak bude."

"Tak nám najdi kus soukromí, kde se nebudeš muset zdržovat nějakým duchem," pobídla ho s úsměvem. "Mohla bych zešílet, když mě chlapi svlíkají. A pak... no, nějak už to dopadne. Dobře?"

Brim přikývl a zároveň usilovně přemýšlel. Kam? Pak mu to došlo. Baxter Calhoun byl jedním z majitelů překrásného útulného hotelu poblíž Verekerova náměstí a už několikrát Brimovi nabídl, aby jeho pohostinnosti využil. "Potřebuji si zavolat z haly," řekl. "Počkáš?"

"No, nevidím tady nikoho, kdo by mě chtěl svlíkat," odpověděla. "Takže počkám."

"Prostě sed', ani se nehýbej a hlavně nikomu nevykládej, že se těšíš právě na tohle," zašeptal jí Brim do ucha. "Jinak se budu muset servat s každým chlapem v tomhle podniku."

O chvíli později už vyšel do haly a na holofonu vytočil soukromé číslo svého starého učitele a spolubojovníka, kontradmirála Baxtera Calhouna, velitele imperiálního velitelství obrany, který žil v přestavěném gradgroatském klášteře nedaleko Avalonu...

Kapitola osmá

Kdyby...

"Rezidence admirála Calhouna," protáhl nafoukaný hlas na druhém konci.

Holoobrazovka před Brimem zůstala prázdná, což ovšem očekával. "Jmenuji se Brim a chci hovořit s admirálem," řekl.

"Kdože to jste?" zeptal se pohrdavě hlas. "A v jaké záležitosti voláte?"

"Jmenuji se Brim," opakoval Carescrian trpělivě. "Celým jménem Wilf Brim. Vím, že admirál je přítomen, protože jsem se s ním dnes odpoledne setkal na schůzi velitelů."

"A v jaké záležitosti voláte, pane Brime?"

"Jsem kapitán Brim, Imperiální flotila."

"V jaké záležitosti, kapitáne?" opakoval hlas, na který rozhodně neudělal dojem nějaký obyčejný kapitán.

Brim se musel ovládat, aby spojení nezrušil, ale pak se v duchu zasmál. Ten muž přece jen dělal svou práci - a navíc ji dělal zatraceně skvěle, to se mu muselo přiznat.

"Poslyšte, dobrý muži," řekl, "záležitost, v níž volám, se týká pouze Baxtera Calhouna a mne. Prostě za ním zajděte a řekněte mu, že Wilf Brim potřebuje dnes večer pokoje na Verekerově náměstí - ještě dnes večer. Rozumíte?"

"Pokoje na Verekerově náměstí?" V hlase nyní zazněl poněkud odlišný tón. "Okamžik, prosím."

Brim čekal a v duchu si dokázal představit, jak sluha prohlíží seznam osobních známých na informačním záznamníku. "Ale jistě," řekl hlas nakonec, tentokrát skoro přátelským tónem. "Kapitán Brim, Imperiální flotila, před nedávnem příslušník Imperiálního dobrovolnického sboru. Okamžitě vás spojím přímo s admirálem."

O chvíli později se obrazovka rozsvítila a objevila se na ní Calhounova sympatická tvář. Byl neformálně oblečen v pohodlném domácím oděvu a na tváři měl široký úsměv. V pozadí ležela na měkké pohovce žena, která jako by z oka vypadla nejmilovanější a nejobdivovanější herečce v celém Avalonu. Většinou byla dokonce oblečena. "No, kluku," zaduněl mocný Carescrian. "Vo co ti de s tím kvartýrem na Verekerově náměstí, co? Podle všeho to vypadá na náký důležitý rande."

Brim se usmál. "Tak nějak to bude, Cale," odpověděl.

Calhoun na okamžik přimhouřil oči. "Sem vopravdu rád, že ses konečně rozhoupal, mladej Brime," řekl. "Dal sis pořádně načas, než sis nabrnk někoho, vedle koho nebudeš myslet na samou práci. Zapiš si za uši, že sem nebyl sám, kdo se bál, že se z toho nakonec sesypeš."

"Řekl bych, že vedle té dámy na pár metacyklů pustím válku úplně z hlavy," řekl Brim a cítil, jak mu rudnou tváře.

"To je přesně vono!" prohlásil nadšeně Calhoun. "Tak to tě nebudu zdržovat, akorát bych rád, kdybys věděl, že z tebe mám radost - a taky se mi docela ulevilo." Podíval se doleva. "Barnate," rozkázal, "to doupě na Verekerově náměstí. Už je přichystaný?"

"Už jsem předal zámku informace o identifikační kartě kapitána Brima," odpověděl sluha klidně.

Calhoun se otočil zpátky k obrazovce. "Takže je to hotový, mladej Brime," řekl. "Vo ten kvartýr si můžeš říct, kdykoliv se ti zachce - jestli bude zrovna volnej, to je jasný. Prostě cinkni Barnatovi." Pak se znovu zazubil. "Tak se mazej pobavit. Samotnému Vesmíru je jasný, že to potřebuješ jak prase drbání." Předvedl Brimovi dokonalou parodii na imperiální zasalutování - a obrazovka znovu potemněla.

"Omlouvám se, že to trvalo tak dlouho," řekl Brim, když se vrátil ke stolu, kde na něho čekala Cartierová. "Doufám, že ses mezitím nerozmyslela."

Plaše se pousmála. "To teda ani náhodou, Wilfe Brime," odpověděla. "Kdo ví, jak dlouho bych pak musela hledat někoho jinýho, kdo by mi pomoh."

"S tím už si nedělej hlavu - já jsem tady," slíbil jí a odsunul židli, aby mohla vstát. V hale se oba zahalili do svých plášťů, opět se do sebe zavěsili a vyšli průchodem k ulici, kde už na ně čekalo taxi. Brim už otevřel dvířka, ale Cartierová zavrtěla hlavou a navrhla, aby se prošli. "Na Verekerovo je to jen kousek," zašeptala mu do ucha a na okamžik přitiskla svou tvář k jeho. "A kus týdle nádherný noci nám už utekla strašně rychle. Jestli půjdem pěšky, tak si to aspoň trochu natáhnem..."

Kráčeli pomalu a skoro pravidelně se zastavovali ve stínech, kam nedopadalo světlo pouličních lamp, což ovšem jejich vášeň vybičovalo skoro až na nesnesitelnou hranici. Když dorazili do pokojů, které Brimovi zapůjčil Calhoun, byli dokonale připraveni k milování. Sotva se za nimi zavřely dveře, vyklouzla Cartierová ze svého pláště a přešla doprostřed místnosti. Tam se k němu otočila, mírně se usmála a sklopila oči. "Takže, pane Wilfe Brimě," řekla tiše, "bude mi vopravdu ctí, dyž mě teď sliksneš. Už fakt dlouho přemýšlím vo tom, jestli se ti líbí to, co vidíš, a už sem celá nažhavená na vodpověď..."

Jejich první milování proběhlo skoro až příliš rychle - oba se zoufale snažili zapomenout na hrůzy války alespoň na několik vteřin. Brim se nejdřív snažil přizpůsobit jejímu pomalejšímu tempu, ale ve chvíli, kdy spolu doklopýtali do postele, byla už Cartierová skoro stejně šílená touhou jako on. Milovali se divoce - skoro až zuřivě - dokud oba nevybuchli v oslepujícím, ochromujícím záblesku vyvrcholení. Zůstala mu ležet ztuhle v náručí; oba doslova promáčeli potem prostěradla a celým tělem jim probíhaly prudké otřesy. Po nějaké chvilce se tiše rozvzlykala.

"Jsi... jsi v pořádku?" zeptal se šepem, když konečně dokázal popadnout dech.

"S... s... sem," zašeptala s tváří přitisknutou k jeho hrudi. Ale skoro okamžitě se její tělo rozechvělo dalšími divokými otřesy. Až po dlouhé chvíli cítil, jak se mírně uvolnila. "Evo?" zašeptal.

"Nádherná matko Vootova," vyhrkla po chvíli a sevřela mu nohy kolem pasu, jako by se držela záchranné bóje.

"Myslím, že sem tě chtěla daleko víc, než sem si myslela."

Brim cítil na krku její potem provlhlé vlasy a do chřípí mu stoupala vzrušující vůně její pokožky - nepamatoval si, že by z ní kdy cítil jakýkoli umělý parfém. A musel přiznat, že ji také potřeboval skoro zoufale!

Po dlouhém, příjemném tichu k němu otočila hlavu a mírně pootevřela oči. "Dělej princezny při milování taky takovej virvál jako já?" zeptala se tiše.

"Já si nevzpomínám," odpověděl Brim diskrétně. "Když je to takhle krásné, tak neposlouchám kolikrát ani sám sebe."

"Mmm," zamručela a opřela se mu tvář o hrud. "Takže se ti to líbilo taky, jo?"

"Jo, líbilo se mi to opravdu moc" zašeptal. Po chvilce se dech Cartierové zpomalil a zněl už pravidelně a on cítil, jak seji svaly v celém těle jeden po druhém uvolňují. Opatrně se natáhl k nočnímu stolku, zhasl světla a přetáhl přes oba přikrývku.

Dvakrát se během noci oba probudili s velice určitými potřebami, které okamžitě ukojili - ačkoli pokaždé, když se spolu milovali, byl jejich styk poněkud odlišný. Brim odhalil ve své nesmělé carescrianské milence nezvykle vynalézavé rysy a musel uznat, že její bývalí muži byli obdivuhodní. "To je mi nějaká, obyčejná nevinná vesnická holčička," zašeptal,

když se snažil popadnout dech po obzvlášť vášnivém milování. "Kde ses tohle všechno naučila, u Vesmíru?" "Tak po tom ti vůbec nic nejní," zasmála se a pomalu se protáhla, zatímco ji hladil po zádech. Byla naprosto úžasná - a plná života. Napadlo ho, proč asi muži ve středních letech tolik pokukují po mladinkých děvčatech, když žijí zralé ženy, s nimiž se navíc kromě milování ještě dá hovořit! Z útlé, skoro pohublé hrudi Cartierové vystupovala drobná ňadra s bledými bradavkami a pod rovným břichem jí vyrůstalo černé ochlupení, které skrývalo vášnivý klín. Když ji dráždivě pomalu svlékal, byl doslova okouzlen pohledem na její dlouhé, štíhlé nohy a překrásně zaoblený zadeček. A kromě toho... to, co nevěděla o milování, nestálo ani za řeč; zdálo se, že neexistuje nic, co by se jí nelíbilo...

Probudili se tak pozdě, že zjistili, že zaspali svítání - pro velitele eskader to byl během této války přinejmenším neuvěřitelný luxus.

"Skoro se mi nechce věřit, jak se cejtím vodpočatě," řekla a slastně se protáhla v propocených pokrývkách. "Hlavně s tím, jak málo sme toho naspali."

Brim se zasněně usmál. "Takže bych se ti asi měl omluvit za to, že jsem tě nenechal vyspat, že?" zeptal se.

Zívla si, nahrabila s očividným potěšením ramena a široce se usmála. "Dyž se mi to tak strašně líbilo, tak se mi vomloutvat nemusíš," odpověděla.

"Jsem opravdu rád, že jsem u toho mohl být," řekl Brim co nejkvětnatěji. "Kromě toho, moje překrásná carescrianská milenko," dodal, "se cítím tak, jak už jsem se opravdu hodně dlouho necítil."

"Tvoje ,překrásná carescrianská milenko?" zeptala se Cartierová a na okamžik vzhledla ke stropu. "Víš, že jsi mi právě takhle řekl?"

"Jsi přece překrásná, Evo, to musíš vědět sama," odpověděl s úsměvem. "Možná jsi dokonce nejkrásnější žena, jakou jsem kdy potkal."

"Moc děkuju za kompliment, Wilfe Brime," řekla střízlivě. "A s tebou jsem se dneska v noci cítila vopravdu překrásně. Ale taky jsi mi řekl ,carescrianská'," zdůraznila. "Liším se snad kvůli tomu nějak vod vostamích?"

Brim se nad tím na okamžik zamyslel. "Je to zvláštní," řekl konečně, "ale myslím, že ano. Jen málokdy jsem se s někým cítil tak důvěrně jako teď s tebou. Ale na druhou stranu to možná je jen reakce na tu obrovskou touhu, kterou vedle tebe vždycky cítím. Nevzpomínám si, že bych se někdy chtěl s někým v životě tolik milovat - a to vůbec nepřeháním."

"Nemyslíš, že je to taky kvůli tomu, že máme tak podobnou minulost?" zeptala se.

"Myslíš to, že oba pocházíme z Carescie?" podíval se na ni.

"No, můj miláčku," řekla, "přece jen nám Carescia dala ňáký ty základy, který sou kolem a kolem vzato docela výjimečný." Podívala se mu do očí. "Uvažoval si vo tom, kdo vlastně seš, vod tý doby, co sme se vo tom posledně bavili?"

Brim se posadil na pelest a spustil nohy na zem. "Celý večer jsem čekal, kdy to nakousneš," řekl možná trochu vážnějším tónem, než měl v úmyslu.

"Že čekal?" zeptala se a zvedla obočí. "Mně bylo vod začátku jasné, že jednou budu litovat toho, že sem se na to vůbec ptala."

"Není čeho litovat," zavrtěl Brim hlavou. "Přivedlo mě to ke spoustě myšlenek o sobě."

"Vo tom, kdo seš?"

Usmál se. "Taky," přikývl. "Ale spíš o tom, jak jsem nezávislý - a osamělý."

"Podle toho, jak to vidím já, to všechno de spolu ruku v ruce," řekla. "Tak mi ale nejdřív řekni, kdo seš. Ráda bych to věděla."

"Tak dobře," souhlasil. "Ale na žádnou ze tvých otázek to neodpovědělo - spíš mě to přivedlo k dalším otázkám."

"A?"

"A i když to může znít hloupě a bláznivě, myslím, že od chvíle, kdy jsem vstoupil do Flotily, jsem svůj život definoval spíš podle toho, co nejsem."

"Takže co nejsi, Wilfe Brime?"

"No," řekl, "tak v první řadě nejsem Carescian."

"Ale? Takže ty ses vopravdu zřekl starý dobrý Carescie, Wilfe Brime?" zeptala se.

"Eh, ano..." začal Brim a nejspíš pokrčil rameny. "Ano, zřekl. Rozhodně jsem si odtamtud nepřinesl nic než šaty, které jsem měl zrovna na sobě."

"Hmm," zamyslela se. "A to sem si už skoro začínala myslet, že ses vopravdu naučil řídit loď na asteroidovejch dolech jako já." Krátce se zasmála. "To já se tam naučila ještě spoustu dalších věcí."

Tentokrát se usmál Brim. "Já si to hned myslel!" řekl a hravě ji pohladil po břiše. "No dobře, také jsem se tam naučil pár věcí o životě. Ale nikdy jsem tam nepoznal, jaké je milování v gravitaci."

"Ale de ti to docela dobře," usmála se.

"Jo," přiznal. "Tak dobře, počítám, že jsme si s sebou z domova odnesli pár věcí, co?"

"Daleko víc, než bys chtěl připustit, Wilfe," řekla. "A právě jsi o Carescii řekl, že je to ,domov' - to sem vod tebe ještě nikdy neslyšela."

"Ale já jsem přece Imperiál," protestoval.

"Tak nebo tak sme Imperiálové přece všichni," namítla. "I dyž si na něho furt stěžujeme, na tom starým dobrým Impériu je spousta věcí, kerý stojej za to. Ale podívej se na to takle, Wilfe: seš stejnej Imperiál jako třeba tvůj kamarád Toby Moulding?"

Nad tím se musel na okamžik zamyslet, ale nakonec přikývl. "Myslím, že jsem," odpověděl a zamračil se - ať už byla tato

žena sebekrásnější, dokázala mu pokládat pěkně zapeklité otázky.

"Jo, to je pravda, že jo," řekla. Pak roztáhla mírně nohy, vzala ho za ruku a položila si ji do zcuchaných chloupků v klíně.

"Ale seš vopravdu přesvědčenější, že si to myslí i císař?"

Brim stáhl ruku, protože ho její argumenty dráždily. "Myslím, že ano," odpověděl. "Vím zatraceně jistě, že ani Toby Moulding nemá dvě imperiální komety."

"Brzdi, Wilfe," řekla a jemně ho pohladila. "Já tady nemluvím vo metálech a kometách. Ani nemluvím vo přátelství. No tak, Wilfe, celá Flotila si už dávno šušká vo tom, že seš s císařem jedna ruka. To je fakt."

"Takže...?"

"Myslí na tebe císař jako na svého imperiálního přítele nebo jako na carescrianského přítele, co myslíš?" zeptala se. Zamyslel se nad tím a snažil si připomenout, jak ho většinou Onrad oslovuje. "Myslím, že mě ještě pořád pokládá za Carescriana," připustil, "i když se to snažím co nejlépe skrývat."

"Co tím myslíš - že se to snažíš skrejšvat?" zvedla obočí.

"Jako třeba že se zbavuji toho přízvuku - což bylo zatraceně těžké - a... no, však víš. Jsem Imperiál. Nejsem Carescrian. Co se mnou tak strašně není v pořádku, zatraceně?"

"Jak to vidím já, Wilfe, tak s tebou není v pořádku právě to, jak zapíráš místo, vodkad' si přišel," řekla. "Podívej se, jak nám to, co máme společného, prospělo i v něčem tak normálním, jako je milování. Tohle ti chybělo celej život. Zřekl ses vlastního domova."

"Můj domov je tam, kde jsem zrovna já," řekl. "Teď je to třeba právě tady."

S předstíraným obdivem se rozhlédla po ložnici. "No, máš to tu docela hezký, Wilfe," prohlásila s hraným úžasem.

"Díky," řekl a obrátil oči v sloup. "Zrovna sem se ti snažila vysvětlit, proč něco takovýho nikdy nemůže fungovat, i dyž se vo to snažíš ze všech sil."

"Nepovídej mi nic o tom, že to nemůže fungovat," zavrčel a proti své vůli se rozčilil. "Ty si klidně Carescrii miluj, nech si ten svůj carescrianský přízvuk a třeba to místo vychaluj do nebes. Zatraceně, Baxter Calhoun stojí v čele velitelství obrany a Avalon chrání před ligerskými útoky Starfury, postavené v továrnách na Carescrii. Lidi dneska Carescriany milují! Jsme skoro stejně oblíbení jako sodeskayští Medvědi, kteří chránili Impérium celá staletí. Ale když jsem tady před nějakými dvaceti lety začínal já, byla tu zatraceně jiná situace, to si můžeš klidně zarámovat a pověsit na zeď. Nemáš nejmenší představu o tom, čím vším jsem musel projít, abych byl první Carescrian, který absolvoval Akademii navigátorů. Musel jsem snášet ústrky od lidí, kteří dneska, neumí létat s loděmi tak dobře, jako jsem to dokázal já první den na Akademii."

"A koho z toho vobviňuješ, Wilfe Brime?" zeptala se naléhavě. "Řekneš mi to, prosím tě?"

"Za všechno může ta zatracená..." odmlčel se v půli věty a zahleděl se jí do očí. "U největší matky Vesmíru," zašeptal, jako by nevěřil vlastním slovům. "Já z toho viním právě Carescrii." Znovu potřásl hlavou. "Tohle ses mi snažila celou dobu říct, že?" zeptal se užasle.

"A právě proto seš tak vosamělej chlap, Wilfe Brime," řekla, posadila se a jemně vzala jeho ruce do svých. "Ale stejně mě to dycky překvapovalo, protože sem tě nikdy neslyšela, že bys kdy vobviňoval lidi, co ti vopravdu ublížili. Ale vo tom víš, ne?"

Brim pokrčil rameny. "Nemá je cenu obviňovat," řekl. "Oni prostě nemohou za to, jak se na danou věc dívali. Tenkrát to takhle prostě chodilo."

"A právě tendle postoj ti dal nejspíš sílu k tomu, abys změnil ten starej systém tolik, kolik si ho změnit moh," řekla. "Ale teď je nejspíš nejvyšší čas změnit taky Wilfa Brima. Myslíš, že dokážeš i tohle? Myslím, že by ti to docela pomohlo."

Brim zamrkal a podíval se upřeně na krásnou - a chytrou - ženu, která vedle něho seděla na posteli. "Když mi s tím trochu pomůžeš, Evo," řekl nakonec, "nejspíš bych to dokázat mohl."

"Brzo zjistíš, že v těchhle věcech docela ráda přiložím ruku k dílu, Wilfe Brime," odpověděla. "I dybych nevěděla, že seš fantastický milenec a přítel, tak bych se bez těch vobětí, který si tenkrát udělal, nikdy nedostala tam, kde neska sem."

"To přece není pravda," namítl Brim a cítil, jak se zase začíná červenat. "I bez mé pomoci během minulé války zahynulo tolik aristokratů, že by museli začít s nábořem kadetů mezi 'neurozenými vrstvami', jak nám kdysi sami říkali."

"A spousta nám takle říká i neska," zasmála se. "Ale tohle skončí, Wilfe. To ti říkám já - a byl si to ty, kdo nám votevřel dveře."

"Přece musíš za svůj rychlý postup vděčit i našemu společnému příteli Calhounovi," namítl Brim.

"Jasně že jo," řekla. "Ale kolikrát sem sama slyšela, jak guvernér říká, žeš za nás vyžral to nejhorší - a do toho můžeš počítat i jeho."

Brim otevřel ústa, aby promluvil, ale ona mu položila ukazováček na rty, Pak si lehla na záda, zvedla kolena a znovu mu položila ruku do svého klína. "Pššt," zašeptala. "Už vo tom nebudem mluvit. Máme čas tak akorát na jednu rychlovku, než budem muset mazat, abysme chytli své raketoplány. Zvládneš to eště jednou, můj skvělej imperiální miláčku?"

Brim lehce ponořil prsty do teplého vlhka jejího klína a skoro okamžitě ucítil v bedrech známý napjatý pocit.

"Hmmm," zamručela potěšeně, zvedla hlavu a zabloudila očima k jeho rozkroku. "Skoro bych řekla, že to zvládneš, co?" Zvládl to...

Oba nakonec dorazili na své základny právě včas - i když žádný z nich nedokázal později přesně říct, jak to mohli dokázat.

Přestávka v bojích kolem Triády skončila stejně náhle, jako začala, zhruba v půli dvaatřicátého oktadu, když se divoké gravitační bouře, které v oblasti zuřily několik standardních týdnů, začaly přesouvat k okraji galaxie. Několik fingovaných přesunů ligerských lodí přimělo velitelství obrany k vyslání části eskader na výpad, ale zprvu k větším bojům nedošlo. Zhruba po poledni stanice SPALSu hlásily dvě větší bojové formace - což byl Orgothův obvyklý postup - a všechny Brimovy lodě byly vyslány k útoku. Když se ale vzdálily od základny, objevilo se u satelitního přístavu 30 takřka bez odporu několik letek GA 88A. A přestože přístav utrpěl při útoku takřka vždy přesných ligerských ostrostřelců rozsáhlé škody, obdržel Brim zprávu o tom, že opravárenské čtyři okamžitě zahájily práce na zprovoznění poškozených částí - ačkoli útok ještě neskončil. A to i navzdory tomu, že byl hlavní přívod paprsků N opakovaně přerušen palbou nepřátelských destruktů. Mezi boji se Carescrian často zamýšlel nad tím, proč se právě satelitnímu přístavu 30 ze všech nejvíce dostává přídelu ligerských útoků, ale neměl příliš mnoho času na to, aby hloubal nad záhadami nepřátelských plánovačů.

Skoro celé dva standardní metacykly Ligeři udržovali imperiální obránce na bojových stanovištích. Lodě jedenáctého svazu samotné vyrazily nejméně ke stovce výpadů, ale většina jich nepřinesla žádné ovoce. Jakmile Ligeři zpomalili pod rychlost světla, stáčeli se do kursů rovnoběžných s planetárními orbitami a létali sem a tam v očividném pokusu vylákat imperiální útočné lodě. Pak nějakých padesát křižníků najednou znovu zaútočilo na satelitní přístavy. Okamžitě po skončení tohoto útoku přišel další.

Zároveň byl zahájen obrovský nálet na Proteus, který byl znovu zaměřen na zničení rozsáhlých výzkumných a výzvědných komplexů. Brim, který spěchal na jejich obranu, zahlédl kolem planety působivou palebnou přehradu orbitálních pevností ještě dřív, než spatřil ligerské lodě. Jeho eskadře byl určen sektor, kde zrovna k žádným bojům nedocházelo, takže jen bezmocně přihlížel, jak Ligeři rozsévají zkázu kolem rozlehlých oblastí na planetě. A podle útržků KA'PPA vysílání z komplexu mu bylo jasné, že útočí se vši nově nabytou přesností. Jak mohli něco podobného dokázat?

Postupem dne se stávalo terčem útoků čím dál více civilních cílů - a to se navzdory nejlepšímu snahám obránců týkalo i samotného Avalonu. Během jednoho z nekonečné řady hlídkových letů Brim sledoval na žádovce obrazovce, jak se za ním dlouhá řada lodí třídy Starfury v děsivé rychlosti bezchybně rozděluje do dvojic a útočí přímo na střed ligerské formace. Ale měl k dispozici pouze dvě eskadry a jeho peruť bojovala proti obrovské přesile a většina útočnicků se dostala skrze obranu. I v bitevní vřavě se Brim neubráníl úžasu nad tím, jak Ligeři neuvěřitelně přesně střelí ze svých obrovských bombardovacích destruktů. Pokud Impérium nevymyslí něco, čím by postavilo hráz tomuto neuvěřitelnému vylepšení, budou mít všichni opravdu velké problémy - bez ohledu na to, kolik nepřátelských lodí dokáží obránci sestřelit.

Nakonec útok konečně skončil a Brim zavedl své eskadry zpátky domů do satelitního přístavu 30 se strašlivým přesvědčením, že dnes velitelství obrany na mnoha místech sáhlo na dno svých možností.

Triádu brzy znovu obklopily gravitační bouře, ale předstírané útoky a drobné nálety neustále velitelství obrany tvrdě zaměstnávaly. Během včerejška bylo sestřeleno třicet osm ligerských lodí, ale také bylo zničeno dvaadvacet imperiálních plavidel a počet služby schopných jednotek velitelství obrany klesl ze sedmi set čtyřiceti na sedm set dvacet sedm. Nicméně vzhledem k úpornosti bojů byly ztráty na straně Impéria překvapivě nízké. Ztraceny byly pouze dvě plné posádky, i když sedm dalších zůstávalo nezvěstných. Velitelství obrany se zatím dokázalo držet nad vodou, ačkoli nenadálá přesnost ligerské palby přinášela neblahé předtuchy - stejně jako obnovené útoky na civilní cíle, při nichž nemohli obránci střelit z apexu ze strachu, aby sami nezničili objekty, které měli chránit.

V pozdním odpolední se gravitační bouře začaly rozpadat a ze stanic SPALSu přišlo hlášení, že směrem k hlavní planetě míří ligerská formace, čítající více než dvě stovky lodí. Během několika okamžiků vyrazily do akce veškeré lodě, které spadaly pod Brimovo velení. Hlášení bylo nicméně nepřesné a během metacyklu se ukázalo, že velká skupina útočných lodí s eskortami míří ve skutečnosti k vědecké planetě a jejím orbitálním stanicím SPALSu. Podobné útoky následovaly po celý zbytek dne s obvyklou ligerskou přesností, ale Orgothovi útočníci platili za zkázu, kterou rozsévají, vysokou a krvavou daň, když ztratili dvacet těžkých lodí proti šestnácti imperiálním útočným lodím. A zabita byla pouze jedna posádka; nikdo nebyl hlášen jako pohřešovaný.

Navečer Brima potěšila zpráva o tom, že Imperiální útočné sbory konečně podnikly odvetné kroky - vůbec poprvé byl vyslán svaz bitevních lodí a těžkých křižníků k útoku na samotný Tarrott. Jeho radost nicméně zchladily zprávy z Fluvanny, kde pokračovala neuvěřitelně krvavá bitva o Magor. Zatímco se k smrti unavené posádky lodí, spadajících pod velitelství obrany (neboli Obranný svaz, protějšek Svazu útočného), vrhly na kavalce, aby si užily několik metacyklů tvrdě zaslouženého a potřebného spánku, rozpoutal se v celém okolním vesmíru divoký vír války.

Když se Brim po krátkém odpočinku probudil, zjistil, že je zván na Avalon kvůli narychlo svolané schůzi velitelů eskader. Byl tak otupělý nedostatkem spánku, že těsně zmeškal raketoplán, který odlétal na povrch planety, a nějakou chvíli jen unaveně seděl v prázdné nástupní hale a bojoval s iracionálním vztekem, který přikmovalo neuvěřitelné zklamání. Zatnul zuby, silou vůle se znovu začal ovládat a namáhavě se soustředil na zoufalou nutnost zůstat chladnokrevný. Musel vést válku, a kdyby skončil na ošetřovně psychiatra - mnoho lidí už tam poslední dobou

zamířilo - sotva by ji dokázal vyhrát.

Ztěžka vstal a vykročil ke své pracovně, aby si zajistil náhradní dopravu, když si koutkem oka všimnul malého Gorn-Hoffu 219, který stál na kotvě ve chráněném rohu kotevního portálu číslo 44. Byl v takovém místě, že z jiného místa na stanici by jej patrně zahlédnout nedokázal - a z otevřeného vesmíru vůbec. Došlo mu, že ve zmatku a vřavě několika uplynulých dnů se na malou přepravní loď patrně zapomnělo. Hned po příletu rozkázal údržbářům, aby přemalovali ligerské karmínové dýky Imperiálními komety. Ale kromě toho se nezdálo, že by se malého Gorn-Hoffu od chvíle, kdy jej sem s Aramem dopravil, někdo dotkl.

A také se zdálo, že by tím mohl vyřešit svůj problém s dopravou na Admiraltu...

U dveří se chopil holofonu a zavolal operační oddělení. "Carnabyová!" houkl a na holoobrazovce sledoval, jak sebou mladá spojačka u pultu trhla, když se probudila z kratičké dřímoty.

"A-ano, pane," zakoktala s vyděšeným výrazem ve tváři. "Právě jsem... hm... si pročítala služební předpisy, kapitáne." Brim se kousl do rtu a rozhodl se nedělat vědu z porušení služebních povinností mladé spojačky. Viděl tuto mladou dívku během posledních dvou dní nejméně na pěti dlouhých směnách. "Šikovná holka," řekl a snažil se tvářit naprosto vážně. "Rozhodně bych ale doporučoval vaši pozornosti obzvlášť tu část, kde se píše o spánku ve službě. To jsou opravdu vážná provinění."

"D-děkuji, kapitáne," začervenala se až ke kořínkům vlasů.

"Carnabyová," řekl bez dalších komentářů, "potřebuji, abyste mi okamžitě zařídila parkovací prostor na základně Flotily na jezeře Mersin. Zvládnete to?"

"Jistě, pane," řekla horlivě, jak se ho snažila potěšit. "Okamžitě. Kdy jej budete chtít?"

Brim málem podlehl divokému úsměvu, který si hledal cestu na jeho rty. "Zhruba za metacyklus," řekl a nakonec se vzdal marné snahy o přísný výraz. "Zhruba tak dlouho bude trvat, než se tam dostanu."

"Rozumím, pane," řekla a natáhla ruku k jednomu z poplašných systémů. "A mám vyhlásit pohotovost jedné letce našich Starfury?"

Brim zavrtěl hlavou. "Ne," řekl spěšně, "to nebude třeba. Jen řekněte lidem dole, že mají očekávat zajatý Gorn-Hoff - tu dva devatenáctku, kterou nám tu očividně nechali na semeno. Má sériové označení" - postavil se na špičky, aby si přečetl na trupu za řídicí kabinou číslo -, "219-JE."

"Rozumím, pane," odpověděla Carnabyová. "Imperiální Gorn-Hoff 219-JE. Budete na něj potřebovat gravitační bazén, nebo se vleze na mobilní gravitační plochu?"

"Ta gravitační plocha bude stačit," usmál se Brim. Ukončil spojení a vykročil okružní chodbou k nástupní trubici. Imperiální Gorn-Hoff, to byla rána. Něco takového by muselo pobavit i Valentina!

Tentokrát nahodil oba rotační generátory okamžitě, a právě chtěl odrazit a vydat se k povrchu, když bez žádného viditelného důvodu začal divoce poblikávat ten záhadný krystal, který byl upevněn na hlavním panelu. Zamračil se a pozorně se zahleděl na přístroje, jestli krystal neprobudila k životu nějaká důležitá okolnost, ale neviděl nic. Co teď? Náhle se na COMM kanálu rozezněl poplach a ve sluchátkách přilby zaslechl nevzrušený hlas dozorce sektoru.

"Eskadra šest set deset okamžitě na start a seskupit se v okolí základny; další instrukce obdržíte po vzletu. Eskadra šest set deset, okamžitý vzlet, prosím! Toto je naléhavá situace!"

Brim už natáhl ruku, aby vypnul přístroje malého Gorn-Hoffu, když mu ve sluchátkách zaznělo další hlášení: "K satelitnímu přístavu 30 se blíží vysokou rychlostí velká formace nepřátelských lodí. Všechny osoby, které se nenacházejí v aktivní službě, se okamžitě odeberou do krytů." Už bylo příliš pozdě k tomu, aby se dostal na palubu své Starfury; ta byla ukotvena na protější straně obrovského satelitu. Nezbyvala mu žádná možnost - musel okamžitě zamířit k povrchu, nebo by se stal bezmocným cílem palby jako před několika dny s Onradem. Znovu utěšil obličejový kryt přilby, zapnul bezpečnostní popruhy a vycouval s malou lodí z kotviště. Imperiální útočné Starfury se rozlétaly od přístavu na všechny strany jako hmyz z ohroženého úlu. Otočil Gorn-Hoff přídí do otevřeného prostoru a vzhledl k nadhlavníku - a zahlédl Ligeri; zhruba tucet GA 87B Zachtwagerů se blyštěl v záři Triády a mířil přímo ke stanici. Instinktivně se mírně nahnul a stáhl hlavu mezi ramena. Koutkem oka zahlédl, jak k nim míří další tři útočné Starfury v sevřené formaci právě v okamžiku, kdy Ligeři zahájili palbu z obrovských destruktůrů.

V jednom okamžiku imperiální lodě mířily v sevřené formaci; v následujícím byly odhozeny každá jiným směrem děsivým výbuchem energie - Ligeři a jejich úžasná přesnost. Jak něco takového mohli dokázat? Určitě jim přímo před hyperobrazovkami neblíkal tenhle zatracený krystal jako v tomhle Gorn-Hoffu, jinak by nedokázali zasáhnout vůbec nic!

Nebo jim před hyperobrazovkami blikaly stejné krystaly?

A v tom okamžiku mu to došlo! Ten krystal. Musel být součástí zaměřovacího systému, na kterém pracoval Ursis. Mimoto by to vysvětlovalo spoustu věcí, které se staly od chvíle, kdy pomohl tohoto malého Gorn-Hoffa ukrást. Ligeři, kteří se snažili dohnat a zničit loď s - weg'wysershmookem neboli krystalem... Valentinova zoufalá snaha o to, aby ho dostal do zajetí... snaha o zničení celého výzkumného komplexu na Proteu, kde - podle logických úvah - měla tato loď skončit. Přímě před ním se v této malé dopravní lodi nacházel klíč k novému zaměřovacímu systému Ligy! Stočil Gorn-Hoff na stranu a nedbale prolétl bitevním polem, aby získal pro svou teorii důkaz. Kdykoli krystal zablikal, zpomalil a obezřetně okamžik kroužil, dokud se mu přímo před hyperobrazovkami neobjevila ligerská loď a nevypálila ze svých destruktůrů - vyšlo to pokaždé. Už chápal, jak to funguje!

Náhle se přilétající Gantheisser stočil přímo k němu a odbočil z místa ve vesmíru, které ukazoval blikající krystal. Odhalili ho! Stočil Gorn-Hoff na stranu, ale zjistil, že tam mu uzavírá unikovou cestu další Gantheisser. Pak zahlédl

dalšího - a dalšího.

Strhl ostře řízení a plnou rychlostí zamířil k povrchu Avalonu, zatímco vesmír kolem něho vybuchl v děsivém peklu silných explozí; každá z nich odhodila malý Gorn-Hoff jiným směrem tak prudce, až trup sténal a nařikal. Díky Vootovi nedokázali ani s pomocí zaměřovačích přístrojů střilet na tak krátkou vzdálenost dostatečně přesně, jinak by s ním byl konec! Podél proudnicových boků malé lodě šlehal plameny, způsobené třením vzduchu a každá vystouplá plocha na trupu bíle žhnula, zatímco teplota v řídicí kabině hrozivě stoupala. Celou věčnost pokračovala strašlivá destruktorová palba a pak konečně zmizela za zádi, když na Ligeri zaútočili Imperiálové; Brim se opřel do řízení, aby vyrovnal střemhlavý let, protože pevný povrch Avalonu se začal neuvěřitelně rychle přibližovat.

Nějakých deset tisíc iralů nad vrcholky mraků vyrovnal doběla rozžhavenou loď a rozhlédl se. Byl na obloze sám. A přestože měl teplotu skafandru staženou až na nejnižší chlazení, potil se horkem. Zkontroloval přístrojovou desku a všiml si toho, že krystal opět potemněl.

Když se mu ve sluchátkách ozvalo hlášení o škodách, způsobených útokem na satelitní stanici 30, vztekla zaťal zuby. V některých spojovacích trubkách zelo několik děr, které nebyly uvedeny v původních konstrukčních plánech, a v údržbářském člunu zahynuli čtyři muži. Ale podle Barbousseových odhadů bude přístav opět v plném provozu do večera, takže se Ligeri nemohli za nějakých těch deset cyklů přesné palby pochlubit příliš velkými výsledky. A i když byla zajisté zmařených životů škoda, tento útok byl dalším důkazem toho, že Ligeri přes veškerou snahu nedokáží zcela zničit ani na dlouho vyřadit z provozu systém imperiálních satelitních přístavů. Brim zavrtěl hlavou, zrušil požadavek na mobilní gravitační plochu, která byla jeho Gorn-Hoffu určena, nechal Calhounovi vzkaz, že na schůzi přijde později, a plnou rychlostí vyrazil k výzkumným laboratořím na Proteu. Tenhle malý Gorn-Hoff bude stát Nika Ursise celou bednu logishského meemu!

O několik metacyklů později, po letu v kurýrním raketoplánu zpět na Avalon a vypůjčení štábního kluzáku, si během jízdy městem všiml velkých holoplakátů na prodejních stáncích deníků, které nadšeně komentovaly bitvy v oblasti Triády - a ztráty, které utrpěla pyšná flotila admirála Orgotha. Ve výkladních skříních obchodů byly vystaveny civilní ochranné obleky módního střihu pro muže i ženy a na nárožích visely plakáty, které radily obyvatelům města „Jak se zachovat v případě nenadálého leteckého útoku“. Ti, kteří se nestihli schovat v krytech, si měli lehnout se sklopeným obličejovým krytem přilby na břicho, mírně pootevřít ústa a rukama si zakrýt zranitelnou a křehkou oblast krku. Sígři, kteří se sešli poblíž paláce, aby protestovali proti náletům na Tarrott, byli rozehnáni ještě dříve, než stačili vytáhnout holoplakáty; rozvzteklý dav prorazil očividně váhavé policejní bariéry a rozprášíl modřinami ozdobené a ztlučené demonstranty po okolních velkých parcích.

Když Brim vklouzl do potmělého přednáškového sálu, měl už skoro dva metacykly zpoždění; usadil se v zadní části sálu v křesle vedle Evy Cartierové, které bylo náhodou volné. Přišel právě včas, aby se dozvěděl, že včerejší nálet na Tarrott byl neuvěřitelně úspěšný a všechny lodě se po splnění úkolů mise vrátily nepoškozené na své základny. Navíc byli Ligeri naprosto zaskočení, když jejich hlavní město ničily výbuchy stejné jako ty, jimiž jejich vesmírná flotila trýznila Avalon - během dřívějších dní naprosté důvěry admirál Hoth Orgoth opakovaně sliboval poddaným Nergola Triannika, že na Tarrott nepřítel nikdy nezaútočí. Média Ligy začala okamžitě odsuzovat „zbabělé imperiální útoky“ a úvodníky všech listů zaplnily zprávy o „imperálních pirátech nad Tarrottem“. Ale ligerské protesty posloužily na Avalonu jedinému - udělaly cestu dalším útokům v budoucnu.

Navíc téhož dne ztratili Ligeri čtyřicet jednu vesmírnou loď - a počet služby schopných imperiálních plavidel zůstal na čísle 728. Z ligerského hlediska bylo jasné, že imperiální námořnictvo není ani zdaleka tak náchylné ke kapitulaci, jak by se mělo zdát. Ale modropláštníci, kteří stejně jako Brim strávili tolik času na frontě, věděli, že situace není vůbec jednoduchá. Žulová fasáda Flotily začala praskat přepracováním, napětím a únavou.

Brim s Cartierovou spolu po schůzi povečeřeli a strávili spolu noc v pokojích na Verekerově náměstí. Ale než se dostali k milování, spokojeně usnuli jeden druhému v náručí a spali tak tvrdě - a tak dlouho - že musela Cartierová ráno spěchat na svůj raketoplán s většinou prádla, napanou v příruční brašně. Brim s úsměvem přemýšlel o tom, jestli by takovou noc dokázal strávit s někým, koho by nepokládal za tak blízkého. Možná - ale jen možná - bylo v tom návratu ke kořenům přece jen něco víc, než si původně myslel.

Útoky přišly časně; Brim se sotva stačil vrátit zpět do svého satelitního přístavu - ale byl odpočatý tak, jak už dlouho nepamatoval. Když vyrazil odpoledne na hlídkový let, napadlo ho, že vyčerpání příslušníků Obranného svazu patrně dosáhlo vrcholu. Během tří posledních týdnů vzletli Imperiálové v každém z nich ke čtyřem tisícům výpadů - a v minulém týdnu utvořili nový rekord takřka pěti tisíc vzletů. Zdálo se to neuvěřitelné ve srovnání s průměrem tisíce vzletů týdně, který panoval ještě před standardním měsícem. Nejnovější ligerská taktika, která sestávala z velkého počtu náletů v menších skupinkách, vyčerpávala jak lidské, tak materiální zdroje, ale skutečnost, že rozhodnost posádek Obranného svazu neochabovala - a lidé se ani neuchylovali k sebelitosti - svědčila o tom, že se konečně ještě před nedávným nezkušením obránci Impéria zocelili do jednotek, které se dokázaly vyrovnat - a často předčily - takzvané profesionální bojovníky Ligy.

Během následujícího dne Útočný svaz provedl další úspěšný útok na ligerské hlavní město Tarrott, než znovu propukly místní gravitační turbulence, které přinesly tolik potřebnou dvoudenní přestávku v bojích.

Podle Brimova přísně tajného zpravodajského věstníku Flotily informoval Laga'ard Testetta, torondský ministr

zahraničních věcí - po společném rokování s Hannou Notromovou - velkobaronu Rogana LaKarna, že „nad plánovanou invazí pozemních vojsk Ligy na Avalon se nyní vznášá pochybnosti“. Stejně tak Zoguard Grobermann, ministr vnitra Ligy, uvedl jako oficiální důvod prodlužovaného odkladu nebezpečné gravitační bouře a to, že vojska Ligy musela přijít na pomoc torondské flotile na Fluvanně. Podle zpráv prohlásil i Triannic, že k naprosté neutralizaci imperiální Flotily bude zapotřebí přinejmenším dvou týdnů gravitačního klidu v oblasti Triády.

I když Ligeři museli svůj plán ohledně invaze na Avalon znovu odložit, jakmile polevily místní gravitační bouře, pokračovali ve své snaze zničit z něj co nejvíce. Na satelitní přístav 30 zaútočili časně ráno třetího dne, a ačkoli sami utrpěli těžké ztráty, velmi jej poškodili. I Brimova Starfury během těchto bojů utrpěla zásah, a sotva se dovlékla do kotviště, vypadlo úplně ovládání nadsvětelného pohonu. Útoky pokračovaly v průběhu celého dne, ale Brim neměl pro sebe žádnou bojeschopnou loď.

Znechuceně odešel do operačního střediska, tiše se usadil do křesla v zadní části nízké místnosti, a sledoval, jak se z hyperprostoru vynořuje skupina ligerských lodí a míří k Proteu, vědecké a výzkumné planetě. Náhle se z formace odpojil nějaký tucet lodí a zamířil přímo k satelitnímu přístavu 30, kde byly dokončovány opravy po posledním útoku. Okamžitě mu vzlétly v ústřety imperiální Starfury a na útočníky zaútočily, ale už neměly dostatek času k úplnému odvrácení útoku.

Ještě se ani nerozezněly poplašené zvonky a Brim už měl nasazenou přilbu - připadalo mu, že ji během několika posledních dní neodložil snad ani na cyklus - a rozběhl se do střediska obrany, kde už se ujal velení Barbousse. Ale neurazil ani polovinu cesty, když mu náhle pod nohama divoce poskočila podlaha a srazila ho z nohou, když satelit utrpěl přímý zásah těžkého destruktoru. Na obou koncích chodby se okamžitě automaticky zavřely vzduchotěsné dveře a uvěznily ho tak zhruba v polovině obytné části obrovského satelitu. Než stačil vstát, zaplnil chodbu kouř - který s ohlušujícím řevem za okamžik znovu zmizel dírou ve vrchním plášti satelitu, která vystavila chodbu prázdnotě vesmírného prostoru. Zároveň zhaslo hlavní osvětlení a za okamžik se rozsvítily nouzové lampy. Utěšnil obličejový kryt své přilby, vyškrábal se na nohy a naslepo vykročil k nástěnnému holofonu právě v okamžiku, kdy další přímý zásah vyřadil z provozu umělou gravitaci satelitu a vrhl ho nezamčenými dveřmi do kajuty, kde se právě snažila nasoukat do skafandru mokrá a doslova nahá žena - patrně se právě ve chvíli, kdy začal útok, sprchovala, a když zazněl poplach, bylo už příliš pozdě. Neslyšně lapala po dechu a za okamžik se zhroutila na podlahu, kde k ní přiskočil a otočil ji na bok. Popadl přilbu jejího skafandru, nasadil jí ji na hlavu a otevřel naplno přívod vzduchu - jen vteřinu předtím, než na jejím nočním stolku vybuchl džbán s vodou a vypařil se do vesmírného vakua.

O okamžik později její divoké pohyby ustaly a hrůzou naplněné oči zeskelnatěly. Náhle v ní poznal jednu z operátorek SPALSu a napadlo ho, kolik dalších obyvatel satelitu zemřelo podobnou krutou smrtí. Zhluboka se nadechl, stáhl ji přilbu z hlavy, jemněji zatlačil oči a oblékl ji do skafandru - což nebylo nic jednoduchého, nyní, když plyny vypařených tělesných tekutin nafoukly její tělo zhruba o třetinu původního objemu jako nějaký hrůzný balón. Když se konečně napřímil, uctivě poděkoval štěstěně, že žena před svou smrtí nestačila nabýt znovu vědomí, zatímco se jí vařila krev. Už něco podobného jednou viděl a bylo to příliš děsivé, než aby si to chtěl zapamatovat.

Když útok ustal, aktivoval komunikační systém skafandru; sluchátka přilby mu okamžitě naplnil křik a sténání těch, kteří přežili. "Barboussi!" snažil se překřičet hluk. "Barboussi! Slyšíš mě? Jsi v pořádku?"

"Slyším, kapitáne," ozval se Barbousseův hlas. "Jsem v pořádku. Kde jste, kapitáne?"

Brim potřásl hlavou úžasem nad dalším neuvěřitelným zázrakem a řekl poddůstojníkovi, kde ho zhruba najdou - poté, zdůraznil, co se záchranné čety postarají o raněné. Pak se posadil pod nouzovou lampu a v její rudé záři přemýšlel o tom, jak on - Carescrian Wilf Brim - dokázal přežít tolik bojů a potíží. Nenapadly ho ale žádné rozumné odpovědi, když musel skoro celé dva metacykly sledovat nafouklou mrtvolu operátorky SPALSu, než se Barbousse se záchrannými četami dokázal prorežat zkroucenými troskami, aby ho osvobodili.

Podtrženo a sečteno utrpěl satelitní přístav více než šedesát přímých zásahů - každý tak přesně zacílený, že to Brim stále nedokázal pochopit. A i když si byl jist, že přinejmenším zná část tajemství přesného zaměřování Ligerů, nebylo mu toto vědomí naprosto k ničemu, pokud někdo nevymyslí něco, čím přesnému zaměřování postaví hráz - nebo pokud je Impérium nedokáže využít k vlastnímu prospěchu. Ligeři poškodili dílny, opravárenské hangáry, skladiště, obytné prostory, dokonce i kanceláře, roztrhali vnější plášť služebních prostor, přerušili na mnoha místech energetické rozvody a celkově vzato proměnili obrovský satelit v trosky. Pětašedesát lidí bylo zabito nebo těžce zraněno - včetně pěti celých posádek. Konečně se Ligerům podařilo zničit i kotviště, v němž Brim nevědomky skryl Gorn-Hoff 219. Ale už se jim nepodařilo to, o čem usilovali. Malá loď byla nyní v bezpečí podzemních laboratoří na Proteu.

Na konci toho dne napočítal Obranný svaz celkem rekordních 1054 bojových vzletů - předchozí rekord vydržel pouze šest dní. Navíc ještě před koncem poslední hlídky onoho dne podniklo nádvkem k menším útokům sto devět dalších útočných lodí nálety na cíle na Melii a Helii. Ztráty Ligy dostoupily třiceti šesti lodí ve srovnání s pětadvaceti plavidly Impéria, ale Brim a ostatní chrabří Imperiálové se blížili hranici svých sil a vytrvalosti, zatímco se snažili dostát svým povinnostem při ochraně Impéria na zle zřízeném satelitním přístavu 30.

Ligerské útoky proti imperiálním satelitním základnám pokračovaly i posledního dne měsíce oktadu a zúčastnilo se jich skoro osm stovek lodí všech tříd a typů. Satelitní přístav byl znovu těžce poškozen, ale jako zázrakem zůstávala stanice schopna služby, přestože žádná z tamějších Starfury nebo Defiantů nebyla plně použitelná. Brim často létal s omezenou výzbrojí nebo pohonem a dělal, co bylo v jeho silách, aby dokázal z lodí vymáchnout maximum. Z nepravidelných schůzek s podobně vyčerpanou Evou Cartierovou věděl, že situace je na satelitním přístavu 19 přinejmenším stejně vážná - a to se v důsledku vztahovalo na Obranný svaz jako celek. Jedinou útěchou mu bylo to, že ligerské posádky nedostanou jediný výstřel zadarmo a často platí daleko vyšší cenu než obránci.

Jednoho večera provedla v čerstvě opravené posluchárně satelitního přístavu 30 cestující společnost populární Lasertův muzikál. Brim a dalších dvě stě padesát námořníků, kteří měli zrovna volno, tvořili nadšené a vděčné publikum. Během jedné z nejkrásnějších balad zazněly celým satelitem poplašené zvonky. Účinkující na okamžik přerušili představení, a když si herci a diváci oblékli skafandry, pokračovali dál, jako by Hoth Orgoth a jeho vesmírná flotila byli neskuteční a neškodní jako šaši.

Necelý metacyklus po skončení představení už Brim seděl u řízení narychlo opravené Starfury, která si nouzově vysloužila označení 'funkční'. Kvůli poškozením v oblasti strojovny nebyla schopna letu vyššího rychlosti světla, ale při nižších rychlostech dokázala bojovat bez omezení. Právě vylétal na hlídku, když Ligeři udeřili na základnu dalším útokem, tentokrát ještě silnějším než předtím. V dešti výbuchů se Starfury po jeho levoboku roztočila jako káča a letěla ještě chvilku neovladatelná, až se všechny tři její trupy rozlomily a vybuchly. Druhá Starfury po pravoboku se bezmocně otáčela, protože při poslední salvě nepřítele přišla o oba pontony. Brim zatnul zuby v očekávání rychlé smrti, nakrmil nouzovou energií silné generátory své lodi a unikl - přinejmenším protentokrát. Octl se přímo nad formacemi ligerských lodí a posádky destruktů zahájily postupně palbu na dvě GA 88, ale Ligeři už ukončili útok a přešli do hyperprostoru, kam je Brim nedokázal následovat. Nechal tedy nepřítele ostatním posádkám a vrátil se do satelitního přístavu vzteky a ponižením bez sebe a ani Barbousse nedokázal nalézt slova, jimiž by zchladil jeho horkou hlavu.

Během další série gravitačních bouří, která směřovala ke středu galaxie, byl Brim povolán na Avalon, aby podal situační hlášení. Nejdříve vztekle odmítl opustit své bojové stanoviště uprostřed bitvy, ale Calhoun dokázal prosadit svou. Neochotně tedy nasedl na raketoplán, který směřoval dolů na povrch. Během několika metacyklů už přistával na jezeře Mersin - zrovna uprostřed krutého náletu. Právě utíkal od průlezu raketoplánu ke krytu, když se zastavil a podíval se na oblohu, odkud se ozýval řev lodí, která v plné rychlosti mířila k zemi. Ta se o chvíli později prořízla vysokým oparem a padala přímo do jezera. Hlavně destruktů se z věží ježily do všech stran a Brim loď nejdříve pokládal za Gantheisser 87B. Otáčela se velice pomalu v líném, neovládaném výkrutu, a když viděl její plnou siluetu, poznal, že se jedná o Starfury. Ve výšce zhruba pěti set iralů se věže trochu otočily a těsně před tím, než dopadla na hladinu, její generátory vybuchly. Loď se rozpadla a s několika gejzíry vody zmizela pod hladinou a hrob čtyřiceti imperiálních námořníků označoval jen oblak barevného dýmu - a i ten zmizel dřív, než stačil Brim doběhnout do krytu... Nakonec Ligeři odlétli. Brimův štábní kluzák se proplétal pomalu po ulicích mezi hromadami trosek, než dorazil na schůzi, kde si Carescrian rychle potvrdil to, co už dávno věděl sám: imperiální základny v celé oblasti utrpěly strašlivé škody. Nicméně než schůze skončila, bylo potvrzeno, že všechny satelitní přístavy jsou plně funkční - kromě jeho vlastního, který i navzdory nadlidskému úsilí dokázal podporovat pouze omezené operace. Podmínky na všech poškozených satelitech byly mizerné, obzvláště na satelitním přístavu 19. Když Brim odpovídal Calhounovi a štábním důstojníkům na úzkostlivé otázky, vyjádřil se v tom smyslu, že ačkoli jsou imperiální jednotky velmi těžce zkoušeny, nemohou na tom být Ligeři jinak - možná jsou v ještě těžší situaci. Podle hlášení, která vyslechl na schůzi dříve, poslední dva dny bojů stály flotilu admirála Hotha Orgotha sedmdesát sedm lodí. A i když jich imperiální strana ztratila za stejné období šedesát pět, daleko více posádek přežilo, aby se mohlo zúčastnit dalších bojů (těch několik Ligerů, kteří nezahynuli ve vesmírném prostoru, putovalo do zajateckých táborů). Když Brim po schůzi unaveně procházel širokými chodbami Admirality, všiml si v jednom koutě několika plakátů SIGRu a zjistil, že Amherstova pohodlně vybavená kancelář nyní slouží jako tolik nutná důstojnická restaurace.

Právě se snažil v hale zajistit místo na palubě odpoledního raketoplánu, který mířil k satelitnímu přístavu 30, když za zády zaslechl povědomý melodický hlas. "Veliteli! Hej, veliteli! Kapitáne Brime!" Byl tak unavený, že se mu skoro ani nechtělo otáčet - a pak navzdory vyčerpání cítil, jak se mu na tváři objevuje něco, co pokládal za veselý úsměv. Málem už zapomněl, jak se to dělá. "Tissaurdová!" zavolal na maličkou důstojnici. "Co zrovna ty, u samotného Voota, děláš v tomhle blázinci?" zeptal se. "Myslel jsem, že vy od ohýbačů dokážete vždycky zmizet a držet se stranou problémů, které máme my tady."

Několik lidí ve velké klenuté hale se na ně se zájmem podívalo, když ho objala kolem krku a políbila; pak o krok ustoupila, vzala ho za ruce a potřásla hlavou. "Wilfe Brime," řekla a nevěnovala nejmenší pozornost jeho pokusu o žert, "vypadáš strašně."

Brim odhodlaně udržoval na tváři úsměv - nehodlal se vzdát té vlny potěšení, kterou cítil při pohledu na svou bývalou první důstojnici. "To je v pořádku, Nadio," zasmál se. "To ty mě nevidáš tak často, takže jsi zapomněla, jak jsem šeredný."

"A kolik navykládáš nesmyslů, Brime," zabručela a podívala se mu do tváře. "Ty se prostě a jasně hodláš odrovnat. Měl bys vidět svoje oči - no, na druhou stranu je možná lepší, že je nevidíš. Těm tvým bělům by se dalo klidně říkat

červená."

"Já nejsem jediný, kdo takhle vypadá," bránil se Brim. "Každý námořník, který spadá pod Obranný svaz, takhle vypadá - tedy přinejmenším ti, kteří zůstali naživu."

"A jak se tak na tebe dívám, veliteli..." začala, ale pak se kousla do rtu a zmlkla v polovině věty.

"Jak se tak na mě díváš, tak co?" naléhal Brim.

"Ale nic," odpověděla rozhodně. "Jak už je to dlouho, co ses pobavil se ženskou?" zeptala se. "Myslím tím svlečený."

Zasmál se. "Když jsme se o něco takového snažili posledně, tak jsme oba usnuli dřív, než jsme se k něčemu vůbec dostali. A od té doby... no, Ligeři nás všechny docela dobře zaměstnávají."

"Co děláš dneska večer?" zeptala se.

"Chtěl jsem někam zaskočit na večeři a pak odletět na satelitní přístav 30, abych si ještě chvíli zdříml před jitřní hlídkou, kdy letím na patrolu. Jen ti nejtvrdší Ligeři létají za takhle mizerných gravitačních podmínek."

"Takže se nevracíš nahoru hned teď, ano?"

S předstíranou chlípností - k níž se v případě Nadie Tissaurové nemusel ani příliš nutit - ji přejel pohledem od hlavy k podpatkům. "No," protáhl významně, "měl bych letět nahoru a..."

Chladnokrevně zavrtěla hlavou. "Tak takovéhle plány si na dnešní večer dělat nebudeme, veliteli," řekla. "Až se my dva spolu dostaneme do postele, budeš dělat jiné věci než jen spát," zasmála se. "Dnes večer mi půjde jen o to, abys do sebe dostal nějaké slušné jídlo - a to oblečený, nebo přinejmenším oblečený co nejvíc."

Brim si teatrálně povzdychl. "Tak se mi zdá, že kdykoli se sejdem, vždycky nám do toho něco vlezle."

"Jo," usmála se. "Takhle už to vypadá." Pak k němu vzhledla a podívala se mu do očí. "Na druhou stranu," dodala nestoudným tónem, "jestli na to budeš mít, můžeme si to po jídle vyzkoušet nanečisto."

"Nejdřív uvidíme, jestli přežiju tu večeři," řekl unaveně. Ve skutečnosti mu představa několika metacyklů ve společnosti této pohledné - a velice přitažlivé - ženy připadala, nepovzbudivá. Vzpomínal na dobu jejich společné služby s potěšením a příslib večera, naplněného pikantním hovorem, mu do žil pumpoval čerstvou energii - i když jen sám Vesmír věděl odkud. "Tak dobře," přikývl konečně. "Kam zaskočíme?"

Zvolila tichý, dřevem obložený bar starého velkého hotelu. Brim se v takovém prostředí cítil skvěle a - relativně vzato - bděle. U klávesnice velkého nástroje seděl jediný hudebník a vyhazoval z jeho hlubin melodie, při nichž se cítil příjemně uvolněně, ale ne ospale. "Je to tu krásné, Jedničko," poznamenal. "K takovému výběru musím jen blahopřát." Usmála se. "A nahoře mají mimochodem krásné pokoje," řekla.

"Tak nějak nepochybuji o tom, že jsi je už párkrát viděla zevnitř."

"No," pošádila ho s úsměvem, "kdybych musela čekat, až mě tam zavedeš ty, tak bych nejspíš zapomněla, jak se to dělá. A rozhodně nemluvím o chození do schodů."

"Vsadím se, že na takové věci se nezapomíná," řekl Brim.

"Pravda," připustila. "Je to nejspíš něco podobného, jako když se naučíš jezdit na gravcyklu."

"Jen se u toho užije víc zábavy."

"Tak. Daleko víc."

Nechali si přinést středně drahou láhev logishského meemu a bohatou studenou večeři, sestávající z ovoce, zeleninového salátu, sýrů a nakynutého chleba s tvrdou kůrkou. Jako všichni námořníci, kteří strávili nějakou dobu ve službě na stejné lodi, spolu sdíleli zvláštní přátelství, zocelené dlouhými hlídkami, divokými gravitačními bouřemi a hlubokou, záhadnou láskou k samotnému vesmíru. Jejich rozhovor byl přerývaný a často se točil kolem starých známých a jejich dnešních osudů. Slyšel nějaké nové zprávy ohledně dalšího osudu Margot Effer'wyckové? Získala už konečně nějaká šťastlivky srdce Tobyho Mouldinga, nebo je ještě naděje pro fregatní kapitány ve středních letech a se šedinami? Pořád Utrillo Barbousse na všechno dohlíží?

"A s kým takhle poslední dobou spáváš, Wilfe?" zeptala se. "A samozřejmě to nemyslím v doslovném významu." Rty jí zvinil nepatrný úsměv. "Už mě s tebou v posteli předběhla ta nohatá ženská z Carescrie - Eva Cartierová?"

"Po tom ti vůbec nic není, zatraceně," durdil se Brim, ale zradil ho úsměv a nevyhnutelný ruměnek.

"Aha!" zvolala Tissaurová. "Už mi nemusíš vůbec nic říkat, uhodla jsem to sama." Usmála se, "Jen kdybych měla taky tak dlouhé nohy, abych je mohla kolem chlapa obtočit."

"Nepochybuji o tom, že si to v jiných směrech dokážeš vynahradiť," ujistil ji s úsměvem Brim.

"To si piš," našpulila rty. Pak se zamračila. "Cartierová je opravdová Carescrianka, že?" zeptala se. "Pokud jsem slyšela dobře, tak létala s jednou z těch Calhounových, ehm, korzářských lodí, abych se vyjadřovala úplně přesně."

"Přesně tak," přikývl Brim. "Tehdy jsem se s ní také potkal poprvé. Ale co je to za řeči s ,opravdovými' Carescriany?"

Tissaurová se znovu zamyšleně zamračila. "Sama nevím," poznamenala. "Prostě mi to nějak přišlo na jazyk." Naklonila hlavu k rameni a zahledla se na něho, jako by ho viděla poprvé. Pak zvedla obočí. "A možná přece jen vím," řekla.

"Ona není jako ty. Ona je hrdá na to, že je Carescrianka; a nějak si nevzpomínám, že by ses o tom takhle zmiňoval ty."

"No," řekl, "ale pracuji na tom." "Ano?" zvedla znovu obočí.

"Ano, zatraceně," zabručel. "Začíná mi připadat, že není zločin pocházet z Carescrie. Ale mimoto jsem - a spíš bych řekl, v první řadě - Imperiál. Takový, který se prostě náhodou narodil na Carescii, nic víc. Věř mi, že jsem se s ní o tom už několikrát bavil."

Tissaurová se natáhla přes stůl a vzala ho za ruku. "Tak to opravdu ráda slyším, můj budoucí milence," řekla. "Nikdy jsem nepochybovala o tvé ,imperiálnosti', pokud takové slovo vůbec existuje. A nedokážu si představit, že by o ní pochyboval kdokoli jiný - no, možná ještě tak Puvis Amherst. U všech všudy, když má někdo dvě Imperiální komety a

známosti až na samotném trůnu, tak bezpochyby je Imperiál jako vymalovaný, Wilfe. Ale mezi vámi dvěma je ještě jeden rozdíl - který nemá vůbec nic společného s tím, co máte nebo nemáte mezi nohama."

"A co je to?"

"Eva Cartierová se propracovala k tomu, že je pyšná na to, že je Carescria její domov."

"A kdo říká, že mám na tuhle bezdomoveckou záležitost výsadní právo?" ohradil se Brim. "Koneckonců si nevzpomínám, že bys o svém domově mluvila třeba zrovna ty."

Tiše se zasmála a pohládila ho po hřbetě ruky. "To proto, že já žádný domov nemám, Wilfe Brime," odpověděla.

"Tomu nerozumím," zvedl obočí. "Pokud vím, tak ses narodila někde v provinciích Lampsen."

"To ano," přikývla.

"Tak proč jsi mi o nich nikdy nevyprávěla, no?"

"Protože se mi rodiče odstěhovali, když mi ještě nebyl ani rok," odpověděla a zamračila se. "Wilfe Brime," řekla po chvíli. "Nějspíš jsi nestrávil moc času nad mou osobní složkou, když jsme spolu sloužili, jinak bys dávno věděl, že jsem dítě Flotily - jak matka, tak otec sloužili na různých lodích. Flotila je můj domov a já jsem na to pyšná. Na druhou stranu ty se chováš, jako bys nikdy v životě žádný domov neměl."

"Mluvíš už zatraceně podobně jako Eva."

"Hmmm. Čím víc o té ženské slyším, tím víc se mi zamlouvá - kromě těch dlouhých nohou, přirozeně."

"Takže předpokládám, že mi teď chceš říct, že jsem osamělý," poznamenal.

"Ne," odpověděla. "Jen ti jednoduše připomenu, že jsem ti přesně tohle říkala před rokem, když jsme spolu létali na palubě staré dobré Starfury"

Brim přikývl. "Teď si na to vzpomínám," řekl.

"Čím víc se snažíš vzdálit od svých kořenů, tím izolovanější jsi," řekla. "Přece sám víš, jak mají dnes lidi Carescrii rádi."

"Když jsem nastoupil do služby ve Flotile, tak to bylo všechno úplně jinak, to mi věř," řekl.

"Ale jistě, to je mi jasné," přikývla. "Ale léta války a lidé, jako jsi ty, Calhoun a ta zatracená dlouhonohá Cartierová, udělali strašnou spoustu práce na tom, aby postoj lidí změnili."

"Ale není vůbec lehké na to všechno zapomenout," bránil se a okamžitě si uvědomil, že je nucen kráčet stejnou cestou, kterou nedávno prošel s Evou Cartierovou. "Ty jsi nebyla na Akademii navigátorů v době, kdy jsem tam studoval. Ty ses nemusela vyrovnávat celé Flotile plné Puvisů Amherstů, kteří se k tobě chovali jako k blátu přes to, jak jsi byla dobrá." Zatnul zuby. "V těch dnech nebylo vůbec jednoduché pocházet z Carescrie a dnes se na to zatraceně špatně zapomíná."

"Ale popíráním Carescrie jen zaměřuješ svůj hněv, který jsem ve tvém hlase právě slyšela, na samotné Carescriany - a ne na lidi, kteří ti dělali ze života peklo."

"Já vím," přikývl. "Tohle mi říkala Eva taky."

"A řekla ti taky, že je to právě tenhle hněv, kvůli kterému jsi tolik osamělý?" zeptala se.

"Ne," připustil. "To mi neřekla. Ale na druhou stranu - kdo tvrdí, že máš pravdu? Možná ten hněv s tím nemá vůbec nic společného."

"S tím," chytla ho za slovo. "Takže připouštíš, že jsi osamělý, ano?"

Brim zčervenál, zavrtěl prudce hlavou a rozhodl se, že má tohoto rozhovoru dost. "Ne," odsekl. "Nepřipouštím nic kromě toho, že brzy budu tak unavený, že neudržím víčka od sebe tak dlouho, abych se stačil vrátit k odletovému bazénu raketoplánu." Usmál se. "Co kdybys mě hodila k jezeru Mersin na základnu Flotily v tom svém kluzáku?"

"Tak dobře, veliteli," pokrčila Tissaurdová odevzdaně rameny. "Pro dnešek toho nechám. Počkej, dokud nezaplatím účet a... nezajdu si na dány."

"Poznáš mě podle toho, že budu spát v hale," řekl Brim, ale tentokrát žertoval jen zpola. Čekala ho příliš smrtící válka a on zoufale potřeboval alespoň několik metacyklů spánku k tomu, aby se připravil na její další dějství.

Bylo už pozdě, když zastavili na parkovišti nedaleko mobilní gravitační plochy, kde v čerstvém podzimním vánku od jezera Mersin napínal kotevní paprsky raketoplán, který měl odstartovat na začátku noční hlídky. Většina menších lodí už odlétla. Tissaurdová aplikovala gravitační brzdy, usmála se na něho a otevřela dvířka. "Doprovodím tě k lodi," řekla. "Nijak nestojím o to, abys cestou usnul."

Brim se usmál. "Omlouvám se, že jsem byl cestou sem tak mizerný společník," řekl. "Prostě jsem utahaný - tělesně i psychicky."

"Ty jsi vždycky dobrý společník, můj ex-veliteli," odpověděla, vzala ho za ruku a vykročili spolu přes betonovou plochu. "A někdy ani není třeba mluvit." "Díky," řekl. I on jí za to byl vděčný. Na půli cesty se na okamžik zastavila, rozhlédla se a pak ho zatahla do stínu ke stěně velké opravárenské dílny. "Tak co, jak se to má s tím zákusem, kapitáne Brime?" zeptala se s rozpustilým úsměvem. "Máš ještě pořád zájem?"

Zamračil se. "Zákusek?" zeptal se zmateně, pak zavřel oči a usmál se. "Aha... Myslíš...?"

Tissaurdová se mu podívala do očí a rozhalila svůj plášť. Pod ním měla oblečeny pouze červené kalhotky.

"Svatý černý Vesmíre," zamumlal Brim. Často si představoval, jak asi vypadá pod uniformou drobná důstojnice, která před ním kdysi - žertem? - odhalila v příšeří baru svá řadra. Ale na něco takového nestačila ani jeho představivost. Byla neuvěřitelně nádherná. Překrásné pevné poprsí se zvedalo jako řadra ženy poloviny jejího věku, ozdobené malými, temnými bradavkami, na které nikdy nedokázal zapomenout. Měla útlé, skoro až chlapecké boky, a i když její nohy nebyly ani zdaleka tak dlouhé jako ty, jimiž se mohla pyšnit Eva Cartierová, k jejímu tělu se dokonale hodily - přinejmenším pokud mohl soudit podle té části, která sahala až k botám na vysokém podpatku.

Strčil ruce pod její plášť, objal její odhalené tělo a vůbec poprvé za celou dobu, co se znali, ji políbil jako ženu. Okamžitě mu projel až na samotné dno duše žhnoucí šíp vzrušení. I její dech chutnal po vášni, když mu strkala jazyk znovu a znovu do pootevřených úst. "Nadio," zašeptal, když dokázal popadnout dech, "jsi vynikající."

"Nápodobně, Wilfe Brime," zalapala po dechu a odstrčila ho od sebe na délku paže. "A já tě rozhodně chci nechat naživu, takže to nebudeme moc dlouho protahovat."

Brim přikývl. I když byl vzrušený, věděl, že ho únava velice rychle přemůže.

"Zatím ses mě ani nedotkl," zašeptala a sklopila oči ke svým červeným kalhotkám.

"Svlékneš si je sama?" zeptal se nejistě. Beze slov se sklonila, stáhla si je ke kotníkům a dvěma drobnými krůčky z nich vystoupila. Pak se napřímila a znovu rozhalila svůj plášť, aby se mohl podívat na velký trojúhelník temného ochlupení.

"Takže, můj vzrušující Carescriane," řekla, "abys nezapomněl, že se jednoho dne potkáme v posteli..."

Omráčeně se k ní přitiskl, zatímco ho vzala za ruku, mírně se rozkročila a přitáhla mu ji ke svému horkému a vlhkému klínu.

Na okamžik zalapala po dechu, když do ní prsty zajel hlouběji, pak se k němu pevně přitiskla a jejich rty se znovu setkaly a ona se jazykem dotkla jeho zubů, zatímco se jí zrychlil dech vzrušením. Náhle ztuhla a odstrčila ho. "Už ne!" vyhrkla chraplavě, přitáhla stehna k sobě a pánví ji proběhla prudká vlna. "Ne, dokud nebudeš opravdu ve mně."

Brim se srdcem v hrdle zatkl zuby a sám se snažil zadržet výbuch ve svých bedrech. "Svatá krásná matko Vesmíru," zašeptal úžasem nad vlnou vášně, kterou v něm drobná důstojnice probudila a která mu každou chvíli rozechvívala kolena.

Po chvíli mlčení si znovu přitáhla plášť k tělu a usmála se na něho. "Jen si propříště pamatuj, Wilfe Brime," řekla rozechvěle, "že takovéhle rychlovky už se nebudou opakovat. Vášně je jako starý jemný logishský meem - musí se vychutnávat, ne prolít hrdlem v jediném okamžiku."

"Budu si to pamatovat," slíbil Brim.

"O tom ani v nejmenším nepochybuji, veliteli," přikývla. Pak se postavila na špičky a políbila ho na tvář. "Takže teď, když jsme se ujistili o tom, že máme zájem na dalším pokračování, bych navrhovala, aby ses otočil a šel přímo do svého raketoplánu." Postrčila ho dopředu a zašeptala: "Jednoho dne, veliteli, to sjedeme naostro."

Poslal jí vzdušný polibek, když vykročil po betonové ploše. "Jednoho dne s tím počítej, Jedničko," odpověděl.

Pokud se toho vůbec dožije, samozřejmě...

Kapitola devátá

Naděje

Brim si už nikdy nedokázal vzpomenout, kudy a jak dlouho šel, když dorazil do satelitního přístavu 30. Ale časně za jitřní hlídky byl prudce probuzen ve vlastní posteli vyjícími sirénami a vyčerpaně se nasoukal do skafandru, zatímco běžel k nástupní trubici. Mechanici a přístrojoví technici pracovali takřka bez přestávky, aby splnili svůj slib udržet v provozu osm lodí třídy Starfury víceméně schopných letu včetně jeho velitelské - otlučené a ožehlé R6495. Dorazil do lodí těsně po Barbousseovi. Poslední unavení námořníci vklopýtali na palubu jen o několik okamžiků později, a než přišel první útok onoho dne, stačili se s lodí dostatečně vzdálit od satelitu. Brim stále ještě nedopil svůj první šálek vroucího cvcesse', když manévroval do pozice, z níž zahájí první boj.

S prvními Ligery se střetli ve chvíli, kdy se dostali do vzdálenosti nějakých osmnácti tisíc c'lenyťů od centra Triády - třicet Gorn-Hoffů 262E se žlutými příděmi letělo hluboko pod rychlostí světla zhruba ve stejné úrovni. Když Ligeři změnili kurs a rozléti se k nim, Brim nařídil svým lodím, aby se seřadily do kýlové formace a pak stočil svou Starfury směrem k nepříteli. Sklopil příd' lodí dolů a skoro cítil, jak ligerský navigátor udělal totéž, aby získal větší palebný náměr pro zářové destruktorové věže. V následujícím okamžiku ale Brim ostře stáhl řízení k sobě a vedl svých sedm otlučených a narychlo pospravovaných veteránů v ostré zatáčce nad Ligery. Goreman vypálil salvu na čelní Gorn-Hoff a ten okamžitě udělal poloviční výkrut - přímo do palebné zóny D7192 Makiry Cristobolové, která letěla po Brimově pravoboku. Její střelci museli vypálit narychlo, ale dokázali odvést dobrou práci. Brim koutkem oka sledoval, jak se v kýlové brázdě velkého Gorn-Hoffu objevil karmínový výtrysk radiačního požáru a pak nepřítel zmizel z dohledu.

Po několika cyklech divoké přestřelky se Ligeři otočili a vyrazili přímo zpět směrem k Effer'wycku. Krátce poté nicméně začaly vesmírnou prázdnotou proudit zprávy o tom, že satelitní přístav 30 musí čelit dalšímu útoku. V té době byl už ovšem Brim s ostatními loděmi příliš daleko, než aby se mohl aktivně účastnit obrany, a mohl jen sedět a bezmocně naslouchat prvním odhadům škody.

Když se konečně se svou potrhanou eskadrou vrátil domů, viděl škody na stanici už z dálky. Mezi oblastmi, zasedlými od plamenů radiačních požárů, mdle zářily provizorní modré tlakové záplaty. Z vrchního anténního systému zbyl jen zčernalý pahýl, který trčel z kostry toho, co bývalo komunikačním centrem. Celá třetina kotevních trubíc byla zničena. Velký satelit vypadal naprosto zničený a na první pohled bylo jasné, že z jeho omezených možností dokáže těžít jen jediná eskadra.

Brim se rozhodl zůstat na třicetce s Mouldingem a rozkázal Aramovi, aby odvedl své Defianty na nedaleký satelitní přístav 41. Pak vydal rozkaz zbývajícím mužům a ženám na základně, aby se zapojili do oprav, a než skončila večerní hlídka, nebylo v konstrukčně pevných oblastech satelitu vidět jedinou díru. Časně zrána tak mohly proběhnout první tlakovací testy, technici zneškodňovali několik nevybuchlých torpéd a záplatované nástupní trubice byly natřeny světle žlutým nátěrem. A tak už večer druhého dne nezbylo po přesné střelbě Ligerů skoro žádné památky. Bleskové opravy byly dalším důkazem toho, že se Ligerům nemůže povést vyhladit orbitální základny Flotily. Pokud samozřejmě

dokáží imperiální obránci vydržet tak dlouho, dokud bude ještě co opravovat.

Následujícího dne se ale v přísně tajném zpravodajském věstníku Flotily objevila znepokojivá zpráva: vůbec poprvé za celé tři týdny ztratil Obranný svaz více lodí než Ligeři - čtrnáct proti patnácti. Navíc se počet služby schopných imperiálních lodí snížil během jediného dne ze sedmi set jedné na šest set devadesát. Zahynulo pět plných posádek a dalších jedenáct bylo vyhlazeno skoro úplně. Co bylo ještě horší, začaly se projevovat důsledky děsivého napětí, v němž museli příslušníci Flotily pracovat, když docházelo ke srážkám a úmrtím, způsobeným špatným odhadem nebo přeceněním sil. Téhož odpoledne se Brim v jednom z malých raketoplánů základny málem srazil s nákladní lodí během pojíždění ke startu na jezeře Mersin. Bylo jasné, že jak stroje, tak lidé začínají dosahovat dna fyzických sil. Ale přestože čelil katastrofickým předpovědím a odhadům, zůstával Brimův odhad dalšího průběhu války optimistický - obzvláště když vzal v potaz stav ligerských posádek. Poslední dobou byly ve srovnání s počátečními fázemi náletů, kdy měly v bojích jasně navrch, daleko náchylnější k útoku, pokud na ně byl podniknut rozhodný útok. Bojová morálka začínala na Effer'wycku bezpochyby klesat. Vzpomínal na to, co slyšel o Kirshi Valentínovi, svém starém nepříteli - a bezpochyby jednom z nejlepších válečníků na opačné straně bojiště. Pokud si někdo jeho kalibru nedělal o současné válce žádné iluze, jak mohla vypadat situace u jeho morálně slabších spolubojovníků?

Během večerní hlídky vtrhl na palubu satelitního přístavu Onrad v jedné ze svých bleskových inspekci, které měly dodat bojovníkům Impéria odvalu a sebedůvěru. Než znovu odlétl, vzal si Brima stranou a tam mu řekl o zprávě, která mu působila starosti: Calhoun varoval nejvyšší velení, že pokud Liga nepoleví ve svých útocích, může Flotila přijít o všechny posádky. "Co si o tom myslíš?" zeptal se, když se usadil na roh Brimova stolu a zamračil se. "Chci tuhle informaci potvrdit nebo vyvrátit někým, kdo se bojů aktivně účastní."

Brim se zamračil. "Nu, Vaše Veličenstvo," řekl a sklopil pohled ke špičkám bot, "samotný Voot ví, že si ohledně náhrad nemáme nač stěžovat. Nové lodě a posádky dostáváme tak rychle, jak o ně přicházíme. Ale jestli se něco hodně rychle nezlepší, tak nám mohou dojít veteráni. Situace je tady pěkně divoká."

Onrad našpulil rty a přikývl. "To vidím sám, Brime," odpověděl. "Nikdy jsem tebe osobně za ty dlouhé roky, co se známe, neviděl tak utahaného - ani na starém Gimmasu během poslední války." Na okamžik jako by se zahleděl do minulosti a bylo jasné, že jen s obtížemi hledá správná slova. "Lidi tam dole vidí vás, modropláštníky, přes silné sklo romantiky," řekl s úšklebkem. "Ale u samotného Vesmíru, musí to být pěkně hnusná práce bojovat o holý život každý cyklus dne."

"Já mám v plánu přežít," řekl Brim a nasadil ten nejrozhodnější výraz, jakého byl schopen.

"To bych ti doporučoval, Brime," odpověděl císař. "Osobně počítám s tím, že přežiješ právě ty - a pár tisícovek tvých spolubojovníků." Na okamžik přecházel po místnosti. "I přes Calhounovy starosti - kterých si opravdu cením," dodal energicky, "máme právo na to, abychom se cítili zatraceně spokojeni s našimi současnými výsledky. Jsem v pokušení se toho starého lumpa zeptat, proč by měl nepřítel pokračovat v útocích v podobném měřítku, pokud to nepředstavuje maximum, nač se zmůže - a naše Flotila sílí s každým uplynulým dnem." Namířil na Brima ukazovákem. "A nezapomínej, můj carescianský příteli, že tenhle rozhovor není myšlen jako propaganda ke zvednutí morálky. Tato slova říkám v soukromí tvé pracovny - ne během nějakého veřejného vysílání. Já jim opravdu věřím..."

Nicméně o něco později, když Onrad odcestoval na satelitní přístav 11, si Brim našel čas k přečtení zvláštního tajného věstníku, v němž stálo, že Sodeskayské výzvědné služby varují před další změnou Ligerské taktiky. A poslední průzkumné lodi hlásily, že do předsunutých základen na Effer'wycku dorazily další ligerské útočné lodě. S dobrými zprávami tohoto druhu měl opravdu potíže sdílet císařův optimismus - obzvláště v situaci, kdy nepřicházely žádné zprávy od Ursise ohledně zajatého Gorn-Hoffu a krystalového zaměřovače. Pokud Obranný svaz nezastaví ligerské útoky co nejdříve, nezbude už k obraně příliš mnoho Impéria.

V průběhu jitřní a ranní hlídky následujícího dne média Ligy vysílala přímý přenos toho, jak tlustý admirál Hoth Orgoth s velkou slávou projíždí Courtsem, druhým největším městem Effer'wycku během zasedání nejvyššího štábu, k němuž se připojili všichni velitelé na úrovni eskader. Brim tento přenos sledoval v troskách, které zbyly z důstojnické jídelny satelitního přístavu 30. Hlasatelé se mohli jen dohadovat o tom, co bylo tématem této schůze, již se dostalo široké publicity, ale Brim byl přesvědčen, že půjde o něco ohledně nové strategie, kterou předpovídali Sodeskayané. Během následujících tří dní Ligeři pokračovali v útocích proti orbitálním základnám Imperiální flotily a pozdě večer pátého nonadu vystoupil na velkém stadionu, který byl před několika lety postaven pro závody o Mitchellův pohár, samotný Nergol Triannic. Brim očekával další nabubřelé řeči a rozdmýchávání hrdosti, ale sotva tyran vystoupil na pódium (před více než půl milionem jásajících Ligerů), začal halasně napadat imperiální protiútoky, které osobně vysílal Onrad nad ligerské hlavní město. Ty postupem času nabývaly na síle a rozsahu a musely působit vážné potíže jeho přísluhovači Hothu Orgothovi, který se mnohokrát veřejně zapřisahal, že nebe nad Tarrottem nikdy nebudou brázdit nepřátelské válečné lodě.

Sedmý nonad začal mohutným náletem sto sedmdesáti Ligerských lodí na satelitní přístav 30 a okolní základny, ale služby schopné lodě třídy Starfury a Defiant se jim dokázaly postavit s takovou vervou, že nedošlo skoro k žádným větším škodám. Bylo záhadou, že se Ligeři nehrnuli do útoku s takovým odhodláním, jako tomu bylo dřív. Brimovi se nezdálo, že by zkušení válečníci polevili natolik, že by se ani nepokusili dosáhnout svých cílů - obzvlášť pokud šlo o vyrazení satelitních přístavů z provozu. Usoudil, že logičtější by bylo, kdyby těmito útoky zastírali výcvik nové, daleko účinnější taktiky, ačkoli nedokázal odhadnout, v čem by asi tak mohla spočívat.

Té noci - avalonské noci - bylo město znovu těžce ostřelováno (kromě dalších cílů po celé Triádě). Šedesát osm těžkých bombardovacích lodí s velkou eskortou zaútočilo na velký vesmírný přístav a po celé široké okolní oblasti způsobilo těžké škody. Když poté Brim vyčerpaně zavedl svou Starfury do kotviště - utrpěl pět zásahů během soubojů s pěti Gorn-Hoffy 262 - viděl obrovské požáry, které zuřily na povrchu planety, ale ve srovnání s předchozími nálety byl tento útok takřka bezvýznamný a znovu jako by byl proveden s téměř neochotným přístupem. Když se z monitorů SPALSu vytratily i poslední ligerské lodě, uleh na svůj kavalec s neblahým tušením, protože se nedokázal od rána zbavit pocitu, že tyto nálety nejsou rozhodně maximem, kterého by Triannikova válečná mašinérie byla schopna dosáhnout. Vsadil by celý žold na to, že se Ligeři pouze snaží předstírat totální válku, zatímco se chystají na něco daleko účinnějšího - přinejmenším podle jejich názoru.

Podle údajů věstníku Flotily, vydaného následujícího jitra, stály včerejší boje Impérium třiačtyřicet lodí, zatímco Ligeři ve stejném období přišli o třicet pět. A Obranný svaz měl nyní pod svým velením šest set devadesát čtyři válečná plavidla - o dvě více ve srovnání s včerejším stavem. Jak řekl už dříve Onrad, Imperiálové bojovali srdnatě a chrabře, i navzdory takřka neustálé únavě a napětí.

Nicméně - přinejmenším pro Brima - dobré zprávy naprosto zastíňovalo komuniké ohledně pádu Ordu. Zatnul bezmocně zuby, když si představil, jak nadutí pěšáci Torundu pošlapávají ulice překrásného hlavního města Fluvanny. A po přehlídkách... Při samotném pomyslení na něco podobného se zachvěl a děkoval Vesmíru za to, že Raddisma je i s jeho dítětem v bezpečí v Atalantě - nebo přinejmenším natolik v bezpečí, jaké jí Vesmír dokáže poskytnout při tomto druhu války, který Ligeři uváděli v život po celé galaxii...

Během několika následujících metacyklů ligerská aktivita v oblasti Triády polevovala, až nakonec ustala docela. Po dvou celých metacyklech, kdy se na monitorech SPALSu neobjevilo vůbec nic, dostaly všechny imperiální lodě rozkaz k návratu do svých satelitních přístavů. Brim se znovu zmítal v pochybnostech ohledně dalších úmyslů Ligerů. Nebylo třeba odborníka na pohon k tomu, aby člověk pochopil, že kdyby Ligeři útočili na satelitní přístavy dostatečně dlouhou dobu, nakonec by Obranný svaz vyřadili z provozu nadobro - když už z žádného jiného důvodu, tak proto, že by Flotila neměla odkud operovat. A po pádu fluvannské hlavní planety se k úsilí budou moci přidat další eskadry ligerských lodí; i ty největší a nejpomalejší útočné křižníky nepotřebovaly k přeletu z Ordu na Effer'wyck více než osm nebo devět dní.

Na druhé straně 'Wyckeovy prázdnosti se nicméně zdálo, že aktivita Ligy ani v nejmenším neustala - s výjimkou současných útoků. Imperiální průzkumné lodě hlásily, že se okupovaný Effer'wyck proměnil doslova v úl - horečnatým tempem bylo v obrovském království připravováno více než šest set těžkých bombardovacích lodí a skoro šest set padesát eskortních útočných lodí.

Sodeskaské výzvědné služby v poledním přísně tajném zpravodajském věstníku Flotily hlásily, že zachytily přenos velkého množství ligerských operačních rozkazů eskadrám na Effer'wycku. Většina z nich začínala slovy: 'Navečer dvanáctého nonadu zahájí kosmické armádní sbory Ligy velký útok na Loge'. Medvědi si nebyli jistí, jaký cíl se kódovým označením 'Loge' míní, ale odhadovali Avalon.

V tomto bodu s nimi Imperiálové souhlasili. Stejně tak i Brim. Na tuto chvíli se Orgoth tolik chystal...

Během pozdního odpoledne téhož dne Nergol Triannic a Rogan LaKarn zahltili všechny KA'PPA frekvence na celou polovinu metacyklu prohlášením o jejich 'spojeneckém' vítězství na Fluvanně. Ale horší bylo, že zároveň s tímto vysíláním - Brima později napadlo, zda to byla náhoda nebo plán - dorazila nad Avalon formace sto padesáti ligerských lodí, která zastihla mnoho obránců naprosto nepřipravených. Brzy poté se objevila v planetárním prostoru druhá, stejně početná vlna, která letěla pomalu - skoro až majestátně - nad velkou metropolí v dokonalé formaci. Pak Ligeři ve zničujících vlnách zahájili útok.

Všude na povrchu se objevily obrovské výbuchy, zatímco přilétaly další ligerské formace. Blížily se arogantně v rovnoběžných řadách zhruba dva tři c'lenyty vzdálených a všude bylo vidět bitevní lodě Trodler a Kreissel, kolem nichž kroužily eskortní Gorn-Hoffy 270A. Burácely až nad střed města, kde se otočily a zamířily nad vesmírný přístav na jezeře Mersin. O chvíli později dopadala na obrovské oblasti s gravitačními bazény a mezi budovy, natlačené v okolních ulicích, vražedná palba těžkých destruktorů. A na rozdíl od svého přístupu v průběhu několika uplynulých dní se nyní Ligeři vrhali do boje s obnoveným odhodláním. Ke zkáze na povrchu planety navíc přispívala přesnost střelby, kterou násobily zaměřovači krystaly. Když Brim stíhal jeden z Trodlerů TR 215 skoro až k samotné zemi, všiml si, že v plamenech stojí skoro celé předměstí kolem jezera. V pozdním odpoledni zahaloval celou přístavní oblast těžký bílý kouř, jasně viditelný až z oběžné dráhy, na jehož okrajích prosvítaly plameny požárů. Zatímco po planetě k západu pomalu přecházel terminátor, dým se zvedal výš a měnil v těžká oblaka, která byla osvětlována zesponu zuřivými

požáry.

Těsně po setmění se Brim vyšplhal do výšky pěti set tisíc iralů ze souboje hluboko v atmosféře (během něhož s Goremanem ztratili GH 262 v oblacích), a narazil na eskadru Defiantů, která letěla v zajištěných trojicích, ale bez zadního krytí. Připojil se k nim - ale za okamžik si na vlastní kůži potvrdil staré letecké pravidlo: „Dávej pozor na útočníky od slunce“. Uhýbal ze strany na stranu a pozorně sledoval zářové obrazovky, když zableskly přímo zepředu z oslepující záře Triády paprsky destruktorků rovnou do jeho pravobočního pontonu.

Ve sluchátkách se ozval řev bolesti a překvapení a Brim zatnul zuby a ostře stočil loď do výkřutu; zároveň rozkázal Norgateovi, operátorovi COMMu, aby varoval Defianty. Když si byl jist, že je útočník nepronásleduje, požádal nouzové středisko o odhady škod a začal znovu stoupat. Ale než mu mohl inženýr pohonu Kondrašen podat zprávu o stavu stroje, vyšlehly z pravobočního pontonu plameny a brzy začal větrací systém můstku chrlit páchnoucí kouř, jako by se tavily logické systémy.

Nařídil aktivaci záchranných člunů, varoval posádku, že budou možná muset opustit loď a zamířil k satelitnímu přístavu 48, kde byly umístěny rozsáhlé opravárenské dílny. Brzy si nicméně uvědomil, že se nedostane ani tam - gravitační generátory běžely na plný výkon, a přesto loď stále ztrácěla výšku. Zároveň zjistil, že kdykoli se snaží udělat sebeměličí zatáčku, něco v trupu dělá strašlivé vibrace, které zkratují navigační přístroje. Jediné možnosti nyní spočívaly v tom, že buď přikáže posádce opustit loď v záchranných člunech - což byla v tak malé výšce navýsost riskantní věc - nebo se pokusí přistát na hladině jezera Mersin, které viděl přímo pod sebou a v němž se odrážela záře plamenů z požárů ve městě. Vysílačka mu nijak nepomůže. Stejně jako KA'PPA byla i ta nyní nepoužitelná a ze sluchátek se ozývalo pouze hvízdání a praskání statiky. Kousl se do rtu a připravil se vykonat zázrak, který bude potřebovat k tomu, aby posadil loď na jezero bez toho, že by promarnil další životy posádky.

Když ubral energii generátorům, vibrace postupně ustaly. Bylo jasné, že jeho Starfury utrpěla další zásah někde poblíž směrovacího motoru, ačkoli jej ještě záchranné týmy neohlásily. Právě prolétl kolem jednoho ze čtyř satelitů Avalonu, který se valil nad předměstskou krajinou, zahalenou v cárech kouře. Náhle si vzpomněl na Evu Cartierovou - dokázala dnešní strašlivou bitvu vůbec přežít? Jak krásné by bylo, kdyby si mohl odpočinout po boku této neuvěřitelně krásné ženy, s níž toho měl tolik společného. Šíleně a zoufale toužil po tom, aby jí mohl položit hlavu mezi krásná řadra... Vytrhl se znovu do reality a nastavil kurs k požárům na pobřeží jezera Mersin, kde ústily kamenné hráze Velkého achtitského kanálu. Dlouho se díval na obrazovku řízení, ale zdálo se, že veškeré funkce vysadily. Jeho věrní spojenci - radiový výškoměr, tlakoměr, umělý obzor a teploměr - všichni ukazovali nulové hodnoty.

"Pozor posádce! Pozor posádce!" varoval celou loď palubním rozhlasem a připadalo mu, jako by tato slova říkal někdo jiný. "Posádka připravit na nouzové přistání. Uzavřít vzduchotěsné dveře a nastavit skafandry na minimální volnost. Opakují: uzavřít vzduchotěsné dveře a nastavit skafandry na minimální volnost."

Velký achtitský kanál pod nimi žhnul rezavými odrazy plamenů, zatímco důstojník COMMu Larkin vyzkoušel šest různých přenosových frekvencí. Snažil se spojit se základnou na jezeře Mersin, a dokonce i se satelitním přístavem 30 - bez odpovědi. Zdálo se, že je všechno spálené; neměli vysílačku, neměli identifikaci, neměli poznávací světla. Za okamžik na ně zahájí palbu velké městské protiletecké destruktory - už nyní je určitě zaměřují a čekají se střílbou až do posledního možného okamžiku. Takhle nízko nad městem může letět i vlastní loď, která má potíže. Kéž by si to uvědomili!

S velkým otřesem, který rozechvěl celou loď, ztratily generátory většinu už tak omezeného tahu - bezpochyby vypadlo ovládání záložního energetického centra. Teď už bylo jasné, že to až k jezeru Mersin nestihne ani náhodou. Bude muset přistát v kanálu!

Náhle obloha kolem lodi ožila výbuchy, když na něho zahájil palbu každý destruktork v dostřelu. U Vesmíru! Copak ti hluší pitomci nepoznali podle zvuku generátory Admirality? Rozsvítil přistávací světla - ta jako zázrakem ještě fungovala, a zatímco přelétal nějakou vojenskou stavbu na nábreží kanálu, zamával zoufale pontony Starfury, aby naznačil protivzdušné obraně, že má potíže a...

Konečně! Palba ustala a o chvilku později se v ulicích po obou březích kanálu rozzářily lampy pouličního osvětlení. Necelý c'lenyt před nimi se nacházela jedna z velkých přečerpávacích nádrží kanálu - tento vektor byl stejně dobrý jako celé jezero Mersin.

Automaticky zahájil přistávací manévr - při pětáctyřiceti stupních náměru bude velice krátký. Starfury reagovala na řízení lině. Soustředil se celou svou duší na to, aby dokázal se zmrzačenou lodí - a s tím, co zbývalo z její statečné posádky - bezpečně přistát. Rozkázal vypnout všechny vedlejší a nefunkční systémy a držel směr mezi dvěma řadami pouličních lamp, které svištěly podél bočních hyperobrazovek. Za každou cenu musí zůstat klidný - bez ohledu na to, kolik adrenalinu mu unavené tělo pumpuje do žil. Hrdlo měl tak stažené, až se skoro dusil... opatrně... nesmí zatím ještě loď stavět na gravitační podvozek! Pouliční lampy se před přídílí rozšiřovaly, jak obepínaly hrdlo vyrovnávací nádrže. Opatrně se snažil loď posadit na hladinu hned za ústím nádrže. Pod kýlem se jim mihl malý vlečný člun a na kratičká, děsivý okamžik si Brim představoval, co asi vidí jeho posádka: jak jim těsně nad stěžněm proburácela zdánlivě odnikud obrovská vesmírná loď.

"Posádko," varoval celou Starfury lodním rozhlasem - jako by všichni nevěděli, co se bude dít - "nastavit skafandry na minimální volnost a připravit na okamžité nouzové přistání!"

Teď, nebo nikdy! Strhl přídíl dolů, aby zvedl záď, a nastavil směrovací motor tak, aby poškozený pravoboční ponton převzal přinejmenším část nárazu. Možná se díky tomu nepřevrátí kýlem nahoru.

Brimova Starfury dopadla na hladinu plnou vahou svých sedmadvaceti tisíc milstonů. Nejdřív přišel děsivý náraz.

Obrovský stroj sebou trhl, bolestivě jím smýkl proti záchranným pásům křesla a do strany. Z přídě se utrhl velký kus trupové obšívky a prolétl jen několik iralů nad stropními hyperobrazovkami. Pak se s ohlušujícím, rezavým zvukem utrhl pravoboční ponton. Brim si instinktivně zkřížil paže před obličejovým krytem přilby. Pak zaznělo další strašlivé zaskřípění a celý okolní svět zmizel za obrovskými oponami vody. Hned po něm přišlo další trhnutí - tak silné, že se předklonil v síti záchranných pásů a stačil přepnout svůj skafandr na MINIMÁLNÍ VOLNOST jen těsně předtím, než narazil přilbou do přístrojového panelu. Celý Vesmír zmizel za stěnou rudé tmy, již probleskovaly jen zářivé jiskřičky. A pak bylo ticho. Náhle a bolestně ticho, které vydrželo tak dlouho jako prvotní šok. Zakrátko už sluchátka v jeho přilbě vyplnila změť hlasů, naplněných bolestí a hrůzou. Když vyhlédl Brim popraskanými hyperobrazovkami ven, uvědomil si, že Starfury se houpe na hladině s přídí pod hladinou a trupem ostře nakloněným na pravobok. Opatrně vstal a postavil se jednou nohou na opěrku křesla a druhou na nakloněnou palubu. V matném světle nouzového osvětlení se rozhlédl po můstku. Většina posádky se už tlačila k zadnímu průlezu do hlavní chodby, ale u pultů viděl zhroucených několik bezvědomých postav. Když na okamžik otevřel obličejový kryt přilby, hned cítil, že někde v lodi hoří a jasné plameny se odrážely i na hladině venku - na hladině, která sahala skoro až k pravobočním hyperobrazovkám. Na palubě Starfury příliš mnoho hořlavých věcí sice nebylo, ale trup, který byl vyroben z kolapsia - 96, se při doteku s vodou zahříval, a protože byla loď nejméně z poloviny ponořena pod hladinou, vznikal takový žár, že se vzněcovalo všechno kolem. Znovu zavřel obličejový kryt přilby a následoval ostatní k zadnímu průlezu přes a kolem ovládacích pultů, které mu ještě před několika metacykly připadaly rozmístěné rozumně. Zastavoval se u 'obsazených' pultů, ale dokázal přivést k vědomí pouze jediného člověka, kterého začal strkat před sebou. Náhle se zadní průlez rozlétl dokořán a na zničený můstek vrazilo nejméně deset postav ve skafandrech; za nimi šlehala stěna plamenů. Byli uvězněni ohněm! Ve žhnoucí záři poznal v posledním člověku, který proběhl průlezem, Barbousse. Ten za sebou zabouchl poklop a utěšil jej.

"Kapitáne Brime," zavolal a umlčel tak hlasy, které zněly Carescrianovi ve sluchátkách přilby. "Jste to vy?"

"Jsem to já, šéfe," odpověděl Brim. "Vypadá to, že můžeme zapomenout na to, že bychom dokázali vystoupit z lodi hlavním vchodem."

"Pravda, pane," řekl Barbousse. "A tenhle můstek za chvíli přestane být obyvatelný také. Ten požár se vzadu šíří opravdu rychle."

Brim se otočil a znovu se vydal do přední části můstku. "Musíme vyrazit příďové hyperobrazovky," řekl a rozhlédl se po něčem - po čemkoli - co by mohl použít jako beranidlo. Při nárazu se od jednoho z pultů utrhl obrazovka a nyní ležela rozbitá přímo v uličce. Popadl ji za těžký kovový podstavec, vyšplhal se na své nebezpečně nachýlené křeslo a začal s ní tlouci do okraje panelu. Silný krystal byl na několika místech popraskaný, ale jeho ránám zatím odolával. Udeřil do něj znovu. A znovu. Náhle můstek naplnila jasná záře - radiční požár přeskočil na přepážku v zadní části můstku. Zoufale znovu vši silou udeřil do hyperobrazovky. Do chvíle, kdy se všichni ve svých skafandrech upečou, zbývalo už jen několik málo cyklů!

"Kapitáne," navrhl Barbousse, "co kdybych to zkusil já?"

Brim, který se námahou třásl, slezl z křesla. "Můžeš to zkusit, šéfe," zalapal po dechu.

"Rozkaz, pane," řekl Barbousse. Zvedl blaster, který nesl v ruce, a v jediném okamžiku rozstřílel krystal hyperobrazovky na tisíc kousíčků. Pažbou zbraně pak pečlivě zbavil rám ostrých zubatých střešin. "Sice je to trochu hlučné," poznamenal, když začal postrkovat ty, kteří přežili, do vody, "ale když přijde na otevírání hyperobrazovek, není nad starý dobrý blaster."

Brim se navzdory vážnosti situace musel usmát. "Tak tomu dokážu věřit," řekl a počkal, až obrovitý Doddustojník vyleze ven, než se ještě naposledy rozhlédl po zničeném můstku. Radiční požár už byl vzdálen jen několik iralů. Vylezl na příďový trupový plát a skočil do vody, ozářené plameny. Když ho skafandr vytáhl na hladinu, ještě naposledy se podíval na svou Starfury, která se nad ním tyčila - zčernalá, zkroucená kostra, která stála v plamenech od přídě až po zád'. Co nejrychleji plaval k mechem porostlým nábrežním kamenům vyrovnávací nádrže, kde ho ochotné ruce vytáhly na suchou zem.

Velké město Avalon kolem něho stálo v plamenech stejně jako jeho loď. Sotva otevřel obličejový kryt své přilby, naplnil mu chřipí ostrý, štiplavý kouř a ze skladišť v okolí vyrovnávací nádrže šlehaly k nebi vysoké sloupy plamenů. Všude v okolí zaznívaly dunivé exploze, způsobené těžkými bombardovacími destruktory a o tvář se mu otíral vzduch tak horký, jako by stál u rozžhavené pece. Rozhlédl se po žalostně řídké skupince těch, kteří se zachránili z jeho Starfury, zatímco nedaleko dopadla sprška kamenů a trosek.

"Co budeme dělat?" zeptal se někdo rozechvěle vysílačkou.

Kdosi další tiše vzlykal. "To je hrůza," ozval se jiný.

"Přestaňte skuhrat a buďte rádi, že vám zůstaly alespoň skafandry," zavrčel vztekle Brim, "Já se šéfem půjdeme v těch našich pomoci lidem, kteří takové štěstí nemají. Vy ostatní byste se měli rozdělit do dvojic a udělat totéž. Sejdeme se tady..." Podíval se na své laciné cyklovky; pořídil si je místo těch krásných, které ztratil na Effer'wycku. Ale byly rozbité a zastavily se. "... za svítání," dokončil. "Tak sebou hďte. A poklusem! Flotila nás neplatí za to, abychom se dívali, jak to tady všechno hoří. Jasné?"

"Ano, veliteli..."

"Rozumím, kapitáne."

"Takže za svítání, pane."

Za chvíli se rozešli. Brim zamračeně kývl na Barbousse. "Tak dobře, šéfe," řekl, "pojdme zjistit, co se dá podniknout." S tím vykročil ulicí, která byla daleko přílehavějším zpodobněním pekla než jakákoli noční můra, kterou si dokázali vymyslet i ti nejšílenější náboženští fanatici. Poslední útočník odlétl až šestnáct metacyklů poté, co nálet začal, a po celý zbytek života Brim nedokázal zapomenout na hrůzy, které té strašlivé, plameny ozářené noci zahlédl...

Když nad Avalon přišlo jitro dne prvního výročí vyhlášení války Lize temných hvězd, byla obloha zakryta tak silnou vrstvou kouře, že si toho skoro nikdo nevšiml. Všude kolem stále šlehal plameny a zdálo se, že chrabrá snaha imperiálních požárních sborů, doplněných mnoha dobrovolníky z řad civilních obyvatel, není k ničemu. Když se Brim s Barbussem unaveně vraceli v ožehlých a zčernalých skafandrech k vyrovnávací nádrži, viděli, jak z krytů a děr vylézají muži, ženy a děti do šedivého, dýmem naplněného rána. Zdálo se, že hněvu Ligy neunikla jediná část města. Byli poslední, kdo dorazili na smluvené místo schůzky, i když bylo na první pohled jasné, že i ostatní přeživší členové jejich posádky strávili celou noc pomocí obyvatelům těžce bombardovaného města. Tři lidé chyběli a o dvou netušil nikdo, kde by se mohli nacházet. Třetího naposled viděli v okamžiku, kdy vstoupil do přízemí hořícího domu, který se několik cyklů poté zřítíl. Z lodi samotné zbyla jen zčernalá a pokroucená kostra, která trčela z vody nějakých dvě stě iralů od nábreží.

Brim vedl skupinu unavených námořníků pěšky skoro deset c'lenytů k základně Flotily na jezeře Mersin, odkud se okamžitě spojil se satelitním přístavem 30 a zajistil pro sebe a zbytek posádky zpáteční dopravu. Ligeři se rozhodně vrátí - hned, jak to bude jen trochu možné. A poté co viděl na vlastní oči zkázu, kterou rozsévají v hlavním městě jeho milovaného Impéria, nemohl se dočkat, až opět zasedne k řízení Starfury. Hodlal vyrovnat mnoho osobních účtů a nehodlal si vybírat, který Liger začne platit jako první.

Naneštěstí - alespoň pro Brima - pro něho Calhoun okamžitě, jakmile se ohlásil, poslal štábní kluzák, aby ho odvezl do budovy Admirality na zvláštní poradu, jíž se účastnil i císař Onrad. Ale právě v okamžiku, kdy řidič zastavil u ožehlého vchodu hlavní budovy základny, zavolal jeden ze zdánlivě neúnavných poddůstojníků ve službě přes halu: "Kapitáne Brime - máte tady hovor. Přijmete ho?"

Brim přikývl, pokynul řidiči, aby počkal, a vykročil přes halu k řadě holofonních přijímačů u stěny. "Přepněte mi ten hovor sem," řekl, aktivoval obrazovku a stiskl tlačítko PŘÍJEM. Na obrazovce se objevila tvář Evy Cartierové. Vypadala strašně, jako by celou noc proplakala.

"Wilfe?" zeptala se a otřela si napuchlé oči. "Slyšela sem, že tě sestřelili a nikdo na palubě nepřežil." Ještě ani nevyslovila poslední hlásku a oči se jí znovu zalily slzami a strčila nos do velkého kapesníku. "Díky Vesmíru, že seš v pořádku," řekla rozechvěle. "Myslela sem, že seš... mrtvej."

Brim se kousl do rtu, hluboce dojat tím, že na něm někomu tolik záleží. "Já už sem si na život strašně zvyk, Evo," řekl a uchýlil se ke starému carescrianskému přívuku. "Takže to se mnou zubatá nemá vůbec lehký."

Vysmrkala se a odtáhla ruku s kapesníkem od tváře. "Hlavně dělej tak, aby ti to vydrželo co nejdýl, můj vzácněj carescrianskej parťáku. Nejspíš sem si na tebe poslední dobou udělala návyk."

"To platí i o mně, Evo," přiznal. "Nejhorší na tom je, že si takové myšlenky nesmíme dovolit. Jediná naše šance, jak tuhle zatracenou válku vyhrát, spočívá v tom, že se budeme už předem pokládat za mrtvé. Buď to uděláme takhle, nebo se můžeme rovnou utíkat někam schovat, dokud to všechno nepřejde."

Přikývla a znovu si otřela oči. "Zbabělcův způsob přežití," přikývla. "Ale takle by žádný z nás dvou nedokázal žít - to bysme oba radši umřeli rovnou."

"Tak si na mě - pro samotného Voota - raději moc nezvykej," naléhal. "Alespoň ne uprostřed tohohle šílenství. Jinak bys opravdu mohla umřít." Na okamžik zavřel oči a zatnul zuby. "A navíc," dodal nakonec, "i když k tobě nejsem zrovna teď připoutaný celým srdcem, tak budu po válce - jestli se té chvíle dožiju." Usmál se, zatímco se znovu vysmrkala. "Ale kdykoli mezitím," zašeptal, "tě budu s radostí svlékat, kdykoli se potkáme a ty na to budeš mít chuť." Tentokrát se usmála. "No, ale u svlíkání bys určitě neskončil co?" zeptala se.

"Klidně to prubnem," odpověděl.

"To si piš," slíbila mu, "hned přistě, jak se potkáme. A potom zase znovu. A později taky. Kdykoliv budeš chtít. Hlavně na sebe dávej bacha, Wilfe Brime."

Brim vzhledl od obrazovky, když do haly vstoupil řidič kluzáku. "Hned jsem u vás," zavolal. Pak se podíval na Evinu tvář na obrazovce. "Ty na sebe taky dávej pozor, krásná přítelkyně - a ať se šťastně usmívá na každý tvůj krok."

"Usmívá, u psí nohy!" ušklíbala se a usmála. "Ať mi klidně vlez do kalhotek."

"Sice netuším, jestli je šťastně chlap," poznamenal Brim, "ale lezení do kalhotek laskavě nech na mně."

"Hmmm," řekla a mírně zčervenala. "Jo, v tomhle oboru seš u mě docela dobře zapsanej."

"To je třeba dlouhýma nohama," odpověděl Brim a kývl na řidiče, který ukazoval přes dveře na svůj kluzák, "Ale obávám se, že teď už budu muset jít."

"Díky za to, že jsi přežil," řekla tiše.

"Díky za to, že jsi zavolala, Evo," odpověděl.

Poslala mu vzdálený polibek a obrazovka potemněla.

Řidiči trvala obvykle patnácticyklová cesta k šest c'lenytů vzdálené Admiralitě skoro dva metacykly, protože celou dobu musel kličkovat mezi troskami a vyhýbat se dohorívajícím požárům. Avalon už po dnešku nebude nikdy stejný...

Než byl Brim vyzván k tomu, aby promluvil na zvláštní poradě, zjistil, že obrovské nálety znovu probudily v řadách nejvyššího velení Onradova válečného kabinetu nervozitu z možné invaze. Podle Hagbutova názoru bylo rozsáhlé destruktorové bombardování pouhou přípravnou operací. Calhoun s ním v tomto bodu rozhodně nesouhlasil. Ve skutečnosti soudil, že s novou ligerskou taktikou se na těžce zkoušené Impérium konečně usmálo štěstí.

"U Egada, člověče!" zavyl Hagbut, kterého admirálův názor na první pohled pobouřil do morku kostí. "Copak nevidíte, co se tam venku děje? U Vesmíru, ti zatracení Ligeři prostě zabíjejí civilní obyvatelstvo nalevo, napravo - dokonce i děti! Copak nemáte ani trochu soucitu?"

Calhoun se se zamračeným výrazem ve tváři postavil, nevěnoval nejmenší pozornost přítomnému Onradovi a zamračil se na generála, který se nevědomky stáhl hlouběji do svého křesla.

"Ano, generále," odpověděl pak tiše. "Viděl sem všechno, co se děje venku. Ta metodická ligerská banda teď přestala útočit na můj životně důležitý vesmírný pevnosti a začala zabíjet civilisty," řekl. "A nemusíte mi vykládat nic vo lidským utrpení," pokračoval. "Brzy nabude tisícínásobně. Ale důležitý na tom není, čeho dosáhnou ti zmetci krátkodobě - války se nevyhrávají bleskověma akcema. Todle utrpení nepřijde nazmar, protože dlouhodobé Orgothovo rozhodnutí bombardovat města znamená konec ligerskejch snah vo vyřazení našich satelitních přístavů z provozu. A právě todle," dodal významně, "byla první podmínka, kerou potřebovali Ligeři splnit k úspěšnému provedení invaze. Jinak řečeno, dámy a pánové," řekl a rozhlédl se kolem dvou dlouhých stolů, u nichž seděli muži a ženy nejvyššího velení, "neska sme začali tuhle válku vyhrávat!"

Po poradě se u dveří Onrad oddělil od kroužku vysokých důstojníků a ministrů, který ho obvykle obklopoval, a vzal Brima pod paži. "Dnes jsi přednesl opravdu hodnotné informace, můj carescianský příteli," řekl a vykročili spolu chodbou, "i když je zatracená ostuda, že tě museli sestřelit, aby ses sem vůbec dostal. Ztratil jsi hodně členů posádky?"

"Necelou polovinu, Vaše Veličenstvo," odpověděl Brim. "A tři navíc přišli o život, když pomáhali ve městě poté, co jsme se zřítili."

Onrad přikývl. "Slyšel jsem o tom, jaké jsi vydal rozkazy po nouzovém přistání," řekl. "Ti tví lidé udělali spoustu dobré práce. To se týká samozřejmě i tebe a Barbousse."

"Děkuji, Vaše Veličenstvo," řekl Brim.

"Znovu jsem to já, kdo musí poděkovat tobě, Brime," řekl císař. "Tebe a tvé lidi, které jsi poslal na pomoc městu, viděla spousta civilistů. Víc, než by sis dokázal představit. Většina se jich bála vylézt z krytů. Ale kvůli tomu, jak jste ty a tvá posádka riskovali, doslova stovky lidí v bombardovaných oblastech věděli, že se o ně stará také někdo jiný než oni sami. A to je strašlivě důležité, protože včera mohlo hasit ohně jen velice málo městských požárníků. A spousta jich byla ve službě zraněna nebo zabita, takže dnes večer nedáme dohromady ani tolik profesionálů."

"A dnes večer se nálety budou opakovat," dodal Brim.

"Podle posledních hlášení SPALSu," přikývl Onrad, "se první vlny vydávají na cestu právě teď." V tom okamžiku se - v doprovodu zhruba stovky nervózních osobních strážců - vynořili z tunelu, který vedl do jedné z městských ulic blízko budovy Admirality.

Všude kolem se pohybovali špinaví lidé se zarudlýma očima, muži a ženy, kteří čistili trosky v ulicích po posledním náletu. Všichni se zastavili a sledovali, jak se císař dívá na zkázu svého města. Pak náhle začali jásat. "Ať žije císař!" volali, jako by se styděli sami za sebe, že svému vladaři neuchystali lepší uvítání. "Ať žije Onrad Pátý!"

Brim měl co dělat, aby na sobě nenechal znát dojetí. U Vesmíru, pomyslel si, když ho zaštipaly v očích slzy hrdosti, tyhle lidi Ligeři nikdy nedokáží zkrotit. Nikdy.

Onrad po jeho boku náhle nasadil svou vojenskou čepici na žezlo a roztočil ji ve vzduchu. "Jsme poraženi?" zvolal. "Jsme skleslí?"

Avaloňané mu odpověděli bouřlivým a jednohlasným: "Nejsme! Nikdy!"

Ligerům se nikdy nepodaří zkrotit ani tohoto císaře, pomyslel si Brim hrdě. Tím, že vystavil obyvatele Avalonu takové hrůze a zkáze, dosáhl Nergol Triannic toho, že skutečně musí tuto válku, kterou začal, vyhrát co nejrychleji. Pokud bude otálet, podepsal dnešní noci rozsudek smrti všem velkým městům na planetách Ligy a jejich spojenců.

Cestou zpátky tunelem do zasedací místnosti Onradova válečného kabinetu se císař náhle zastavil a luskl prsty. "Aha, ještě něco, Wilfe," řekl, jako by si právě vzpomněl na naprosto nedůležitou věc, "to mi připomíná ještě něco."

Brima napadlo, co asi Onrad myslel, když řekl 'to', ale nahlas neřekl nic a čekal zvědavě na to, co si císař připomněl.

"Vzpomínáš si na tu překrásnou ženu, která žije s fluvanským nabobem jako jeho hlavní manželka - myslím, že se jmenovala Raddisma nebo tak nějak podobně dlouze?"

Jestli si vzpomíná...? "Jistě, Vaše Veličenstvo," odpověděl a silou vůle se snažil tvářit jen mírně zaujatě. "Pamatuji si na ni."

"Nu," pokračoval Onrad, "ukázalo se, že ji ten starý lotr přivedl do jiného stavu - jako by si k tomu nemohl vybrat příhodnější chvíli - a zdá se, že by měla každou chvíli porodit. A tak jsem se rozhodl celou tu jejich exilovou vládu přestěhovat z Atalanty na Avalon." Ušklíbl se a potřásl hlavou. "I když teď nevím, jestli to nebyla chyba." Pak pokrčil rameny a podíval se na Brima. "Teď už je ale příliš pozdě si s tím dělat starosti - měli by dorazit někdy během zítřka. Tuším, že ses s tou - jakže se jmenuje? Raddisma - setkal někdy v době, kdy jsi sloužil u IDS. Zachránil jsi jí prý život nebo něco takového. Nu, v každém případě mě napadlo, že až dorazí, mohl bys ji přijít pozdravit."

Brim cítil, jak mu rudnou tváře. "Ehm... to bych určitě chtěl," odpověděl, když prošli podzemním vchodem do budovy Admirality. "Pokud zrovna nebudu někde létat," dodal trochu provinile.

"Dobrá," řekl Onrad. "Řeknu plukovníku Zaptovi, aby ti dal vědět na satelitní přístav 30, jakmile dorazí." Pak se usmál.

"Pak se můžeš pokládat za z císařské moci pozvaného na naléhavé zasedání štábu. To zasedání bude zrušeno těsně předtím, než sem dorazíš, ale - když už tady budeš - alespoň navštívíš naše drahé Fluvaňany a prohodíš s nimi pár povzbudivých slov. Co ty na to?"

"Děkuji, Vaše Veličenstvo," odpověděl Brim.

Nato se císař podíval přes vstupní halu na malou armádu úředníků, kteří se k němu blížili s velice důležitými výrazy v obličejích, "Je čas zase si začít hrát na císaře," povzdechl si a obrátil oči v sloup. "Takhle já si vydělávám na skrovné živobytí." Pak na Wilfa po straně mrkl. "Je to přece jen ale daleko bezpečnější zaměstnání, než když se člověk musí honit s těmi zatracenými Ligery přes celý vesmír - a právě to je dílo, ke kterému se vracíš ty, můj milý Carescriane. Takže si to užíjme každý po svém. Budu s tebou ve spojení." S tím se otočil a vykročil přes mramorovou podlahu haly.

Brim celou cestu k východu přemýšlel o tom, jak ho císař oslovil: „můj milý Carescriane“. Ještě před několika týdny by ho to trápiло. Hodně. Ale nyní? Nu... musel uznat, že ho to netrápí, ani co by se za nehet vešlo. A když tak nad tím uvažoval, dokonce ho to oslovení těšilo. Císaři obvykle carescrianské přátele nemívají. Tento byl výjimkou.

Když přecházel k přepravnímu panelu, aby si zajistil dopravu na satelitní přístav 30, usmál se. Eva Cartierová - a svým způsobem i jeho stará přítelkyně Nadia Tissaurdová - měly na jeho život opravdu velký vliv. Pak se zamračil. Nikdy dřív nedovolil lidem, aby se snažili řešit jeho vnitřní záležitosti. Měnil se tolik vesmír - nebo on sám?

Než nasedl do raketoplánu, dozvěděl se Brim, že Ligeři během prudkých náletů na město ztratili jedenačtyřicet lodí a obránci během téže doby přišli o osmadvacet plavidel. To byly rozhodně dobré zprávy - ale přesto se trápil tím, že osobně řídil jednu z těch dvaceti osmi sestřelených lodí. A právě tam a v tom okamžiku se rozhodl, že Ligeři draze zaplatí obzvláště za tuto osobní potupu.

Ligeři, bezpochyby povzbuzeni vlastní propagandou, podnikli nazíří krátce po svítání další masivní nálety na Avalon a od prvního výstřelu působili strašlivé škody. Brim neměl žádnou Starfury, které by mohl velet, takže mohl jen nečinně přihlížet a čekat, až dorazí nové lodě nebo bude z opravárenských doků uvolněna další loď.

Až do neočekávaného přiletu obrovské sodeskayské lodě se ale nic podobného nepříhodovalo.

Brim většinu odpoledne pracoval na zmenšování svazku listin, které prošly Barbousseovým sítím a byly mu předloženy k podpisu. Tato práce vyžadovala osobní porozumění tak složitým věcem (které všechny pomáhaly v konečném vítězství) jako byla například „Účetní rozvaha omezení nadbytečného užívání gortamového tmelu“, v níž se měl osobně vyjádřit k návrhu snížení drahého těsnidla komor pohonu v satelitním přístavu 30 přinejmenším o dvacet procent. Další zpráva po něm vyžadovala, aby se zamyslel nad problémem „Neprofesionálních sexuálních praktik a vztahů v Imperiální flotile“ a zaslal dlouhé a zevrubné vyjádření halasné skupině politiků někde na druhém konci galaxie. Právě otevřel další složku, která obsahovala žádost o hlášení ohledně „Hygieny v jídelnách a při skladování a přípravě meemu“, když se dveře v oblaku dýmu ze zemské dýmky rozlétly a do jeho pracovny vrazil rozjařeně Ursis.

"Wilfuško," zaburácel se širokým úsměvem ve tváři, "nyní dokážeme ligerské lodě sestřelovat daleko jednodušeji než dříve!"

Brim se usmál a vypnul obrazovku - s nedůležitými problémy něco podnikne, až nebude mít plné ruce práce s vyhráváním války. "To by bylo opravdu krásné překvapení, Niku," řekl a pokynul svému dávnému příteli k pohodlnému křeslu pro návštěvy. "Jak ale tenhle trik provedeme?"

"S pomocí krystalu z toho tvého Gorn-Hoffu," řekl Sodeskayan, obrátil si křeslo opěradlem dopředu a usadil se na něm s lokty zkříženými na opěradle. "Ta malá loď, kterou jsi nám přivezl ze svých cest po Effer'wycku, pro nás byla opravdovým pokladem. Není divu, že Ligeři měli takový zájem na jejím zničení."

"Já si hned myslel, že ten krystal na přístrojovém panelu má něco společného se zaměřováním destruktůrů," řekl Brim.

"Má s ním společné úplně všechno, můj olysalý příteli," potvrdil Ursis. "Tyto krystaly k ničemu jinému určeny nejsou a právě ony jsou důvodem jejich přesnější palby v poslední době. To, že jsi ukradl tu loď, může být skutečným klíčem pro vítězství v této válce."

"Vesmíre," řekl Brim. "A přitom tady ta loď stála na kotvě skoro celý ten týden, co ji Ligeři hledali úplně všude."

"Já vím," přikývl Ursis s ironickým úsměvem. "Ale na podobných drobných milostech paní štěstěny často spočívá osud celých národů."

"Pro další bitvu by mi trocha téhle milosti prospěla," řekl Brim.

Ursis se zamračil. "Na to už nám možná nezbývá příliš mnoho času," poznamenal, "ale pokusíme se o nemožné."

Brim přikývl. Pochopil. "Takže jak se celá ta zatracená věc vlastně ovládá?" zeptal se. "Opravdu Ligeři zaměřují podle paprsků, vysílaných lodí, jak jsem si myslel?"

"V tomto ohledu jsi měl plnou pravdu," přikývl Ursis. "Přesněji řečeno podle prodloužených KA'PPA paprsků."

Zasmál se. "Mysleli jsme si, že stanice systému SPALS jsou jedinou novou aplikací KA'PPA paprsků v celém vesmíru, ale i nepřátelská strana celou tu dobu tvrdě pracovala - i když se jejich výzkum ubíral poněkud jiným směrem."

"Takže jak to funguje?" zeptal se Brim.

Ursis se usmál. "Jednoduše," řekl, "stejně jako většina užitečných vědeckých objevů. Přesně jak jsi odhadoval, jsou krystaly srdcem zvláštních KA'PPA přijímačů, kterou jsou napojeny na navigační a střelecké systémy. Ze základů na Effer' wycku vysílají ligerští technici tři ultrakrátké KA'PPA paprsky, které se protínají přesně v místě, kam by destruktory, předem nastavené na jisté ohnisko, měly střelit. Nikdo zatím netuší, jakými vysílači dokáží projektovat paprsky s tak neuvěřitelnou přesností, ale celý systém tak v kostce funguje." Potřásl hlavou. "V každém případě lodí, vybavené krystalem, stačí následovat jeden paprsek ze tří, dokud nedorazí k místu, kde se protíná s ostatními dvěma. Pak zahájí palbu - se smrtící přesností, jíž jsi byl sám svědkem."

"Takže takhle je to," přikývl Brim. "Nu, říkal jsi, že je to jednoduché."

"Kromě vysílačů," řekl Ursis. "Ty jsou prozatím pro naše výzkumníky záhadou."

"To není dobře," zavrtěl hlavou Brim.

"Prozatím to není ani tak špatné," namítl Ursis.

"Tomu nerozumím."

"Nu," pokračoval Ursis, "ve skutečnosti prozatím můžeme přijímat jejich signál - což je možné jen díky těm krystalům, které jsi s sebou přivezl z Effer'wycku."

"Krystaly?" zeptal se Brim. "Copak jsem s sebou neměl jen jeden?"

"Nikdo z vás se nepodíval do těch beden v zadní části prostoru pro cestující, co?" zeptal se Ursis s úsměvem.

"Ne," odpověděl Brim. "Na to jsme ostatně neměli ani čas."

"V každé bedně bylo uloženo deset těchto krystalů," vysvětlil mu Ursis. "Takže právě teď jich máme přesně tři sta dvacet - plus funkční systém, podle něhož je můžeme zapojit."

"U Vootova vousu," zalapal po dechu Brim. "Tak to jsme opravdu trefili do černého, co?" Pak se zamračil. "Ale co má znamenat to, že budeme přijímat jejich signál? To na ty jejich vysílače nezaúčtujeme?"

"To v žádném případě," řekl Ursis s úsměvem. "Přinejmenším prozatím. Chceme ten systém využít tak, jak funguje - k naší výhodě."

"Tak nějak jsem doufal, že řekneš něco podobného," přikývl pobaveně Brim. "Takže jak to chceš udělat?"

Medvěd zvedl dlouhý ukazováček. "Jednoduše, jak jinak?" řekl. "Právě proto mám plnou důvěru v to, že to bude fungovat."

"Jsem jedno ucho," ujistil ho Brim.

Celých následujících dvacet cyklů Brim mlčky seděl a poslouchal, zatímco mu Ursis vysvětloval plán, který hodlal postavit proti nejnovější technologické převaze Ligy. A mimo základní závislost na ligerských krystalových přijímačích sodeskayský plán závisel hlavně na starodávných vesmírných minách a nezávislých gravitačních kotvách. Tyto dva předměty měly být sloučeny tak, aby vznikl samohybný hybrid s dostatkem výbušné síly na to, aby roztrhl bitevní křižník vedví. Na tom nebylo nic převratného; torpéda sloužila stejnému účelu už skoro celých tisíc let - a za nadsvětelných rychlostí. Nicméně přidání ukořistěného krystalu a přijímačích obvodů dodalo hybridní mině schopnost následovat jeden z ligerských ultrakrátkých KA'PPA paprsků stejně jako přesně nalézt průsečík, kde se střetávala s dalšími dvěma paprsky - a na tom místě se měla zastavit a počkat na přilet jednoho z útočníků flotily admirála Hotha Orgotha. Výroba měla být laciná a přeprava nekomplikovaná a tito 'loudalové', jak miny pokřtili sodeskayští návrháři, měli rozsévat nevidanou zkázu, pokud splnili relativně jednoduchou pasivní roli.

"To je prostě vynikající!" zvolal Brim, když Ursis skončil, a Medvěd jen přikývl. Celý systém nakonec Ligery odradí od užívání triangulačního systému úplně - a naprosto rozvrátí jejich útočné síly, zatímco budou zoufale pátrat po zdroji takových těžkých ztrát. Bylo to rozhodnutí, jaké musel Brim obdivovat - nepřítel utrpěl obrovské a neodčinitelné škody pouze v případě, kdy útočil.

"Jedna drobná oprava, Wilfuško," řekl Medvěd s bolestivým výrazem v očích. "Je to skoro vynikající."

"Teď ti nerozumím," řekl Brim.

"Nu," pokračoval Ursis, "rozhodně máme dostatek vesmírných min a kotev. Všude. V tom problém nespočívá."

"A v čem tedy?"

"V krystalech," řekl Ursis. "Potřebují spoustu času k 'růstu'. Nedostaneme první dodávku loudalů, jak jim říkáme, dříve než příští týden - a i pak budou chodit jen po několika, dokud nezaplníme tisíce krystaly zásobovací plantáže."

"Tak v tom týdnu by mohl být opravdu vážný problém," řekl Brim sklesle. "Předpokládám, že víš o včerejším šestnáctimetacyklovém náletu - stejně jako o tom, že sem další vlna míří právě teď. Za týden možná už nebude co chránit."

"To samozřejmě vím," odpověděl zamyšleně Ursis. "Jsem ve spojení - stejně jako spousta dalších Sodeskayanů. Podle našeho názoru se sodeskayská města stanou dalšími cíli ligerských náletů."

"Omlouvám se, Niku," řekl Brim a položil Medvědovi ruku na široké rameno, "problém je jen v tom, že jsem byl většinu noci dole ve městě, když mě sestřelili. Pokud se nedokážeme postavit té jejich ostrostřelbě, budeme mít opravdu velké problémy."

"Nehodlal jsem naznačovat, že mám úplně prázdné ruce," ohradil se Ursis. "Ve skutečnosti jsme vymysleli způsob, jakým by sis mohl s tou hrozbou poradit. Sice není tolik účinná a jednoduchá jako loudalové - ale skoro."

"A co by to mělo být?" zeptal se Brim.

Medvěd se usmál. "Má to hodně společného s těmi třemi sty krystaly, které jsi dopravil domů z Effer'wycku, můj olýsalý příteli. Zdá se, že jsi mnoha způsoby obrátil situaci v náš prospěch."

"Ale?" zvedl Brim obočí. "Jak by mohly nějaké tři stovky narychlo stlučených vesmírných min něco zachránit? Ty nebudou při rozsahu náletů, jaké nás čekají, vůbec znát. Jak by mohlo tohle něco zachránit?"

"A co kdybychom je umístili do jistých lodí třídy Starfury a Defiant - do těch, s nimiž létají velitelé eskader a," dodal významně, "samozřejmě i velitelé perutí. Jestliže satelity SPALSu dokáží předvídat docela přesně, kdy nepřátelské nálety začnou - a dokonce dokáží určit cílovou oblast - mohl bys být schopen způsobit dostatek škody, kdybys zavedl své eskadry přesně na místo, kde se nepřátelské lodě objeví, aby zahájily palbu. Myslím, že vy lidé tomu říkáte 'cvičné střelby', ne?"

Brim zavrtěl hlavou. "Ale samozřejmě!" zvolal. "Jak to, že mě to nenapadlo také?"

"Měl jsi poslední dobou opravdu hodně starostí," odpověděl Medvěd, "jako například odvrácení hrozby invaze, záchranu pěti okupovaných planet před zkázou a to, jak zůstat naživu. Jistě, samy o sobě to jsou drobnosti, ale dokáží zabrat hodně času."

"Díky, Niku," řekl Brim.

"Vůbec na to nemysli, příteli Brime," mávl Ursis rukou.

"Takže kdy začneme s instalací těch krystalů?" zeptal se Brim. "Budeme potřebovat jeden pro Tobyho Mouldinga a přinejmenším jeden další pro Arama,"

"A jeden pro Wilfa Brima," dodal Ursis.

"Já doufal, že něco podobného řekneš," povzdechl si Brim. "Ale kdy?"

"V mé opravárenské lodi je tým inženýrů, kteří na tvůj pokyn okamžitě zahájí práce."

"To chceš říct, že čekají celou tu dobu, co jsme tady mluvili?"

"Nu, víceméně ano, Wilfe," pokrčil rameny Ursis. "Nesmíme se chovat nezdvořile. Koneckonců jsi přece velitelem základny ty."

Brim zavřel oči. Sodeskayané! "Niku," řekl co neklidněji, "právě dokončuji v doku opravy na Starfury, se kterou létám většinu času. Tví lidé mohou klidně začít na ní."

"Dobrá," přikývl Ursis. "To musí být patrně ta, o které nám šéf Barbousse řekl, když jsme dorazili. Od té chvíle na ní pracují naši inženýři."

"Pokud jsem to správně pochopil, tak jsi říkal, že čekají."

"Ale samozřejmě, samozřejmě!" ohradil se Ursis. "Ještě na ní určitě ani nezačali pracovat! Ale až řekneš... Uf! Pak to proběhne bleskově!"

První vlna náletů toho dne mezitím způsobila na imperiálním válečném stroji jen malé škody, i když civilisté na Avalonu trpěli bezpochyby. A na druhé vlně už byly patrné úspěchané přípravy - některé bombardéry dorazily na místo určení bez ochranných eskort a naopak, což mělo pro útočníky smrtelné důsledky. Ve třetí - a hlavní - vlně se vydalo k Avalonu nějakých sto padesát bombardérů a eskortních útočných lodí. Cestou na ně už dvakrát zaútočily obranné svazy imperiální třídy Starfury a Defiant, ale pokračovaly dál, dokud nedaleko cíle nenarazily na malou eskadru lodí, vybavených krystaly, které velel osobně Brim. A v tom okamžiku začala jatka. V okamžiku, když se Ligeři vydali podél paprsků, vysílaných z Effer'wycku, napojil se na jeden i Brim a vydal se podél něj ke styčnému místu. Pak se stáhl zhruba o půl c'lenytu stranou a létal na orbitě kolem se všemi čtrnácti destruktory odjištěnými a zaměřenými. O chvíli později do téhož místa nalétl velký Kreissel 111-K, a než mohl vůbec zahájit palbu, doslova zmizel ve smršti plné salvy imperiální lodě, jejíž každá hlaveň byla zaměřena přímo na něj!

V bouři divokého jásotu a radosti ve sluchátkách - kterou se nedokázal přimět umlčet - se Brim vydal podél druhého paprsku, kam posléze povolal další Starfury, zatímco se sám rozlétl najít třetí paprsek. Během několika cyklů rozmístil na spojnicích další dvě lodě třídy Starfury a k další dorazil právě včas, aby mohl zničit dnešního pátého Ligeru v obrovském výbuchu radiačních plamenů a vířících trupových plátů; v té době už zpanikařelé posádky útočnicků pálily na cíle na povrchu z velké vzdálenosti, aby se mohly otočit a prchnout domů, takže jejich střelba byla vysoce nepřesná a neefektivní. Vůbec poprvé od chvíle, kdy dorazil na Avalon, se Brim vracel do satelitního přístavu s úsměvem na rtech. Imperiálové konečně dostali svou šanci. Zítřka začne s přijímači zaměřovačích paprsků operovat dalších patnáct velitelů eskader.

Starobylá loď, na jejíž palubě přicestoval na Avalon sesazený nabob, jeho hlavní manželka a většina členů dvora, zakroužila nad jezerem Mersin a bezpečně přistála jen několik metacyklů poté, co odlétla třetí vlna útočnicků. Někdo velice vlivný v imperiálním nejvyšším štábu přikázal staré lodi neobvykle silnou imperiální eskortu a na silný konvoj tak nebyl podniknut jediný útok.

Když Brim odlétl bleskovým raketoplánem ze satelitního přístavu 30 do trosek velké imperiální základny na jezeře Mersin, vystoupil právě včas, aby se mohl setkat se svou překrásnou - a velice těhotnou - bývalou milenkou u hlavního průlezu fluvannské dopravní lodi, právě když vystupovala na letištní plochu. Nejdříve však museli počkat na dokončení 'oficiálních' uvítacích ceremonií.

Jako první z lodi vystoupil nabob Mustafa, jehož uvítal samotný císař Onrad, členové válečného kabinetu a samozřejmě Oodam Bejaz; tím dali příslušníci nejvyšších vládnoucích vrstev Impéria sesazenému monarchovi najevo neokázalou známku podpory. Po prosloveh obou vládařů musel průvod obejít několik obrovských hromad trosek a až v okamžiku, kdy byli bezpečně usazeni v limuzínách, nahodily znovu skupiny zaprášených lidí své hlučné stroje a pokračovaly v pročišťování a uvolňování průjezdů a ploch. Bez ohledu na válku, která všude kolem zuřila, stanicí neustále proudily nekonečné davy cestujících a jakékoli další zdržení by přerušilo životně důležitý proud zboží a peněz a odsoudilo by Impérium k jisté ekonomické porážce.

Když konečně Doddustojnice Cosa Tuttiová pomohla Raddismě sestoupit na betonovou plochu základny, bylo to vůbec poprvé, kdy se setkal Brimův pohled s očima hlavní manželky od neuvěřitelně vášnivě noci, kterou spolu strávili v jeho kajutě na palubě L.I.F. Starfury na Fluvanně. I když už měla těsně před porodem, byla Raddisma stále neuvěřitelně krásná - a pohybovala se stejně královsky jako kdysi.

"Raddismo," řekl Brim, když ji vzal za ruku. "Musíš být po té dlouhé cestě skoro mrtvá. Jak se cítíš?"

Unaveně se usmála. "Neuvěřitelně těhotná," odpověděla s drobným pousmáním. "Naše dcera už se opravdu nemůže dočkat, až se konečně narodí. Tenhle netrpělivý rys zřejmě zdědila po otci."

Brim se usmál. "To tedy rozhodně ne!" prohlásil s předstíraným dotčením.

Raddisma se zavěsila do něj a vykročili spolu pomalu po betonové ploše, poseté troskami. "Uvidíme, Wilfe Brime," řekla. "Je to samozřejmě jen předtucha, ale mám pocit, že bude ve spoustě věcí spíš po tobě."

"Tak to ať přinejmenším aspoň vypadá jako matka," odpověděl Brim. "Jestli po tobě nezdědí alespoň něco z tvé krásy, tak nás bude oba nenávidět - navždy."

Raddisma se na něho podívala. "Jsem ještě pořád krásná, Wilfe Brime?" zeptala se.

"Pořád ta nejkrásnější," přisvědčil Brim a podíval se jí do krásných očí ve tvaru mandlí.

"I když jsem takhle příšerně nateklá?"

"Možná ještě krásnější," řekl. Pak ji tajně pohladil po obrovském břichu. "Na druhou stranu," dodal s úsměvem, "ti tady roste velká konkurence."

"Své dceři nikdy nebudu moci konkurovat, Wilfe," odpověděla. "Ať už mám cokoli, všechno jí mileráda dám." Pak se mu podívala do očí a mírně se zamračila. "Kromě titulu hlavní manželky v nabobově harému," dodala. "Nechci, aby se z ní stala děvka. Připouštím, že to byl docela pohodlný život pro mne, ale..." Na okamžik zamyšleně našpulila rty. "Na druhou stranu jsem nezačínala život ani zdaleka tak dobře jako ona. Tím, že jsem si vydělávala na živobytí na zádech - a v dalších pozoruhodných pozicích - jsem se ocitla v daleko lepší finanční situaci, než jsem byla na začátku."

"Já nevím," zamumlal Brim a hledal slova, kterými by na toto prohlášení mohl zareagovat.

"Ne," odpověděla rychle a znovu se usmála. "Nepředpokládám, že bys měl příliš zkušeností s děvkami,"

"Chtěl jsem říct, že, ehm..."

"Já vím, co jsi chtěl říct, Wilfe," řekla a položila mu na rty jemně naperfémovaný ukazováček.

"Ne," protestoval Brim. "Myslím, že nevíš."

"Ano?"

Brim položil svou ruku na tu, kterou do něho byla zavěšena. "Chtěl jsem totiž říct, že bych nikdy nedovolil, aby se něco podobného stalo mé dceři."

"Mé dceři," řekla Raddisma. "Ty jsi přispěl pouze několika kapkami spermatu." Usmála se a mírně zčervenala. "A přestože musím přiznat, že jsi jimi přispěl tím nejkrásnějším způsobem, je to přece jen má dcera, jak už jsem naznačila v tom dopise."

Brim otevřel ústa, aby něco řekl, ale ona pokračovala a nenechala se přerušit. "A pamatuj si, můj budoucí hrdý otcé," řekla, zatímco kráčeli přecpaným, zaprášeným terminálem, "že ji Mustafa, nejvyšší nabob Fluvanny, přijal jako dítě svého lůna. Čímž získává naše dítě mnoho výhod a předností, které bychom mu my dva poskytnout nedokázali - ať každý sám o sobě nebo oba dohromady. Kromě toho, jak jsem ti také psala v onom dopise, když jsem se rozhodla těch několik kapek spermatu si ponechat, zároveň jsem tě zprostila jakékoli odpovědnosti." Tiše se zasmála. "Pokud si vzpomínáš, tak ses mne sám ptal velice vážně, jestli máš podniknout v oblastech zabránění početí nějaké kroky - a já ti o vlastní vůli řekla, že ne."

"To samozřejmě oceňuji," přerušil ji Brim. "Ale co když chci mít nějakou tu odpovědnost? Prostě to nějak přišlo, že se mi líbí představa toho, že budu mít dceru."

"Můžeš mít tolik odpovědnosti, kolik se ti jen zachce, Wilfe Brime," řekla. "Jako její oblíbený 'strýček'." Potřásla hlavou. "Jaký otec bys asi tak byl, kdybys pořád trávil čas poletováním po galaxii?"

"Nu..."

"Nu... prakticky žádný," řekla, mírně nakrčila nos a vesele se usmála. "Nemáš vůbec tušení, jakou radost mám z toho, že máš opravdu zájem o tohle" - položila si ruce po stranách vystouplého břicha - "opravdu obrovské dítě. Ale pokud se nic nestane mně - nebo Fluvanně - prosím, nedělej nic, čím bys mohl zpochybnit její královský původ. Možná jí to jednoho dne, někdy za dlouho, řekneme společně. Ale nyní ne. Kromě toho by Mustafu nejspíš zabilo, kdyby věděl, že mou lásku sdílel s někým jiným - a bude ji sdílet znovu, jakmile bude mé tělo znovu připraveno."

Tentokrát bylo na Brimovi, aby se začervenal. Cítil, jak mu hoří tváře.

Usmála se; něco podobného nemohla přehlédnout. "Ano, můj carescrianský milence," zašeptala, "i teď si dokážu představit, že tě jednoho dne znovu přijmu mezi své nohy." V tom okamžiku už prošli hlavním východem z haly letiště, kde už karavana řidičů a limuzín čekala, aby mohla členy Mustafova dvora dopravit do nových prostor v Avalonu.

Brim se zhluboka nadechl. Nikdy v životě se nesetkal se ženou, jako byla Raddisma - a nepředpokládal, že by v celém vesmíru někoho podobného potkal. "Víš už, kde budete ubytováni?" zeptal se.

"Ano," řekla s užaslým pohledem. "Představ si, že já s Mustafou budeme bydlet v samotném císařském paláci. Ty bys něco takového čekal? Všichni ostatní budou ubytováni na zámku Eubry na druhém konci města. Ten tvůj císař Onrad je opravdu zvláštní muž," dodala. "Pokud je mi známo, tak žádný uprchlý vladař - a dokonce ani sesazený velkohrabě z Effer'wycku - nepřebývá v císařském paláci."

"To kvůli tobě," zažertoval Brim. "Je to muž proslulý svým dobrým vkusem a jako takový chce bydlet pod jednou střechou s nejkrásnější ženou v celé galaxii."

"No jistě, samozřejmě," odpověděla s úsměvem. "A kromě toho jsem jediná, kdo tady vypadá jako přerostlá vesmírná loď."

Brim potřásl hlavou. "Kdy se znovu uvidíme?" zeptal se.

Tiše se zasmála. "V nejbližší budoucnosti mě a naši dceru čeká poněkud omezený společenský kalendář," řekla. "Ale kdykoli budeš mít čas a dostaneš se do města, udělám si čas alespoň na večeři."

"Za pár dní bych se měl vrátit," řekl Brim a pomohl jí nastoupit do první limuzíny. "Jakmile budu vědět něco bližšího, dám ti vědět."

Když následovala poddůstojnice Tuttiová svou paní do limuzíny, mrkla na Brima a zašeptala: "Pozdravujte ode mě šéfa Barbousse."

"Dorazí sem večer, aby si vaše pozdravy vychutnal osobně," odpověděl tiše Brim. "Osobně ho pošlu s nějakým

důležitým úkolem do paláce. A pak už bude jen na něm, jaký ten úkol bude."

Když Brim sledoval, jak limuzíny odjíždějí od obrubníku a řadí se do proudu dopravy na troskami posetém bulváru před letištní halou, potřásl hlavou nad neuvěřitelným ubytováním fluvannských uprchlíků. V celém obléhaném městě bylo ubytováno přinejmenším dvacet královských uprchlíků v daleko skrovnějších podmínkách. A přesto měl bezmocný, sesazený nabob malého království, vzdáleného přes polovinu galaxie, společně s nejproslulejší kurtizánou Impéria - která byla ještě ke všemu těhotná - přebývat přímo v císařském paláci. Nějak v tom viděl Onradovu jemnou ruku - a své určitě k celé záležitosti řekl i Borodov: starý Sodeskayan přece o dítěti věděl. Brim, který si pomalu začínal uvědomovat, jaké štěstí má, mlčky pokýval hlavou a rozhodl se, že císař nesmí své velkorysosti litovat.

Vyrazil znovu na palubě raketoplánu k satelitnímu přístavu 30, zatímco ve městě pod ním ležely ve zničených troskách stovky mrtvých a raněných civilistů - ale nad město se během večerní noci dostala jen necelá polovina útočníků a dvacet osm ligerských lodí bylo při náletu sestřeleno.

Když vyvrcholily nálety příští noci, hlášení Obranného svazu jasně naznačovala, že ztrátami trpí i Imperiálové. Během druhého dne náletů na Avalon bylo zničeno devatenáct lodí třídy Starfury a snaha lorda Jaiswala udržet sílu služby schopných lodí začínala dostávat vážné trhliny: celkový počet plavidel Imperiální flotily klesl na šest set padesát devět, nejnižší stav v celém měsíci. A přesto se - alespoň podle Brimova názoru - výhoda přesunula na hřiště Impéria, protože Ligeři už se nesoustředili na vojenské cíle. Navíc sami museli čelit čím dál vážnějším ztrátám, aniž sami dokázali způsobit stejně těžké škody Impériu. Když Brim kráčet do opravárenského doku pro náhradní Starfury, kterou sem dopravili během jeho nepřítomnosti, dozvěděl se od Barbousse, že byla poskládána z vraků tří zničených lodí. Pokrčil rameny. "Bude mi muset stačit," řekl s unaveným úsměvem. "Však uvidíme..."

Kapitola desátá

Loudalové

Po většinu následujících dvou standardních dnů dovolily prudké gravitační bouře Obrannému svazu, aby se vzpamatoval z ran poslední doby. Ligerská aktivita se omezila na průzkumnou činnost a rozptýlené útoky proti pozemním cílům. Na straně Impéria nebyly hlášeny vůbec žádné ztráty a jen jedna loď (průzkumný Defiant) byl nezvěstný v důsledku extrémně divoké bouře poblíž hraničních hvězd systému Effer'wyck.

Ve skutečnosti se dopoledne druhého dne zdálo, jako by Ligeři upustili od své aktivity úplně. V poledne (avalonského standardního času) nicméně Nergol Triannic odeslal na KA'PPA vlnách nabubřelou osobní zprávu přímo do císařského paláce, že odvolá veškeré další nálety na město, pokud Onrad odstoupí z trůnu a předá otěže imperiální vlády do rukou ligerským vyslancům.

Později Ursis na rozšířeném štábním zasedání potvrdil zásadní věc: Ligeři věří tomu, že mají vše naprosto pod kontrolou - s výjimkou vesmírného prostoru, jako obvykle. Triannic poslal svůj malý proslov na žádost nejvyššího velení - nepočítaje Hotha Orgotha. Ligeři se prostě jen chtěli přesvědčit, jestli by svého cíle nedosáhli malou lstí spíše než velkým počtem vesmírných lodí, protože museli vymyslet nějaký způsob, jak zkrotit zdánlivě nezničitelný Obranný svaz Impéria. Ursis nicméně dodal, že Triannic si přes neúspěchy v této oblasti zachovává naději ohledně toho, že Orgothovy obrovské nálety na Avalon také mohou sehrát rozhodující ve válce a patrně mají postrčit Impérium k rozhodnutí o kapitulaci bez odporu.

Vůbec poprvé se sodeskayské výzvědné služby o Triannikově chování zmínily výrazem „zmatené“.

Později téhož dne se prodralo slábnoucími gravitačními bouřemi sto padesát bombardérů a způsobilo ve všech čtvrtích Avalonu těžké škody. V téže době nicméně Útočný svaz Imperiální flotily podnikl další nálet na ligerský Tarrott - tentokrát srovnal se zemí proslulý městský civilní terminál a prorazil obě přehradu na jezeře Tegler, zatímco Brim a mnoho dalších dobrovolníků rozsévali zkázu mezi soustředěnými invazními silami na Effer'wycku. Bylo neuvěřitelně nebezpečné podnikat podobný útok, jednak kvůli hrozivému soustředění útočných lodí a nedostatku imperiálních lodí, vhodných pro dálkovou eskortní službu. Nicméně modropláštníci dokázali nejen zničit velké množství lodí a další techniky na zemi, ale navíc se dokázali vrátit zpátky na základny bez jediné ztráty, což jasně znamenalo, že nepřátelští generálové byli stejně nepřipraveni na protiútok jako na další tlak na imperiální jednotky. A právě toto přinejmenším pro Brima znamenalo pro Impérium skvělou budoucnost.

Když se vrátil zpět do satelitního přístavu 30, čekalo ho v pracovně předvolání na následující den k dalšímu zasedání Onradova válečného kabinetu, kde měl jeho členy seznámit s přímými poznatky z posledních bojů. Cítil se sice trochu provinile při pomýšlení, že se nezúčastní bitev, které jistě zítra přijdou - obzvlášť když Ursisův nový krystalový systém tak dobře fungoval - ale potvrdil svou účast a časně ulehl na lůžko. Ve skutečnosti se ale těšil na to, až se lépe seznámí s tou překrásnou ženou, která se rozhodla - zdánlivě vedena náhlým popudem - že bude matkou jeho prvního dítěte...

"Nekapitulujeme ani náhodou," prohlásil Onrad ve svém projevu k obyvatelům Avalonu v oficiální odpovědi na Triannikův návrh z předchozího dne. "Nebudeme zatraceně kapitulovat ani náhodou. Právě v tom spočívá jádro celé

této války. Musíme příští týdný vnímat jako jedno z nejdůležitějších období v našich dějinách. Toto období bude srovnáváno se dny, kdy na Triádu Asteriouse útočila Vorgothova horda nebo kdy stál mezi katastrofou a Ramothovou mocnou nepřátelskou flotilou u Antarské triády admirál Desterro. A stejně jako tenkrát i nyní znovu zvítězíme..." Poté co se Brim zúčastnil zasedání válečného kabinetu - kde se na něho obraceli s dotazy a žádostmi o radu daleko častěji, než očekával - počkal s Raddismou na signál konce leteckého poplachu a prostě spolu poobědvali jen několik bloků od paláce; bylo jasné, že se dítě narodí brzy. Zatímco spolu hovořili, byl znovu naprosto okouzlen touto neuvěřitelně krásnou, upřímnou ženou, která se mu ochotně svěřovala se svými plány do budoucna - a obzvlášť s plány, které má pro „svou“ dceru. Později, když Brim opět vyšel z bran paláce, pocítil neuvěřitelně silný pocit hrlosti a pýchy nad tím, že si právě jeho vyvolila jako otce dítěte. Smluvili se, že se znovu setkají během týdne - buď v jednom z avalonských restaurantů, nebo v palácové porodnici.

Jako by se admirál Hoth Orgoth zoufale snažil získat přinejmenším trochu kontroly nad vesmírným prostorem, kterou přislíbil svému císaři, vysílal do prostoru nad Avalonem jednu vlnu bombardérů za druhou. Počáteční vlna zahrnovala zhruba dvě stě padesát lodí, rozdělených do čtyř formací. První z nich se otočila na ústup brzy; jak druhá, tak i třetí je následovaly později, poté co se pokusily čelit neúnavnému ostřelování stále ještě v hloubi vesmíru. Čtvrtá formace se dokázala probíjet k atmosféře Avalonu, a dokonce zahájila na město palbu z destruktůrů - ale utrpěla těžké škody ze strany eskader Starfury a Defiantů, „náhodně“ kroužících právě u styčných bodů paprsků zaměřovacího systému. Brim byl jedním z obránců, kteří pročešávali řady nešťastných Ligerů.

Nad planetou se objevila další formace nepřátelských lodí a okamžitě byla zpozorována ostrážitými operátory SPALSu. Všechny provozuschopné lodě jedenáctého svazu - osm třídy Starfury a dvanáct Defiantů v pěti letkách po čtyřech - se okamžitě vydaly do dané oblasti. Brim okamžitě rozmístil dvě letky Defiantů (těch, které byly vybaveny krystalovými přijímači zaměřovačích KA'PPA paprsků) poblíž styčných bodů paprsků v hloubi 'Wyckeovy prázdnoty. Pak vedl svou letku, Mouldinga se čtyřmi Starfury a Arama se čtyřmi Defianty zpátky k Avalonu do oblasti, kde dozor sektoru předpokládal přilet nepřátelských sil.

Nemusel čekat dlouho. Během několika cyklů zahlédl silnou skupinu přilétajících Ligerů, která ovšem musela čelit tak silnému útoku ze všech stran, že nemohlo být řeči o nějaké formaci. O chvíli později zazářil jeho krystal - stejně jako krystaly dvou strojů po stranách jeho lodí. Zanechal obě Starfury na tomto styčném bodu, rychle lokalizoval další paprsek a začal kroužit u dalšího překřížení. Za několik okamžiků se k němu dostal i velký Kreissel 111 a byl rozprášen na atomy ještě dřív, než mohl vůbec zaměřit bombardovací destruktory. Než ale dokázal Brim lokalizovat další paprsek, přelétl a mu přímo před přídíl malá skupinka Kreisselů s eskortou dvou Gorn-Hoffů 270. Z těsné blízkosti zahájil palbu a jeden z Gorn-Hoffů za okamžik stál v plamenech. Další se od skupiny okamžitě odpojil a zamířil zpět k Effer'wycu.

Na náhle přeplněné obloze se napojil na další paprsek, ale než jej mohl následovat k překřížení, přiblížil se k němu další těžký Kreissel a v ostrém úhlu na něj zaútočil. Odstřeloval z pravoboku jeho můstku velké kusy trupových plátů, dokud se na něho nevrhly další tři ligerské útočné lodě a neodehnaly ho.

Nyní, když měl v patách tři Ligery, se vrhl střemhlavým letem k povrchu planety a ze zadních věží ostřeloval dotírající Gorn-Hoffy, které ho pronásledovaly do výšky deseti tisíc iralů nad povrchem. Strhl řízení stranou a zahájil ostrý, stoupavý výkřik přímo vstříc dalšímu Ligerovi, jehož Gorn-Hoff přední střelci zasáhli ze vzdálenosti necelých šesti set iralů. Zatímco se nepřátelská loď, zcela jasně neovladatelná, ztratila z dohledu, zahlédl Brim další Gorn-Hoff, stočil se mu za záda a všechny příďové věže zahájily palbu od vzdálenosti devíti set iralů až na tři sta, kdy se Gorn-Hoff 270 zřítil v plamenech přímo k povrchu planety...

Brim se vrátil do satelitního přístavu 30 se dvěma potvrzenými sestřely a několika úspěšnými „poškozeními nepřátelské lodě“. Byl příliš unaven na obvyklou oslavu vítězství a raději zamířil rovnou na kavalec. Pokud přičítal i své tažení na Fluvanně, bojoval v téhle válce už skoro celé dva roky a začínalo ho to unavovat. Mohl jen děkovat Vootovi za to, že se stejně unavení zdáli být i Ligeři!

Pátého rána po drtivém útoku Ligerů na město Avalon se do oblasti vrátily prudké gravitační bouře, ale to nijak nezbrzdilo operační činnost obou bojujících stran. Podle Brimova přísně tajného věstníku stály včerejší boje imperiální obránce dvacet devět lodí proti ligerským pětadvaceti. A i když do zítřejšího odpoledne budou všechny ztráty nahrazeny, stav služby schopných plavidel klesl o dvanáct na šest set sedmdesát devět. Jedna posádka podle hlášení zahynula celá a pět dalších bylo nezvěstných.

I přes divoké a nevyzpytatelné lokální bouře k Avalonu toho dne proniklo přibližně třiačtyřicet ligerských lodí - převážně těžkých křižníků - a dokázalo znovu rozpoutat v hlavním městě peklo. Bylo zabito dalších čtyřicet lidí a situace v hlavním městě zůstávala napjatá.

Když Brim zakotvil v satelitním přístavu 30 po výpadu, během něhož se jeho loď podílela na sestřelu jednoho Kreisselu 111 a poškození tří Gorn-Hoffů 270, dozvěděl se, že jeden z odvážnějších útočníků odpoledne dokonce ostřeloval císařský palác a několikrát svými velkorážními destruktory zasáhl místa, v jejichž blízkosti pracoval samotný císař Onrad. Okamžitě si vzpomněl na Raddismu, zatímco se imperiální média snažila vytěžit z události co nejvíce, aby dokázala, že císař je ve stejném ohrožení jako všichni jeho ostatní poddaní. Ale selský rozum Brimovi říkal, že ani Onrad, ani Raddisma nebyli určitě v přímém ohrožení a s pohrdavým úsměvem pustil nestydatou propagandu z hlavy. Místa, jako byl například palác, byla chráněna tak dobře, že dokud jejich obyvatelé zůstali uvnitř, nemohlo jim ublížit

doslova nic. Nebo snad...?

Selský rozum příliš jeho starostem neulevil, když se odpojil od řízení své Starrury a když unaveně odešel z můstku, nedokázal se zbavit podivné předtuchy katastrofy, obzvláště v okamžiku, kdy si všiml, že - vůbec poprvé, co si vzpomínal - nečekal nikdo na konci nástupního můstku, aby uvítal vítěznou posádku.

Stalo se snad něco? Kde jsou všichni? Než dorazil do náložovací haly, běžel už tryskem - aby co nejrychleji dorazil do své pracovny a odtamtud se holofonem spojil s Raddismou.

Ale už nemusel spěchat...

Těsně za vnitřním okrajem nástupní trubice na něho čekal samotný Onrad - byl zamračený, měl pod okem monokl a kolem hlavy obvaz. Mlčky spolu oba prošli špalírem užaslých tváří až do Brimovy pracovny, kde za nimi Onrad tiše zavřel dveře.

Brimovo srdce se skoro zastavilo hrůzou, když císař promluvil. Nějak věděl, co uslyší.

"Wilfe," řekl Onrad tiše, "přes všechnen svůj takzvaný řečnický talent teď prostě nevím, jak bych ti to řekl šetrně."

Popadl Brima za ruku a podíval se mu přímo do očí. "Císaři si nikdy nesmí dovolit osobní přátele - jen osobní zájmy. Skutečnost, že ses přes to všechno stal mým přítelem a navíc důvěrným - mi to všechno ještě ztěžuje natolik, že jsem byl v pokušení poslat sem s tou zprávou někoho jiného." Zahledl se na stěnu, jako by nedokázal zvuk vlastních slov snést. "Ale právě to pouto důvěry mne sem dnes odpoledne přivedlo, abych ti řekl, že Raddisma byla zabita během toho náletu, který během dneška zasáhl palác, což ses už určitě dozvěděl sám. Nikdo z nás nebyl ve sklepním krytu, jak tomu mělo být."

Brim se zapotácel dozadu, až dosedl na desku stolu. "Matko Vesmíru," zašeptal bez dechu zoufale. Ještě nikdy se mu přes hrud' nepřelila tak silná vlna zoufalství - ani tehdy, když mu v náručí umírala jeho malá sestřička.

Onrad trpce potřásl hlavou. "Budu si to vyčítat až do nejdelsí smrti," pokračoval hlasem, napjatým vyčerpáním. "Jednak proto, že byla na Avalonu na mou osobní žádost a za druhé proto, že jsem ji nepřestěhoval do palácové nemocnice, položené hlouběji v podzemí."

Z hlubin zoufalství ho vyzvedla vlna soucitu ke galaktickému císaři, který se kvůli smrti jediné ženy dokázal takto trýznit. "Nemůžete se vinit z toho, že jste pro ní neudělal to nejlepší, co bylo ve vašich silách, Vaše Veličenstvo," řekl. A pak mu náhle došlo, že mu o této tragédii přišel říct Onrad - a ne Mustafa. Otevřel ústa, aby něco řekl, ale Onrad pokračoval a očima jako by sledoval něco vzdáleného stovky c'lenytů.

"Jako zázrakem," řekl, "dokázala ještě necelý metacyklus před smrtí porodit tvou dceru. Holčička byla ještě stále ošetřována v palácové nemocnici, když Ligeři zasáhli křídlo, kde odpočívala Raddisma..."

"Mou dceru!" zvolal Brim a okamžitě zapomněl na Mustafu. "Žije?" zeptal se.

Onrad položil svou velkou ruku Brimovi na rameno. "Je to až neuvěřitelně živé dítě, Wilfe," přikývl, "A už nyní je to krásná mladá dáma. Raddisma by na ni byla sama velice hrdá - stejně jako teď jistě ty."

Brim okamžik potřásl hlavou, ale pak sebou trhl a podíval se na císaře. "Okamžik, Vaše Veličenstvo - vy jste teď řekl tvá dcera."

Onrad se usmál. "Jistě, Wilfe," odpověděl. "O jejím skutečném původu jsem se dozvěděl už před několika měsíci."

Brim znovu zavřel oči. "Mohlo mi to dojít. Tak proto jste pozval Mustafu Eyrena s dvorem do Avalonu?"

Onrad se znovu usmál. "Nu," řekl, "musím přiznat, že to na mé rozhodnutí mělo jistý vliv."

"U Vesmíru," vydechl Brim. "Jak vám vůbec mohu vyjádřit svůj vděk...?"

"Za co? Že jsem ji nechal zabít?"

"Za to, že jste udělal všechno, co jste pokládal za nejlepší pro ni a pro mne, Vaše Veličenstvo," dokončil Brim větu rozhodně. "Stejně dobře mohly obě zahynout v Atalantě. Přece víte, že bombardují i Hador-Haelic."

"Díky," řekl prostě Onrad. "Díky za to, že se mi snažíš ulevit." Pak sáhl do vnitřní kapsy pláště a podal Brimovi malou růžovou obálku. "Tohle si vezmi," dodal. "Předala to poddůstojníci Tuttiové, která našťáště doprovázela dítě na ošetřovnu."

Brim zatnul zuby, když se podíval na obálku - byl to starobylý druh komunikace, který měla Raddisma ráda; vždy měla hlubokou úctu k památkám na dávné věky. "Jen u Vesmíru doufám, že příliš netrpěla."

Onrad zavrtěl hlavou. "Byl jsem od ní jen dva pokoje daleko, Wilfe," řekl a poklepal si na obvaz, ovinutý kolem hlavy.

"Dostal jsem se tam za pár vteřin, a jako že jsem císař, mohu dosvědčit, že ta ubohá žena necítila vůbec žádnou bolest."

"Kolik nám toho už tahle válka vzala," poznamenal Brim trpce, když otevíral obálku a vyjmul z ní dopis, napsaný tradičním inkoustem na starožitném papíře.

Drahý Wilfe,

pokud čteš tento dopis, pak už jsem z toho či onoho důvodu zahynula, aniž bych ti mohla dát sbohem. Ne že bych to měla v úmyslu. Věřím, že jsem tě milovala - nebo jsem k tomuto blaženému stavu mysli směřovala. Také věřím, že jsem tě mohla učinit šťastnou. Snad v jiném životě.

Ale v tomto dopise nejde o mne. Jde v něm hlavně o naši dceru, o které zcela jistě předpokládám, že přežila; Tuttiová by ti totiž jinak tento dopis nemohla předat. Musím tě požádat, abys na ni dal pozor přinejmenším do chvíle, než ji Mustafa Eyren najde nějaký domov. Až mne nahradí v jeho loži nová hlavní manželka, ztratí nabob o toto dítě ženského rodu rychle zájem. Možná dokážeš využít svého vlivu k tomu, abys jí zajistil dobrou budoucnost. Vkládám v ni takové naděje!

Znovu je důležité, aby sis uvědomil, že za naše dítě nemáš odpovědnost kromě té, již se sám ujmeš. Rozhodně není její chyba, že se narodila, ale není to ani chyba tvá, neboť rozhodnutí o jejím početí spočívalo plně v mých rukou během jediné noci naší společné vášně. Je mi skutečně líto toho, že jsem nedokázala přežít dostatečně dlouho na to, abych jí

zajistila dobrou budoucnost sama.

Děkuji ti za vše, co se pro ni rozhodneš udělat.

S láskou,
Raddisma

Brimovi stoupily do očí slzy a podal dopis Onradovi. "Byla to dokonalá dáma, Vaše Veličenstvo," zašeptal. "Myslím, že byste si to měl přečíst."

Císař si opatrně nasadil na napuchlý nos brýle, vzal list papíru do ruky a přečetl si jej. Když došel až k podpisu, překvapeně vzhledl. "Jediná noc?" zeptal se. "Víckrát jste spolu nebyli?"

"To bylo všechno," přikývl Brim.

Onrad se usmál. "Nu, tak to jsi na ni musel udělat opravdu pěkný dojem, příteli," řekl. "Sotva se nastěhovala do paláce, už sledovala všechny zprávy, které sem o tobě dorazily. A navíc si schovávala veškeré zmínky, které o tvých činech proběhly médií." Na okamžik našpulil rty a pak se na Brima spiklenecky zahleděl. "Hmm," zabručel, "starý Mustafa by v téhle věci mohl znamenat problém, ale - pokud nemáš žádné námitky - vezmu dítě do palácové výchovy. Když se narodila tady, na imperiální planetě, bude se muset rozhodnout, jaké občanství si zvolí, až vyroste. Takže ji prostě budeme rozmazlovat tak, aby si vybrala správně. Kromě toho," dodal s úsměvem, "ta malá holčička palác úplně prozáří - což se bude hodit obzvlášť teď, když většinu času trávíme v krytech. Poddůstojnice Tuttiová se stane její oficiální guvernantkou a její oblíbený, strýček ji může navštěvovat, kdykoli se mu zachce. Co na to říkáš, admirále?" zeptal se. Brimovi chvíli trvalo, než se vymanil z proudu citů, který zahltil celou jeho bytost. "Co mám u Vesmíru vůbec říct na takovou laskavost, Vaše Veličenstvo?" zarděl se a náhle nevěděl, kam s očima.

"Co takhle obyčejné, ano?" zeptal se Onrad tiše.

"Ano," řekl Brim. "Prosím."

"Postarám se o to okamžitě," přikývl Onrad, pak zamrkal a zvedl ukazováček. "Ah, ještě jedna věc," dodal a znovu sáhl do vnitřní kapsy pláště. "Lékař mi to dal pro tebe - a já na to málem zapomenu." Tentokrát podal Brimovi malou plastickou obálku, na níž byla vyražena císařská pečeť.

Brim ji opatrně otevřel a vytáhl malý osobní hologram. Bylo na něm zobrazeno malinké, svraštělé dítě, které se narodilo necelý metacyklus předtím, než byl snímek pořízen.

"Ale je krásná jako obrázek, co?" zeptal se Onrad, který už vykročil ke dveřím a ohlédl se na Brima přes rameno. "Jaké jméno jsi pro ni vymyslel?"

"J-jméno?"

"Ale jistě. Rozuměj, nějak se koneckonců jmenovat musí."

Brim se zamračil. To poslední, nač měl během posledních několika týdnů čas, bylo vymýšlení jména pro holčičku.

Podíval se na hologram. Jeho dcera zdědila po Raddismě překrásné mandlově tvarované oči a kolem chomáčku černých kudrnatých vlasů měla uvázanou růžovou stuhu. U hlubokého Vesmíru, byla krásná. Na okamžik zavřel oči a zamyslel se nad příhodnými jmény a pak ho to napadlo. "Už to mám!" vyhrkl.

"Jméno?"

Brim přikývl.

Onrad chvíli čekal a pak se usmál. "A nechtěl bys mi říct, jak vlastně zní?" zeptal se netrpělivě.

Brim mu úsměv oplatil. "Je to jediné jméno, jaké vůbec může dostat, Vaše Veličenstvo. „Naděje“"

Tentokrát na chvíli zavřel oči Onrad a bylo jasné, že nedokáže pohnutím promluvit. Konečně přikývl a usmál se. "To sedí," řekl a po tváři mu stekla slza. "To se zatraceně dobře hodí..."

První paprsky Triády se sotva dotkly svrchního pláště satelitního přístavu 30 a Barbousse probudil Brima se zvláštním věstníkem, který právě dekodovali z Admirality. Podle sodeskayských výzvědných služeb hodlalo nejvyšší velení admirála Hotha Orgoiha sídlem na okupovaném Effer'wycku využít gravitačních bouří ke shromáždění jednotek, potřebných k provedení rozsáhlého, rozhodujícího náletu. Už celé dva dny přilétaly ‚zapůjčené‘ útočné a bombardovací lodě ze všech obsazených území Impéria a jejich počet se už blížil hranici, která by doslova smetla imperiální obranu bez ohledu na to, jak dobře organizovaná byla. Bylo jasné, že se Ligeři snaží co nejrychleji dosáhnout něčeho, co zvrátí prozatím průběh celé války.

Jen o několik metacyklů později přišla z Admirality gravitologická předpověď, podle níž se měla situace ve střední galaxii postupně stabilizovat a (relativně) uklidňovat, což ovšem znamenalo obnovené nebezpečí invaze na Avalon. V půli odpoledne odcestoval Brim na palubě raketoplánu dolů na planetu, aby se setkal s Calhounem na dalším zasedání válečného kabinetu. V jeho průběhu se ho sice zeptali na osobní názor jen dvakrát, ale naslouchal pozorně Hagbutovu varování, že Ligeři v pásu obyvatelných planet podél 'Wyckeovy prázdnoty shromažďují velké množství transportních lodí, ještě před nedávnem rozptýlených po všech planetách systému Effer'wyck. Myšlenka invaze tedy sama přicházela na mysl. Nato Hagbutův štáb přednesl zdoluhavou, ale přesvědčivou zprávu o tom, že tyto přesuny - ve spojitosti se zvýšenou aktivitou bombardovacích lodí nad samotným Valonem - mohou znamenat jediné: tato hypotéza není jen pravděpodobná, ale hrozí bezprostředně.

A ačkoli se Brim rozhodně nehodlal uchýlovat k poraženectví, musel sám uznat, že někdy v blízké budoucnosti budou muset nebezpečí invaze rozhodně čelit. Když jel štábním kluzákem k základně na jezeře Mersin, mračil se. Podle hlášení,

kteřá na zasedám vyslechl, budou imperiální obránci potřebovat daleko více než tři stovky krystalů, napojených na zaměřovači systémy lodí třídy Starfury a Defiant. Pokud sem někdo co nejdříve nedopraví Ursisovy samohybné vesmírné miny, budou se chrbatí obyvatelé Avalonu ve velice blízké budoucnosti učit základy vertuchtu. První vlna ligerských útočníků dorazila do vzdušného prostoru Avalonu ještě dříve, než mohl Brim vůbec dorazit ke startovnímu bazénu svého raketoplánu. Když se ozvaly první výbuchy, projížděl právě v kluzáku po Verekerově bulváru a jeho řidič přirazil k obrubníku a rozběhl se do krytu. Brim, který si už tak nějak zvykl, že na něho Ligeři pálí, prostě vystoupil a sledoval bitvu s profesionálním zájmem. Pokud se dalo soudit podle hluku - a dunivých salv mnoha destruktorů - odhadoval, že na rozsáhlou oblast Avalonu útočí zhruba stovka nepřátelských lodí a daří se jim velice úspěšně šířit městem zkázu. Po chvilce sám usedl k řízení štábního kluzáku a vyrazil na cestu k základně. Mohli ho zasáhnout v krytu stejně dobře, jako když byl v pohybu, a ta druhá možnost mu navíc umožňovala rychlejší přesun k základně, takže raději jel. Ale náhle se zastavil před planoucími troskami gradgroat-norchelitské katedrály, která byla na první pohled zasažena před necelým metacyklem. Zabrzdil u chodníku a vrazil dovnitř - obrovské dubové dvojité dveře byly výbuchem odmrštěny přes osmiproudou ulici - kde před sebou zahlédl další scénu jako vystřiženou z představ nějakého náboženského fanatika o pekle. Dvě krví promočené ženy tam mlčky skládaly dohromady roztrhaná těla a ukládaly tyto děsivé postavy do krabic, rozložených v dlouhých řadách na podlaže, Brim se nedokázal dívat na děsivou scénu před sebou a zvedl oči k troskám vysoké klenuté kopule. Zbyly po ní jen trosky podpůrných pilířů podél vrcholků stěn. Paprsek destruktoru se musel proříznout střechou jako vaječnou skořápkou a dopadl přímo mezi skupinu žen a dětí, které ve svatyni vyhledaly úkryt. Polkl hořkou žluč, která mu stoupla do krku, a zachraptěl: "Mám... ehm... m-mám vám poslat nějakou pomoc ze základny?" Jedna z žen zavrtěla hlavou, a aniž vzhledla od své strašlivé práce, odpověděla: "Ne, děkujeme," řekla hrůzou otupělým hlasem. "Ve skutečnosti to zase tak hrozná práce není. A ten pach je na ní zdaleka nejhorší." "No, možná by ještě nemuselo tolik kusů chybět," postěžovala si druhá žena. Námahou se zašklebila, když vytáhla z hromady úlomků zdíva silnou pravou nohu a položila ji vedle menší, dětské. "Když už by se nám podařilo někoho dát skoro dohromady," řekla, "tak těm druhým zase spousta věcí chybí. A to přece nejde, že?"

Následujícího jitra seděl Brim v troskách důstojnické jídelny satelitního přístavu 30 a zachmuřeně pokyvoval hlavou, když si četl naléhavou zprávu, která přišla z vojenské rozvědky. Stál v ní text zachycené depeše, kterou zaslala Hanna Notromová, ligerská ministryně pro veřejnou koordinaci, ligerským vojenským atašé na neutrálních územích. V ní se chlubila posledními vojenskými úspěchy flotily, díky nimž bylo naprosto vyřazeno z provozu celkem šest imperiálních satelitních přístavů - včetně třicítiky...

O necelý metacyklus později se zlověstně uchechtl, když zamířil od údajně zničeného satelitu vstříc dopolední formaci sto padesáti bombardovacích Ligerů. Loď, kterou řídil, byla záplatovaná tak, že se skoro rozpadala. Ale ligerský zaměřovací krystal na jejím řídicím panelu fungoval bezchybně a dokázala tedy natropit spoustu škod. Když se podíval do zářivé obrazovky, viděl, že většina Starfury, které vedl dnes do boje, je ve zhruba stejně bídném stavu jako jeho vlastní loď: byly samá tlaková záplata a některým dělalo problémy už prosté udržení kursu. Navíc dokázal sotva sám udržet oči otevřené a věděl, že si během posledních tří týdnů mohli užít skutečného odpočinku jen ti nejčerstvější nováčci. Zhluboka se nadechl a upil vřelého cvcesse' z plastického šálku, aby vůbec dokázal neusnout. Lokální gravitace celou situaci ještě zhoršovala. Pokud by měla být situace, v jaké vedl své lodě do boje, nějak typická, pak se opravdu Obranný svaz pracoval k samotnému okraji propasti zkázy - zatímco Ligeři byli zdánlivě na vrcholku sil. Jediná věc, kterou se dokázal utěšovat, bylo skálopevné přesvědčení, že nepřátelské posádky jsou přinejmenším stejně unavené jako on - a navíc musí čelit narůstající nespokojenosti, pramenící z neschopnosti zbavit vesmír obránců Impéria.

Ale i tak to bude dost natěsno, pomyslel si.

Časně zrána patnáctého nonadu se snažil Brim trochu odpočinout četbou nového přísně tajného zpravodajského věstníku Flotily ve své pracovně, zatímco satelitním přístavem zmítaly zrádné poryvy divoké gravitační bouře. Během posledních hlídek předchozího dne k věstníku připojily sodeskayské výzvědné služby přísně tajný přepis konference na nejvyšší úrovni, která se konala odpoledne v Tarrotu. Skončila tím, že Triannic poskytl admirálovi Hothu Orgothovi oficiálně k porážce Imperiální flotily čas pouze do sedmáctého, aby mohla být zahájena úspěšná invaze. Jinak bude muset císař odložit invazi na později a vrhnout všechny síly jiným směrem.

Ještě dva dny, pomyslel si Brim. Dokáže vydržet Obranný svaz? Tento den relativního klidu - díky lokálním gravitačním poruchám - prospíval oběma stranám. Ale gravitologové Flotily během noční hlídky předpovídali náhlé zlepšení letových podmínek. A pak začne 'Velkej nářez', jak událost pojmenovala kdysi Eva Cartierová, kdykoli budou mít Ligeři chuť. Potřásl hlavou. Alespoň že na satelitní přístavy začaly přilétat lodě, naložené vesmírnými minami. V tomto okamžiku jich měl uskladněno osmdesát a další stovka měla dorazit zítra. Vcelku jich před zahájením rozhodující bitvy budou mít nějaké dvě tisícovky. Ale budou je muset používat rozvážně, jinak imperiální obránci brzy přijdou o jednu z mála výhod, které jim ještě zbývají...

Krátko po poledni dorazily dvě zprávy od Calhouna, označené NALÉHAVÉ. V první se nacházely pozměněné rozkazy, založené na posledních sodeskayských odhadech a předpovědích. Na ligerský totální útok zareagují jediným zoufalým tahem, na němž bude spočívat osud celého Impéria. Calhoun soudil, že právě to je pravá chvíle, kdy je třeba vrhnout

do boje všechny zbývající jednotky včetně skrovných rezerv.

Brim se opřel v kresle s rukama za hlavou a přemýšlel o závažném rozhodnutí, které jeho carescrianský přítel podnikl. Znamenalo totiž také to, že pokud se Triannic po bitvě rozhodne, že nadešel správný čas k invazi, nebudou mít imperiální jednotky dostatek plavidel k tomu, aby se mu v tomto rozhodnutí pokusily zabránit. Mlčky přikývl. Jinak se to ale udělat nedalo. Pokud Ligerům skutečně tato chvíle připadala příhodná pro zahájení invaze, pak bude Obranný svaz poražen tak jako tak. On sám byl připraven. A předpokládal, že stejně tak jsou připraveni i všichni ostatní - na obou stranách bojiště.

Zhluboka se nadechl, odevzdaně potřásl hlavou a vyvolal na obrazovku druhou ,naléhavou' zprávu. Pak zalapal po dechu.

2134DSFGK-3FDG SKUP KLJ9W 375/52012

[PŘÍSNĚ TAJNÉ]

NOVÝ ZÁZNAM VE SLOŽCE IMPERIÁLNÍ FLOTILY
OSOBNÍ OPIS

OD:

PERSONÁLNÍ ODD. FLOTILY
ADMIRALITA, AVALON

PRO:

W. A.BRIM, KAPITÁN IMPERIÁLNÍ FLOTILY,
SATELITNÍ PŘÍSTAV 30
<839BVC-12-K2134MV/5730AS90DWQER07GWO>

VĚC: SLUŽEBNÍ UMÍSTĚNÍ

POČÍNÁJE DNEŠNÍM DNEM JSTE POVÝŠEN DO HODNOSTI KONTRADMIRÁLA (KONEC VOLNĚ PŘÍSTUPNÉ ČÁSTI ZPRÁVY)

OKAMŽITĚ JSTE ODVOLÁN Z PŘEDCHOZÍHO UMÍSTĚNÍ VELITELE SEKTORU SE SÍDLEM V SATELITNÍM PŘÍSTAVU 30

HLASTE SE VICEADMIRÁLOVI B.CALHOUNOVI, VELITELI OBRANNÉHO SVAZU DOMÁCÍ FLOTILY JAKO VELITEL TŘINÁCTÉHO SVAZU. OKAMŽITĚ SE PŘESUŇTE NA NOVÉ SLUŽEBNÍ STANOVISŤE V SATELITNÍM PŘÍSTAVU 19 U ARIELU. NUTNÉ CESTOVNÍ VÝDAJE NEJSOU PROPLÁCENY.

ZA CÍSAŘE:

LUAN TERRIL, KAPITÁN I.F.

[KONEC PŘÍSNĚ TAJNÉ ZPRÁVY]

2134DSFGK-3FDG

Náhle si vzpomněl na chvíli, kdy s Onradem hovořil o budoucnosti své dcery. "Co na to říkáš, admirále?" zeptal se ho tenkrát císař a Brim to pokládal za pouhý žert. Císař to věděl!

V tom okamžiku vrazil do jeho pracovny Barbousse. "Kapitáne," zalapal po dechu, jak celou cestu sem běžel, "představte si, že -že mě přeložili! A já o tom ani nevěděl!"

Brim se kousl do rtu. Jen sotva dokázal uvěřit tomu, že je člověk jako Barbousse - se všemi svými kontakty - přeložením překvapen. "A kam, šéfe?" zeptal se s nepředstíraným ustaraným zamračením.

"Uhm... na satelitní přístav 19. Mám se tam hlásit - no, dokonce ani nevím, komu se mám hlásit, představte si.

Kontradmírála Gamriela před několika týdny sestřelili. Počítám, že někomu, kdo tam přišel místo něho. Kapitáne Brime, nemůžete s tím přeložením něco udělat? Klidně bych se vzdal i toho povýšení, kdybych mohl pracovat pro vás."

"Chceš říct, že chceš pracovat pro Carescriana? A ještě ke všemu pro takového, který neustále vystavuje tvůj život ohrožení?"

"Přesně tak, pane," odpověděl viditelně rozčilený Barbousse.

"A co to má být s tím povýšením?"

"Na vrchního nadporučíka, kapitáne. Ale na to všechno já kašlu. Ať už mi budou chtít říkat, jak se jim zachce, pořád budu šéfa budu na to hrdý..."

Brim potřásl hlavou. Nehledě na přátelství, které mezi nimi vzniklo hned první den, kdy Brim nastoupil do služby ve Flotile, by byl život bez Barbousse těžký. Vycítil i z tohoto tahu jemnou Onradovu ruku. "Šéfe," řekl s tak vážným výrazem, na jaký se zmohl, "a teď si představte, že přeložili i mne."

Barbousse se plácl dlaní do čela. "U zatraceného hlubokého Vesmíru," zaklel vztekle. "Co se to s těmi mými kontakty děje?" Pak potřásl ztěžka hlavou, jako by se vzpamatoval z prudké rány. "Prosím kapitána o prominutí," zeptal se, "ale, hm... kam vás to přeložili?"

"Satelitní přístav 19," řekl Brim.

Barbousse se elegantně zastavil v půli myšlenky a okamžitě přejel na další kolej. Nakrčil nos, zavřel na chvíli oči a přikývl. "Takže nejsem asi jediný, koho tady dneska povýšili, co říkáte, ehm... admirále?"

Brim s přikývl s výrazem, který měl blíže k dojetí než k veselému úsměvu. "Ale to povýšení si nikdo nezaslouží víc než právě ty, starý příteli," řekl.

"Kromě vás, samozřejmě, admirále." Barbousse se postavil do pozoru a zasalutoval. "Přijměte mé nejsrdečnější blahopřání, pane."

"To je můj první admirálský pozdrav," řekl Brim a oplatil mu zasalutování. "Jsem moc rád, že jej mohu přijmout právě od tebe."

"Admirál jistě promine - poprvé - ale myslím, že budeme skvělý tým," poznamenal uctivě Barbousse.

"To bych prosil," usmál se Brim. "Císař na nás spoléhá."

"Rozumím, pane," přikývl Barbousse. "Už jsem začínal mít pocit, že by s tím mohl mít něco společného právě on."

Potřásl hlavou. "Rozumějte, takhle jednoduše se moje kontakty hned tak vyšachovat nenechají."

"A myslíš, že nám ty tvoje kontakty dokáží zařídit přesun na devatenáctku?" zeptal se ho Brim. Nezbýval mu ani celý standardní den k naplánování bitvy, která může rozhodnout o osudech celých říší - a rozhodně o jeho vlastním krku.

"Raketoplán nechám přistavit za pár..." začal říkat Barbousse, když do pracovny náhle vrazil Moulding.

"Wilfe!" povykoval. "Co se to s tebou stalo? Právě mě převedeli na tvoje místo tady na třicítce!"

"To je dlouhý příběh," řekl Brim s unaveným úsměvem.

"Uhm... jdu něco udělat s tím přesunem," řekl Barbousse a vykročil ke dveřím.

"A šéfe!" zavolal za ním Brim. "Svolej na dnešní večer v důstojnické jídelně devatenáctky všeobecnou poradou. Velitelé letek a perutí. Dva metacykly po začátku večerní."

"Rozumím, admirále," řekl Barbousse a přikývl. "Dva po večerní." Pak se otočil k Mouldingovi a usmál se. "A blahopřeji k povýšení, kapitáne Mouldingu," dodal.

"Díky, šéfe," řekl Moulding a zmateně se otočil k Brimovi. "Jak tohle mohl vědět?" zeptal se, zatímco už Barbousse odešel chodbou pryč.

"Jak jsem už říkal," zamumlal Brim, když pobídl svého přítele ke křeslu před stolem, který právě začal vyklízet, "je to dlouhý příběh..."

Přesně dva metacykly po začátku večerní hlídky Barbousse přistoupil ke stolu, který stál v čele kdysi elegantní, ale nyní těžce poničené důstojnické jídelny satelitního přístavu 19, jejíž stěny pokrývaly tlakové záplaty a roztržštěné dřevěné obložení. Vrchní nadpraporčík se na okamžik zastavil, zatímco místnost utichala, pak se zhluboka nadechl a zavolał: "Admirál!"

Se skřípáním nohou židlí se třicet mužů a žen, příslušníků třináctého svazu, postavilo a zůstalo stát tak zpřímá, jak jim to jen únava dovolila. Tohle nebyla nejvhodnější chvíle k prosazování řízného vojáckého protokolu a Brim, který kráčet ode dveří ke stolu, to velice dobře věděl. "Sednout!" řekl rázně.

Po dalším skřípání a šoupání nohama se místnost znovu ponořila do ticha a Brim se usmál. "Tak za prvé," řekl moři strhaných tváří - dokonce i Eva Cartierová dnes vypadala unaveně do morku kostí - "vás chci všechny ujistit o tom, že dokážu ocenit, co všechno jste si museli odtrhnout od úst, abyste sem vůbec dnes večer mohli přijít. Pokud nic víc, tak pár metacyklů vzácného spánku. Ale pochybuji o tom, že někdo z vás je tolik unavený jako já sám - ze stejných důvodů." Na okamžik se odmlčel a pak přikývl. "Nu, ta malá operace, kterou chystá Hoth Orgoth, tomu může zítra velice rychle učinit přítrž."

Tím si získal jejich pozornost. Pokašlávání a šoupání nohama, které od samého začátku doprovázelo jeho proslov, nyní ustalo docela a mnoho nahrbených těl se v židlích napřímilo. Skelnaté oči náhle ožily.

"Přesně tak," řekl. "Pro ty z vás, kteří nemáte to potěšení a nemůžete si pročíst třikrát denně přísně tajný zpravodajský věstník Flotily, shrnu situaci jedinou větou: Triannic dal admirálu Orgothovi do zítřejšího večera poslední šanci k tomu, aby nás umlčel - v opačném případě bude umlčen sám."

Po celé místnosti Brim sledoval, jak se unavené oči projasňují a zaostřují. Cítily myslí za nimi příležitost - nebo jen obavu z další bitvy, kterou budou muset vybojovat proti neustále narůstající přesile?

"Tentokrát," pokračoval a pokynul Barbousseovi, "Jsme těm zmetkům připravili pár ošklivých překvapení." Zamračil se, zatímco obrovitý vrchní nadpraporčík aktivoval kulovitý projektor, na němž se objevilo trojrozměrné, holografické zobrazení prototypu nové vesmírné miny. Okamžitě se zvedlo několik překvapených obočí. Eva seděla v zadní části místnosti a na tváři jí pohrával tentýž unavený úsměv, jaký si pamatoval z chvil poté, co se domilovali. Časně toho večera zjistil po přiletu na satelitní přístav, že má z jeho povýšení stejnou radost, jako by povýšili přímo ji - i když mu už dříve důvěřovala dostatečně na to, aby se podřídila jeho velení v boji. Zhluboka se nadechl. To byla odpovědnost!

Chvilku mlčel, aby si přítomní důstojníci mohli pozorně prostudovat obraz, který se na monitoru pomalu otáčel.

"Tomuhle říkáme 'loudal'," začal konečně. "Je to výsledek neuvěřitelně tajné technologie, která vám během několika posledních dnů pomohla sestřelit o pár Ligerů navíc. A takhle," pokračoval a přepnul monitor na animovanou prezentaci nového zaměřovacího systému Ligerů, "takhle ji použijeme, abychom dokázali zlomit zítřejší velký útok Orgothovy flotily..."

V2:78 jitřní hlídky, když už byly vysvětleny poslední podrobnosti a nejasnosti - nebo byly vysvětleny přinejmenším v míře, v jaké být vysvětleny mohly - velitelé letek a perutí třináctého svazu vstali a zůstali v pozoru; pak se rozběhli ke svým lodím, které je dopraví zpět na základny. Průzkumné přelety nad mnoha planetami systému Effer'wyck hlásily

aktivitu, která obvykle předcházela drtivým náletům Ligerů na Avalon. Jen s tou výjimkou, že tato aktivita zahrnovala největší počet válečných strojů, jaký byl kdy v dějinách vesmíru zaznamenán. Všude podél hranice Effer'wycku byly obyvatelné planety doslova přecpány všemi druhy známých vesmírných plavidel - a jedno každé bylo až po okraj naplněno pozemními transportéry, obléhacími stroji a jednotkami armády. A to všechno se chystalo na cestu ke Triádě a Avalonu.

Když kolem stolu v důstojnické jídelně procházela Eva Cartierová, vložila mu do dlaně prastarý runový kámen z rodné Carescrie. "Jasně že vím, že žádná magie není, Wilfe Brime," zašeptala. "Ale todle mi dycky nosilo štěstí - a ty, můj modrovokej miláčku, ho neska budeš z nás všech potřebovat nejvíce."

Podle hlášení od Mouldinga ze satelitního přístavu 30 právě nad Avalonem vycházelo slunce. Na oběžné dráze Arielu probudil Barbousse Brima v rozervaném zbytku toho, co zbývalo ze satelitního přístavu 19, aby mu sdělil, že se do prostoru Triády vrátily příznivé gravitační podmínky; oba věděli, že se Ligeři každou chvíli pustí do díla. Carescrian dorazil ke své Starfury právě v okamžiku, kdy lokální systém SPALSu zachytil skupinu více než čtyřiceti ligerských lodí v oblasti Eppeidu systému Effer'wyck; později jejich počet zvýšili o další vlnu, tentokrát dvacetičlennou, a ještě o chvíli později o druhou čtyřicetičlennou vlnu.

Ligeři se řítili k Avalonu bez obvyklých úhybných manévrů a vedlejších útoků, které měly předčasně odlákat z planetárního prostoru lodě Obranného svazu. Bylo jasné - přinejmenším podle Brima - že se nacházejí v podobně zoufalé situaci jako obránci Impéria. O půl metacyklu později osobně vyvedl do vesmírného prostoru všech šestnáct eskader, které jeho pět sektorů mohlo poskytnout, ve formaci, které se říkalo 'Velké křídlo'. V týle je pak následovala skupina zastaralých nákladních lodí, na jejichž palubách byly čtyři techniky Flotily a čtyřicet loudalů. Posádky byly připraveny svrhnout do prostoru vesmírné miny hned, jakmile budou zachyceny první ligerské zaměřovací paprsky. Těsně před polednem se na monitorech SPALSu objevila formace lodí, jejíž velikost byla odhadována na nějakých dvě stě plavidel. To bylo téměř deset vteřin poté, co Ligeři na Effer'wycku zaměřili cíle naváděcími paprsky - a nejméně tři vteřiny poté, co byli na všech nalezených styčných bodech vypuštěni loudalové. Imperiální eskadry vtrhly mezi formaci Ligerů skoro deset tisíc c'lenytů v hloubi 'Wyckeovy prázdnoty, vůbec poprvé svého soupeře přechýlily a roztrhaly jeho formaci na cáry. Během několika cyklů se vesmírný prostor v blízkosti Avalonu proměnil v obrovské bojiště.

Zatímco Brim řídil své jednotky - a kdekoli mohl, připojoval se k bojům - věděl dobře, že druhá ligerská vlna bude stejně smrtící jako tato, protože nikomu už nezbývaly žádné rezervy. Ani žádné z jeho eskader, ani dalším čtyřem satelitním přístavům, které se vznášely a otáčely na obloze přímo nad Avalonem.

Vyrazil vstříc prvním Kreisselům a Zachtwagerům a sledoval, jak se Ligeři připravují k palbě ze svých velkorážních destruktůrů, aby vzápětí zmizeli v jasných explozích energie, když narazili do nových vesmírných min. Ve sluchátkách se mu ozval bouřlivý jásot, když se loď za lodí řítily v plamenech do okolí těžce zkoušeného hlavního města.

"Nezatěžujte frekvenci!" houkl do vysílačky, zatímco přidal energii generátorům a vydal se za dalším Kreisselem. Sotva se zařadil pod Ligeru a vydal se za ním podél zaměřovacího paprsku, ustřílel Lawrence, hlavní střelec jeho Starfury, nepříteli celé 'křídlo' plnou salvou. Když se chtěl ale Brim odpoutat, zaútočily na něho od zádi a shora dva Gorn-Hoffy 262. Snažil se jim uniknout prudkým stoupáním, během něhož přímo zespodu pálil na další ligerskou bombardovací loď a pak uhýbal paprskům destruktůrů dalších tří eskortních lodí, které ale zahájily palbu příliš brzy - i v řadách nepřítelů bojovali nováčci. Právě se stočil za dalším Kreisselem, když se zbytky ligerských lodí otočily a vyrazily zpět k Effer'wycku. Spousta jich na město nevystřelila ani jedinkrát.

Když se monitory imperiálního systému SPALSu vyprázdnily, bylo jasné, že první kolo jasně patřilo Imperiálům. Brimovo prvotní nadšení však poněkud zchladila skutečnost, že aby vyhrál v celém zápase, bude muset zvítězit ve všech kolech, jejichž počet ale určovali pouze Ligeři - kteří mohli k dosažení svého cíle nasadit daleko rozsáhlejší zdroje než jejich imperiální protivníci...

Brim přelétal sem a tam, aby přeskupil své lodě (a nenápadně zjistil, jak boji prošla Eva Cartierová) a během těchto cest zjistil, že přišel o dvě Starfury a jednoho Defianta. Zmizely skoro záhadně beze stop - nikdo si nevzpomínal, že by cokoli zaslechl na frekvenci vysílačky. Ale na podrobné zjišťování důvodů jejich zmizení nezbývalo příliš mnoho času.

Nákladní lodě sotva stačily sesbírat nevybuchlé loudaly, když satelity SPALSu ohlásily, že se na cestu vydala druhá vlna Ligerů. Tentokrát bylo varování kratší a formace nepřátelských lodí početnější - v každé skupině zhruba po padesáti lodích. Jedna vlna obsahovala tři podobné skupiny a mezi nimi se pohybovaly rychlé Gantheissery 110.

Tentokrát byl třináctý svaz přesunut k hlídkování nad městem a místo nich se vrhly do 'Wyckeovy prázdnoty k boji s přilétajícími Ligery další čtyři svazy. Brim se se sedmi dalšími Starfury za zády stočil do ploché zatačky a sledoval, jak malá skupinka nákladních lodí vypouští loudaly jako hmyz do volného prostoru - ligerské zaměřovací paprsky byly aktivovány!

V dálce začaly zářit a pohasínat jasné body, jak se na imperiálním okraji 'Wyckeovy prázdnoty rozpoutala vesmírná bitva. Bližily se a rozšiřovaly, až naplnily ve velkém oblouku celou oblohu. Brim se otočil a mrkl na Barbousse, který se usadil k pultu ovládání hlavní předové baterie.

"Posádka na bojová stanoviště," ohlásil lodním rozhlasem. "Posádka na bojová stanoviště." Krátký oddech, který si se svými lidmi zasloužil, měl brzy skončit.

Nyní už se zdálo, jako by se přímo na ně řítla široká fronta gravitačních kýlových brázd - vypadalo to, jako by z hyperrychlosti zpomaloval přinejmenším milion ligerských lodí a řadil se ke zduřujícímu útoku na město. Brim sledoval, jak se hlavní destruktory věže otáčejí, zatímco střelci na svých dálkoměrech odečítali rychle se zkracující vzdálenost. K lepšímu námeru rozdělil svou osmičlennou formaci do dvou nezávislých čtveří a podruhé toho dne mu tělem projela krvežíznivá vlna vzrušení a očekávání. Přitáhl bezpečnostní pásy svého křesla a cítil, jak se mu napínají svaly. Stočil před lodí mírně nahoru a na pravobok a vyrazil Ligerům vstříc právě v okamžiku, kdy se bombardéry oddělily od eskortních lodí a rozvinuly se k náletu.

"Oddělit na levobok!" rozkázal a přesunul ovladače tahu na maximum. "Střemhlavý let!" Za okamžik už zavýlo šest silných gravitačních generátorů Admirality A876, roztočených na maximální výkon, a velká Starfury se řítily na Ligeru jako děsivý, pomstychtivý démon. Tři další imperiální útočné lodě kopírovaly jeho pohyby v pevně rozvinuté formaci. Nalétl za nejbližší Kreissel 111 a mírně stočil řízení na stranu, aby mohl Lawrence vypálit dvě salvy. Ligerův můstek náhle zazářil, jako by na něm někdo rozsvítil neuvěřitelně silnou lampu. V kýlové brázdě se objevily čtyři silné proudy. Pak už se Brim musel odpojit, aby se nestal snadnou kořistí dvou eskortních Gorn-Hoffů, kteří se k němu v ostré zatáčce rozlétlí a vrhli se na něho. Rubinové zaměřovací paprsky jejich destruktory vypadaly v černi vesmíru jako dlouhá chapadla, která se k němu neúnavně šplhala, ale nakonec zmizela v hloubi mezihvězdného prostoru. Ten vypadal jako vířící kaleidoskop záblesků, lodí a děsivých výbuchů, když paprsky obou stran zasáhly cíl. Koutkem oka Brim sledoval, jak tři hranaté Zachtwagery v těsné formaci nalétají nad město. Stočil svou Starfury a právě se vydal za nimi, když všechny tři lodě zmizely v jasných, oslepujících záblescích výbuchů. Bylo jasné, že se staly obětmi loudalů. Stejně jako další Starfury, která se za nimi rozlétlá...

"U hlubokého Vesmíru," zaklel Brim, když sledoval, jak se rychlá loď doslova vypařila v jasné modrozelené explozi loudala. Tak takhle přišel o ty tři lodě předtím. Bojovaly příliš blízko zaminovaného pásma! - stejně jako on! Strhl svou Starfury do kolmého stoupání a zašklebil se. Jak má varovat ostatní, aniž by vyrazil Ligerům imperiální tajemství?

"Pozor - všem Starfury," vyslal na všech frekvencích, "udržujte bezpečnou vzdálenost od cílové oblasti! Opakuji: udržujte bezpečnou vzdálenost od cílové oblasti!"

Další obrovský výbuch za zády mu prozradil, že jeden z jeho navigátorů neposlechl - nebo možná neporozuměl - jeho varování. Napadlo ho, jestli by neměl vyslat další, daleko přesnější zprávu, ale nakonec zavrtěl hlavou. Bylo to riziko, které musel podstoupit. Loudalové byli rozmístěni v přesně vymezeném prostoru, do něhož mířili Ligeři. Pokud se do stejného místa náhodou zatoulala Starfury dřív než Ligeři, nedalo se s tím nic dělat. Statistika hovořila jednoznačně ve prospěch toho, že se tam dříve objeví Ligeři - pokud je nikdo předem nevaruje. Kousl se do rtu, neboť to také znamenalo, že může obětovat Evu Cartierovou, přepnul znovu vysílačku na LOKÁLNÍ a zapojil se do boje; sestřelil jeden Gorn-Hoff a poškodil dva Kreissely, které zázrakem unikly ze sítě ubývajících loudalů. Nakonec Ligeři zrušili útok a v roztrhaných skupinkách zamířili zpět k Effer'wycku.

A tak ve druhém kole také zvítězilo Impérium - pokud se člověk neotočil k Avalonu a neviděl všechnu tu zkázu, kterou napáchali Ligeři, kteří obranou pronikli. Cena byla na obou stranách neuvěřitelně vysoká, ale Ligeři rozhodně zaplatili ztrátami na životech a materiálu více. Loudalové zničili celých pětasedmdesát procent těžkých bombardovacích lodí. Nicméně rychlé propočty dávaly jasně najevo, že pokud jde o útočné lodě, nebylo procento jejich sestřelení vyšší než 'průměrný' procentní poměr během útoků z minulého týdne.

Brim si ale pomyslel, že ti parchanti z Ligy nedokáží vést útočnou válku proti městům - nebo provádět mezihvězdnou invazi - pouze za pomoci eskortních útočných lodí. Takže ať tak, nebo onak je vojenská kariéra admirála Hotha Orgotha vážně ohrožena. A pokud se dalo soudit podle minulosti, dokázal Nergol Triannic prohlédnout všechny chabé výmluvy, o které se tlustý admirál kdy pokusil.

Zatímco se unavení imperiální obránci přeskupovali, aby se mohli postavit další vlně Ligerů, obdržel Brim na tajné frekvenci zprávu, že zbývají už asi jen dvě stovky loudalů - včetně těch, kteří byli po druhé vlně znovu naloženi. Což nebylo příliš povzbudivé, pomyslel si - ale mohlo to určitě být daleko horší. Nedokázal si představit, že by Ligeři nějak dokázali zaretušovat strašlivé ztráty, které provází jejich útoky. Když se zpátky na základny vrátí necelá čtvrtina lodí, lidé si toho jistě všimnou - a začnou se ptát. Při takovém procentu ztrát budou další útočníci vydešení ještě dřív, než vzlétnou. Rozhodně budou přesvědčeni o tom, že budou stát proti nějaké děsivé tajné zbraňi - ale nebudou vědět, jaká zbraň to bude.

Z důvodu imperiálních vlastních - deprimujících, ale nechtěných - ztrát, způsobených loudaly (znovu se spojil s Evou, aby zjistil, že je sice unavená, ale žije), byly nyní lodě rozmístěny do silného oblouku na okraji 'Wyckeovy prázdnoty', aby mohly napadat nepřátelské lodě ještě v jeho hloubce a samy se držely stranou oblastí, v nichž se paprsky překřížovaly, dokud Ligeři pár loudalů nezlikvidují sami. Samozřejmě, jestliže zbývaly už jen dvě stovky min, nebude to trvat příliš dlouho.

Třetí ligerská vlna kopírovala přesně zahajovací manévry předchozích útoků: vlny formací zhruba po čtyřiceti velkých bombardovacích lodích plus eskorty. Každá vlna sestávala ze tří podobných formací. Obě skupiny nepřátel se střetly jeden metacyklus po zahájení večerní hlídky zhruba na čtvrtině cesty od Avalonu k Effer'wycku. Bitva se - stejně jako dříve - začala pomalu přesouvat k hlavní planetě, ale tentokrát se zdálo, že příliv útočných lodí ze základen v sektoru Effer'wyck nebere konce. Systém SPALSu hlásil jednu vlnu za druhou, dokud Brim znechuceně jeho hlášení na toto

téma nevypnul.

Dvě první vlny byly pročištěny se strašlivými důsledky posledními loudaly. Pak už začala na město dopadat jedna rána za druhou - škody byly obzvlášť velké v historickém centru a v okolí Imperiálního paláce (Brim se v duchu modlil, aby byla Naděje odvedena hluboko do podzemních krytů). Během poloviny metacyklu byly zničeny další dvě vlny Ligerů. Na rozdíl od naprostého zničení, způsobeného loudaly, byly nyní nepřátelské lodě prostě vyraženy z provozu - s ustřelenými 'křídly', těžkými poškozeními komor pohonu a podobně - ale přesto už se nedokázaly dalších bojů zúčastnit.

Ale na jejich místo nastupovali další Ligeři a z vesmíru se vynořovala jedna vlna za druhou v neustávajícím proudu zkázy, který se řtil od Effer'wycuku. Brim - který bojoval bez přestávky zhruba od poledne - cítil, že mu začínají docházet síly. Od okamžiku, kdy se bitva rozhořela znovu, už dokázal poškodit nebo sestřelit nejméně pět ligerských lodí a nyní už dokázal bojovat jen díky instinktům. Kolem jeho pravoboku se náhle prořít osamělý Defiant, pronásledující dva Kreissely. Na jeho zádi zahlédl imperiální označení P9137: byl to Aram - nebo to přinejmenším byla loď, v níž Aram bojoval včera.

Brim se ho rozhodl krýt a vyhnul se několika rozhodným útokům ostrým stoupáním - Ligeři letěli příliš rychle na to, aby se za ním mohli okamžitě vydat. Viděl, jak se z hlavní Aramových věží zablesklo, když vypálil na bombardovací loď... a pak se náhle rozezněly na můstku Starfury zvonky přibližovacího poplachu. Náhle se levoboční věže stočily do strany a vypálily ve stejném okamžiku, kdy opačným směrem prolétly paprsky smrtící energie. O chvíli později se jim pod kýlem prosmýklo obrovské ožehnuté křídlo Gorn-Hoffu. Lehkomyslný Liger minul Brima a nyní se vydal za Aramem. Carescrian instinktivně stočil příď lodi doleva a naslouchal litaním střelců v zadní části můstku. V okamžiku se čtyři pravoboční věže otočily dopředu, nepatrně změnily náměr a na krátkou vzdálenost zahájily palbu. Osm silných energetických paprsků zasáhlo Ligeru zhruba ve středu trupu asi třicet iralů od hlavních společných prostor lodi, doslova jej přerážlo v půli a otevřel komory pohonu mrazivému vakuu vesmírného prostoru. Větší část obrovské lodi odlétla doleva a pak se rozpadla v dešti trupových plátů a planoucích úlomků, které zasypaly plášť Brimovy Starfury. Carescrian se sotva vzpamatoval z tohoto krátkého boje, když na něho zaútočilo šest Gorn-Hoffů zároveň -jak je jen mohl přehlédnout?

Vrhl veškerou energii do šesti silných gravitačních generátorů Admirality a snažil se z jejich pasti vyvléknout, ale uzavřely ho do křížové palby ze tří stran. Jeho destruktory vypálily salvu, aby čelily nebezpečí, ale zároveň zatemnil hyperobrazovky silný, oslepující záblesk a celým trupem oťásl tlumený tříštivý zvuk. Loď sebou divoce trhla, jako by do ní někdo udeřil obrovským kladivem. Obrazovky na řídicích pultech zablikaly a lokální gravitace se divoce zhoupla, takže Brim byl vržen prudce proti bezpečnostním pásům křesla. Opřel se vši silou do řízení, které začínalo Starfury stáčet na pravobok - a když vyhlédl z hyperobrazovek, zjistil, že přišel o celou přední polovinu levobočního pontonu - společně s celou střešnou věží a přinejmenším jedním gravitačním generátorem. Všechno, co se nacházelo na pontonu před předním spojovacím pylonem, prostě zmizelo a z rozdrčeného pahýlu prudce žhnuly plameny divokého radiačního požáru.

Strhl poškozenou loď do prudkého stoupání a přes hluboké dunění generátorů poslouchal, jak celý trup skřípe a sténá. Tento manévř na okamžik vysvobodil z dostřelu Ligerů, ale ne na dlouho. Tentokrát to bude zatraceně natěsno. Lawrence okamžitě spustil ze zbývajících destruktůrů hustou přehradnou palbu a marně se snažil odradit od dalšího pronásledování šestici Ligerů, která se jim nyní pověsila na záď a nebezpečně rychle se přibližovala. O kratičký okamžik později zahájily palbu i oni a proměnili vesmírný prostor kolem Starfury v peklo výbuchů a těsných zásahů. Divoké vlny smrtící energie pohazovaly velkou loď z jedné strany na druhou, jako by byla pouhým míčkem v bezohledné hře vesmírných obrů.

Právě v okamžiku, kdy se Brim podíval do záďové obrazovky, jeden z Gorn-Hoffů zmizel v obrovské ohnivé kouli, z níž šlehal dlouhé plameny radiačních požárů a odletovaly velké kusy trupových plátů - jako by snad narazila osm set c'lenytů nad Avalonem do pevné cihlové zdi. Pak druhá ligerská loď nečekaně zpomalila a odpojila se od stíhání; v kýlové brázdě se objevily čtyři široké pruhy volných gravitonů. Poté se čtyři zbývající Gorn-Hoffy rozlétly do různých stran a za nimi se vydalo šest lodí třídy Starfury, jejichž destruktory pálily v obrovských salvách. Brim si v duchu oťel čelo (které bylo nyní skryto pod obličejovým krytem přilby). Zatraceně natěsno, jen co je pravda! "Záchranné týny!" houkl do mikrofonu vysílačky. "Chci hlášení o škodách."

"Tady hlavní záchranný tým," odpověděl mu omráčený hlas.

"Hlášení, zatraceně!" zavrčel Brim.

Po straně hlavního pultu se rozzářila obrazovka a na ní zahlédl z poničeného pontonu volný vesmírný prostor. "Zatím jsme napočítali osm mrtvých, admirále," řekl hlas unaveně. "Celá obsluha generátoru. Ale radiační požáry už jsou takřka pod kontrolou." Z pravé strany vstoupila do záběru kamery zastíněná postava a ukázala na rozervané, ožehlé trupové pláty, kam právě muži ve skafandrech zaměřovali neohrabané, trubcovité projektory N-paprsků, zatímco další masivními přenosnými svěráky zajišťovali rozdrčené žebrovi a podélníky.

"Dobrá práce, Belzere," přikývl Brim a zatnul zuby. Zkontroloval přibližovací poplachy, a pak přesunul ohnisko kamery dopředu; brzy se potvrdila jeho domněnka, že Ligeři zničili všechny tři přední přepážky a otevřeli do vesmíru celou generátorovou komoru. Příjemně ho ale překvapilo, že je situace daleko příznivější, než vůbec doufal. Přes všechny zjevné škody pracovaly oba nezničené generátory na plný výkon a obratnost a rychlost jeho Starfury nedoznala prakticky úhony.

"A co ten spojovací pilíř?" zeptal se Brim, zatímco se hyperobrazovkami rozhlížel po bojišti kolem sebe. Zatím o jeho osamělou Starfury nikdo z obou bojujících stran neprojevil nejmenší zájem. "Jak pevně sedí upevnění pontonu?"

"No, zdá se, že je docela v pořádku, admirále," odpověděl Belzer a na obrazovce se znovu objevila jeho tvář. "Ale to nikdy nebudeme vědět jistě, dokud to nevyzkoušíme naostro."

"Díky," zabručel Brim. "Budu doufat v nejlepší." Pak aktivoval lodní rozhlas. "Členové posádky, kteří nemají práci v záchranných týmech, se vrátí na svá bojová stanoviště," řekl. "Členové posádky, kteří nemají práci v záchranných týmech, se vrátí na svá bojová stanoviště!" Nato stočil Starfury opačným směrem a zamířil k další vlně Kreisselů, která právě přilétala nad město. "Pusťte se do nich, Lawrenci," zavolal na střeleckého důstojníka - a právě v tom okamžiku zablikal na jeho COMM panelu nápis NEJVYŠŠÍ PRIORITA a na obrazovce se objevila Calhounova tvář.

"Rozkaz všem imperiálním lodím," prohlásil pevným, rozhodným hlasem admirál, zatímco kontrolky dešifrovacích obvodů divoce poblikávaly, aby udržely tempo s jeho slovy. "Rozkaz všem imperiálním lodím. Vokamžitě uvolněte cílovou voblast. Vopakuju: vokamžitě uvolněte cílovou voblast."

"U zatraceného hlubokého Vesmíru!" houkl vztekla Lawrence. "Právě jsem dostal ten zatracený Kreissel do zaměřovačů!"

"Nezatěžovat frekvenci," napomenul ho Brim ostře. Pokud se vyslání zprávy ujal samotný Calhoun, muselo jít o něco vážného. Stočil svou Starfury do skoro svislého stoupání a nejvyšší možnou rychlostí se vydal do volného prostoru. Všude kolem sebe viděl, že všechny imperiální lodě uposlechly admirálova rozkazu, odpoutávají se ze stovek individuálních soubojů a míří pryč z cílové oblasti - a v patách jim míří eskortní útočné lodě Ligy. Ligerům to muselo připadat jako naprosté vítězství. Hluboko pod nimi se řadily Kreissely do dokonalých formací, pomalu nalétaly nad město a zahajovaly palbu. Nikdo jim nekladl nejmenší odpor. Brim se bolestně zašklebil, když si uvědomil, jak to asi musí vypadat na kdysi tak krásných ulicích hlavního města. Těsně poté, co zahlédl dva Gorn-Hoffy, kteří se hnali k němu, se podíval na pravobok a nevěřil vlastním očím. "Jen se podívejte na TOHLE!" zvolal překvapeně.

Nad město nějakých deset patnáct c'lenytů nad Ligery mířilo dvacet velkých sodeskayských nákladních lodí třídy Morzik - jako by jejich posádky nikdy neslyšely o válce. Ale těsně předtím, než dorazily do cílové oblasti, otevřely se obrovské dveře jejich skladovacích prostor a v téže okamžiku se ven vyřinul déšť menších předmětů, na okamžik zazářil proti temnotě vesmíru a pak znovu pohasl, ztracen proti plamenům požárů, které zuřily ve městě.

"To jsou loudalové!" zavýskl Brim vesele, otočil Starfury na záda a vydal se vstříc dvěma nalétávajícím Gorn-Hoffům. "To jsou zatracení loudalové!"

Lawrence vypálil salvu z destruktorek právě v okamžiku, kdy první z Kreisselů pod nimi zmizel v obrovské explozi, která zničila tolik jeho spolubojovníků před necelým metacyklem. Gorn-Hoff nalevo se opile stočil do nejistého stoupání, zatímco se jeho partner otočil a dal na útěk.

Brim se zamračil, když se opřel do řízení a vydal se pro svou poškozenou Starfury hledat nějaké pomalejší cíle. Co tohle bylo za Ligery? Rozhodně to nebyli ti nadaní profesionálové, s nimiž bojoval dříve. Dali se na útěk jako nějaký ustrašený kadeti a...! Takhle to bylo. Patrně to byli kadeti - nebo něco podobně nezkušeného. U Voota, zdálo se, že dokonce i samotný tlustý admirál Orgoth dosáhl dna svých zdrojů. Pověsil se na paty pomalému Zachtwageru, který nějak dokázal uniknout nové dávce loudalů; nemusel dlouho čekat, než jej Lawrence rozstřílel na kusy a pak se stočil za další kořisti.

Nad planetou konečně pohasly poslední výbuchy loudalů, roztrhané formace Ligerů prchaly všemi směry a vůbec poprvé od svítání se na obloze nad Avalonem nenacházel jediný nepřítel. Brim se rozlétl směrem k Effer'wycku, aby se pokusil dohnat opoždělé Kreissely a v zářové obrazovce sledoval, jak formace obrovských sodeskayských nákladních lodí vypouští do cílové oblasti další dávku nových loudalů. Příští vlna Ligerů dostane co proto, pomyslel si - poté co její řady prořídnou cestou k cílové oblasti.

Ale k tomu už nedošlo. Jediné ligerské lodě, které byly na monitorech SPALSu vidět, mířily zpátky k Effer'wycku.

Brim rychle přeskupil to, co zbývalo z lodí, které vyvedl ráno z přístavu. Ze šestnácti eskader lodí třídy Starfury a Defiant zůstalo víceméně nepoškozených pouze jednasedmdesát plavidel - včetně toho, na jehož můstku se nacházela Eva Cartierová, jak se ke své úlevě dozvěděl. Hlášení o zachycení záchranných člunů a o úspěšných nouzových přistáních poněkud zmírňovaly tyto těžké ztráty, ale popravdě řečeno jich příliš mnoho nebylo. Celý následující napjatý metacyklus zůstávaly všechny imperiální lodě, které se dokázaly vesmírem pohybovat vlastní silou, ve stavu nejvyšší pohotovosti, připraveny na přilet čtvrté vlny útočníků.

Po dalším metacyklu nečinnosti po celé šířce 'Wyckeovy prázdnoty byla polovina lodí Flotily odvolána do satelitních přístavů, kde byly doplněny zásoby a provedeny nouzové opravy, zatímco druhá polovina zůstávala na stráži. Poté se obě skupiny opět vystřídaly. Nakonec, po třech plných metacyklech, kdy se na monitorech SPALSu neobjevilo vůbec nic, byly všechny lodě obránců staženy domů.

Brim zakotvil se svou poničenou Starfury v satelitním přístavu 19 přesně o 2:64 noční hlídky - ve vesmíru strávil bez necelých tří metacyklů celý standardní den a většinu tohoto času se rval o holý život. Počkal, dokud nebyli přeneseni ranění na ošetřovnu a mrtví do márnice a pak následoval Barbousse z můstku.

Pokud počítal správně, pak se celodenní ztráty Ligerů blížily počtu šesti set lodí, což byla naprostá katastrofa. Podle počátečních odhadů přišlo Impérium během stejného časového úseku skoro o polovinu tohoto čísla a dvě stovky posádek byly buď zabity, nebo nezvěštné. Přesto byly však tyto boje pro Impérium obrovským úspěchem. Orgoth v tomto svém nejodvážnějším tahu nedosáhl ničeho kromě nejvyšších ztrát v dějinách moderních válek. Nyní šlo jen o to, jestli Triannic usoudí, že ovládnutí vesmírného prostoru, tolik důležité pro zahájení invaze, nemůže být dosaženo včas.

Brim plácl Barbousse přes rameno a popřál mu dobrou noc; pak vklopýtal vyčerpaně do admirálské kajuty, v níž strávil jedinou krátkou noc, a vrhl se na kavalec. Ale ještě chvíli trvalo, než dokázal svou rozjitřenou mysl zklidnit do stavu, který se dal nazývat osvěžujícím spánkem. Týmy údržbářů se mezitím pustily do oprav a přezbrojování jeho lodí tak, aby ji mohl za úsvitu vyvést do vesmíru. Zítřek totiž mohl přinést mohutnou ligerskou invazi a cokoli bude schopno letu a palby z destruktorek, se bude hodit - i kdyby to nemělo trvat dlouho...

Brim se s trhnutím probudil a nevěřicně se zahleděl na cyklovky. Spal o celé tři metacykly déle, než měl v plánu. "Barboussi!" houkl vztekale do komunikátoru vedle lůžka. "Proč jsi mě nechal tak zaspát?" Nasoukal se bleskově do skafandru, málem utrl kliku dveří, které prudce otevřel, vtrhl na chodbu a... v náhlém a nečekaném tichu se zastavil. Na chodbě a v hale na jejím konci neviděl živou duši. Vypadalo to, jako by všichni odjeli na dovolenou.

Náhle se za rohem po jeho levé ruce ozvaly kroky a do hlavní chodby vyšel Barbousse, oblečený pouze ve služební uniformě. Obrovitý poddůstojník si položil ukazováček na rty.

"Pššt," řekl šepem, "prosím admirála o prominutí, ale všichni tady ještě spí."

"U zatraceného mrtvého Voota!" vyjel na něho Brim nevěřicně. "A co ti zatracení Ligeři! Mám snad věřit tomu, že ti také ještě spí?"

"Uhm..." zakoktal Barbousse. "Nemám žádné informace ohledně toho, kolik jich zrovna v téhle chvíli může ještě spát. Ale ještě pořád jsou na Effer'wycku a poslední průzkumné přelety nepotvrdily jakoukoli aktivitu v dané oblasti - ehm, admirále, pane."

Brim nevěřicně vyrazil bludištěm tichých chodeb k COMM centru satelitního přístavu 19 - tento měsíc již třetímu - kde se spojil s centrálou námořní rozvědky, která sídlila v krytech stovky iralů pod nejnižším sklepením Admirality. Po krátkém hovoru na stíněné lince nevěřicně zavrtěl hlavou a posadil se do židle proti unavenému Barbousseovi, který se usmíval. Byla to pravda. Ke Triádě nebo jejím pěti planetám neletěla jediná ligerská loď. Stejně tak ani kdekoli v systému Effer'wyck nedocházelo k pozemní aktivitě, která by naznačovala, že se v příštích pětadvaceti metacyklech situace změní. O chvíli později mu byla přímo od Calhouna doručena vzácná textová zpráva pouze k nahlédnutí a on si ji odnesl do dešifrovací místnosti. Byla to strohá a chladná zpráva, v níž stálo, že ačkoli Ligeři změnili náhle kód, poslední úspěšně dešifrovaná depeše z velitelství v Tarrotu admirálu Orgothovi zněla:

"...nepřátelské vesmírné jednotky nelze v žádném případě pokládat za poražené. Právě naopak projevují neztenčenou aktivitu. Příchod nové tajné zbraně používané proti našim bombardovacím lodím nás připravil o možnost účinně podporovat vyloďovací operace. Gravitologické analýzy nám navíc nedovolují očekávat v následujících pěti standardních měsících delší období klidu. Císař Trianník proto rozhodl o odložení operace Lebka na neurčito."

Epilog

Zásilka z Effer'wycku

"To není krásné dítě, Wilfuško - to je neuvěřitelně překrásné miminko," rozplýval se starý Borodov a pohoupal Naději ve svém chlupatém náručí.

Ursis se vedle něho zazubil a poškrábal děvčátko pod bradičkou jemným, dlouhým prstem. "Medvědi mají pro mláďata všech ras opravdu slabost," poznamenal nepřítomně.

"Tak to bych rozhodně nečekal," zasmál se Onrad. "Je ovšem pravda, že jsem jako malé děcko nikdy nenavštívil knjeze Nicholase ve Velkém zimním paláci v Gromkově." Podíval se na Brima. "Na tyhle dva si budeš muset za pár let dávat pozor, Wilfe," varoval ho. "Medvědi dokáží rozmazlit i ty nejrozmazlenější korunní princezny."

Brim se rozhlédl po přepychově zařízených jeslích, které nechal 'strýček Onrad' zřídít pro svou malou, 'neteř' - společně s přílehlými pokoji, určenými vychovatelce Tuttiové. Potrásl hlavou. "Zdá se, že v této oblasti mají jisté předpoklady i vážní císařové," poznamenal.

Onrad se zamračil a tváře mu mírně zčervenaly. "Nesmysl," odpověděl s drobným rozpačitým pousmáním. "Dělám to všechno jen kvůli tomu, aby si v době své dospělosti zvolila imperiální občanství, to přece všichni víme."

"Je to šťastná mladá dáma," prohlásil Brim s blaženým úsměvem. "Má tři velice neobvyklé strýčky."

Ursis kývl bradou k dítěti, které v jedné drobné ručičce svíralo jeho dlouhý prst. "A mimoto má také nanejvýš zvláštního, oblíbeného strýčka," řekl a podíval se na Carescriana. "Musíš na ni být opravdu hrdý, Wilfe Ansoreviči." "Jak už jsem říkal: já na tom moc velkou zásluhu nemám," pokrčil rameny Brim a cítil, jak mu hoří tváře. "Ale rozhodně měla krásnou matku."

"Je jen škoda, že tu není Raddisma, aby ji mohla vidět," poznamenal Borodov a pochoval děvčátko v náruči. "Jsem si jist, že by měla obrovskou radost."

"Předpokládám, že já mám už tak dost radosti za nás oba," řekl Brim.

Onrad se usmál a přikývl. "To bys také měl mít, Wilfe," podotkl. "Nu, a pokud ne, já se rozhodně postarám o zbytek." Pak se zamračil. "Ale zpátky k práci, pánové. Wilfe, mohu počítat s tím, že ty i tví lidé na úrovni svazu souhlasí s všeobecnou prognózou války?"

"Rozhodně, Vaše Veličenstvo," potvrdil Brim, zatímco mu Borodov podal dcerku, která začala plakat. Strčil jí do úst krmicí dudlík a ona se uklidnila a žíznivě pila. "Po dva uplynulé týdny," pokračoval, "poklesla aktivita Ligy v prostoru pěti planet na úroveň, jaká panovala před Aunkayrem. Podle toho, co jsem viděl, se znovu začínají soustřeďovat na vojenské cíle - plus občas nějaký ten 'prudký' útok na Avalon, čistě proto, aby se tady na ně nezapomnělo."

"A navíc znovu stěhují to invazní vybavení, které nahromadili na okupovaných planetách podél 'Wyckeovy prázdnoty,'" dodal Ursis. "Nejspíš jej převážejí tam, kde začnou dělat problémy příště."

Brim souhlasně přikývl a posadil si Naději v náruči, aby si mohla říhnout.

Onrad mu na rameno zamyšleně položil plenu. "A kde předpokládají sodeskayské výzvědné služby, že to bude?"

zeptal se.

Ursis se podíval na Borodova a povzdechl si. "To je přísně tajná informace," řekl, "ale předpokládám, že můžeme Naději důvěřovat."

"Budeme jí věřit," přikývl Borodov a v očích se mu objevil vážný výraz. "Prosím, pokračuj, Nikolaji Januarjeviči."

"Po dlouhých úvahách," pokračoval Ursis hlubokým hlasem, "mnozí z nás Medvěďů věří tomu, že si Tyran ve svých plánech vyvolil za svou příští oběť samotnou Matku Sodeskayu."

"Tohle jsem tak trochu čekal," přikývl Onrad zamračeně. "Předpokládám, že jsou tu i tací, kteří vaše přesvědčení nesdílí?"

"Je jich jen pár," potvrdil Borodov. "nedají se samozřejmě srovnávat s vašimi sígry. Všichni Sodeskayané chápou, kdo je jejich nepřítelem. Ale dokáží nám klást překážky stejně dobře. Tito jednotlivci si myslí, že Triannic zamíří ve svých výbojích jinam."

"Nu, ve skutečnosti tu nejsou žádné další podobně lákavé cíle," dodal Ursis. "Dokud existují Imperiální flotila a sodeskayská pozemní vojska, aby mohla vést válku společně, nemůže riskovat útok nějakým jiným směrem. Nejdřív musí eliminovat jedno z těchto nebezpečí."

"Také musí přebudovat dálnou flotilu Ligy," nadhodil Brim.

"Zatímco my se musíme pustit do stejného úkolu," doplnil ho Onrad. "Pokud by Triannic mohl tomu tlust'ochovi Orgothovi dát ještě nějaké další rezervy, už bychom měli dávno na krku invazi. Mám pravdu, Brime?"

"Přesně takhle to vidím i já, Vaše Veličenstvo," souhlasil Brim. "A s těmi novými doky, které byly uvedeny do provozu na Carescrii, nám to půjde od ruky stejně rychle jako jemu." Na okamžik se odmlčel a nedokázal skrýt jistou dávku vlastenectví, když dodal: "Možná rychleji." "Takže v tomhle se tedy naprosto shodujeme," řekl Ursis.

"Přesně tak," přikývl Onrad. "Člověk si tak nějak podobné myšlenky nedokáže odpustit."

"Což znamená," pokračoval Ursis a zvedl ukazováček jako správný učitel, "že v současné době je naší největší prioritou vybudování flotily."

"Cože?" zeptal se Onrad.

"S-sodeskayská flotila...?" zakoktal Brim a položil si hlavu Naděje na druhé rameno.

Oba Medvěďi se usmáli. "Ano, přátelé," ujistil je Ursis. "Vůbec poprvé v dějinách nemůžeme my, Sodeskayané, nadále spoléhat pouze na bezpečný život pod ochranným deštníkem Imperiální flotily." Podíval se na Onrada. "Během krátké doby budete mít vy imperiálové tolik práce s obranou Triády, že nebudete mít mnoho času na naše daleko rozsáhlejší hvězdné systémy."

Onrad se zhluboka nadechl a natáhl ruce k Brimovi, aby si vzal Naději. "Časy se opravdu mění, že?" povzdechl si a pochoval děvčátko v náruči. "Kdo by si kdy pomyslel, že Imperiální flotila nebude jednoho dne schopna sama o sobě udržet v galaxii mír?"

Borodov se usmál. "Žijete nás provází neustálé změny, jak říkáme u nás na Matce planet."

"Ano," řekl Onrad. "Na můj vkus bylo sice v tom přísloví málo ledových jeskyní a vlků, ale asi to bude pravda." Pak se podíval na Borodova. "Takže předpokládám, že se náš příjemný rozhovor mění v oficiální státní návštěvu?" zeptal se.

"Přesně tak, Vaše Veličenstvo," řekl Borodov a usmál se. "Od této chvíle se měním v Anastase Alexeje Borodova, velkovévodu gromkovských jezer a zvláštního vyslance Nikolase Vzneseného, knjeze Velké Sodeskaye a Svazu spojených sodeskayských republik. Docela působivý titul, že?"

"Zatraceně působivý," souhlasil Onrad se zdviženým obočím. "Takže co můžeme udělat, abychom tobě a knjezi pomohli postavit tu sodeskayskou flotilu?"

"Už jsem myslel, že se nikdy nezeptáte, Vaše Veličenstvo," odpověděl vesele Borodov. Pak se otočil k Brimovi.

"Chceme tohoto muže," řekl.

Brim cítil, jak se mu obočí zvedlo až někam k hranici vlasů.

Onrad se usmál a přiložil si ke rtům ukazováček. "Okamžik, pánové," řekl tiše a kývl bradou k Naději. "Zdá se, že nám malá slečna Brimová usnula." Pak se zamračil. "Nejspíš bych si měl odvyknout jí takhle říkat."

"Co kdybychom ji vrátili Tuttiové?" zeptal se Brim, zaklepal na dveře do vedlejší místnosti a přivolal krásnou rusovlásku. O chvíli později už všichni čtyři kráčeli k císařovým soukromým komnatám.

"Tak dobře," řekl Onrad, když se posadili do pohodlných křesel v jedné z místností. "Vy mi tedy chcete ukrást Brima, ano?"

"Přesně tak, Vaše Veličenstvo," přikývl Borodov. "Máme totiž před sebou na Sodeskayi dvojnásobný úkol. Jednak musíme vybudovat od začátku novou flotilu, ale také musíme začít stavět lodě, které budou našemu stylu války odpovídat. A přítel Brim má za sebou zkušenosti v obou oborech."

Brim se zamračil. Tohle znělo jako opravdu velká změna bojového umístění. Poslední dobou trávil spoustu času s Evou Cartierovou - jak v posteli, tak i mimo ni. A jejich silící vztah ho naplňoval opravdovým uspokojením. Nemluvě o jeho velitelských odpovědnostech...

"Co si o tom myslíš ty, Wilfe?" otočil se k němu Onrad.

"Nu," začal Brim, "totiž já... ehm..."

"Rozhodně se budeš moci vracet na Avalon dostatečně často, abys mohl sledovat, jak malá Naděje roste," slíbil mu starší Medvěď.

"A myslím, že ti mohu zaručit, že se toto 'zahraniční' služební umístění příznivě odrazí ve tvých materiálech, admirále," poznamenal významně Onrad.

Brim se na císaře na okamžik podezíravě podíval. Nechal se přesvědčit docela rychle, jen co byla pravda. A pak mu to došlo. Samozřejmě! Všichni tři už si to všechno dohodli předem. Znovu to na něho ušili... Odevzdaně se usmál. "Bude mi ctí na podobném místě nastoupit," řekl - a kromě myšlenek na Evu a Naději to myslel upřímně.

Onrad přikývl. "Díky," s velice vážným výrazem ve tváři a pak se obrátil k Medvěďům. "Víte jistě, že chcete sebe - a svou zemi - vystavit takovému nebezpečí?" zeptal se jich s předstíranou starostí.

"Všechna nebezpečí jsme uvážili, Vaše Veličenstvo," odpověděl Ursis se širokým úsměvem. "Kněz Nikolas nás přesvědčil, že podobné nebezpečí může být poněkud nadsazené."

"Pak jsme dohodnutí," řekl Onrad a po straně se podíval na Brima. "Samozřejmě až poté, co vyšleme tady admirála Brima na služební cestu na jeho rodnou Carescii."

"Na Carescii, Vaše Veličenstvo?" zeptal se překvapeně Brim.

"Přesně tak," odpověděl Onrad a naitech se mu zavlnil poněkud rozpačitý úsměv. "Dobrá," řekl, "přiznávám, že ta sodeskayská dohoda byla natolik důležitá, že bys stejně nedostal možnost volby - a že jsem všechno dohodl předem s těmito dvěma tvými takzvanými přáteli..."

Zdalo se, že Ursise a Borodova náhle začalo zajímat dřevěné obložení císařovy pracovny.

"Ale ta služební cesta na Carescii, to už je něco jiného," pokračoval Onrad. "Jistě, chápu, co cítíš ke svému rodnému sektoru, takže rozhodnutí nechám čistě na tobě. Jen bych chtěl, abys věděl, že je to taky zatraceně důležité. Ti lidé tam pracovali do úmru při výrobě lodí, které právě zachránily naši Triádu. Jsou důležití; budeme je potřebovat ještě daleko víc, než skončujeme s tyranem a jeho zatracenou Ligou." Usmál se. "A taky s válkou," dodal a jakoby se zahleděl do budoucna. "Až dojde k tomuhle, vybudujeme úplně nové Impérium..." Pak se zjevně násilím vrátil zpět do současnosti.

"Nu, dám ti čas k tomu, aby sis to promyslel," řekl.

"To nebude třeba, Vaše Veličenstvo," řekl Brim a jeho slova zazněla náhle ztichlou místností velice jasně a hlasitě. "Tu cestu podniknu rád." Tentokrát to myslel opravdu z celého srdce vážně. Obzvláště proto, že věděl, že s ním bude chtít jet jako 'poradce' i Eva.

Onrad zvedl obočí. "To je v této záležitosti pro tebe docela rychlé rozhodnutí, Wilfe," poznamenal.

"Já vím, Vaše Veličenstvo," řekl Brim a před očima se mu vynořila tvář Evy Cartierové a Nadii Tissaurové. "Ale poslední dobou jsem o tom přemýšlel, pár lidí mi v tom pomohlo a já si uvědomil, že... nu... nenávidím k téhle součásti mého života mě stála poslední dobou hodně sil. Myslím, že teď už mohu vykročit dál," řekl, "stejně jako může vykročit dál i Carescia." Pak se zhluboka nadechl. "Ale nejdřív," dodal, "musíme vyhrát pěkně důležitou válku."

"Pěkně důležitou, jen co je pravda," přisvědčil Onrad a zvedl oči ke stropu, nad nímž se nacházel Avalon, nyní proměněný v doutnající trosky. Podíval se na překrásný cyklový stroj na svém stole. "Což mi připomíná zasedání kabinetu, kterého se musím za pár cyklů zúčastnit." Vstal. "Dobré odpoledne, pánové," řekl a bylo jasné, že je tímto propouští.

Brim a oba Medvědi vstali. "Jménem kněze Nikolase vám děkuji, Vaše Veličenstvo," řekl Borodov.

"Můžete říct knězi, že já děkuji jemu za ty loudaly, které poslal v pravou chvíli," odpověděl Onrad s úsměvem. "Ale postarám se o to, aby mu to bylo řečeno oficiálně." Náhle zazněl zvonek. Císař se zamračil a dotkl se malého zářícího panelu na opěradle křesla. O chvíli později se otevřely dveře a dovnitř vstoupil generál Zapt s malým koženým pouzdem, na němž Brim s překvapením rozeznal královský znak Effer'wycku.

"Vaše Veličenstvo," řekl Zapt, "tohle právě přišlo pro admirála Brima po zpravodajské lince - přísně tajné. Zdá se, že to jeden z našich agentů propašoval přímo z Effer'wycku."

Onrad přikývl. "Prošlo to kontrolou?" zeptal se zamračeně.

"Naprosto bezpečné," řekl Zapt a podal pouzdro Brimovi.

"Nemusíš to otevírat rovnou tady," poznamenal Onrad.

"To je v pořádku," řekl Brim, rozvázal šňůrky pouzdra a zahleděl se dovnitř. Pak se mu oči rozšířily překvapením. "To jsou ty mé nové cyklovky," řekl užasle, "ty, které jsem si koupil na terminálu, když jsem byl těsně před invazí v Luculentu, Vaše Veličenstvo."

"Ale jak se dostaly zpátky na Effer'wyck?" zeptal se Onrad a okamžitě sevřel rty. On to věděl stejně dobře jako Brim.

"Uhm," vykrucoval se Brim. "Byl jsem tam na... na tajné misi, Vaše Veličenstvo. Měli jsme trochu problémy a já je... hm... ztratil na povrchu jedné z jejich menších planet."

"Uhm... jistě," řekl Onrad a mírně zrudl. "Posílají tě na pěkně nebezpečné mise, jen co je pravda." Pak se zvědavě zahleděl na pouzdro. "A kromě těch cyklovek tam nic není?" zeptal se.

Brim znovu otevřel pouzdro. "Je, Vaše Veličenstvo," řekl a vytáhl složený lístek tenkého plastiku. "Zdá se, že k tomu nálezcce přiložil dopis." Zamračeně lístek rozložil... a pak nevěřičně zavřel oči. Toto písmo znal stejně dobře jako své vlastní.

Nejdražší Wilfe,

sledovala jsem, jak jsi tyto cyklovky ztratil během krátké, neuvěřitelné návštěvy na Bra've s mým neuvěřitelným bratrancem Onradem. Jak jsem se tě tenkrát té bouřlivé noci chtěla mezi stromy dotknout! Ale nemohla jsem to udělat, aniž bych riskovala ohrožení vašeho úniku. Nikdy na mne nezapomeň, Wilfe. Možná se jednoho dne, až pomohu získat zpět svobodu mého nebohého, znásilňovaného Effer'wycku, znovu setkáme a obejmeme.

Tvá bývalá milenka,
Margot Effer'wycková